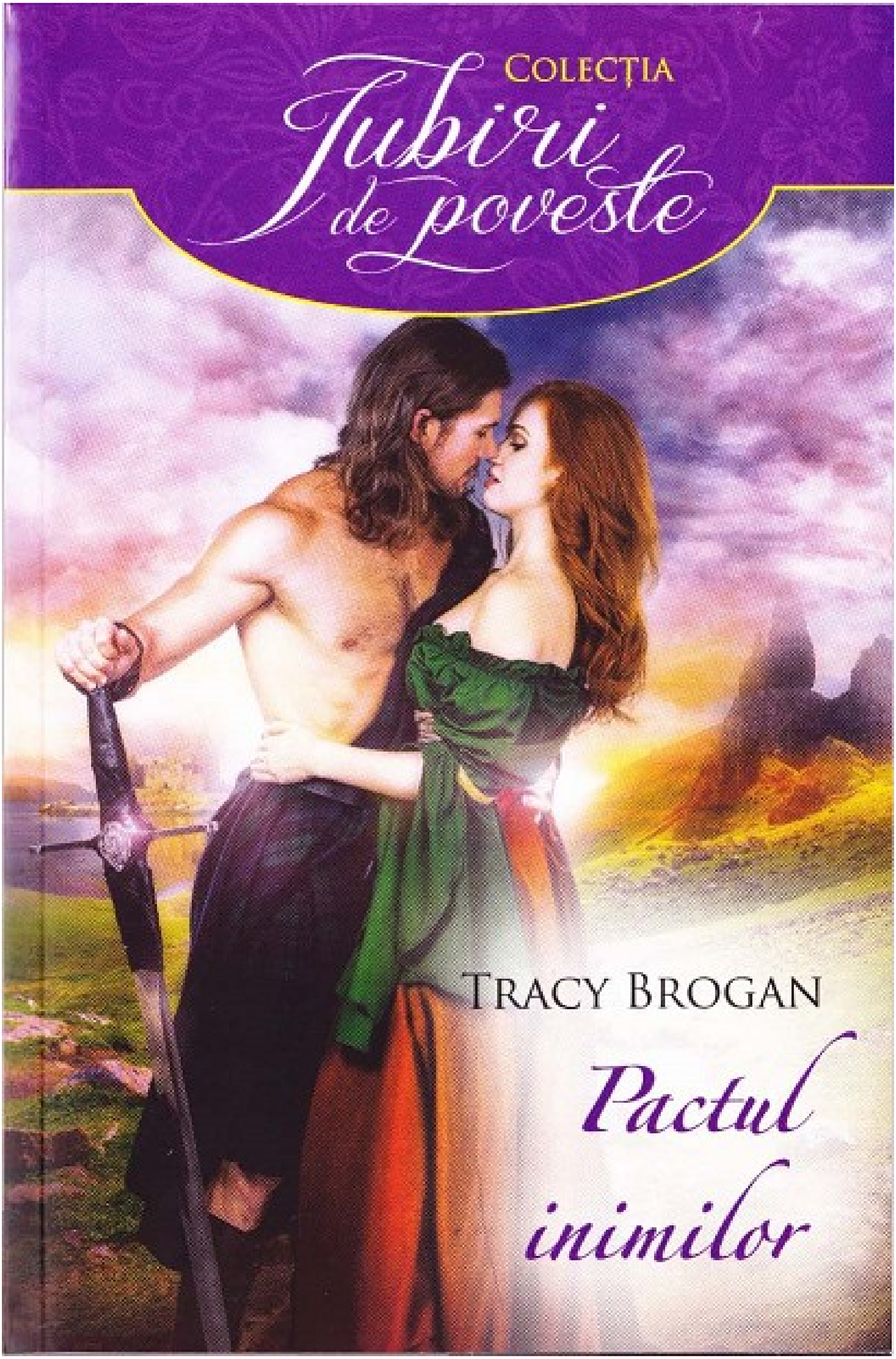

COLECȚIA
Iubiri de poveste
TRACY BROGAN
Pactul inimilor

TRACY BROGAN
PACTUL INIMILOR

***Highland Surrender by* Tracy Brogan**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing, www. apub. com, în colaborare cu ANA Sofia Ltd.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Coperta: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea/Graal Soft

Pentru tata, care s-a născut în Scoţia şi care îmi spunea
să născocesc poveşti când nu pot să dorm.

Capitolul 1

Ţinuturile înalte din Scoţia, 1537

Fiona Sinclair nu se putea împăca cu ironia şi straniul umor al naturii. Căci astăzi, din toate zilele nefericite, cerul trebuia să fie acoperit cu nori la fel de întunecaţi şi de mohorâţi ca dispoziţia ei. Dar dimineaţa fu caldă şi însorită, blândă ca un viţeluş de pe dealuri, şi ştiu că Dumnezeu însuşi o lua peste picior. Dintr-o clipă în alta, Myles Campbell şi tatăl său, contele de Argyll, aveau să pătrundă pe porţile de la reşedinţa Sinclair, nechemaţi, însă fără a întâmpina vreo piedică din partea clanului ei. La scurt timp după aceasta, va trebui să urce treptele capelei pentru a se căsători cu un bărbat pe care nu îl întâlnise niciodată, dar pe care, cu toate acestea, îl urâse întreaga viaţă.

Prin fereastra îngustă a dormitorului ei se strecurau sunete din curtea interioară. Ciocanul fierarului se auzea bătând agale în cadenţă, de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta. Poate că făcea o potcoavă sau o suliţă curbată. Zâmbi la acest gând, închipuindu-şi greutatea suliţei în mână. O, de-ar avea curajul să o înfigă adânc în inima contelui, dacă avea, într-adevăr, una!

Se ridică de pe perna tocită de pe bancă şi înaintă fără ţintă spre şemineul de piatră. Focul ardea molcom, înmuind răcoarea dimineţii de primăvară. Din obişnuinţă, Fiona îşi strecură mâna în punga de piele prinsă de mijloc. Strânse tare broşa de argint dinăuntru, detaliile şi inscripţia acesteia, fiindu-i la fel de bine întipărite în minte ca pe bijuterie. Un cap de mistreţ, simbolul clanului Campbell, cu cuvintele alese de regele însuşi.

Lui Cedric Campbell, un prieten adevărat merită răsplata unui rege.

James V.

Broşa îi fusese dăruită şefului clanului Campbell, omul care urma să devină socrul ei. Dar cu aproape şapte ani în urmă o lăsase înfiptă în carnea mamei Fionei, astfel încât să ştie toată lumea că o dezonorase. Preotul găsise trupul neînsufleţit al lui Aislinn Sinclair într-o vâlcea ascunsă, cu veşmintele smulse şi frântă, purtând urmele desfrâului şi ale urii lui Cedric. Astfel izbucnise o vrajbă care clocotea de vreme îndelungată. Dar astăzi regele se gândea să-i pună capăt, cu mascarada de căsătorie dintre o fată din neamul Sinclair şi un fiu al clanului Campbell. Nu avea să funcţioneze.

Fiona se îndreptă spre fereastră, neliniştită şi melancolică. Se aplecă să respire aerul proaspăt al primăverii, sperând că asta ar putea să-i însenineze starea de spirit. Mirosul prea dulce de zambilă plutea în vânt, laolaltă cu aerul sărat omniprezent din Moray Firth.

De-a lungul zidului de apărare dinspre apus, se auzeau alte ciocănituri, căci zidarii munceau la consolidarea treptelor care duceau spre turnul central. Ca şi când nişte trepte amărâte i-ar fi putut împiedica pe bărbaţii din neamul Campbell să pătrundă. Nimic nu o putea face. Soarta ei de a deveni mireasa unui Campbell fusese declarată încă de la prima suflare, fiind pecetluită când tatăl ei îşi dăduse sufletul. Mânerul zdrăngăni, iar uşa încăperii se deschise. Fraţii ei veniseră din nou să se asigure că se supunea. Simon, cu părul şi înfăţişarea la fel de întunecate ca Marea Irlandei, intră primul, căci mereu era grăbit. Acum, că tatăl lor era în pământ de două luni, era totodată mai-marele lor. John îi călca pe urme.

— Eşti gata, Fiona? Nu accept nicio prostie din partea ta astăzi.

Simon se îndreptă spre fereastră şi privi afară, dar se întoarse la fel de repede spre ea.

Ea îşi muşcă falca. Nu avea să tremure sub privirea lui învolburată şi nici nu avea să se supună poruncilor lui de bunăvoie. Că era sub oblăduirea lui sau nu, era totuşi fratele ei şi avea să se apere.

— Nu voi fi un pion în jocurile voastre politice, spuse

ea, făcând eforturi să nu-i tremure vocea. Ţi-am spus. Ani în şir am trăit în exil, abandonaţi de regele James, pentru că tata a îndrăznit să îl sfideze. Cu toate acestea, ne iartă brusc şi vrea să ne atragă de partea lui? Nu are niciun sens. Simţea furnicături de stânjeneală, însă continuă: Contele de Argyll este mâna lui dreaptă, aşa că de ce impune James o căsătorie care nu este de folos nici neamului Campbell, nici Coroanei? Şi de ce a fost de acord Cedric cu asta? Suntem săraci şi nu le aducem nimic.

Simon pufni dispreţuitor.

— Mai-marele clanului Campbell a fost de acord pentru că nu este nimic altceva decât târfa regelui. S-ar apleca, dezgolindu-şi nobilul dos, dacă regele ar dori-o.

Pulsul Fionei o luă razna la auzul cuvintelor lui aspre. De-abia respira din pricina micilor înţepături ascuţite.

John îi puse mâna cu blândeţe pe umăr.

— E cât se poate de limpede, Fiona, dacă vrei să înţelegi. Cu doi ani mai mic, dar cu un cap mai înalt decât Simon, John avea pielea mamei lor, cu părul nisipiu şi aceiaşi ochi albaştri strălucitori că ai Fionei. Regele s-a declarat Lord al Insulelor, dar ştie că noi, cei de pe dealuri, nu ne supunem Coroanei. Intenţionează să ne câştige supunerea căsătorindu-şi nobilii cu fiicele şi surorile noastre. Este mai lesne decât să pornească un război, căci ce înseamnă sângele câtorva mirese virgine în comparaţie cu sângele fiilor Scoţiei? Simon îşi strânse degetele aspre în pumn, dar John continuă: Regele cunoaşte prea bine urâta noastră istorie cu clanul Campbell şi astfel se dovedeşte a fi stăpânul nostru. Dacă suntem de acord cu căsătoria, va putea să ne pretindă să-i fim loiali. Dacă refuzăm, ne va zdrobi, şi nu ne va sări nimeni în ajutor.

Fionei i se umplu pieptul de disperare.

— Dacă ar trăi tata, nu ar îngădui-o nici în ruptul capului. Nu m-ar da celor din clanul Campbell, ca să mă abuzeze aşa cum au abuzat-o pe mama.

John strânse din fălci. Blândeţea din vocea lui se evaporă.

— Simon este capul familiei acum, şi trebuie să îl

urmăm, Fiona. Căsătoria ta cu Myles Campbell va pecetlui armistiţiul şi le va aduce siguranţă oamenilor noştri. Nu stărui cu acest egoism.

Ea întinse mâna şi îl prinse pe John de braţ, de parcă ar fi ţinut-o atârnată deasupra unui puţ, căci asta făcea. Unde era fratele care fusese susţinătorul ei? El era cel care intervenea mereu când Simon devenea prea dur sau prea aspru, dar acum părea că o abandonase. Se uită de la unul la altul.

— Atunci asta este? Niciunul din voi nu ar ridica sabia să mă protejeze de aceşti ucigaşi sau să apere onoarea mamei noastre? Cedric Campbell a sugrumat-o şi i-a lăsat trupul să putrezească într-un pârâu. Dacă au acelaşi gând şi cu mine? Dacă nu este decât un truc menit să mă întindă la orizontală, şi pe voi, nesăbuiţilor, să vă îngenuncheze?

— Dacă neamul Campbell ar fi vrut să ne îngenuncheze, ar fi făcut-o. Vocea lui John era aspră ca iasca. Ani în şir am luptat să o răzbunăm pe mama. Ştii asta. Eu şi Simon am luptat amândoi împotriva lor pe câmp. Acum bătălia îţi revine ţie. Fă-ţi datoria de războinic Sinclair. Mărită-te cu fiul contelui şi oferă-ne un răgaz de pace.

Cuvintele lui căzură ca nişte blocuri de granit, strivind-o sub greutatea lor. Panica îi ascuţi vocea.

— Pace? Laşule! Îmi vinzi viitorul pentru a-l cumpăra pe al tău, fiindcă nu eşti îndeajuns de bărbat pentru a-i înfrânge în bătălie!

John ridică mâna, iute ca un arcaş, şi-o năpusti asupra ei. Palma o plesni peste obraz, iar sunetul îi explodă în ureche.

Simon era genul care lovea, dar John, nu. Niciodată. Şocul o duru la fel de tare ca lovitura. Îşi acoperi faţa cu mâna şi se îndreptă.

Simon se apropie de ei.

— Suntem fiecare războinic în felul său, Fiona. John are dreptate. Este datoria ta faţă de clanul nostru. Dacă dai înapoi, nu vom avea de ales şi va trebui să o oferim pe Margaret în locul tău.

Fiona rămase fără aer. Se prăbuşi pe o bancă lângă zid.

— Le-aţi da-o pe sora noastră? Dar nu este decât o copilă!

Simon ridică din umerii laţi.

— Are aproape treisprezece ani, îndeajuns cât să se vadă măritată. Şi sunt sigur că Myles Campbell nu-şi bate capul când vine vorba despre teaca în care îşi va vârî sabia.

Palma lui John fusese blândă în comparaţie cu vorbele crude ale lui Simon. Era zguduită de o furie neputincioasă.

— Nu ai face-o.

— Este alegerea ta, spuse el. Fă-ţi datoria, altfel Margaret îţi va lua locul. Oricum ar fi, cei din neamul Campbell vor pleca de aici cu o mireasă din familia Sinclair.

*

— E timpul, Fiona. Ajunge cu şovăielile. Sunt la poartă. Bess, bătrâna doică, intră în camera Fionei, luând cu mâinile ei noduroase o rochie albastră de pe pat şi scuturând-o. Era de un albastru intens, tivită cu hermină şi fir de aur, dar era tocită de vreme şi de purtat. Cândva, fusese a mamei ei, de pe vremea când trăise la curtea Scoţiei, dar acum îi aparţinea Fionei.

— Au ajuns? Micuţa Margaret i se alăturase surorii ei după plecarea lui John şi a lui Simon. Cu bucle blonde dese, lungi până la mijloc, şi cu nasul presărat cu pistrui nostimi, Margaret era un boboc pe cale să se deschidă spre frumuseţe deplină. Cum arată, Bess? Sunt groaznici? Şi aşa mari cum se spune?

Fionei i se întoarse stomacul, ca şi când ar fi mâncat carne de oaie stricată. Dădu fuga la toaletă şi vărsă puţina mâncare pe care o înghiţise la micul dejun. Bess veni repede lângă ea, ştergându-i fruntea cu o cârpă umedă.

— Încetişor, domniţă. Nu va fi atât de rău. Vei vedea. Sunt toţi o apă şi-un pământ după ce se domolesc.

Fiona privi ţintă spre buna slujitoare pentru o clipă, întrebându-se ce îşi mai amintea biata bătrână despre

bărbaţi, şi mai vărsă o dată.

— O, Fiona, vino să vezi, spuse Margaret cu vocea întretăiată. Sunt atât de mulţi.

Fiona se adună şi strânse braţul slujitoarei preţ de un moment.

Bess o mângâie şi înclină din cap încurajator. Răsuflând sacadat, Fiona păşi înainte şi îşi trase sora deoparte.

— Pleacă de la fereastră, Marg. E mai bine să nu te vadă.

— De ce?

— Pentru că vor râvni să te aibă, negreşit, şi nu pot risca aşa ceva. Trebuie să stai aici, în grija lui Bess, la reşedinţa Sinclair.

„Până când fraţii noştri te vor trăda şi pe tine”.

Margaret o cuprinse în braţe.

— Dar, dacă mă iau şi pe mine, atunci aş putea locui cu tine mereu.

— Nu, scumpo, nu poţi. Eu mă voi descurca după cum voi putea acolo printre duşmani, dar voi sta mai liniştită ştiind că tu nu eşti în pericol.

Pentru Margaret, făcuse pe curajoasa. Pentru Margaret, avea să se ofere celor din clanul Campbell, să facă ce voiau cu ea. Dar niciunul nu avea să o vadă tremurând de frică sau plângând ca o copilă. Hugh Sinclair zămislise odrasle mai dârze de-atât.

O sărută pe Marg pe obraz şi o dădu deoparte, îndreptându-se spre pat.

— Bess, ajută-mă, te rog, să îmbrac rochia aceea. Ai dreptate. A venit timpul.

*

Fiona apăru în capătul scării care ducea spre sala cea mare. Încăperea era ticsită de oameni, duşmani şi rude, toţi nerăbdători să vadă dacă avea să plângă şi să dea semne de slăbiciune, dacă urma să fie sfidătoare sau supusă. Cum ar fi putut să nu vină toţi grămadă? Ziua în care un Sinclair

lepăda armele şi îmbrăţişa un Campbell era un moment istoric.

Ei bine, atunci n-aveau decât să se holbeze, mânaţi de curiozitatea lor morbidă. N-aveau decât să privească la sacrificarea fecioarei pe care fraţii ei o aşezaseră pe altarul regelui. Îşi ridică tivul fustelor cu o mână, strângând broşa cu cealaltă, şi coborî. Un înger condamnat la hăul iadului.

Simon întinse mâna să o conducă. Ea îl ignoră. În câteva momente, nu avea să îi mai dea socoteală, ceea ce era singura binecuvântare a acestei nenorociri blestemate.

Încăperea reverbera de şoapte.

Scrută mulţimea, căutându-l pe cel care avea să-i fie soţ. Dar cum să-l afle printre atâţia străini? Văzu un gigant roşcovan cu o barbă atât de deasă, că de-abia i se vedea gura. „Dumnezeule, te rog, nu acela”. Lângă el stătea un alt bărbat, înalt, lat în umeri, dar cu părul pe jumătate cărunt. „Nu este el. E prea bătrân”. Şi încă unul, cu o spinare atât de lată, încât cămaşa lui ca şofranul ar fi putut fi vândută la piaţă drept pânză de cort. Mintea ei absorbea aceste mici detalii, în timp ce încerca să blocheze realitatea.

Iar apoi îi văzu.

Tată şi fiu, de asta era sigură. Stăteau, cu capetele aproape atingându-li-se, vorbind în surdină. Cu veşminte prea alese pentru a fi practice atât de sus în nord, se aflau în mijlocul mulţimii, însă erau separaţi de o barieră invizibilă. Contele avea o ţinută arogantă, regală, ca un păun înfoiat, în vreme ce fiul său avea o alură întunecată, de războinic, de bărbat obişnuit să i se facă pe plac. În palma lată strângea mânerul sabiei, şi ea simţi acele înţepătoare ale unei negre presimţiri, de parcă s-ar fi afundat într-un rug de mure.

Pasul îi şovăi pe ultima treaptă când el se întoarse şi privi spre ea.

Capitolul 2

Myles de-abia auzi vorbele tatălui său în larma din jur. În sală nu era gălăgie, dar pulsul inimii lui acoperea toate celelalte sunete. Veniseră călare, fără surle şi trâmbiţe şi fără peripeţii, în sânul cuibului neamului Sinclair, iar acum stătea în mijlocul unor oameni pe care i-ar fi trecut mai curând prin lance decât să ia masa cu ei. Îşi trase de gulerul cămăşii. Era cea mai aleasă pânză din Franţa, însă, cu toate acestea, astăzi îl zgâria de parcă ar fi fost zdrenţele unui sărăntoc.

Tatăl său îl strânse de umăr.

— Uşurel, băiete! Oamenii ne vor păzi, asigurându-se că nu păţim nimic.

Myles nu spuse nimic. Nu lupta îl răvăşea. De fapt, s-ar fi bucurat să aibă şansa să lupte şi să scape de familia Sinclair o dată pentru totdeauna. Nu, nu încăierarea îl făcea să tremure. Ci gândul la ea. *Mireasa* lui. Cuvântul îi rămase în gât, chiar şi nerostit. „Nedrept” fu următorul cuvânt care îi veni în minte.

Regele James îi promisese o fragedă demoazelă. Odette o chema, o franţuzoaică dulce şi suavă, cu pielea ca smântână proaspătă şi cu buze cărnoase şi suculente ca o căpşună. Plânsese când aflase că regele îl chemase acasă din Franţa. Myles promisese că avea să se întoarcă, dar în schimb stătea acolo, în bârlogul viperelor, aşteptând o muiere necioplită din Ţinuturile înalte, cu doi fraţi morocănoşi, chitită să se răzbune pe familia lui.

Încăperea foşni. O mişcare vagă îi atrase atenţia. Iat-o pe treaptă, purtând o rochie tocită, care îşi trăise de multă vreme traiul. Era prea mică şi îi împingea sânii în sus într-un mod cât se poate de ispititor. Şovăi şi respinse mâna întinsă a fratelui ei. Ochii îi sticleau sfidător. Nu era vreo copiliţă nevinovată.

Spaţiul dintre pâlcurile de oşteni, ai lui şi ai lor, se lărgi, în timp ce ea înainta spre el şi tatăl său. Fraţii o încadrau, cel îndesat şi morocănos în stânga, iar cel înalt şi atent în dreapta. Când se apropiară, ochii ei îl măsurară pe Myles, ca un iepure într-o cursă, apoi se opriră asupra

tatălui acestuia. Ridică bărbia şi mai mult.

Contele îşi luă braţul de pe umărul fiului său şi se întoarse spre ei.

Întâi vorbi cel brunet.

— Milorzi, sunt Simon, mai-marele clanului Sinclair. Acesta este fratele meu, John, şi ea e sora noastră, Fiona.

John încuviinţă o singură dată, cu buzele strânse.

Însă mireasa lui Myles nu vorbi, nu înclină capul şi nici măcar nu clipi.

Ochii ei îl scrutau pe tatăl lui. Pieptul îi tresălta sub răsuflarea precipitată. Cu o oarecare greutate, Myles îşi desprinse privirea de decolteul ei ispititor. Era încântătoare, viitoarea lui mireasă, şi nu se aşteptase la asta. Credea că avea să fie urâtă sau pistruiată, dar nu era niciuna, nici alta. Avea pielea perfectă, ochi albaştri strălucitori, deşi pleoapele îi erau roşii de pe urma lacrimilor vărsate de curând, iar părul ei, de o nuanţă atât de intensă că părea aproape rubiniu, era prins în cosiţe care îi înconjurau creştetul, cu câteva bucle rebele care refuzaseră să se lase îmblânzite. Înghiţi şi strânse sabia mai tare.

— Vă salutăm, suntem onoraţi că ne-aţi primit în casa voastră, spuse Cedric.

Myles nu detectă nicio urmă de sarcasm în vocea tatălui său, deşi, cu siguranţă, onoarea era în întregime a clanului Sinclair. Fortăreaţa aceasta era o grămadă dărăpănată de var şi mortar, lipită cu urină şi noroi. De ce îl trimisese regele aici să-şi ia mireasa, oricât de delicioasă ar fi părut, era de neînţeles pentru el.

Cedric întinse mâinile spre ale Fionei.

— Şi tu, draga mea, ce frumoasă eşti! Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească!

Ea îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă corp.

— Dumnezeu m-a abandonat, sir, căci, dacă nu ar fi făcut-o, în clipa aceasta te-ai sufoca sub un morman de baligă.

Se auziră icnete în încăpere, urmate de şoapte furioase. Cuvintele ei îl izbiră pe Myles ca o lovitură în moalele capului. Nici măcar cel mai nobil bărbat nu îl

insulta pe Cedric Campbell fără să-şi piardă viaţa. Se întoarse spre tatăl său, aşteptându-se la furie, dar contele zâmbi. Nu larg, dar sincer.

— Văd că ai spiritul mamei tale, spuse Cedric, dând naştere unui nou şuvoi de şoapte.

— Un spirit care a pierit prea devreme. Cum îndrăzneşti să o pomeneşti, ca şi când nu tu ai fi responsabil de moartea ei?! Îl plesni cu palma peste piept cu toată puterea şi lăsă acolo o broşă de argint. Este a ta, nu-i aşa? întrebă ea.

Simon o trase înapoi cu asprime.

— Fiona, ai grijă!

— Nu-i aşa? întrebă ea din nou.

Cedric îşi trase acul din ţesătura groasă a veşmântului şi privi spre broşă. Ridurile de pe faţă i se adânciră şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Întoarse bijuteria să citească inscripţia. Ridică privirea spre Fiona, apoi o îndreptă spre fraţii ei.

— Ştii că da. Dar îţi jur, aşa cum i-am jurat şi tatălui vostru în toţi aceşti ani, că nu de mâna mea a murit. Aceasta este şansa noastră să o luăm de la capăt.

Simon o trase mai în spate şi îi şopti la ureche. Ea se albi la faţă şi scoase un mic icnet. Se întoarse şi John, pentru a împiedica lumea să o vadă, în timp ce o îmblânziră cu vorbe şoptite.

Myles se aplecă spre tatăl său.

— Merge prost. Pare să aibă o fire cât se poate de nesuferită.

— Nu e de aşteptat ca un trandafir frumos să aibă ghimpi? îi răspunse Cedric în şoaptă.

— Da, tată. Dar aceasta are gheare de-a dreptul. Dacă ar fi bărbat, aş ucide-o pentru că te-a insultat în felul acesta.

Cedric clătină din cap.

— E nestăpânită, ca mama ei. Dar o iapă cu personalitate este cu mult mai bună decât un ponei blând.

Myles fu îmboldit de frustrare.

— Pentru călărit? Da. Dar să trăieşti cu ea? Asta e cu

totul altă chestiune.

John se retrase la locul lui, iar Simon o trase pe Fiona înaintea lor. Avea obrajii îmbujoraţi, iar buzele îi tremurau când făcu o reverenţă în faţa lor.

— Milorzi, vă implor, iertaţi-mi vorbele nesăbuite. Am fost copleşită de emoţii. Aveţi milă şi mă voi dovedi o soţie… şi… o fiică îndatoritoare.

Rosti ultimele cuvinte atât de încet, că nu le auziră decât ei.

Văzându-i capitularea, Myles simţi că i se strânge stomacul. Era extrem de ofensat de insultele pe care li le aruncase, însă, cu toate acestea, predarea ei josnică şi mila implorată îl făcură să se simtă grotesc, ca şi când ar fi abuzat-o cumva. Într-o zi, avea să o întrebe ce ameninţări folosiseră fraţii ei pentru a-i înfrânge îndărătnicia, iar gândul îl făcu să tresară.

Urma să fie soţia lui. Înţelesese asta teoretic, când numele ei nu era decât o urmă de cerneală pe bucata de pergament pecetluită cu însemnele regelui. Dar femeia aceasta avea să-i fie alături toate zilele şi toate nopţile, câte zile va avea. Deodată, Franţa şi micuţa lui demoazelă părură foarte departe.

*

Oficierea căsătoriei fu purgatoriul ei, o amânare a judecăţii finale care o condamna pe veşnicie. Părintele Bettney, evlavios ca de obicei, ţinea Biblia îngălbenită între degetele la fel de gălbejite.

Fonfăi cuvintele Domnului pe nas şi monoton. Fiona se gândea adesea că, dacă şobolanii ar putea vorbi, ar suna ca acest preot. O privea încruntat, ca şi când i-ar fi citit gândurile, şi o judeca în consecinţă. Ca şi cum ar fi fost Eva în grădina raiului, singura vinovată pentru profanarea sfintei slujbe, ea, şi nu fraţii ei. Apoi preotul rosti cuvintele „dragoste”, „supunere” şi „preţuire”, şi ea nu se putea hotărî care dintre ele era mai jignitor. Simon şi John stăteau aproape, temându-se fără îndoială ca ea să nu dea bir cu

fugiţii sau să-i incite pe cei din clanul Campbell la violenţă cu alte cuvinte nesăbuite. Dar ea îşi muşcă limba şi păstră chipul dulce al lui Marg în minte, aşa cum îi sugeraseră cei doi să o facă.

Când veni vremea să-şi rostească jurămintele, îşi recită rolul, clar şi răspicat, cu capul sus. Ba chiar reuşi să-şi stăpânească tremurul mâinii când soţul ei îi strecură pe deget un inel de aur cu smarald. Scânteia în lumină, dar era ca o cătuşă apăsătoare. O săgetă teama o clipă mai târziu, când îşi aşeză degetele palide pe palma lui aspră. Avea mâini de ucigaş, făcute pentru bătălie. Şi în curând aveau să fie pe ea.

Apoi soţul său îşi lipi buzele de ale ei pentru a pecetlui acest târg urzit în focul iadului şi îşi dori să aibă gura înveninată, ca să-l facă să piară în momentul acela. Dar el se retrase, nevătămat. Iar ea trase din nou aer în piept, rămânând şi ea în viaţă.

Mulţimea murmură aprobator, dar nu se auziră aplauze. În ziua aceea, doar şoapte pline de compasiune şi previziuni despre un viitor nesigur circulau în sânul congregaţiei.

După ceremonie, masa fu servită fără spectacolul obişnuit al unui ospăţ de nuntă. Nu avuseseră nici timpul, nici dispoziţia necesare pentru a sărbători. Fiona stătea alături de soţul ei pe podium, cu Simon în dreapta. Cedric, slavă Cerului, era lângă John, care îl prinsese la vorbă. Ce discutau, asta nu-şi putea imagina. Părintele Bettney le dădu binecuvântarea, turuind monoton despre castitate şi datorie, deşi o privise tot timpul încruntat, de parcă ar fi fost Pandora cu mâna pe capacul cutiei.

Lângă ea, apropierea lui Myles se simţea ca un vapor fierbinte peste tot. Era sfâşiată între dorinţa de a-l privi ţintă, absorbind toate detaliile, şi dorinţa de a-l vedea arzând în flăcări şi făcându-se cenuşă. Era înalt, mai înalt decât John chiar. Părul tuns scurt era negru, avea un maxilar lat şi, dacă se simţea generoasă, ar fi putut recunoaşte că faţa lui bărbierită nu era respingătoare. Însă ochii erau tulburători. Prea strălucitori pentru a fi fireşti, de

un verde ca gheaţa, ca o vâlcea îngheţată la începutul primăverii.

Fiona de-abia se atinse de mâncarea aflată în tava din faţa lor. Câteva migdale şi smochine, o felie de măr, dar totul avea gust de lemn. Ar fi trebuit să aleagă cele mai bune bucăţele din farfurie şi să i le ofere soţului ei, dar, în schimb, nu ridică niciun deget, rămânând cu privirea plecată. Nepăsarea ei nu părea a reduce apetitul lui în vreun fel.

— Nu prea te-ai atins de mâncare. Nu e pe gustul tău? întrebă el în cele din urmă. Cum ea continuă să tacă, el se aplecă, astfel că aproape îi atinse urechea cu buzele. Ce încântat şi norocos sunt să am o soţie atât de tăcută şi de docilă, adăugă, şi, odată cu şoapta, ea îi simţi căldura răsuflării.

Ridică fruntea spre el. „Tăcută şi docilă?” Apoi îi văzu zâmbetul. Îi aruncase o momeală, iar ea o muşcase.

Râse văzându-i expresia şi îşi îndesă o bucată de viţel în gură.

— Nu eşti atât de docilă, de fapt, aşa-i? Mă întrebam eu unde a dispărut fetişcana cu gura mare. Acum văd că ai ascuns-o doar. Încuviinţă din cap o dată. Bun.

Pulsul Fionei o luă la galop. O păcălise, şi cât de uşor picase în cursă. Bun. Dacă avea iscusinţa să-i citească firea, asta era.

— Compania este cea care îmi întoarce stomacul pe dos. Duhoarea atâtor bărbaţi din neamul Campbell mi-a stricat pofta de mâncare.

El râse din nou.

— Acesta este mirosul pe care îl simt? Credeam că e de la tine.

Ea se înroşi instantaneu. Fraţii ei o înţepau şi o luau peste picior îndeajuns, dar nu credea că urma să aibă parte de acelaşi lucru din partea soţului ei.

— Mă voi rostogoli în bălegar în fiecare zi dacă duhoarea te va ţine departe de mine, spuse ea.

El muşcă din nou din carne şi îi aruncă o privire obscenă, de parcă ar fi fost mai curând o târfă decât

mireasa lui. Îşi supse sosul de pe degete.

— Nu mă va ţine, spuse el în cele din urmă.

Simţurile ei intrară în alertă. Ce asalt straniu! Cuvintele lui o gâdilau ca o pană, dar, cu toate acestea, o făceau să simtă că membrele îi sunt traversate de fiori de stânjeneală. Se simţi deodată dezbrăcată sub privirea lui, iar certitudinea evenimentelor acelei nopţi îi reverberă în minte precum clopotele de la Saint Andrews. Nici mirosurile respingătoare, nici pumnalele ascuţite şi nicio armată de oameni loiali nu l-ar fi oprit din drum. Era deopotrivă trofeul şi prada.

Îşi privi mâinile încă o dată, cu urechile arzând, iar el râse din nou.

Capitolul 3

Fiona nu fu însoţită în dormitorul ei de nicio lady. Mama ei zăcea în mormânt, iar singura ei mătuşă era călugăriţă şi, de ani întregi, locuia la o mănăstire de lângă Ludlow. Astfel că Bess cea slabă şi de nădejde fu cea care o conduse când părăsi sala la finalul ospăţului.

— Vino, domniţă, şopti ea. Nu are rost să-ţi târşâi picioarele. Se va termina în câteva minute. Nu e ceva ce o fată puternică, aşa cum eşti tu, nu poate îndura pentru un scurt timp, nu-i aşa?

În mintea Fionei apăru ca un fum imaginea mamei sale, pământie şi moartă, cu braţul răsucit într-un unghi nefiresc. „Cât durase violul?” Douăzeci de minute puteau fi o eternitate.

Bess o ajută să-şi scoată rochia albastră, înlocuind-o repede cu o cămaşă de pânză, brodată la gât cu mici perle, murmurând în tot acest timp încurajări stângace, cu vocea ei gravă. În seara aceea, cuvintele ei o râcâiau mai degrabă, în loc să o aline.

Încăperea aceea fusese a Fionei încă de când părăsise dormitorul copiilor. În patul acela, copilă fiind, vărsase

lacrimi de durere la moartea mamei sale, dar şi chicotise sub aşternuturi cu Marg, jucând jocuri copilăreşti, ascunzându-se de frig şi de fraţii ei. Cu Margaret, spusese poveşti şi îşi ţinuse surioara în braţe când avusese coşmaruri sau fusese bolnavă. În această cameră îşi trăise viaţa şi visase la viitor. Dar niciodată visurile acelea nu arătaseră astfel.

Patul era mare şi ameninţător, o capcană ascunsă sub perne şi catifea. Pereţii de piatră ai încăperii se înclinau într-un unghi ameninţător, micşorând-o. Avea să pară şi mai mică atunci când soţul-inamic avea să intre pe uşă. Luă o perie de păr ca să alunge gândurile. Se pieptănă pe îndelete, trăgând cu putere de buclele încurcate, savurând durerea doar pentru că îi abătea gândurile.

Bess se îndreptă spre pat, trăgând cuvertura şi umflând pernele, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Bătrâna doică îşi frecă mâinile de fuste.

— Fiona, ai salvat suflete astăzi. Nimic nu le poate aduce înapoi pe cele pe care le-am pierdut, Domnul să le binecuvânteze, dar ar trebui să fii tare mândră de sacrificiul tău.

Vulnerabilitatea ieşi la suprafaţă la auzul cuvintelor blânde ale doicii. Dar nu se putea lăsa cuprinsă de slăbiciune. Trebuie să înfrunte noaptea aceasta şi toate nopţile care aveau să vină cu forţă a zece membri ai clanului Sinclair. Avea să le arate tuturor că era războinica dorită de ei.

— Mulţumesc, Bess. Poţi să pleci acum.

— Eşti sigură? Aş putea sta până soseşte soţul tău.

Fiona clătină din cap.

— Nu.

Doica încuviinţă şi o sărută pe obrazul catifelat.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Fiona!

Apoi dispăru.

Rămasă singură, Fiona se îndreptă spre fereastră, apoi spre şemineu. Oriunde, dar nu lângă pat. Urma să vină în curând, aşteptându-se ca ea să fie în pat, dar nu avea să şadă acolo ca o prăjitură pe farfurie. Trase un şal de

mătase de pe banca pe care îl lăsase Bess şi şi-l înfăşură în jurul umerilor. Era mai mult pentru protecţie decât pentru căldură, ca şi când ţesătura subţire ar fi fost îmbrăţişarea protectoare a mamei ei. Privi ţintă în şemineu şi îl văzu pe Cedric dansând cu diavolul în flăcări.

Se prăbuşi un buştean, aruncând scântei în vatră. Ea sări ca o pisică auzind zgomotul şi tresări din nou când se auzi zdrăngănind mânerul uşii. Uşa se deschise, şi apăru Myles, care se opri văzând-o. După o pauză, intră în dormitor şi închise uşa, zăvorând-o.

— Nu e nevoie să o încui. Unde m-aş putea duce?

Se strădui să-şi menţină vocea neutră, ascunzând teama care îi pulsa în tâmple.

El o măsură din cap până în picioare, iar ochii lui pătrunzători erau de un verde mai întunecat în lumina focului.

— Chiar dacă ai vrea să fugi, am oameni care păzesc la uşă.

— Ca să nu plec?

— Nu, ca să nu intre oamenii fraţilor tăi. Voi cei din neamul Sinclair aveţi o fire vicleană şi mă vreţi mort.

— Dacă asta crezi, de ce eşti de acord cu această alianţă? Cu siguranţă regele te-ar elibera, dacă l-ai ruga.

Myles râse sec. Traversă camera, îndreptându-se spre o carafă de vin aşezată pe masă alături de cupe.

— Regele nu face favoruri cu uşurinţă. Şi nici nu-şi ţine promisiunile. Dacă ar face-o, aş fi în Franţa în clipa aceasta, şi nu în aceste ţinuturi uitate de Dumnezeu.

Turnă vin în două cupe.

Fiona se înfrână auzindu-i insulta.

— Îmi pare rău pentru suferinţele tale.

El ridică din umeri şi oftă.

— Nu e cazul să ne prefacem că vreunul din noi ar fi ales finalul acesta, Fiona. Nu eşti singura marionetă care dansează, în timp ce sforile îi sunt mânuite de James.

Îi întinse o cupă de vin.

— Este otrăvit?

— Doar dacă l-au otrăvit oamenii tăi.

Privi spre cupa lui, încruntându-se.

— Nu vreau.

Ea îşi strânse şalul mai bine în jurul umerilor. El înălţă cupa.

— Bea! Va face ca lucrurile să decurgă mai uşor pentru tine.

— Sau pentru tine poate? îl repezi ea. Aşa îţi plac femeile, Campbell? Ameţite, ca să nu opună rezistenţă?

O privi ţintă atât de lung, că începu să o înţepe pielea, iar apoi el ridică din umeri.

— Depinde de ocazie. Aşeză cupa ei pe masă şi o goli pe a lui, umplând-o iar, ca şi când băutura l-ar fi întărit. Dar de ce ar fi fost agitat? Era de două ori mai mare decât ea şi bărbat, pe deasupra. Avea un avantaj clar. A doua zi avea să-şi vadă de viaţă, însă ea urma să fie preschimbată pe vecie, la trup cel puţin, dacă nu în spirit.

Împotriva voinţei ei, întinse mâna şi cuprinse cupa. Dădu vinul pe gât şi îi întinse cupa să îi mai toarne.

El zâmbi văzându-i slăbiciunea.

Stătură în tăcere bând şi privind ţintă spre foc, până când în cele din urmă el spuse:

— Îmi place ca femeile mele să fie dornice, Fiona. Nu am luat-o niciodată pe vreuna fără acordul ei.

Ea pufni dispreţuitor.

— Atunci, trebuie să fii la fel de feciorelnic ca mine.

Aşteptă lovitura lui, dar nu era nevoie.

— Averea mi-e de folos uneori.

Ea intenţionă să-l ia în zeflemea, dar rată ţinta.

— Adică le-ai cumpărat? Am un soţ terfelit de târfe?

Zâmbetul lui deveni şi mai larg.

— Nu terfelit, draga mea. Ar trebui să te consideri foarte norocoasă.

Sorbi din nou din vin. Ea icni la sugestia lui.

— Norocoasă? Nu sunt vreo amărâtă într-o cârciumă, gata să se lase sedusă de bani şi ademenită cu vorbe dulci.

— Nu sunt deloc vorbe dulci. E doar adevărul. Şi, dacă mă împungi, nu vei schimba mersul lucrurilor. Puse cupa pe masă. Fiona, înţeleg că ai un spirit de luptătoare şi o

mândrie aprigă. Ba chiar le pot admira. Însă doar nesăbuiţii continuă să poarte o luptă care este deja pierdută. Nu mai sunt duşmanul tău. Sunt soţul tău. Cu cât vei ceda mai repede, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Dacă ar fi lovit-o, ar fi ştiut cum să răspundă. Dacă ar fi insultat-o, dacă ar fi ameninţat-o şi ar fi acuzat-o, ar fi putut răspunde cu aceeaşi monedă. Dar împotriva acestei purtări calme nu avea nicio armă, în afara propriei voinţe.

— Nu voi ceda niciodată.

El încuviinţă şi o înconjură încet, ca şi când ar fi fost o sculptură ce trebuia admirată. Apoi se opri în spatele ei şi îşi strecură braţele de războinic de-a lungul braţelor ei. Cu voce joasă, ca zumzetul albinelor lângă stup, spuse:

— Nu te pot face să uiţi ce simţi, Fiona. Dar îţi promit că, dacă vei dori să ne întâlnim la mijloc, voi fi un soţ bun. Cedează şi nu te voi răni.

Avea mâinile ca nişte sfori catifelate, legând-o de el.

— Nu ai puterea să-mi faci rău.

Rosti minciuna cu o şoaptă răguşită.

El o trase de şal.

— Ba da, am. Te-aş putea strivi într-o sută de feluri diferite. Sau te-aş putea mângâia în de două ori mai multe. Dacă mi te predai, voi fi milostiv, cum nu ţi-ai închipuit vreodată.

Vocea lui se scurgea ca apa rece pe pielea încinsă, înmuindu-i muşchii şi încâlcindu-i gândurile. Nu era deloc aşa cum se aştepta.

— Predă-te, cedează, supune-te – acestea sunt cuvinte blestemate pentru mine, şopti ea.

— Ştiu. Este în firea ta să lupţi, dar suntem căsătoriţi acum. Lasă scutul jos! Lasă-mă să-ţi arăt că, în bătălia aceasta cel puţin, predarea şi victoria sunt acelaşi lucru.

El trase de şal încă o dată, şi ea îi dădu drumul. Acesta căzu la podea ca şoapta unui amant, iar braţele lui o cuprinseră, şi ea îi simţi căldura de parcă ar fi fost o forjă. Nu se zbătu şi nu-şi putu imagina nici în ruptul capului de ce nu o făcu. I se urcase vinul la cap. Emoţiile zilei o vlăguiseră şi nu-i mai rămăsese deloc putere pentru a lupta

cu el.

— Ce intenţionezi? se auzi întrebând.

El îşi lipi buzele calde de gâtul ei şi murmură:

— Intenţionez să te seduc.

Încrederea lui peste măsură îi retrezi simţurile amorţite, şi dezgustul reveni de zece ori mai puternic.

— O! icni ea, trăgându-şi cotul cu toată puterea şi lovindu-l în abdomen.

El scoase un pufnet, surprins. Slăbi strânsoarea şi o scăpă din îmbrăţişarea lui.

— Porc îngâmfat! Crezi că sunt atât de uşor de câştigat?

— Sperasem că da, răspunse el pe un ton ironic, frecându-şi abdomenul.

— Şi mă faci pe mine nesăbuită? rosti ea precipitat.

El ridică mâinile spre tavan, ca şi când ar fi cerut călăuzirea Domnului. Apoi îi întâlni privirea, iar în voce i se citea nerăbdarea, ca şi când ar fi vorbit cu un copil neascultător:

— Fiona, asta este situaţia. Avem… Avem o sarcină de îndeplinit.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Ştiu asta. Nu sunt bătută în cap.

El clătină din cap şi se îndreptă iar spre vin. Îşi umplu cupa şi o dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Te împotriveşti când o spun în cuvinte frumoase. Te împotriveşti când o spun de-a dreptul. Nu îţi pot face pe plac nicicum?

— Nimic din ce faci sau spui nu-mi va face vreodată plăcere.

Orice urmă de bună dispoziţie dispăru de pe chipul lui.

— Dumnezeule, femeie! Îmi pui răbdarea la încercare. M-am străduit toată ziua să-ţi fac pe plac, şi cu toate acestea îmi arunci doar zeflemea şi dispreţ. Dar ajunge. Eşti soţia mea. Mă auzi? Sperasem să fac să fie cel puţin tolerabil pentru tine, dar, dacă preferi durerea în locul plăcerii, fie. Treci în pat!

Îşi lepădă vesta, apoi se întoarse şi îşi trase cămaşa

peste cap. Văzându-i spatele lat şi gol, Fiona simţi că-i sare inima din piept şi odată cu ea aproape tot restul fiinţei.

Îl împunsese dinadins şi îl înfuriase. Poate că ea era nesăbuita până la urmă.

Dumnezeule, fata îl scotea din sărite! O tachinase, o linguşise, fusese serios şi direct. Nimic nu funcţionase. Era hotărâtă să îl dispreţuiască. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea situaţie. Femeile lui erau dornice, plătite sau nu. Unele îl imploraseră chiar să le sărute şi gemuseră sub atingerile lui. Cât tânjea după acele încurajări acum! Mai bine s-ar culca cu o pernă de ace decât cu muierea asta îndărătnică.

Îşi scoase în grabă veşmintele pe care le mai avea pe el, până rămase gol ca în ziua în care se născuse, şi se întinse în pat. Însă soţia lui nu se clinti, privindu-l ca o căprioară şi strângând din pumni. Cum avea focul în spate, putea vedea clar prin cămaşa subţire. Furia i se mai domoli. Era tânără, la urma urmelor. Şi fără prihană. Toate emoţiile i se reflectau pe chip, limpezi ca lumina zilei. Iar în clipa aceea era întruchiparea fricii.

El îşi îndulci tonul.

— Vino aici, Fiona.

După încă o scurtă ezitare, ea se apropie, şi el fu încântat că mustrarea lui îşi atinsese ţinta. Părea resemnată acum. Nu descurajată, cum fusese în sală după ce îl insultase pe tatăl său, ci împăcată.

Îşi ascunse zâmbetul văzând-o privind ţintă la pat, ca şi când ar fi fost un lac mare şi misterios – întunecat, ameninţător şi în niciun caz ceva în care să te scufunzi. Dădu cuverturile la o parte şi bătu cu palma pe locul de lângă el.

— Întinde-te. Promit să nu muşc. Prea tare. Expresia ei îl făcu să râdă. Ai chip de înger, ştii. Un înger furios, care nu se simte în largul lui.

Ea se aşeză încet pe saltea, cu faţa la el, ţinându-se de partea din faţă a veşmântului. El întinse mâna şi o răsuci, ca să se poată sprijini de perne, aşezându-se lângă el.

— Suntem o pereche, nu-i aşa? Îi desprinse o mână de la piept şi i-o ţinu într-a lui. Îţi place inelul acesta?

Ea privi spre smarald. Era mare, încastrat în aur şi înconjurat de mici granate.

— E greu, răspunse ea.

— Este în familia mea de patru generaţii. James al II-lea a poruncit să fie făcut pentru străbunicul meu. Iar acum este al tău.

Îşi trase mâna din strânsoarea lui.

— Nu ar fi trebuit să-mi dai un astfel de inel. E făcut pentru a fi purtat de un Campbell.

— Eşti o Campbell acum.

Înghiţi şi îşi încrucişă din nou braţele în faţa sânilor, ridicând podul spre fortăreaţa ei impenetrabilă. Părea să fi încheiat cu atacurile verbale pentru moment, dar rămase rigidă ca marmura şi la fel de rece. Dacă ar fi fost o femeie mai simplă, s-ar fi găsit acum la jumătatea drumului spre fericire, dar această Fiona era o iapă năbădăioasă, pe care trebuia să o convingă prin linguşiri înainte de a o încăleca. Se lăsă într-o rână şi îşi sprijini capul pe un braţ. Cu celălalt, îi îndepărtă părul de pe faţă. Ea nu se clinti. O mică victorie.

— Spune-mi ceva despre tine, o îndemnă el încet.

Ea scăpă un mic sunet.

— Ce?

— Ceva mărunt, ca să te cunosc mai bine.

De obicei, îl plictiseau palavrele femeilor, dar puţină conversaţie cu această statuie din pat ar fi fost bine-venită. Orice, numai să o scoată din carapacea ei şi să o facă să se deschidă.

— Nu am nimic de spus despre mine.

Trase de un fir desfăcut de la marginea cuverturii.

Lui îi veni să râdă, căci era o mare minciună.

— Dimpotrivă, sunt convins că sunt multe lucruri fascinante de spus despre tine. Dacă te simţi timidă, încep eu. Reaşeză perna, apropiindu-se de ea. Nu îmi plac ulii.

Ea întoarse capul şi îl privi cu oarecare curiozitate. El îi luă din nou mâna într-a lui, jucându-se cu degetele ei cu blândeţe.

— Nu mi-au plăcut şi n-o să-mi placă niciodată. Ulii sunt mult prea vicleni şi aruncă mereu priviri crunte, de parcă mai degrabă ţi-ar ciuguli ochii decât să-ţi urmeze porunca. Şoimii la fel. Sunt chiar mai răi.

Ea scoase un mic râset, dacă într-adevăr îl putea numi astfel. Dar cel puţin era un zgomot de interes şi amuzament.

— Te-au căsătorit cu mine pentru că eşti sărac cu duhul? întrebă ea.

Propriul lui râs îl luă prin surprindere. Nevastă-sa avea simţul umorului – când voia să-l împărtăşească.

— Poate. Ţie îţi plac ulii?

Îi lăsă mâna să-i cadă pe pat şi îşi trecu degetul peste antebraţul ei.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu am mai avut niciunul de ceva vreme. Niciunul dresat, în orice caz.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

Ea îl privi un moment.

— Şoimarul nostru a murit în timpul unui atac.

— Ah, îmi pare rău pentru el. Atacul cui?

Ea ridică vag din umeri, făcând aşternuturile să foşnească.

— Clanul Grant, cred. Poate clanul MacPherson. Orice aliat al regelui este duşmanul nostru. Ne ţine ocupaţi.

Încercă să-şi retragă braţul din nou, dar mâna lui o urmă, alunecându-i pe claviculă.

— Atunci, această căsătorie este un lucru bun pentru clanul Sinclair. Atacurile ar trebui să înceteze, acum că aveţi puterea armatei regelui de partea voastră.

Ea privea ţintă spre baldachinul de deasupra lor, dar pulsul i se înteţise sub degetele lui, care coborau pe coloana gâtului ei.

— Regele este departe, în Edinburgh. Nici măcar braţul său nu poate ajunge atât de departe în nord, spuse ea încet.

— Vremurile se schimbă, Fiona. Regele plănuieşte să înconjoare insulele pe mare, de la Oban la Inverness, pentru a strânge jurăminte de loialitate de la căpeteniile de

pe dealuri. Cei care refuză vor simţi mânia armatei sale. Dar prietenii săi vor fi răsplătiţi. Trase de gulerul cămăşii, strecurându-şi degetele pe sub material. Spune-mi ceva despre tine acum.

Ea răsuflă adânc, rostind cu voce slabă:

— Am avut o iapă.

— Şi? o îndemnă el când ea nu mai zise nimic.

— O chema Gwynlyn. Avea un păr sur moale şi încântător, cu pete şi ciorăpei albi, şi venea când fluieram.

— Şi unde este acum?

Trase uşor de prima fundă de sus a cămăşii ei de noapte.

— A murit când aveam paisprezece ani. Tata nu mi-a mai dat niciodată alta.

Inima lui tresări, într-un fel cu care nu era deloc obişnuit. Pierduse mult în scurta ei viaţă, căci nu avea mai mult de şaptesprezece ani.

— Dempsey are un grajd mare, plin de iepe. Poţi să ţi-o alegi pe care o doreşti.

Ea se încruntă.

— Nu ţi-am spus asta ca să-mi poţi oferi un dar.

— Ştiu. Dar ţi-l ofer oricum.

Funda cedă şi el aproape că cedă odată cu ea. Faptul că îi oferea un cal era o chestiune atât de măruntă, dar cu toate acestea părea să o tulbure. Vedea un vicleşug acolo unde nu era niciunul. Ce combinaţie era, aprigă şi fragilă totodată!

Părul ei, în lumina focului, scânteia ca granatele de pe inel. Voia să-i simtă greutatea şi să răsucească pletele acelea între degete. Să împartă aşternutul cu ea nu avea să fie o povară prea mare, la urma urmelor, dacă rămânea dulce ca în acest moment. Se aplecă şi o sărută pe umăr.

*

Ea icni simţindu-i atingerea. Gura lui pe pielea ei ardea ca stigmatul.

— Trebuie să faci asta?

O privi surprins.

— Ce?

— Să mă săruţi. Este… necesar?

El îşi arcui capul şi odată cu el zâmbetul.

— Necesar? Nu. Dar aş prefera.

Ei nu îi plăcu. Absolut deloc. O înţepa, şi nu doar acolo unde buzele lui îi atingeau pielea, ci şi în alte locuri.

— Ei bine, eu nu. Ai putea continua fără asta?

El râse, hohotind ca tunetul îndepărtat.

— Aş putea, spuse el. Dar sărutul… ajută.

De ce? O zăpăcea cu totul. Tot ce făcea el o năucea. Era duşmanul ei de moarte. Un Campbell crud, detestabil, violent. Dar, cu toate acestea, în seara aceea, acest bărbat din patul ei părea a nu fi în niciunul dintre aceste moduri. Nu făcea niciunul din lucrurile de care avea nevoie pentru a-i aprinde furia. În schimb, era blând, curios şi răbdător. Şi gol, aprinzând un cu totul alt foc. Mintea ei, care fusese asaltată toată ziua de gânduri neplăcute, rătăcea acum spre locuri în care nu mai ajunsese niciodată până atunci. Şi murea de ruşine din pricina aceasta.

— Fiona, înţelegi ce trebuie să se întâmple între noi?

Desfăcu a doua fundă a cămăşii de noapte. Ochii ei scânteiară precum jăraticul.

— Bineînţeles. Mi-a explicat doica.

El râse din nou.

— Doica? Vrei să zici bătrâna aceea slăbănoagă, care bălăbănea în jurul tău ca o muscă? Ce ţi-a spus?

— Dacă nu ştii, atunci nu te voi lumina eu.

Ea trase aşternuturile mai sus şi încercă fără succes să-i îndepărteze mâna. Însă Myles trase aşternuturile în jos şi îi atinse maxilarul cu degetul mare, întorcându-i faţa spre el.

— Te-a speriat?

— Nu atât de mult ca tine. Îi scăpase porumbelul înainte să se poată abţine, însă dorea să o fi făcut. Probabil că Hugh Sinclair se răsucea în mormânt auzind-o. Myles ar putea crede că doar o nesăbuită lupta într-o bătălie deja pierdută, dar tatăl ei ar spune că doar un laş se dădea

bătut înainte de a muri. Aşa că ce trebuia să facă, de fapt? Dădea dovadă de mai mult curaj dacă lupta cu el până la moarte? Sau dacă trăia şi poate avea să câştige altă dată?

Se gândi la Margaret şi află răspunsul.

Îşi simţi inima de gheaţă în piept, fragilă şi rece, în timp ce privi spre soţul ei. Ceva din privirea lui părea aproape familiar, dar fireşte că era aşa, căci o privise ţintă toată ziua, trăgând-o spre el cu o sfoară invizibilă.

— Poţi avea încredere în mine, Fiona.

Asta era atunci. Ajungea cu poveştile despre ulii şi ponei şi cu sărutările inutile. Oftă din rărunchi.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea, mai mult pentru sine şi Dumnezeu decât pentru soţul ei.

Myles se apropie.

— Haide să scoatem cămaşa aceea de noapte şi te voi învăţa.

Capitolul 4

Aşteptă trăsnetul din ceruri şi îngerii să o salveze, dar nu auzi decât obişnuitul trosnet al focului şi respiraţia precipitată a soţului ei.

Mâna lui îi alunecă pe trup şi îi prinse marginea veşmântului, ridicând-o încet şi adunându-i-o în jurul taliei. Şovăitoare, se mişcă, făcându-i loc, în timp ce încerca să evite orice contact suplimentar. Dar mâinile lui înaintau pe pielea ei ca nişte petale plutind peste apă, şi simţi că palpită pe dinăuntru. Se aşeză în capul oaselor şi se întoarse cu spatele, ridicând braţele. El îi scoase cămaşa de noapte cu totul, iar materialul alunecă şi căzu pe podea, laolaltă cu toată rezistenţa ei.

Se lipi de saltea ca şi când ar fi fost împinsă şi strânse din ochi, dorindu-şi ca el să dispară. Dar el se apropie mai mult şi îşi trecu vârful degetului peste chipul ei, între ochi şi peste nas, lăsându-l să zăbovească pe buze. Un deget îl urmă pe celălalt în timp ce îi contura curburile catifelate şi

micile văi ale urechilor, ale maxilarului şi ale gâtului. Pulsul ei se înteţi, ca bătaia aripilor a o mie de lebede ridicându-se de pe suprafaţa unui lac.

Când buzele lui îi atinseră, moi ca o pană, colţul gurii, aproape că sări în picioare. Dar se luptă cu impulsul de a o lua la goană şi rămase neclintită, în vreme ce el depunea, ca o adiere, mici sărutări, în locurile pe care le explorase cu degetele.

Un chin dulce, neaşteptat.

Şi mereu revenea la marginea buzelor ei, fără să o sărute de-a dreptul niciodată. Se încinse şi aproape că întoarse gura spre el, ca să pună capăt tachinării. Dar nu putea. Nu avea să o facă. Un Sinclair putea răbda orice tortură, indiferent de forma acesteia.

Îi simţi buzele moi pe piele şi apoi răcoarea, căci aerul proaspăt al nopţii continua sărutul. Încercă să se gândească la Margaret, la tatăl ei sau la orice altceva în afară de senzaţiile care o cotropeau. Ar trebui să urască tot ce-i făcea, să îl dispreţuiască, să se desprindă din îmbrăţişarea lui. Să găsească plăcere în atingerea lui ar însemna înfrângerea ei absolută.

Dar mâinile lui coborâră, devenind mai îndrăzneţe şi mai ferme, alunecându-i peste umăr şi de-a lungul unui braţ, apoi urcară din nou, cuprinzându-i un sân. Atunci deschise ochii şi îl prinse de încheietură, încercând să-i oprească atingerile. Dar el continuă, strângându-i cu blândeţe rotunjimea şi frecându-i sfârcul cu degetul mare. Sfârâia de parcă degetele lui ar fi fost o flacără. Icni, şi l-ar fi implorat să se oprească dacă el nu ar fi ales acel moment pentru a o săruta în cele din urmă pe gură. Fu invadată de o uşurare trădătoare.

Nu era un pupic nevinovat, ca acela pe care i-l dăduse pe treptele capelei. Sărutul acela fusese pentru Dumnezeu şi preot, dar chiar şi în nevinovăţia ei ştia că acesta din urmă era pentru Myles însuşi. O apăsă cu fermitate, jucându-se cu gura ei. Avea buzele moi, mult mai moi decât se aşteptase, şi îi provocau o senzaţie stranie delicioasă, în contrast cu maxilarul nebărbierit. Mirosea a vin, a cuişoare

şi a piele, un iz amestecat cu parfumul propriului său corp, care crea o combinaţie puternică.

Îşi plecă uşor capul, muşcându-i încet pielea, apoi alinând micile răni cu limba. Ea se mişcă pentru a scăpa de asaltul tandru, dar el o urmă şi îşi strecură piciorul între picioarele ei, desfăcându-i-le. Se simţea răvăşită. În derivă. Neloială. Era un Campbell dezgustător, dar cumva trupul ei uitase asta, dominându-i mintea. Îl apucă de braţe, încercând inutil să se apere, căci, cu fiecare mişcare, el reuşea cum, necum să se apropie mai mult, lipindu-se precum ceara fierbinte, mulându-se perfect pe culmile şi văile ei. Mâna lui îi mângâie şoldul, trăgând-o aproape de el, apoi împingând-o, pentru a-şi putea strecura mâna între picioarele ei.

Ea întoarse faţa spre perete, în timp ce degetele lui îi cercetau cele mai intime pliuri, dar un scâncet neruşinat îi trădă şocul de plăcere, căci alunecă fără greutate între ele. Mădulare necredincioase, perfide şi inutile, acum când avea nevoie de putere. Acest duşman îi scursese voinţa precum seva dintr-un copac, dar, cu forţele care îi rămăseseră, ridică piciorul, împingându-se în saltea pentru a se elibera. Degeaba. Acţiunile ei jalnice nu făcură decât să-i înlesnească drumul spre miezul fiinţei ei.

— Ah, Dumnezeule, Fiona, murmură el la sânul ei, trecându-şi limba pe mijlocul lui, ce perfecţiune.

Ea încercă să-i îndepărteze capul, dar părul lui scurt sub degetele ei era moale ca blana de nurcă, atrăgând-o în loc să o dezguste. O, ce trădătoare era, renunţând la toată cumpătarea neamului Sinclair doar pentru *a simţi,* asaltată de atingerile acestui Campbell.

*

Era dulce ca o piersică şi coaptă, gata să fie culeasă, cu pielea catifelată şi docilă sub degetele lui. În timp ce savura fiecare sărut şi fiecare mângâiere, îl asaltă imboldul nestăpânit de a duce la împlinire această împreunare. Intenţionase să o curteze, să o familiarizeze cu blândeţe cu

căile păcatului şi ale tainei conjugale, dar trupul ei era pregătit, ud de dorinţă, şi se arcuia lipită de el. Era la fel de dornică să ducă mai departe ce începuseră. Îşi dădea seama după pielea îmbujorată şi după răsuflarea precipitată. Copleşit de dorinţă, simţi că ultimele ei frânturi de rezistenţă cedează, transformându-se în invitaţie.

Îi prinse dosul genunchiului cu mâna şi găsi ce căuta, pătrunzând în carnea ei fragedă şi posedând-o. Fu o mişcare rapidă, menită să facă durerea iniţială să treacă repede, dar Fiona icni sub asalt, împingându-se în pieptul lui, în vreme ce el îi rupea delicata barieră a virginităţii. Avu remuşcări pentru o clipă, căci ar fi scutit-o de disconfort, dar nu se putea altfel. Era preţul plătit de fecioare. În curând, avea să o aline cu atingerea lui, arătându-i toate plăcerile acestei împreunări. Se mişcă în ea încet, sperând să o poarte cu el, dar era fierbinte, strângându-l ademenitor. Nu mai fusese cu o femeie de săptămâni întregi, şi voinţa i se evaporă în ceaţa dorinţei. Ea se mişcă în sus, apăsându-şi picioarele pe ale lui, într-un abandon irezistibil. Era cu el, mireasa lui, gata să-l primească întru totul, de îndată ce simţurile îi întunecaseră raţiunea. Se avântă cu toată forţa. Ea se ridică din nou, dornică. Mintea lui se goli, iar instinctul şi dorinţa îi înfrânseră răbdarea. Iute şi fără zăbavă, o pătrunse, până când nervii lui încordaţi atinseră culmea şi el erupse în ea, revărsându-se satisfăcut.

Se prăbuşi, complet relaxat, respirând ca şi când ar fi alergat până în vârful lui Ben Nevis şi înapoi. Dar culmea aceasta era mult mai suavă. Mai aproape de ceruri decât cel mai înalt munte. Îi primise atenţiile cu braţele deschise, făcându-l să urce pe culmile fericirii. O lăsase în urmă la final, era adevărat. Dar avea să-şi ia revanşa. La urma urmelor, nu avea experienţă şi, fireşte, fecioarele au nevoie de mai multe îndrumări. Totuşi, această femeie, femeia lui, s-ar putea să nu fie o nevastă atât de rea, de fapt.

Înălţă capul şi zâmbi spre ea, cu trupul satisfăcut şi sufletul mulţumit.

Fiona zăcea nemişcată, uluită. Asta era tot? Se simţea

deodată abandonată şi stânjenită, ca şi când s-ar fi chinuit să-şi amintească ceva şi era cât pe ce, dar apoi gândul fugise din nou. Myles îi făcuse trupul să plutească, mângâind-o în cel mai plăcut mod. Dar apoi o pătrunsese cu bărbăţia lui, o strivise cu corpul masiv şi îi strigase în ureche. Nu putea respira. Era prea greu. Părul de pe pieptul şi picioarele lui, care cu doar câteva momente înainte fusese atât de ispititor, o înţepa deodată. Aveau picioarele încolăcite, mâinile lui erau încâlcite în părul ei, trăgând-o chiar şi acum.

Dar, mai rău de-atât, o făcuse să uite de ea. O făcuse să fie uşuratică. O transformase într-o Campbell.

Se împinse în el.

— Ridică-te de pe mine, mormăi ea, sufocându-se. El îşi ridică toracele, rânjind spre ea ca un idiot. Dumnezeule, o *măritaseră* cu unul sărac cu duhul. Îşi umplu plămânii cu aer, apoi îl împinse din nou, lovindu-l în spatele picioarelor. Ridică-te de pe mine, matahală brutală!

Zâmbetul lui pieri, şi o lăsă să se extragă din încâlceala de trupuri şi aşternuturi. După ce se eliberă, se retrase în capătul îndepărtat al patului.

— Fiona? Te-am rănit?

O podidiră lacrimile, dar şi le şterse.

— Sigur că da. Eşti fiul lui Cedric Campbell. Simpla ta existenţă mă răneşte. Dumnezeule, cât te dispreţuiesc!

Expresia lui trecu de la confuzie la furie, maxilarul i se încordă, şi ochii i se întunecară în camera slab luminată.

— Nu ai niciun drept să fii furioasă, femeie. Dacă nu erai pregătită, nu ar fi trebuit să mă îndemni în felul acela.

— Să te îndemn? îl repezi ea. Nu am făcut aşa ceva, porc îngâmfat! Nu doream decât să se termine. Se înfăşură în aşternuturi. Dă-mi cămaşa de noapte! Nu ajung la ea.

O mai privi încruntat încă un moment, şi ea crezu că s-ar putea să refuze. Dar în cele din urmă el întinse mâna şi o ridică de pe podea, aruncându-i-o în faţă.

— Femeile! spuse el, apoi se întoarse pe o parte, sătul de ea.

Fiona privi ţintă la muşchii puternici de pe spatele lui

şi se luptă cu lacrimile. Nu o rănise, ca să fie sinceră. Firea ei trădătoare era cea care îi provoca durere. Cum putea să se bucure de sărutările lui? Ce fel de femeie era ea, să cadă pe spate în faţa celui mai aprig duşman pe care îl cunoscuse vreodată? Nu îşi putea trăda părinţii în felul acesta. Una era să te supui soţului şi cu totul alta să te desfete mângâierile lui. Fu copleşită de ură faţă de sine.

Răsuflarea lui Myles îşi recăpătă calmul. Când începu să respire regulat şi profund, îşi luă o pătură şi se duse să-şi facă patul lângă foc. Nu avea să se odihnească lângă el dacă mai avea un dram de voinţă pentru a rezista. Îşi aşeză capul pe podeaua rece, sigură că somnul avea să o ocolească.

Dar trebuie să fi venit, căci după o vreme se simţi ridicată de nişte braţe puternice şi dusă într-un loc moale şi cald. O voce blândă îi şopti la ureche.

— Vino şi dormi în pat, fată prostuţă! Nu-ţi fac nimic.

*

— Fiona nu e deloc mai înţeleaptă şi e mai bine să nu ştie nimic, John, şopti Simon în timp ce stăteau în sală, la mult timp după ce ultimul oaspete adormise. Ne-ar trăda fără să-şi dea seama.

John se frecă pe mica cicatrice de pe falcă.

— Crezi că o va ucide când vor afla ce punem la cale?

Simon îşi goli cupa de vin.

— Poate. Dar nu va rezista nici două săptămâni dacă nu-şi ţine gura aia spurcată. S-ar putea să i-o înfunde doar pentru asta, nimic mai mult.

John se încruntă.

— Cu câtă uşurinţă glumeşti când vine vorba despre destinul surorii noastre.

Simon oftă nerăbdător.

— Da, glumesc, John. Ai vrea să mă plâng şi să mă vait ca muierile? Trebuie să ne purtăm ca şi când am fi acceptat asta. Dacă cei din neamul Campbell miros înşelăciunea, suntem terminaţi. Avem nevoie de timp şi de

încrederea lor.

— Cu toate acestea, dacă Fiona ar şti că nu va rămâne la ei decât temporar, ar putea găsi putere şi nu şi-ar pierde speranţa.

Simon clătină din cap.

— Nu putem risca. Va dura luni în şir să adunăm căpeteniile din Ţinuturile înalte şi să pregătim un atac. Oricât de dezgustător ar fi, este mai bine ca Fiona să creadă că le-am cedat-o lor. Sorbi iar din vin, vărsând pe tunică în grabă. Se şterse la gură cu mâneca şi îi dădu paharul lui John. Bea, frate! Astăzi am înjumătăţit numărul duşmanilor.

John luă vinul.

— Până îl vom dubla din nou atacându-l pe rege.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Fiona părăsi călare singura casă pe care o cunoscuse vreodată. Mantia ei verde înmuia vântul muşcător, dar nu reuşea să alunge frigul care o cuprindea pe dinăuntru, ca nişte valuri îngheţate izbind ţărmul de la Moray Firth. Când îşi luă rămas-bun de la Margaret, fusese întreruptă brusc de Cedric, care declară că trebuiau să plece înainte de micul dejun. Dar poate că la urma urmelor aşa era cel mai bine. Nu intenţionase decât să se poarte cu mult curaj în faţa surorii ei mai mici, însă efortul o epuizase.

Faptul că îşi luase rămas-bun de la Simon şi John în grabă o tulbura mai puţin. Privirile lor scurtătoare, de o prefăcută compătimire, nu o îmboldiră să-i ierte şi nici nu-i umeziră ochii. Nu plânse când fraţii ei şi căpetenia clanului Campbell cercetară aşternuturile, căutând dovada fecioriei ei pierdute. Dar acum, după ce părăsiră satul, departe de ai ei, lăsă lacrimile să curgă, fierbinţi şi amare, arzându-i identitatea de membră a neamului Sinclair. Era o Campbell

acum, femeie măritată, aproape alungată de laşitatea nătângă a fraţilor ei.

Cât avea să dureze acest armistiţiu? O săptămână? O lună? Un an, poate? Simon şi John erau naivi dacă credeau că pacea avea să se aştearnă la fel de uşor pe cât îşi desfăcuse ea coapsele. Cât urma să mai treacă până ce pofta lui Cedric de a-şi răsuci sabia în inima unui Sinclair avea să iasă la suprafaţă, reaprinzând vrajba? Până la urmă, sacrificiul ei va fi fost inutil.

Vântul se porni din nou, împrăştiind în aer mirosul moscat al cailor. Tropotul regulat al copitelor lor se contopea cu sporovăială grupului de călători. Atât oamenii, cât şi animalele păreau bucuroşi că se îndreptau spre casă. Bineînţeles că erau. Plecau satisfăcuţi, după ce obţinuseră lucrul după care veniseră. Nu era nimic altceva decât trofeul învingătorului. Buiestraşul cu pete cenuşii pe care îl călărea avea mai multă valoare în ochii acestor bărbaţi decât ea.

În cele din urmă, îşi şterse lacrimile şi privi ţintă înainte, căci nu avea cum să mai privească în urmă acum. Era o frunză căzută, plutind în derivă pe o mare de Campbelli. În fruntea procesiunii, Myles şi tatăl său călăreau alături, iar umerii lor la fel de largi se legănau la unison cu oştenii care îi urmau. Când tatăl se întoarse către fiu, profilurile lor erau atât de asemănătoare, că ei i se strânse stomacul. Faţa aceea – a lui Cedric Campbell, atât de asemănătoare cu a soţului ei – fusese ultimul lucru pe care îl văzuse mama ei. Însă noaptea trecută, ea stătuse întinsă sub Myles, temătoare ca un şoarece de câmp, când ar fi trebuit să ragă ca un leu. Amintirea consimţirii ei – nu, a încurajării – o pârjolea la lumina zilei. Un adevărat războinic ar fi întâmpinat dimineaţa cu buza însângerată şi ochiul vânăt, căci, dacă ar fi luptat cum ar fi trebuit să o facă un Sinclair, sigur ar fi lovit-o, şi ea s-ar fi putut lăuda cu rănile ei, cu mândrie şi îndrăzneală, dinaintea fraţilor ei. Dar nu ripostase. Nu, mult mai rău de-atât. Tremurase şi oftase ca una dintre târfele lui plătite, iar astăzi îi venea să intre în pământ de ruşine.

— Nu mă dau în vânt după călărit, domniţă. Spune-i brutei aceleia necioplite să-mi găsească o căruţă.

Bess călărea alături de ea, pe o mârţoagă atât de bătrână şi de beteagă, încât aproape că păreau înrudite, aşa cocârjate şi cu dinţi lipsă cum erau amândouă.

— Nu ar fi trebuit să implori să vii, Bess. Sacrifici prea mult. Trebuia să rămâi să ai grijă de Marg, îi spuse Fiona bătrânei ei doici. Şi ce crezi că vei rezolva? Crezi că mă poţi proteja cu braţele acelea slăbănoage ale tale?

Bess întinse un braţ pentru a-l cerceta.

— Nu, dar pot fi martoră la tot ce văd. Iar ei ştiu asta. Încuviinţă din cap triumfătoare, mulţumită de înţelepciunea ei.

— Nu vei vedea decât adâncurile unui puţ dacă îi vei înfuria.

Deşi bine intenţionată, femeia se amestecase mult prea mult în treburile ei. În dimineaţa aceea, înduioşătoarea bătrână îngenunchease la picioarele lui Campbell însuşi, rugându-l să-i îngăduie să-i însoţească pentru a avea grijă de stăpâna ei. Aproape că îl făcuse să se împiedice în zelul ei.

— Nu fi ţâfnoasă, fetiţo! La binele tău mă gândeam. Margaret va fi bine. E mai puternică decât crezi tu.

— E o copilă.

— Dar nu e copila ta. Ai cocoloşit-o prea mult de când a murit mama voastră, şi nu e de mirare. Şi în curând vei avea propriul tău prunc de care să te îngrijeşti şi îţi vei da seama că Marg îşi poate purta singură de grijă.

Propriul ei prunc? O cuprinse ameţeala şi fu cât pe ce să cadă din şa şi pentru a doua oară în tot atâtea zile se strădui să nu verse ce mâncase. Apăsându-şi burta cu mâna, trimise în tăcere o rugăciune către Dumnezeu care o părăsise, implorându-l să fie stearpă.

Un prunc Campbell înăuntrul ei? Cum să nu-l dispreţuiască?

Încă un lucru care să o lege de Myles. Şi de Cedric Campbell.

Odată cu distanţa, creştea şi frica îngreţoşătoare a

Fionei şi certitudinea că doar ea avea să-şi poată croi destinul, cu propria mână.

Ca o sămânţă măruntă, în minte îi încolţi o idee. De-a lungul kilometrilor pe care îi lăsa în urmă, o hrăni, cum nu avea să hrănească niciun prunc din sângele neamului Campbell. Şi, când se opriră într-o vâlcea pentru a face focul în noaptea aceea, Fiona ştiu ce trebuia să facă.

Myles îşi dezmorţi spatele şi încercă să alunge încordarea frecându-şi gâtul. Aproape se lăsase amurgul când tatăl său îşi legă calul şi instrui oştenii să ridice tabăra. Cu o precizie militară, fiecare Campbell descălecă şi se apucă de îndatoririle sale, făcând focul sau îngrijind caii. Erau o ceată de douăzeci de flăcăi, toţi voinici şi vânjoşi. Bărbaţi pe care îi dusese atât în bătălii, cât şi la bordel. Bărbaţi cărora le încredinţase viaţa. Într-o zi avea să devină căpetenia lor şi ei aveau a-l sluji aşa cum îl slujiseră pe conte. Se răsuci şi descălecă de pe calul său de luptă, ţeapăn, dar bucuros că se îndepărtase de casa neamului Sinclair. Căscă de-i trosniră fălcile când atinse cu picioarele pământul reavăn al pădurii. Unchiul său Tavish îl bătu pe umăr şi râse, iar sunetul se înfundă în adâncimile bărbii roşcate şi dese.

— Nu ai prea dormit azi-noapte, nu-i aşa, băiete? E unul dintre dezavantajele căsătoriei. Dar avantajele sunt mai multe.

Myles făcu o grimasă la amintirea amărăciunii Fionei.

— Avantaje sau dezavantaje, încă nu-mi dau seama care sunt mai importante.

Tavish râse din nou, scărpinându-se în cap şi încuviinţând din cap înspre Fiona. Ea şi servitoarea ei erau încă pe cai, părând epuizate şi năuce.

— Eh, nu-ţi face griji în privinţa ei. Se va da pe brazdă după ce va vedea că nu suntem măcelari, aşa cum a fost învăţată să creadă.

Myles îşi lăsă capul pe spate pentru a-şi trosni gâtul.

— Orice aliat al regelui James este duşmanul ei. Eu sunt vinovat prin simpla asociere. Mă tem că nu o voi putea face să se răzgândească.

Unchiul său scuipă.

— Asta e logica femeiască. Presupun că, dacă dau un vânt, te va învinovăţi pe tine pentru putoare?

Myles râse înfundat.

— E limpede că mă învinovăţeşte pentru o mulţime de lucruri cu care nu am avut de-a face.

Tavish se sprijini de trunchiul unui copac, scărpinându-şi spinarea de coaja acestuia, ca un urs jucăuş.

— Da, treaba asta cu mama ei este mare porcărie. Îl voi jupui de la barbă până la fudulii pe orice mojic care spune că tatăl tău a avut ceva de-a face cu moartea ei. Pun prinsoare pe ochii din cap că ticălosul care a răspândit minciuna aceasta nenorocită zace în pământ.

— Vrei să spui tatăl Fionei?

Myles îşi trosni gâtul în cealaltă direcţie.

— Da, Hugh Sinclair. Se urau încă de când erau la curte.

Myles auzise poveştile acelea destul de des. Pe când James nu era decât un copil, Scoţia fusese condusă de un consiliu de regenţi, cu soţul reginei, Archibald Douglas, la cârmă. Cândva, Hugh Sinclair şi contele fuseseră prieteni şi aveau putere egală. În semn de solidaritate între clanurile lor, Myles fusese chiar logodit cu Fiona.

Dar, aşa cum se întâmplă deseori când vine vorba despre lăcomie şi politică, aliaţii devin duşmani.

Sinclair s-a dat de partea lui Douglas, ţinându-l captiv pe regele-copil, însă clanul Campbell urmărea să-l elibereze şi a reuşit.

— Sinclair a ales tabăra greşită, spuse Tavish. Dacă i s-ar fi alăturat tatălui tău, ajutându-l pe tânărul rege să evadeze şi să-şi recapete tronul, lucrurile ar fi diferite acum.

— Nu foarte diferite, spuse Myles. Aş fi căsătorit tot cu Fiona. Părea că soarta îi fusese pecetluită, iar vicleşugurile oamenilor contau prea puţin. Iar dacă Aislinn ar fi fost ucisă ca acum, tot acolo am ajunge.

Tavish trase de brâul lui imens şi scoase un şip de vin. Sorbi din el lung şi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— Uciderea lui Aislinn a stricat multe, dar, aşa cum sunt sigur că mă aflu aici, bag mâna în foc că nu un Campbell a lăsat-o fără suflare. Era încântătoare la curte. Nu-mi închipui cine i-ar fi vrut răul.

— Tata nu vorbeşte niciodată despre curte. Sau despre ce crede despre moartea lui Aislinn. Ce mai ştii despre asta?

Tavish privi în jos, lovind o rădăcină încâlcită înfiptă în pământ.

— Dacă ai întrebări, pune-i-le lui.

Făcu semn cu capul peste umărul lui Myles.

Cedric se apropie, mergând ţeapăn. Drumul fusese epuizant pentru Myles, aşa că probabil tatălui său îi trosneau oasele, deşi oricine ar fi rostit-o risca să se trezească fără cap.

— Tată, eşti bine?

Cedric încuviinţă din cap şi luă vinul de la fratele său.

— Voi fi dacă Tavish îşi împarte prada. Bău, apoi i-o dădu lui Myles, încuviinţând din cap şi făcând cu ochiul. Mireasa ta s-a ţinut bine astăzi. După ce s-a oprit din plâns.

Lacrimile ei fuseseră stânjenitoare. Plânsese în tăcere, dar, vreo doi kilometri sau mai bine, îi curseseră pe faţă, lăsându-i nasul roşu în soare. Nu o abuzase în niciun fel, dar, cu toate acestea, se purta de parcă ar fi târât-o după cal, în loc să o lase să umble călare pe el. În ziua următoare avea să o pună, laolaltă cu sperietoarea de servitoare, într-o căruţă. Să se hurduce o zi întreagă, ca să aibă de ce plânge.

— Mulţumesc că ai lăsat-o să-şi ia servitoarea, tată. Mă voi asigura că nu ne încetinesc înaintarea.

Contele încuviinţă din cap din nou.

— Şi-aşa mergem încet cu căruţele pe drumurile astea pline de bolovani, dar în câteva ore bune mâine-dimineaţă ar trebui să ajungem la Inverness şi la corăbii. Ajută-l pe tânărul Darby cu femeile tale acum. Par gata să se prăbuşească. O, tu şi mireasa ta puteţi sta în cort.

Myles privi spre Fiona, care descălecase în cele din urmă cu ajutorul scutierului său. Pe chipul ei palid se

vedeau semne de istoveală. Era prăfuită şi răvăşită, dar la fel de sfidătoare, respingând oferta lui Darby de a o ajuta. Myles o evitase în cea mai mare parte a zilei, preferând compania plăcută a unchiului şi a tatălui său în locul oftaturilor şi a ochilor ei roşii. Dar avea să o înfrunte acum. Epuizată sau nu, era soţia şi responsabilitatea lui.

Pe Fiona o durea trupul şi se simţea de parcă îi erau smulse încheieturile cu cleşti de foc. Dar Bess era şi mai istovită, cu mâinile strâmbe de la artrită încă încovoiate, ca şi când ar fi continuat să ţină frâiele. Fiona o frecă uşor pe spate, încercând să o facă să stea dreaptă. Se opri când se apropie soţul ei.

— A fost o zi lungă în şa, doamnelor. Dar mâine ajungem la Inverness. De acolo vom lua bărcile spre Loch Ness, şi călătoria va fi mai uşoară.

Mai rapidă, voia să spune. Ziua de azi fusese dură, dar cel puţin putuse respira aerul răcoros şi şansa rară de a călări în munţi. Şi fiecare kilometru o apropia de împlinirea planului ei. Dar a doua zi, dacă aveau să se îmbarce pe o corabie, toate ticluirile ei aveau să se ducă pe apa sâmbetei, căci până să debarce urma să fie prea departe.

— Găsim de mâncare în curând sau ai de gând să ne istoveşti şi să ne laşi să murim de foame?

Soţul ei o privi ţintă un moment; apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet, şi se întoarse spre scutierul cu ochi mari.

— Darby, adu-le femeilor ceva de mâncare până ridicăm tabăra.

— Da, Lord Myles.

Myles se frecă pe falcă.

— Şi asigură-te că bătrâna servitoare are un aşternut gros de paie, lângă foc, şi o pătură în plus.

— Da, milord, spuse băiatul iar şi o luă din loc.

Fiona simţi că i se face pielea de găină.

— Iar eu? Eu nu o să am pat de paie lângă foc?

— Noi vom sta în cort. Te voi încălzi eu.

Nu, nu, nu. Nu voia. Planul ei nu avea să funcţioneze dacă trebuia să doarmă lângă el peste noapte. Trebuia să

fie o altă soluţie.

Myles râse înfundat.

— Nu trebuie să fii atât de tulburată, Fiona. Apreciază faptul că ţi-am oferit un pat moale, dacă nu-mi poţi aprecia afecţiunea.

— Dar servitoarea mea e ţeapănă după atâta călărit în frig. Aş prefera să dorm lângă ea ca să-i alin muşchii obosiţi cu căldura mea.

Ce minciună rapidă şi iscusită turnase!

— Îi porţi o grijă neobişnuită servitoarei tale.

O, nu fusese atât de iscusită, la urma urmelor. Îşi dădea seama după tonul lui că nu îl dusese de nas.

— E bătrână, protestă Fiona în continuare. Doar cei lipsiţi de suflet ar refuza să aline o bătrână.

Myles o puse la perete.

— Prea bine. Poate să doarmă cu noi în cort.

— Nu! Vocea Fionei fu ascuţită ca un pumnal, dar nu mai putea schimba nimic acum.

Expresia soţului ei se aspri.

— Nu o pot lăsa să vină cu noi. Eu... se încurcă ea, privind spre copaci şi strângând din buze. Nu. Refuz.

El făcu ochii mari o secundă, apoi îi miji, încruntându-se. Se aplecă, murmurându-i în ureche, astfel încât să nu audă decât ea. Avea răsuflarea caldă, dar cuvintele ardeau de-a dreptul.

— Nu mă pune la încercare, fato! Nu voi sta aici ciondănindu-mă în faţa oştenilor mei. Dormi cu mine în cort. Servitoarea doarme lângă foc. Dacă mai insişti, vei regreta amarnic.

Se întoarse şi plecă.

Fusese o proastă. Bineînţeles că o voia lângă el, ca să o poată pipăi, împunge şi pângări cu atingerea lui. Era fiul tatălui său, la urma urmelor. Ce respect să aibă pentru demnitatea ei? Nu avea a şovăi să o abuzeze, în ciuda pereţilor subţiri ai cortului care nu îi puteau înăbuşi protestele. Se pare că planul ei trebuia să aştepte.

Capitolul 6

Pe Myles îl durea capul din pricina reacţiei ei. Era generozitate pură faptul că îi oferise cortul, dar ea sărise la el, mârâind ca un bursuc şi poruncindu-i. Ca şi când ar fi avut un cuvânt de spus legat de felul în care avea să se desfăşoare noaptea. Ca şi când lacrimile ei nu ar fi fost îndeajuns de umilitoare. Deja tatăl şi unchiul său îşi făceau cu ochiul unul altuia, ca şi când ar fi fost un băieţandru necopt, care habar n-avea cum să curteze o muiere. Era absurd. Satisfăcuse o mulţime de femei. Ar trebui să o tragă în cort în clipa aceea şi să o sărute până o ameţea. Şi de data aceasta să se asigure că ajungea pe culmea aceea dulce. Nu urma să mai aibă parte de nemulţumiri după asta.

Rupse o bucată de pâine neagră. Fată nerecunoscătoare! Habar n-avea cât de blând fusese. Sau cât de recunoscătoare ar trebui să fie că o lăsaseră să-şi aducă servitoarea slăbănoagă. Şi totuşi, nu suflase nicio vorbă de mulţumire pentru frumosul buiestraş pe care îl călărise astăzi. Sau pentru că el îi poruncise unuia dintre cei mai buni oşteni ai săi să călărească o mârţoagă bătrână, astfel încât ea să poată merge cu un animal pe cinste. Nu. Din partea ei? Nimic altceva decât dispreţ.

Ei bine, până aici. Nu avea să dea din coadă ca un căţeluş. Femeia aceasta ar trebui să înveţe unde-i era locul. Poate că ar trebui să o lase să doarmă cu baba, în frig, sub cerul liber şi pe pământul tare. Luă o gură de pâine şi râse în sinea lui.

Se lăsă întunericul, şi sunetele pădurii umplură aerul, căci unele dintre vieţuitoarele pădurii se duseră la culcare, iar altele se treziră. Focul trosnea la picioarele oamenilor, în timp ce Myles, Cedric şi Tavish îşi terminau masa de seară, iar alţii se pregăteau de somn.

— Tată, mulţumesc încă o dată pentru cort.

Cedric luă puţin sos cu pâine.

— Desigur.

— Să stau eu de pază primul?

Tavish, aşezat în partea cealaltă, râse înfundat, dar tatăl său zâmbi.

— Nu va fi nevoie, fiule. Cred că vei fi destul de ocupat în seara aceasta.

Myles se simţi stânjenit auzind aluzia. Credeau că nu o putea struni?

O simplă muiere?

Ei bine, nu atât de simplă, dar totuşi, nu era decât una. Muşcă iar din pâine. Tatăl său îl prinse de umăr.

— Nu aş vrea să te ţin departe de mireasa ta. Poate că nu îţi dai seama încă, dar regele ţi-a făcut o onoare.

Nu îşi putu ascunde tonul nostalgic.

— Nu ai cunoscut-o pe Odette, tată. Ea ar fi fost o onoare.

Tatăl său încuviinţă din cap înţelegător.

— Îmi pare foarte rău pentru asta. Nu este uşor să renunţi la femeia pe care o iubeşti. Dar politica are deseori întâietate în faţa iubirii, deşi ambele sunt la fel de complexe. Râse înfundat. Dă-i totuşi o şansă acestei fete. E încă speriată, dar nu e atât de neşlefuită. Mama ei putea tăia diamante doar cu vorba.

Myles întrezări o şansă şi se repezi asupra ei.

— Cât de bine ai cunoscut-o pe Aislinn, tată? Până în călătoria aceasta nu te-am prea auzit vorbind despre ea.

Cedric îşi turnă vin din nou pentru el şi o cupă pentru Myles.

— Am fost împreună la curte pe când regele James nu era decât un copil. Ştiai asta.

— Cred că mă duc să văd de cai, spuse Tavish, ridicându-şi trupul masiv de pe buşteanul pe care stătuse şi lăsându-i pe cei doi singuri.

Myles sorbi din vin şi rosti cu grijă:

— Îmi închipui că erau mulţi oameni la curte.

Cedric îşi goli cupa şi privi ţintă în foc, fără a spune ceva. Curiozitatea lui Myles se înteţi, aţâţată de îndelunga tăcere a contelui.

— Nu vreau să fiu neobrăzat, tată, dar cu siguranţă ai

auzit zvonurile care circulă despre tine şi Aislinn Sinclair. Mă fac să mă întreb de ce regele mi-a ales această mireasă dintre toate familiile din nord cu care ne-am fi putut înrudi.

— Ai fost logodit cu Fiona în ziua în care s-a născut.

— Da, acum şaptesprezece ani, când clanurile noastre erau aliate. Dar s-au întâmplat multe de atunci.

— Las-o aşa pentru moment, băiete! Du-te şi fă pace cu mireasa ta!

Myles aşteptă, sperând că tatăl său avea să cedeze şi să îi spună mai mult. Dar Cedric se întoarse la mâncare, redevenind tăcut, iar tânărul ştiu că nu avea să primească niciun răspuns în seara aceea.

*

— E singura cale, îi şopti Fiona lui Bess în timp ce stăteau împreună, cu capetele apropiate.

Servitoarea îşi ţuguie buzele subţiri.

— Eşti o nesăbuită, şi probabil vei pieri încercând. Dar îmi voi face treaba dacă eşti hotărâtă.

— Sunt hotărâtă, Bess. Şi mai bine să mor de propria-mi mână decât de sabia unui Campbell.

— Şşştt, linişte, fetiţo! Se apropie soţul tău.

Priviră spre Myles de pe buşteanul bătrân pe care stăteau, cu cina rece, uitată pe farfurii.

— Spune noapte bună, Fiona. E vremea să mergem la culcare.

Bess dădu să se ridice.

— O voi ajuta.

Myles puse o mână pe umărul îngust al bătrânei, oprind-o.

— Nu e nevoie. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

Fiona simţi fiori în pântec, de teamă şi nerăbdare. Într-un fel sau altul, intenţiona să se elibereze de el. Se ridică, strângându-şi mantia verde în jurul corpului.

— Ne vedem dimineaţă, Bess.

Bătrâna încuviinţă din cap, plecând fruntea şi privind ţintă în pământ.

Myles o conduse pe Fiona spre cort şi ridică pânza. Nu era aranjat înăuntru, şi, în spaţiul mic, dar uscat se afla un morman mare de pături colorate, blănuri de animale şi perne. Ar fi, într-adevăr, un loc moale, bun de dormit, dacă voia să se odihnească.

Într-o parte se vedeau un lighean, o carafă şi o cârpă de spălat. Niciun alt lux al neamului Campbell nu putea fi mai tentant. Dorinţa de a se spăla pe faţă şi pe mâini se dovedi copleşitoare. Îşi scoase mantia şi se îndreptă spre lighean, înmuindu-şi degetele în apa încălzită la foc.

El o privi, scoţându-şi centura şi teaca, lăsându-le lângă uşă, dar ea închise ochii să nu-l mai vadă şi lăsă cârpa să alunge o parte din încordare, laolaltă cu praful de pe drum.

— Te doare? întrebă el

Ea deschise ochii. Având în vedere împrejurările, nu se putea decide dacă întrebarea era plină de grijă sau nepoliticoasă.

Dar el adăugă:

— De la mers. Călare.

Ea puse cârpa jos şi se întoarse spre el, surprinsă că avusese decenţa de a se îmbujora la aluzie.

— Nu m-a mai durut de pe la Dornoch încoace. S-a făcut rană. Contează?

Păru buimac o clipă, apoi oftă, încrucişându-şi braţele.

— Dacă nu ar fi contat, nu aş fi întrebat. În ciuda a ceea ce crezi, mă preocupă confortul tău. Şi pe tata. De aceea am primit cortul. Întinse braţele larg, arătând împrejur. Te-aş fi putut lăsa să dormi pe pământ, ca pe o servitoare, dar iată-te aici, într-un cuib de perne pufoase.

— Mai degrabă aş dormi pe pietre decât lângă tine.

El înclină capul.

— Deci ne întoarcem de unde am plecat, nu-i aşa? Dă-mi voie să scutesc timp. Tu mă urăşti. Începi să îmi displaci destul de mult. Acum întinde-te pe burtă şi ridică-ţi fusta.

Cuvintele lui o plesniră, lăsând-o fără suflare.

Dar soţul ei îi întoarse spatele, relaxat ca un motan, îndreptându-se spre un mic cufăr din colţul cortului.

Îngenunche, ridicând capacul şi căutând înăuntru până găsi o fiolă.

— Ah, iat-o!

Se întoarse la ea fără pic de răutate pe chip.

— Ai nevoie de ajutor cu rochia aceea? Dacă o rup, nu va avea cine să o coasă până ajungem la Dempsey. Vino aici şi întinde-te, am spus!

Se aşeză, bătând cu palma pe pătură, aşa cum făcuse şi cu o seară înainte, doar că de data aceasta gesticulă cu recipientul din cealaltă mână.

Ea nu putu da glas nici unui protest, deşi îi urlau câteva în minte. Simţi lemnul mesei pe care stătea ligheanul intrându-i în palme când îl strânse. Intenţiile lui păreau destul de limpezi, iar atitudinea îi era binevoitoare, ca şi când i-ar fi oferit ceva dulce, nu un alt tratament crud.

— Ce este în fiolă? întrebă ea fără grabă când el tăcu, rămânând cu ochii ţintă la ea.

El zâmbi strâmb.

— Salvie. Pentru fundul tău.

— Pentru fundul meu?

Nu se putu abţine să nu icnească. Zâmbetul lui se lărgi, şi Fiona ştiu că râdea de ea.

— Da. Nu cred că eşti obişnuită să stai atâtea ore în şa. Îţi va uşura durerea.

— Dacă ţi-ai ţine mâinile murdare departe de mine, aş fi şi mai uşurată.

— Ah, dar ce farmec ar mai avea? Vino aici, acum!

Tonul glumeţ îndulci porunca, dar asta era, o poruncă. Îi văzu scânteia din privire. Nu avea să îngăduie sfidarea. Şi, dacă voia ca planul ei să funcţioneze, avea nevoie ca el să fie satisfăcut, dormind dus. Era un preţ mic. Încă o noapte de abuzuri pentru a fi veşnic liberă.

Se duse la patul încropit din pături şi îngenunche, cu privirea la el. El făcu semn din cap spre perne şi, încet, ea se lăsă pe ele, până când le atinse cu burta. Îşi încrucişă braţele în jurul feţei şi închise ochii, rugându-se cu fervoare ca Dumnezeul ei aproape surd să o audă în cele din urmă.

Mersese mai uşor decât anticipase. Deşi ochii ei cu

gene dese erau speriaţi ca ai unei căprioare, făcuse ce îi ceruse fără să se plângă prea mult. Iar acum stătea întinsă pe pături, ţeapănă ca un buştean. El îi ridică fusta până la genunchi.

— Fără ghete murdare în patul meu.

Îi desfăcu ghetele cu grijă, îndepărtând praful care cădea pe aşternuturi.

Mâinile lui urcară, desfăcându-i ciorapii şi scoţându-i odată cu ghetele. Apoi se aplecă şi îşi scoase şi el cizmele murdare, aşezându-le frumos lângă încălţămintea ei, ca două perechi de iepe care trăgeau o căruţă.

Şi ea nu se clinti şi nu protestă nici atunci. Aproape că îi era dor de replicile ei zeflemitoare. Era atât de tăcută şi de nemişcată, că în cele din urmă întrebă:

— Fiona, dormi?

— Da, mormăi ea.

Râse înfundat auzindu-i răspunsul sfios, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra picioarelor ei, pe care nu îşi făcuse răgaz să le aprecieze cu o seară în urmă. Avea gambele suple şi rozalii ca o piersică. O senzaţie languroasă îi încălzi sângele, imaginându-şi membrele acelea frecându-se de dosul coapselor lui său, şi mai bine, deasupra umerilor săi. Se înecă şi tuşi, încercând să alunge gândul. Scopul lui nu era să o seducă. Şi totuşi…

În schimb, apucă poalele rochiei şi le ridică, lăsând-o goală de la călcâi la şolduri. Avea vânătăi pe dosul coapselor de la cât se frecase de şa şi de-a lungul unui picior o dungă de un roşu aprins pe pielea palidă, din pricina unei curele.

Simţi că îl săgetă remuşcarea.

— Ah, Fiona! Ar fi trebuit să-mi spui.

Apoi, pe coapsă, le văzu. Patru mici urme ovale, mai puţin vizibile decât celelalte, însă mai dureroase decât toate. Le făcuse cu mâna lui, când o apucase de picior cu o seară înainte, trecându-l pe deasupra piciorului său. Voise să o marcheze, dar nu aşa. Simţi o durere în piept.

Deschise sticluţa şi turnă nişte unguent înţepător în palmă, încălzindu-l în mâini înainte de a-l întinde pe pielea

ei greu încercată. Fu foarte grijuliu, dar ei îi scăpă un mic sunet. Teamă? Durere? Nu-şi dădea seama.

Nu ştia decât că, oarecum, rănile ei îi lăsau cicatrici lui.

Bătăturile de pe mâinile lui zgâriau ca o limbă de pisică când îi întindea alifia pe fundul rănit. Nu o dureau vânătăile aproape deloc de la mângâierea lui, dar umilinţa de a fi goală sub mâinile lui o izbea precum catargul unei corăbii lovite de furtună. Se forţă să stea nemişcată, păcălindu-l cu prefăcută supunere. Sabia lui zăcea uitată, făcându-i în ciudă, la câţiva paşi, iar pumnalul lui, pe al cărui mâner scânteiau pietre preţioase, zăcea lângă ea pe podea. O mâncau mâinile de dorinţa de a-l înşfăca, împlântându-i-l în coaste. Dar, ca un adevărat vânător, aşteptă. Nu se cădea să se grăbească, să atace şi să lovească fără chibzuinţă. Nu, trebuia să aştepte.

Termină de întins unguentul pe pielea ei iritată şi îi lăsă rochia în jos. Se gândise că mâinile acelea aveau să-şi croiască negreşit drum spre miezul fiinţei ei pentru a o chinui în continuare. Dar el îi dădu picioarele deoparte şi se ridică din pat, se spălă pe mâini în lighean şi puse sticluţa cu unguent la loc în cufăr. Privi cum se plimba de colo-colo, întrebându-se ce avea de gând. Stinse toate lămpile şi se întinse lângă ea, amândoi fiind complet îmbrăcaţi. Trase o pătură şi o rostogoli pe o parte, astfel încât spatele ei se lipi de pieptul lui lat. Îi cuprinse mijlocul cu un braţ de fier şi îşi apăsă vintrea de fundul ei, arzând-o mai tare decât o făcuseră mâinile lui, chiar şi prin straturile de ţesătură.

El trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să iasă cu putere.

— Dormi, Fiona! Ne aşteaptă încă o zi lungă mâine.

Ea nu spuse nimic. Nu făcu decât să aştepte. Sigur avea să urmeze ceva. În curând avea să-i ridice fustele şi să o asalteze cu buzele, cu limba şi mai rău. Dar nu o făcu. Respira regulat, răvăşindu-i părul de lângă ureche cu răsuflarea lui, iar pieptul lui se lipea de ea, apoi se retrăgea. Fusese gata de luptă. Se gândise toată ziua cum să-i dea îndeajuns, exact cât trebuia, pentru a-l opri, fără a

se lăsa distrasă totuşi, cedând mângâierii lui. Nu avea să mai scape scâncete nesăbuite sau oftaturi uşuratice. Nu urma să mai fie acuzată că l-a aţâţat! Într-adevăr, simplul gând o îngrozea. Îi putea lua trupul, dar urma să se asigure că ea nu avea să dorească să fie deloc părtaşă.

Nu voia nimic de la el.

Dar nu… făcea nimic; respira doar. Ritmul constant o călca pe nervi. Ce idiot era să adoarmă atât de uşor, relaxat ca un prunc în braţele mamei sale! Faptul că nu îl ameninţa în niciun fel era jignitor. Se mişcă brusc, prefăcându-se a căuta o poziţie mai comodă, dar se asigură că îl loveşte în maxilar cu ceafa. O greşeală, căci avea un maxilar tare ca stânca. Mormăi încet şi o trase mai aproape. Ea îi împinse antebraţul mai jos, mai departe de sâni, dar el îl ridică din nou, fără a se obosi să comenteze sau să deschidă ochii. Mai trecu o clipă şi se răsuci din nou.

— Dacă te tot foieşti, poate ţi-ar fi mai comod să dormi fără rochie, îi rosti el cu voce scăzută şi caldă în ureche, făcând-o să rămână neclintită, de parcă i-ar fi retezat gâtul.

Trebuia să-şi reamintească ţelul pe care îl avea. Un războinic înţelept ştia ce înseamnă răbdarea.

Fiona pufni şi se forţă să stea nemişcată. Trebuia să aştepte momentul potrivit.

Capitolul 7

Myles se strădui să-şi controleze respiraţia, deşi îi trepida inima în piept din pricina înfrânării. Era moale şi docilă în braţele lui şi nici măcar o zi petrecută în şa nu reuşise să şteargă mirosul de vanilie care persista pe pielea ei. Voia să-şi vâre faţa în masa de bucle roşcate care îi gâdilau nările. Părul acela nenorocit al ei putea foarte bine

să-i gâdile fuduliile, căci simţea senzaţia îmboldindu-l ca o săgeată exact în locul acela. Cu fiecare mişcare, era ca şi când i-ar fi mângâiat mădularul. Era limpede, fata aceasta habar n-avea ce însemna să fii bărbat.

Mintea îi zbură la poftele trupului. Putea să o ia încă. Era dreptul lui. Era soţia lui, la urma urmelor. Dar vânătăile îl bântuiau. Călăriseră mult în ziua aceea, sperând să lase în urmă atât pământurile clanului Sinclair, cât şi pe cele ale neamului Fraser, înainte de căderea nopţii. Cei din familia Campbell nu erau bine-veniţi atât de departe în nord şi orice ceată, chiar şi una atât de bine înarmată şi antrenată ca a lui, risca să fie atacată de prădătorii care stăteau la pândă. Unii ar fi urmărit să le ia cuferele, dar la fel de mulţi ar ataca pur şi simplu pentru a elimina un Campbell din pădurile lor.

Fiona se mişcă din nou, şi el se gândi să o tragă deasupra lui ca să o poată pătrunde, făcându-şi plăcerea fără a o răni mai rău. Dar un cal necheză afară şi altul răspunse. Murmurul tăcut al oamenilor se strecură prin pereţii cortului. Nu avea să fie tăcută dacă el avea să insiste. Şi, ca să fie sincer, nu avea încredere în propria lui putere de a rămâne mut în timpul unui act atât de pătimaş. Una era ca oştenii lui să îl audă cu o târfă de cârciumă, dar Fiona era soţia lui. Şi, oricât i-ar plăcea să-i dea o lecţie de supunere, nu avea să o facă acum. Nu aici în cort, înconjurat de douăzeci de perechi de urechi interesate, în această seară, atât mireasa, cât şi mădularul lui mult prea nerăbdător aveau să fie nevoiţi să aştepte.

*

Ţipătul ascuţit al unei bufniţe o făcu pe Fiona să se trezească speriată. La început nu fu sigură unde se afla, însă, după ce se destrămă ceaţa din mintea ei, îşi aminti. Nu intenţionase să doarmă. Dar iat-o, ghemuită, cu soţul ei lipit de ea, ca nişte pisoi vârâţi unul în altul într-o cutie. Respira încet şi regulat. Se îndreptă şi se întoarse, atât cât să vadă ce putea din faţa lui în lumina slabă, şi agitaţia

alungă orice urmă de somn. Torţele luminau tabăra de afară, iar focul, vegheat de cel care stătea de pază, ardea încă. Îi vedea flăcările prin pereţii cortului şi, deşi nu-şi putea da seama ce oră era, dincolo de foc, stăpânea bezna. Venise momentul ei.

Încet şi în tăcere, ca răsăritul lunii, se strecură de sub braţul soţului ei. Păturile foşniră ca o şoaptă, dar zăngăniră precum clopotele de catedrală în mintea ei. Sudoarea începu să-i curgă sub braţ şi pe gât când se ridică de pe patul improvizat, strecurându-se ca un şarpe de sub o piatră. Când ajunse în cele din urmă la marginea aşternuturilor, ieşi, renăscută şi eliberată din strânsoarea lui. Îşi luă încălţările şi ciorapii şi se îndreptă spre ieşirea din cort. Myles răsuflă adânc şi se rostogoli pe locul pe care ea tocmai îl lăsase gol. Fiona îngheţă, aşteptând ca el să se trezească simţindu-i absenţa, dar nu făcu decât să-şi scoată piciorul lung de sub aşternuturi, oftând în somn.

Se rugă în tăcere, mulţumind, în caz că Dumnezeul ei care o neglijase s-ar putea să o asculte, apoi rosti o a doua rugăciune, cerând iertare pentru păcatul pe care avea să îl comită în curând.

Cu ochii pe silueta inertă a soţului ei, se aplecă şi apucă mânerul pumnalului lui. Lama zgârie marginea tecii cu un şuierat metalic. Şi totuşi, Myles continua să doarmă. Aplecându-se şi mai mult, îşi luă mantia verde şi şi-o aşeză pe după umeri. Apoi se ridică şi, aruncând o ultimă privire spre trupul din pat, ieşi din cort.

Luna era argintie pe cer, o binecuvântare doar pe jumătate, căci orice lumină putea fi o binefacere sau un blestem, în funcţie de împrejurările imediate. Gigantul roşcat, care stătea la câţiva metri de foc, se ridică, privind-o ţintă. El trebuia să fie de strajă. Îşi strânse mantia, ascunzând pumnalul dedesubt.

— Încotro, fato?

Ea se îndreptă, ridicând bărbia.

— Chemarea naturii.

El o ţintui cu privirea încă un moment, cu barba aproape scânteindu-i în lumina flăcărilor. Apoi încuviinţă din

cap.

— Ei bine, atunci grăbeşte-te sau vin după tine.

Ea se întoarse şi trecu pe lângă căruţe, pe lângă patul de paie făcut pentru Bess, intrând în pâlcul de copaci, în căutarea întunericului.

— Psst! Aici! Ce ai făcut atâta? Doar nu te-ai hârjonit cu soţul tău până acum? se auzi o voce slabă şi subţire în apropierea Fionei.

— Bess, unde eşti?

— Aici! şopti servitoarea din nou, înaintând în mica poiană.

— O, slavă Cerului! S-ar putea ca Dumnezeu să fie din neamul Sinclair până la urmă. Ai ceva pentru mine?

Fiona luă bocceluţa din mâinile lui Bess, desfăcând iute materialul. În întuneric, de-abia distingea conturul.

— E pâine, puţină brânză şi nişte carne uscată. Nu ţi-am găsit apă sau bere. Stau cu ochii pe băutură mai mult decât pe mâncare.

Fiona încuviinţă, înnodând bocceluţa la loc.

— Mulţumesc, Bess. E în regulă. Dar eşti sigură că ai voinţa să mergi până la capăt? Nu te-aş pune în pericol fără consimţământul tău.

— Da, am voinţă. Dar tu eşti cea care se va pierde sigur în pădure şi va fi mâncată de lupi.

— Voi înfrunta altfel de lupi dacă rămân. Aşa că haide să ne mişcăm repede. Uriaşul roşcat aşteaptă.

Bess îşi desfăcu mantia cenuşie de lână, dându-i-o stăpânei şi punându-şi-o pe cea verde a acesteia. Şi ce le vei spune celor din neamul Fraser când vei sosi la uşa lor, ostenită şi zdrenţuroasă, după ce ai fost nuntită cu un Campbell? Nu te vor primi în casa lor dacă asta va însemna că vor trebui să înfrunte furia lui Cedric.

— Ba da, o vor face. Clanul Fraser îi urăşte pe Campbelli la fel de mult ca noi. Mă vor ajuta, chiar şi numai pentru a-l lipsi pe Cedric de ceva ce-şi doreşte. Acum, ţine-ţi fleanca şi ascultă-mă! Trebuie să îi convingi că nu ai vrut să faci asta de bunăvoie şi că te-am forţat să te supui.

Bess se încruntă.

— Cam ăsta e adevărul! Dar îi voi convinge şi voi face ce am de făcut. Mama ta şi-ar dori să te protejez.

Fiona o îmbrăţişă tare şi strâns.

— M-ai protejat, Bess. Întotdeauna. Îţi datorez viaţa.

— Ai idee în ce direcţie să te îndrepţi? întrebă servitoarea.

— Da, i-am auzit pe bărbaţi vorbind. Suntem exact la sud de Tain. Balintore este la doar câteva ore de mers spre sud-est. Dacă mă ţin picioarele, ar trebui să ajung la fortăreaţa clanului Fraser până la mijlocul dimineţii. Acum, fugi la cort! Şi stai dreaptă, altfel suntem terminate.

Femeile se îmbrăţişară din nou. Vocea lui Bess păru răguşită de emoţie când zise:

— Dumnezeu să te aibă în pază, Bess! Ai fost o servitoare bună şi credincioasă. Nu aş fi putut cere mai mult.

Fiona privi spre cerul înstelat pentru a-şi păstra cumpătul şi, după ce o mai sărută o dată pe obraz, o luă din loc.

Capitolul 8

Myles îl auzi pe Tavish vorbind cu Fiona lângă cort şi încercă să se trezească, dar zilele de călătorie şi povara familiarizării cu noua lui soţie îşi spuneau cuvântul. Când ea se întoarse, după câteva minute, el adormi la loc, ştiind că oamenii săi stăteau de pază, soţia sa se întorsese în cort – deşi nu era nevoie să stea înfofolită în mantia ei verde – şi totul era bine în lume. Când începură să cânte păsările în zori, ea se odihnea tocmai pe marginea patului, cu gluga trasă bine pe cap.

Cu ochii somnoroşi, Myles se întinse şi trase ţesătura, sărutând-o uşor pe tâmplă pe Fiona. Un fior de nelinişte îi traversă membrele amorţite de somn. Avea o piele ciudată, aspră şi lăsată, iar parfumul de vanilie şi nucşoară pe care ajunsese să-l asocieze cu soţia lui fusese înlocuit de ceva

acru, o combinaţie respingătoare de leşie şi bătrâneţe. Ca Pandora când îşi deschisese cutia, Myles trase încet mantia şi scoase un urlet de furie. Sări de pe pat, împingând-o pe bătrână. Silueta se prăbuşi la pământ, cu oasele trosnind.

— Ce fel de vrăjitorie e asta? strigă el. Mă întind lângă o zeiţă şi mă trezesc lângă o babă?

Bess tremura în locul unde căzuse, cu ochii umezi şi temători. Afară, oamenii se strânseseră iute la auzul strigătului stăpânului, gata să-şi apere căpeteniile. În câteva secunde, tatăl său şi Tavish dădură buzna în cort.

Bess se strădui să se ridice, dar Myles întinse mâna şi o apucă de umărul osos.

— Unde este soţia mea?

Bess clipi, dar nu spuse nimic.

Cedric se duse la ieşirea din cort şi murmură ceva unui oştean, care încuviinţă din cap şi se îndepărtă repede. Myles o scutură pe bătrână, făcându-i dinţii să clănţăne în gură.

— Răspunde-mi, vrăjitoare vicleană!

Tavish se apropie, rostind cu regret:

— Trebuie să fi schimbat locurile.

Myles aruncă o privire cruntă spre unchiul său.

— E limpede, Tavish! Dar unde este Fiona acum?

— A plecat, răspunse Bess.

Furia şi groaza se amestecară în pieptul lui Myles.

— Unde a plecat?

Ostaşul se întoarse.

— Nu este pe patul de paie al servitoarei, milord. Să pun oamenii să caute în împrejurimi?

Cedric încuviinţă şi făcu un pas spre Bess, privind-o de sus, cu mâinile înfipte în şolduri.

— Unde este, femeie?

Buzele lui Bess rămaseră pecetluite, iar Myles o lovi cu piciorul.

— Crezi că nu e în siguranţă cu unii ca noi? Cum o să se descurce în pădure cu sălbăticiunile şi cu terenul abrupt? Sau cu ploaia rece? Auzi tunetul? Vine o furtună.

— I-am spus să nu plece, zise ea slab. Mi-a poruncit

să-i iau locul. Nu a fost voia mea.

Myles simţi că nu poate respira.

— Încotro a pornit?

Bess plecă uşor capul, ca pentru a evita o lovitură, deşi nu ridicase niciunul dintre ei mâna.

— Mi-a interzis să spun.

Myles se aplecă mai tare.

— Nu îi faci niciun serviciu dacă păstrezi secretul. Sigur va fi vătămată în pădurile acelea. Dacă îţi pasă de stăpâna ta, spune-mi încotro se îndreaptă. Spre casă?

Bess scutură din cap şi îl privi speriată.

— O aşteaptă o pedeapsă mai aspră dacă o găsiţi?

Myles scrâşni din dinţi de frustrare.

— O voi trata cu grijă. Nu pot promite acelaşi lucru în ceea ce te priveşte dacă nu răspunzi. Unde a plecat?

O strânse de umăr.

— La Madona cu Inima Neprihănită, rosti servitoarea.

— La mănăstire? întrebară bărbaţii la unison.

— Da, are o mătuşă acolo. Sora mamei ei.

— Unde este această mănăstire? întrebă Myles. Cu siguranţă, nicio altă destinaţie nu putea fi mai puţin potrivită pentru mireasa lui neascultătoare. Deşi poate că o viaţă de disciplină şi penitenţă ar fi exact lucrul de care avea nevoie.

— În Ludlow, spuse Tavish. Cunosc locul. Dar durează o zi întreagă călare. Nu va ajunge nicicând fără cal. Nu a furat vreun cal, nu-i aşa?

Bess se îndreptă.

— Stăpâna mea nu e hoaţă!

Myles pufni.

— N-o fi hoaţă, poate, dar e un drac împieliţat. Şi tu – arătă cu degetul spre nasul lui Bess – ar fi trebuit să mă trezeşti azi-noapte.

— Nu se poate să fi ajuns departe pe întuneric, spuse Cedric. Oricât de deşteaptă ar fi, sigur a lăsat urme cât Loch Ness.

Myles se îndreptă spre patul din pături şi îşi vârî un picior într-un bocanc. Se aplecă să lege şiretul.

— Mă ocup eu de asta, tată. Voi porniţi la drum. O găsesc repede şi vă prind din urmă.

Cedric încuviinţă din cap. Căruţele ne ţin pe loc destul de mult, dar, dacă ajungem la Inverness, vom sta să te aşteptăm. Ia zece oameni cu tine. Mai mulţi ochi îţi vor uşura sarcina.

Myles vru să-l contrazică şi să insiste că o putea găsi fără ajutoare. Era îndeajuns de ruşinos că îl părăsise în timp ce dormea! Iisuse Hristoase! Ce fel de soldat era el, să lase inamicul să-i scape printre degete doar pentru că era mulţumit şi somnoros? Dar cine şi-ar fi putut imagina că fata asta obraznică avea să fie atât de nesăbuită?

— Tavish, alege oamenii, porunci Myles.

Tavish se conformă.

— S-a făcut. Şi, dacă sunteţi de acord amândoi, mă voi număra printre ei. Eu am scăpat-o din priviri. Se întoarse să iasă din cort, aproape împiedicându-se de Bess. O împunse nu tocmai încet cu degetul de la picior. Şi ce facem cu sacul acesta de oase?

— Leag-o de un copac şi las-o lupilor. Myles nu vorbea serios, desigur, dar o lăsa să creadă că da, pe Dumnezeu. Apoi avea să-i spună stăpânei femeii să nu îl mai supere vreodată. Dacă avea să o găsească. O senzaţie ciudată îi răscolea stomacul. Dură un moment să o recunoască, fiindcă rareori avea acest sentiment.

Era îngrijorare.

Contele o privi un moment.

— Pune-o în căruţă. Merge cu noi la Dempsey. Şi, Tavish, nu te judeca prea aspru din pricina acestei întâmplări. La urma urmei, fata e sânge din sângele clanului Sinclair.

Fraţii schimbară o privire pe care Myles nu o pricepu în întregime, dar avea să-l descoasă pe tatăl său în privinţa asta mai târziu, după ce avea să fie găsită nevastă-sa.

Tavish încuviinţă şi o scoase pe Bess din cort. Myles îşi puse celălalt bocanc, evitând privirea lui Cedric. Sinclair sau nu, fata îl păcălise cu supunerea ei. Strânse tare şireturile, legându-le.

— Nici tu nu trebuie să te judeci prea aspru, fiule.

— Baba a dormit în patul meu, tată, fără ca măcar să-mi dau seama. Căsătoria m-a năucit, şi de-abia a început.

În glas i se simţea frustrarea.

Râsul relaxat al lui Cedric umplu cortul, buna lui dispoziţie fiind de-a dreptul opusă stării lui Myles.

— Cuvinte mai adevărate nu s-au rostit vreodată. Femeile se pricep să complice chiar şi cele mai simple lucruri. Iar disperarea le face şi mai ciudate. Nu-ţi bate capul! Găseşte-o şi adu-o acasă!

— Disperare. Cuvântul îi înţepă limba. Asta nu înţeleg, tată. De ce a fost atât de disperată să plece, preferând să înfrunte un viitor îngrozitor?

— Pentru că tatăl ei i-a împuiat capul cu minciuni, băiete. Ştii că nu am ucis-o pe Aislinn Sinclair, dar această fată e convinsă că am făcut-o. Ţine de tine să o convingi că nu e aşa.

Myles îşi luă cureaua, observând că-i lipsea pumnalul.

Cel puţin avusese destulă minte să se înarmeze, dar urma să aibă grijă cu lama aceea când avea să o găsească. Îl înjunghiase pe tatăl său cu nimic altceva decât o broşă. Putea face cu adevărat rău având cuţitul lui.

Gândurile lui dădură naştere unei întrebări căreia îi dădu glas fără să vrea.

— Cum se face că Aislinn avea broşa ta, tată? A fost furată?

Expresia tatălui său deveni sumbră în clipa aceea.

— I-a fost dată de bunăvoie. Trebuia să fie dovada unei promisiuni pe care am făcut-o.

— Ce promisiune?

Tatăl său clătină din cap.

— Te aşteaptă nevasta în pădure. Vorbim despre asta în altă zi.

Tatăl său era sfios ca o fecioară când venea vorba despre Aislinn Sinclair. Dar avea dreptate. Fiecare moment care trecea o îndepărta pe Fiona de protecţia clanului Campbell, împingând-o în calea primejdiei – un porc mistreţ, poate, sau, mai rău, tâlhari de pădure. Myles îşi luă

mantia şi părăsi cortul. Începu să plouă cu ropote, iar tunetul se auzea ameninţător.

*

Ploaia torenţială îi intra în ochi, înţepând-o şi făcând-o să înainteze extrem de greu. Habar n-avea cât înaintase; ştia doar că mersese ore în şir şi că se pierduse iremediabil. Se străduise să ţină drumul spre răsărit, dar stelele nopţii se jucau de-a şoarecele şi pisica printre nori, până când în cele din urmă cerul se întunecă atât de tare, că nu mai văzu altceva decât beznă. Era dimineaţă acum, dar ploaia continua să cadă. Nu putea decât să spere că urma să ajungă în sfârşit la Moray Firth, iar apoi avea a se hotărî dacă trebuia să meargă spre nord sau spre sud. Sau poate că avea să intre direct în apele îngheţate, ca să termine cu tot. Se îneca încet de ore în şir, iar membrele îi erau deja zbârcite şi palide ca ale unui cadavru. Cât de rea putea fi o moarte rapidă în valurile sălbatice ale oceanului în comparaţie cu moartea aceasta prelungită? Ploaia dubla greutatea veşmintelor, iar tristeţea o apăsa şi mai tare. Făcuse o greşeală. O greşeală oribilă, ireconciliabilă. Ştia asta acum. De două ori în timpul nopţii auzise un urlet atât de groaznic, că se căţărase într-un copac încercând să se ascundă de el. Rochia îi era zdrenţe, sfâşiată de cioturi şi de ramuri, şi era foarte posibil să-şi fi rupt un deget când încercase să evite căderea după ce se împiedicase de o rădăcină mare de copac.

Planul ei, care păruse plauzibil când şuşotise cu Bess sub mantia uscată, se dovedea acum a fi complet absurd. Intrase în panică şi fugise, convingându-se că avea să poată pur şi simplu dispărea cu ajutorul rudelor ei din familia Fraser. Căsătoria se consumase, aşa că înţelegerea rămânea în picioare, iar Margaret avea să fie în siguranţă. Dar, odată cu zorii, logica înlocuise disperarea, şi Hugh Sinclair o blestema din ceruri pentru eşecul ei impetuos.

Cei din clanul Fraser îl urau pe rege şi mai tare, şi pe Campbelli cel mai mult. Chiar dacă ar ajunge la fortăreaţa

lor, i-ar oferi ajutorul? Ar adăposti-o, ar înveşmânta-o şi ar hrăni-o, iar apoi, cu voia lui Dumnezeu, ar trimite-o în siguranţă la castelul Glamis şi la verii ei din clanul Douglas? Chiar dacă ar face-o, era puţin probabil ca soţul ei să renunţe la drepturile sale, iar familia sa ar suferi consecinţele peripeţiilor din noaptea aceasta. O, ce laşă proastă şi nesăbuită era!

Ar fi trebuit să-l ucidă. Ar fi trebuit să îi taie gâtul ca unui porc sacrificat, smulgându-i inima şi punând-o în supă. Apoi ar fi trebuit să îndrepte cuţitul asupra ei înseşi. Era singura cale de a-şi purifica sufletul de această pată şi de a-şi salva sora să-i împărtăşească soarta.

Dar acum ce avea să urmeze? Nu se putea întoarce. Ştia ce fel de pedeapsă i-ar putea pregăti Cedric Campbell. Trupul strivit al mamei ei fusese o dovadă suficientă. Amintirea acelei zile îngrozitoare o apăsa, mai grea şi mai rece decât ploaia. Nu avea decât zece ani când o întinseseră pe mama ei pe o masă aşezată pe un piedestal, în sala cea mare, astfel încât fiecare Sinclair să poată vedea vătămările pe care i le adusese căpetenia Campbell.

Aislinn Sinclair, frumoasă şi cândva atât de plină de viaţă, acum vânătă şi atinsă de paleta cenuşie a morţii. Un sătean mărturisise că-l văzuse pe Cedric în apropiere de locul crimei în ziua aceea.

Şi, dacă mărturia lui nu era îndeajuns, exista broşa, înfiptă chiar în pielea ei, ca un stigmat, un stindard victorios.

Văzându-şi mama rece pe masă, Fiona smulsese broşa, gândindu-se cu mintea ei de copil că, după ce avea să o îndepărteze, mama ei ar putea reveni la viaţă. Dar nu se întâmplase asta.

La scurt timp după aceea, John o luase deoparte, ştergându-i lacrimile şi jurând să răzbune moartea mamei lor. Dar minţise. Trădarea lui recentă o rănea mult mai rău decât a lui Simon, căci acesta din urmă era o brută, nimic altceva decât instinct şi forţă, fără prea multă minte. Însă John îi cunoştea singurătatea. Împărtăşea durerea lipsei mamei, şi, cu toate acestea, nu făcuse nimic pentru a-l

împiedica pe Simon să o sacrifice, oferind-o clanului Campbell. Ultimele frânturi din inima ei se fărâmiţară. Da, scăpase de soţul ei, dar se părea că nu mai avea fraţi la care să se întoarcă.

Se iviră zorile, reamintindu-i de pericolele imediate. În depărtare, zări o aşezare. Slavă Cerului! Era o colibă mică, abandonată, dar pentru ochii ei arăta ca un palat. Se grăbi spre ea şi intră. Căutând în zadar ceva de mâncare, îşi dădu seama că şoarecii curăţaseră de mult locul de orice firimitură. Dar, cu toate acestea, găsi un loc uscat pe duşumea, şi se întinse ca şi când ar fi fost un pat demn de un papă. Epuizarea îi înţepeni membrele, şi adormi tresărind în somn.

*

Timp de o oră sau mai mult, Myles şi oamenii săi se îndreptară spre Ludlow, căutând prin pădure, în ploaia apăsătoare, uitându-se după vreun semn. Nu găsiră nimic. Ea nu lăsase pe unde trecuse nicio urmă de tălpi, nicio bucată de ţesătură. Nu se vedeau nici ramuri rupte sau şuviţe de păr roşcat, încâlcit în desiş. Şi, în tot acest timp, el era asaltat de întrebări. Dacă nu o putea găsi şi nu avea să afle niciodată ce se alesese de ea? Sau dacă o găsea prea târziu, după ce asupra ei se va fi abătut vreun rău din pădure?

Ploaia se domoli, şi Myles îi făcu semn unchiului său. Aplecându-se în şa, rosti cuvintele încet:

— E clar că doica a minţit. Cei din neamul Sinclair sunt o tagmă de ipocriţi.

Tavish încuviinţă din cap.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Fiona nu avea cum să ajungă atât de departe fără cal, şi nu lipseşte niciunul dintre ai noştri. Dar, dacă nu a plecat spre Ludlow, atunci încotro?

Myles privi în jur, ca şi când era posibil ca ea să fluture mâna spre el de la distanţă, doar pentru a-i face în ciudă. Ce ar face pentru a-şi păcăli duşmanul?

— Dacă aş fi fost în locul ei, i-aş trimite pe cei care mă urmăresc în sens opus faţă de direcţia în care mă îndrept. Pământul clanului Fraser este la est de aici. Crezi că s-ar duce la ei?

Tavish se scărpină în barba roşcovană.

— Nu avem de unde să ştim ce ar putea face nesăbuita. Dar nu a apucat-o în direcţia aceasta. Asta este sigur.

— Ne vom întoarce în locul în care am ridicat tabăra azi-noapte şi o vom lua de la capăt. Ştim că nu a luat-o spre apus. Iar tata călătoreşte spre sud. Aşa că vom împărţi căutarea spre răsărit şi nord. Nu are cum să fi ajuns departe.

— Doar dacă a avut ajutor.

Atunci, Myles îl privi pe Tavish şi simţi săgeţi de groază în vintre la acest gând.

— Ajutor? Crezi că a fost totul ticluit dinainte?

Unchiul său ridică din umerii laţi şi scuipă.

— A fost o mişcare îndrăzneaţă să se încumete în pădure singură noaptea. Fie este curajoasă, fie e nebună sau plănuieşte să se întâlnească cu cineva.

Ideea îl strânse pe Myles ca într-o menghină. Dacă primise ajutor, atunci doar Dumnezeu ar şti unde să o caute. Se ridică în scară şi fluieră spre oamenii săi.

Capitolul 9

Repornind din locul unde ridicaseră tabăra cu o seară înainte, Myles şi jumătate dintre oamenii săi porniră spre răsărit. După aproape doi kilometri, îi găsiră urmele. Trimise un om să-i aducă pe cei care se îndreptau spre nord, şi în scurt timp erau din nou o ceată de zece oameni. Furia lui, mocnită când o găsise pe doică în pat în dimineaţa aceea, clocotea acum. Nesăbuinţa soţiei sale era de neînţeles, căci faptele ei îi făceau să pătrundă direct pe pământul duşmanilor, pământul reavăn din pădure.

Oamenii săi ştiau că este iscusit şi înţelept, dar nevasta lui părea hotărâtă să-l facă de râs. Nu avea să tolereze asemenea nesupunere, şi, când avea să o găsească, urma să se asigure că a înţeles asta.

Fata avusese un parcurs întortocheat, fie pierzându-se, fie încercând să-şi acopere urmele. Era îndeajuns de isteaţă pentru a se gândi la asta, în vreme ce lui nu-i trecuse prin cap că era posibil ca doica să mintă. Nu avea să mai facă o asemenea greşeală. Sinclairi duplicitari.

În următoarele câteva ore, îi călcară pe urme şi, când soarele se ridică deasupra munţilor, ajunseră la o colibă. Myles ştia în adâncul său că fusese acolo şi că poate încă era. Le făcu semn oamenilor săi să se apropie în tăcere.

Tavish se aplecă să-i şoptească:

— Poate că ar trebui să încercuim locul. S-ar putea să se strecoare în vreo gaură de iepure dacă nu suntem atenţi.

— Dacă o face, pe tine te voi trimite după ea.

— Ar fi bine să fie o gaură mare, în cazul acesta.

Tavish îşi trecu mâna mare peste abdomen.

Myles opri calul şi coborî din şa, aterizând pe pământ cu o uşurinţă exersată. Întinse mâna după pumnal, amintindu-şi că fetişcana i-l şterpelise. Nu era deloc hoaţă, într-adevăr!

— Dă-mi pumnalul tău, Tavish. Dacă voi avea nevoie de o armă, nu pot scoate sabia într-un adăpost atât de mic.

Tavish avu îndrăzneala de-a se arăta indignat.

— Al tău unde e?

Myles privi spre cer, implorând răbdare.

— Unde crezi?

— Ah, e o pacoste cu care nu e de glumă, nevastă-ta. Iată! Îi întinse cuţitul. Te rog să te asiguri că ajunge înapoi la mine, bine?

— Mă asigur la fel cum te vei asigura tu că nu o mai şterge noaptea de lângă noi.

Chipul roşcovan al lui Tavish se îmbujoră şi mai tare.

— A fost isteaţă şi m-a păcălit.

— Într-adevăr.

Myles încuviinţă o singură dată din cap şi ajunse iute

la uşa colibei, în vreme ce oamenii săi o înconjurară de la distanţă, fără a fi descălecat.

Ascultă un moment, dar nu auzi nimic. Cu pumnalul într-o mână, deschise uşa cu cealaltă. Şi, uite-o, era acolo, dormind pe pământ. Murdară, zdrenţuită, cu părul ghemotoace, respirând încet şi nevinovat ca un prunc. Toată ziua fiersese cu gândul la momentul acesta, iar acum o prinsese. Îi venea să-i sucească gâtul acela alb. Dumnezeu ştia că o merita. Dar, văzând-o, simţi o uşurare stranie. Nu pierise în pădure sau, mai rău, nu-şi găsise adăpost la neamul Fraser. Dar, în scurt timp, uşurarea fu înlocuită de o frustrare reţinută.

Se aplecă, prinzând-o de umăr şi scuturând-o. Ea icni surprinsă şi, înainte ca el să-şi dea seama ce punea la cale, braţul ei pendulă în aer, şi el simţi o durere săgetându-l în picior.

„Drac împieliţat! Tocmai m-a tăiat cu propriul meu pumnal!”

Se aruncă pe ea, ţintuind-o la podea. Ea sufla greu când el îi înfipse o mână în părul acela roşcat blestemat, iar cu cealaltă îi ţinu încheietura. Strânse, făcând-o să icnească din nou, şi pumnalul căzu dintre degetele ei pe pământ.

Furia şi uşurarea se îngemănau. Voia să o pocnească. Şi să o scuture. Şi să o sărute. Combinaţia şocantă îl dezorienta. Era un duşman nemaiîntâlnit, folosind viclenia, împotriva căreia nu avea nicio armă.

— M-ai găsit?

— Credeai că nu te voi găsi?

Îi trase braţele deasupra capului şi le ţintui cu o mână, în timp ce ea icnea sub greutatea lui.

— Ar trebui să fii la jumătatea drumului spre Ludlow, rosti răguşită, căci rămăsese fără aer.

Muierea nu ştia să plece capul. O încolţise ca pe un şobolan într-o găleată, şi totuşi ea îndrăznea să aducă acuzaţii?

— Nu, ar trebui să fiu la jumătatea drumului spre casă, dar capriciile tale m-au adus aici în schimb. Scoase o frânghie din vestă şi începu să-i lege încheieturile, cu o

expresie serioasă. Fato, îmi pui răbdarea la încercare. Am pierdut ore călare din cauza ta, mi-am ostenit caii, oamenii mei sunt iritaţi, şi ne-ai pus pe toţi în pericol. Şi pentru ce? Mândria ta îndărătnică de Sinclair? Eşti o Campbell acum. Mie îmi dai socoteală. E timpul să accepţi asta.

Apoi o sărută.

*

Fiona era confuză şi uluită. Visase, un vis groaznic, înfiorător, în care era urmărită de demoni cu braţe lungi. Deodată, unul se întinse şi o apucă de păr, dar avea o lance, şi o aruncă. Doar că nu era numai un vis. Era Myles, apăsând-o, sufocând-o cu gura.

Încercă să se mişte, dar sfoara îi pătrundea în pielea fragedă de la încheieturi, înţepând-o, în contrast cu buzele lui calde lipide de ale ei. Cum o găsise, când nici măcar ea nu ştia unde era?

Toate acele ore îngrozitoare, rătăcind, căutând fortăreaţa Fraser, şi toate strădaniile ei fuseseră în zadar.

Sărutul lui se încheie pe cât de repede începuse. Dar încă era furios. O văzu în ochii lui scânteietori, pulsând în trupul care o ţintuia la pământ.

O cuprinseră teama şi frigul şi tremură, în ciuda căldurii lui. Sau poate din pricina ei.

— Mi-am făcut datoria în acest armistiţiu, şopti ea. Fraţii mei tremură de frică în faţa puterii tale, regele este satisfăcut, iar voi, puternicii Campbelli, aţi pus mâna pe încă o femeie Sinclair. Trebuie să stau la picioarele tale ca un câine? Lasă-mă să plec, şi voi pomeni despre mila ta. Despre cum mi-ai cruţat viaţa, drept răsplată pentru a mamei mele.

El o prinse de faţă cu o mână, continuând să o ţintuiască cu cealaltă.

— Este o minciună sfruntată, Fiona. Tata nu a ucis-o pe Aislinn Sinclair. Spune-o iar, şi vei avea de suferit.

Fiona tremură auzindu-i vocea severă şi violenţa care clocotea în ea, înţelegând deodată cât de blând o tratase

până în acel moment.

Se auzi o bătaie uşoară la uşă, şi apăru capul uriaşului roşcat, cu ochii strălucind de neastâmpăr.

— Aşadar, ai supus-o?

— Oarecum.

Myles pufni şi se ridică, trăgând-o cu el atât de repede, că o luă ameţeala. Ea scoase o respiraţie şuierătoare, căci sfoara îi pătrundea tot mai adânc în încheieturi. Degetul ei, îndoit încă într-un unghi nefiresc, se făcuse vânăt de mult timp. Fiona îşi muşcă buza. Nu avea să plângă în prezenţa lui, oricât ar fi durut-o.

— Sângerezi, flăcăule, spuse Tavish, făcând semn spre piciorul lui.

— Da, m-a tăiat micuţa vrăjitoare. Trase cu ochiul spre Tavish, înainte de a se apleca rupând o fâşie de postav din rochia ei deja zdrenţuită. Tamponă rana. E doar o zgârietură.

Tavish se aplecă să se uite mai bine la rană.

— Ar trebui totuşi să o îngrijesc.

Ieşiră din colibă; trasă de soţul ei, Fiona se trezi înconjurată de bărbaţi din clanul Campbell, care se uitau încruntaţi, cu părul ud atârnând, şi caii leoarcă, cu crupele aburind. Ea era motivul nemulţumirii lor, şi o simţi prea bine din privirile cu care o ţintuiau.

— Am găsit-o, flăcăilor!

Soţul ei îi ridică mâinile legate, confirmând mărunta victorie.

Se auzi un mormăit aprobator. Un bărbat lăţos cu ochii căprui şi barba neîngrijită făcu un pas înainte.

— Se înseninează, milord. Călărim să-l prindem pe tatăl tău sau ridicăm tabăra?

Myles privi spre ceruri. Fiona văzu oftând cum umerii lui se ridicară şi coborâră. Ploaia se oprise, într-adevăr, dar se însera.

— În curând va fi prea întuneric pentru a mai călători. Ridicăm tabăra. Taggart, ia nişte oameni şi vezi ce poţi găsi de mâncare.

Bărbaţii descălecară şi se apucară de treabă.

Myles o împinse în lateralul colibei, unde se lăsă la pământ şi zăcu aproape uitată. În scurt timp, focul ardea într-o groapă săpată în grabă şi câţiva iepuri se răsuceau într-un proţap. Ea nu-şi putea imagina cum de găsiseră lemne uscate şi prinseseră iepurii într-un timp atât de scurt. Dar, destul de curând, mirosul de carne gătită o făcu pe Fiona să-şi simtă stomacul strângându-i-se de foame. Puţinele merinde pe care i le dăduse Bess se terminaseră de mult, şi tremura de foame şi sete, dar ultima ei fărâmă de mândrie o împiedica să ceară ceva.

Soţul ei îl lăsă pe Tavish să-i oblojească rana şi nu îi mai adresă ei niciun cuvânt, nici măcar nu-i aruncă vreo privire. Faptul că o ignora era ciudat de tulburător, căci, fără a-i vedea faţa, nu-i putea citi dispoziţia. Dar, după ce se fripse iepurele, luă o bucată zdravănă şi veni să se aşeze lângă ea, fără să zâmbească sau să-i arunce căutături crunte. Mâncă cu zgomot, plescăind şi comentând, fără a se adresa cuiva anume, despre cât de delicioasă era masa, fără a-i oferi vreun dumicat. Ea închise ochii şi respiră adânc, ca şi când mirosul ar fi putut-o hrăni. Dar nu o făcu decât să saliveze. Îşi răsuci mâinile legate, sperând că durerea avea să o distragă. Nu se întâmplă.

„Blestemat să fie, el şi respiraţia lui cu miros de iepure. Dumnezeule, ai milă, să se înece cu o bucată tare de carne şi să-şi verse maţele”.

Tavish se apropie, cu mâna întinsă. Ea privea în jos, spre picioarele murdare de noroi şi urzicile pe care nu le putuse îndepărta.

— Doreşti nişte pâine, milady? întrebă el plin de solicitudine.

Ea ridică privirea. Dumnezeu ştia că, la cât de mare era, se putea lipsi de puţină mâncare, fără a suferi. Încuviinţă din cap o singură dată, făcând cea mai măruntă concesie posibilă.

Dar el îşi vârî pâinea în gură cu pumnul mare şi vorbi cu gura plină, lăsând firimiturile să cadă.

— Aşa îţi trebuie, atunci. Să te gândeşti data viitoare când te furişezi când sunt eu de pază.

— Tavish, îl mustră Myles, clătinând din cap.

Dar uriaşul nu păru să regrete. Se întoarse şi se îndepărtă, iar corpul lui mare se zguduia de râs.

Înfrângerea, totală, de netăgăduit, o doborî. Dacă ar avea pumnalul acela acum, l-ar îndrepta asupra ei. Îşi plecă fruntea pe genunchi şi dădu frâu liber lacrimilor.

Myles oftă.

— O, haide, fără lacrimi! O bătu pe genunchi şi îi dădu farfuria, încă plină cu carne şi pâine. Poftim, prostuţo! E mai mult decât meriţi, dar nu va dormi nimeni dacă plângi de foame toată noaptea.

Ea se uită la mâncare, apoi la el şi văzu un început de zâmbet, nu o încruntătură, nici lăudăroşenie, nici viclenie. Părea sincer.

Încet, întinse mâna după mâncare şi văzu că expresia lui plăcută se întunecă. Se uită la mâinile ei; din şănţuleţele lăsate de sfoară izvora sânge, iar degetul ei vânăt era încă întors.

— Ce-ai păţit la deget?

Puse farfuria jos şi se pregăti să-i desfacă legăturile.

— Am căzut.

Icni, căci aerul înţepa ca sarea pe rănile de pe încheieturi. El se încruntă, aplecându-se să-i cerceteze mâna.

— Ai fi putut să te răneşti mult mai rău, să ştii. Dar trebuie să îndrept degetul acela. Eşti pregătită?

Ea încuviinţă, dar nu-şi putu reţine un ţipăt când el îi puse degetul la loc. Era ameţită, dar se forţă să stea dreaptă.

Myles rupse încă o fâşie din rochie, care se împuţina de la un ceas la altul, şi legă degetul rupt de cel de lângă el, după care puse un beţişor pentru a-l ţine drept. O îngriji cu pricepere şi blândeţe. Apoi aduse o cârpă curată de la unul dintre oamenii săi şi îi legă fiecare încheietură însângerată, făcând o fundă la final. Două mici bandaje curate şi, pe dată, cătuşele ei se transformaseră în brăţări.

Nu mai pricepea nimic.

Era cel mai straniu inamic pe care şi-l putea imagina.

În loc să o pocnească, să o chinuiască şi să-i rupă oasele, i le punea la loc. Nu avea nicio logică. Era un soldat lamentabil, care îşi ajuta adversarul într-un moment de slăbiciune.

El se aşeză la loc, ridicând farfuria şi punându-i-o în mâinile dezlegate. Ea mâncă, şi, după un moment, el spuse:

— Sunt un bărbat simplu, Fiona. Sunt uşor de mulţumit şi greu de scos din pepeni. Tu pari hotărâtă să mă faci să devin violent. Dar, pentru fiecare Goliat, există sute de David morţi, care nu l-au putut învinge. Întotdeauna câştig. Ţine minte asta.

*

Se lăsă întunericul, şi Myles îşi ajută oamenii să pregătească tabăra pentru noapte. Soţia sa mâncă şi bău apă, fără a spune nimic, dar şi fără a plânge sau a se încrunta. Uneori victoria trebuia măsurată săgeată cu săgeată.

După ce dădu instrucţiuni santinelei, Myles o trase pe Fiona în colibă, întinzându-şi mantaua şi învelindu-se cu mantia subţire de lână a servitoarei ei.

— Tu, mica mea soţie, ai gusturi ciudate. Aseară am dormit în puf, şi nu ne lipsea nimic. Însă astăzi, din pricina ta, stăm întinşi pe pământul gol, ca nişte câini. Acum, trebuie să te leg de mine sau promiţi să nu mai fugi?

— Nu mai fug, spuse suspinând.

— Şi nici nu pleci, nu ţopăi sau nu te furişezi?

Un zâmbet vag, palid ca luna, îi traversă chipul.

— Stau cuminte. Încă o noapte ca asta şi nu mai rămâne nimic din rochie.

Gândul de a-i scoate ce mai rămăsese din zdreanţă aceea îi dădu târcoale, dar se îndepărtă la fel de repede. Nici măcar el nu era îndeajuns de sălbatic încât să o posede într-un asemenea loc.

În schimb, se întinseră pe mantii, aşezaţi la fel ca în seara anterioară. Myles o cuprinse cu braţul, poate mai

strâns decât era nevoie, dar ea nu opuse rezistenţă. Şi, în câteva momente, respira regulat, şi el ştiu că adormise.

În micuţa colibă, cu vântul şuierând şi luna strălucind deasupra capului, îşi auzi soţia murmurând ceva incoerent şi slăbi strânsoarea. Faţa ei, scăldată de lumina lunii, era încântătoare în somn. Buzele ei moi se mişcau uşor în timp ce şoptea în vis. Căldura şi moliciunea trupului ei îl aţâţau. În ciuda tuturor neplăcerilor care surveniseră între ei, în ciuda cuvintelor aspre şi a acţiunilor ei prosteşti, simţi că i se deschide inima, făcându-i loc înăuntru. Şi, deodată, aşa cum aprinde iasca o scânteie, înţelese cum ajunsese tatăl său să-i facă o promisiune mamei Fionei. Chiar dacă Cedric Campbell nu rostise cuvintele cu voce tare, Myles ştiu cu siguranţă că tatăl său fusese cândva îndrăgostit de Aislinn Sinclair.

Capitolul 10

Rătăcirea prin beznă de noaptea trecută fusese groaznică, însă şi ziua aceasta era un chin la fel de mare pentru Fiona. În timp ce călărea în ploaie, picioarele i se frecau de şa, muşchii o ardeau şi nu se putea gândi la un disconfort mai mare. Degetul, legat cu atela improvizată, pulsa neîncetat. Cu toate acestea, în ciuda tunetelor şi a ploii, Myles insista să continue drumul. Ţelul lui era, îl auzise spunându-i lui Tavish, să ajungă din urmă cealaltă jumătate a cetei Campbell şi pe tatăl său, cât puteau de repede.

Ea îşi dorea opusul. Soarta o aştepta în întruchiparea lui Cedric Campbell, pe care îl sfidase pe faţă. Un bărbat îndeajuns de malefic încât să o lase fără suflare pe mama ei. Deşi Myles fusese mărinimos iertând-o, nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că socrul ei urma să fie la fel de indulgent.

Se îndreptă în şa. Dar orice pedeapsă urma să aibă de înfruntat, avea să o accepte. Nu avea să mai fugă. Myles ar

prinde-o oricum, şi în seara trecută, în frig şi întuneric, îşi dăduse seama de un lucru.

Nu era pregătită să piară de dragul onoarei familiei.

Nu era nici martir, nici erou.

Continuară să călărească, kilometri după kilometri, pe drumul ud şi nesfârşit, dar, când se făcu după-amiază, ploaia se opri şi ajunseră la o creastă sub care se vedea o privelişte care o zgudui profund.

Fuioare de fum negru urcau spre cer, izul înţepător al flăcărilor plutind încă în aer. Căruţele zăceau pârjolite şi răsturnate, cu încărcătura carbonizată împrăştiată în noroi. Iar trupurile, vreo duzină sau mai multe, spintecate de arme brutale, zăceau în mormane însângerate pe drum. Câţiva oameni rămăseseră în picioare şi îngrijeau răniţii, deşi păreau răniţi şi epuizaţi.

— Dumnezeule!

Myles dădu pinteni calului, şi oamenii îl urmară rapid. Se iscă agitaţie când ajunseră la locul faptei, şi, în clipa aceea, Fiona îşi dădu seama că era ce mai rămăsese din ceata Campbell.

Cu inima duduindu-i, îşi îndemnă calul să înainteze; deşi nu voia să aibă nimic de-a face cu ce vedea, nu se putea opri. Undeva în măcelul acela îngrozitor era Bess. O amorţeală ciudată îi cuprinse mădularele, şi se simţea ca şi când încerca să se mişte sub apă. Sunetele erau înăbuşite, iar mirosul de sânge îi lăsa un gust înfiorător în gură.

Myles preluă comanda, şi în curând în aer şuierau întrebări şi strigăte.

— Unde este tata?

— Cine îl vede pe căpetenia noastră? strigă altul.

Oamenii rămaşi răspunseră confuzi.

— Au năvălit asupra noastră ca nişte lighioane din iad, milord.

— Erau mai mulţi decât noi, milord, dar i-am alungat.

Bătălia se încheiase de curând. Flăcările devorau încă una dintre căruţe şi doi oameni se chinuiau disperaţi să stingă ce mai rămăsese din foc. Alţi câţiva îşi căutau rudele printre cei căzuţi. Fiona îl auzi pe Tavish strigându-l pe

Myles, dar glasurile lor se pierdeau în larmă şi nu înţelese ce spuneau.

Coborând din şa fără ajutor, îşi strigă servitoarea, dar vocea ei era slabă, pierzându-se în haos.

— Bess, strigă iar, iar sudoarea o înţepa ca acele de albină. Apoi o văzu. O formă subţire, contorsionată înspăimântător într-o mantie verde. Mantia ei.

Stomacul i se întoarse, şi alergă spre ea, prăbuşindu-se ca şi când i s-ar fi tăiat genunchii. De pe buze i se desprinse o rugăciune fierbinte, dar în van. Fiona îndepărtă gluga de pe faţa doicii şi icni. O tăietură oribilă îi despicase capul, iar sângele îi întuneca părul cărunt. Groaza, fierbinte şi clocotitoare, îi umplu mintea. Ce ticălos ar face aşa ceva?

Se uită în sus şi în jur şi văzu că era înconjurată de inamici morţi, privind cu ochi goi. Nimeni din apropiere nu îi putea da vreun răspuns. Erau absorbiţi de propria lor călătorie întunecată. Întorcându-se spre Bess, tamponă rana, încercând să lipească marginile, dar scoase un sunet dezgustător şi i se întoarse stomacul pe dos.

Era vina ei că Bess se nimerise în măcelul acesta. Nu ar fi trebuit să evadeze, lăsându-şi doica să se apere singură. Nici măcar nu ar fi trebuit să-i îngăduie bătrânei să părăsească reşedinţa Sinclair. Dacă nu ar fi fost Fiona, Bess ar fi acasă, în siguranţă, îngrijind-o pe micuţa Margaret.

Lacrimi fierbinţi începură să-i şiroiască pe obraji. Se afla în mijlocul unei picturi macabre, cu culori prea vii pentru a fi reale. Dar mirosul era îndeajuns de real. Moartea şi frica duhneau într-un anume fel şi i se urcară la cap. Începu să distingă sunetele şi auzi vocile mai clar.

— Unde este tatăl meu? îl auzi strigând din nou.

— Îl căutăm, milord! Nu putem…

Cuvintele omului fură întrerupte de un ţipăt îndepărtat:

— Aici! L-am găsit. Este rănit.

Fiona simţi că pieptul i se umple de o senzaţie, ca un pârâu care se umflă, încet şi fără veste. Cedric Campbell era rănit. Ar trebui să fie bucuroasă, însă nu simţea decât o curiozitate morbidă şi speranţa vagă că avea să se

trezească din acest coşmar. O rigiditate ciudată îi cuprinse simţurile, ca şi când ar fi privit dintr-un loc îndepărtat.

Deasupra, păsările ciripeau vesele, vântul adia prin crengile copacilor în floare, iar soarele strălucea, în vreme ce mama natură, perfidă ca întotdeauna, ignora ororile oamenilor.

*

Myles dădu fuga spre tatăl său şi se lăsă în genunchi lângă el. Pe faţa pământie a lui Cedric, plină de noroi şi de sânge, nu se citea nicio expresie, iar fiul său simţi că inima îi sparge pieptul.

— Trăieşte, dar de-abia răsuflă, spuse Benson, oşteanul său, cu vocea răguşită de îngrijorare.

Sângele, întunecat şi lipicios, îl acoperea pe conte şi mânjea pământul din jurul lui. Myles îi simţea gustul metalic pe limbă. O serie de răni sfâşiaseră veşmintele tatălui său, laolaltă cu carnea fragilă de dedesubt. Un os alb se iţea dintr-un braţ rupt, în contrast izbitor cu balta de sânge rubiniu în care zăcea. Pe o parte, o tăietură, adâncă şi zdrenţuită, se întindea de la coastă la şold, şi avea încă o crestătură mai mică pe tâmplă.

Tavish li se alătură, intonând repede o rugăciune.

— Tată, mă auzi? strigă Myles încet, prinzându-şi părintele de braţul sănătos.

Cedric nu răspunse în niciun fel, dar i se vedea o venă pulsând într-o parte a gâtului. Era viu, iar Myles trebuia să spere că avea să îl poată salva.

Împreună cu Tavish, se apucă de treabă, curăţând rănile şi punându-i braţul la loc, cât de blând putură.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Myles pe Benson în timp ce se chinuiau să lege un bandaj în jurul mijlocului lui Cedric.

— A fost o ambuscadă, milord. Cam acum o oră, am ajuns la colina aceea, apoi am coborât în vale şi, deodată, ne-au încercuit, ţipând ca apucaţii. Cam o duzină, aş zice. Am luptat cât de bine am putut. Am ucis mulţi, dar câţiva

au scăpat.

— V-aţi descurcat bine. Am numărat opt morţi de-ai lor, spuse Tavish.

— Da, milord, dar mai e ceva. Ştiau cine suntem.

Myles simţi că i se strânge stomacul. Tavish îşi strânse mâinile în pumn.

— Ce te face să crezi asta?

— În toiul luptei, l-am auzit pe unul strigând: „Avem nevoie de Campbell, mort sau viu”. Aproape că l-au prins, noroc cu Seamus, Dumnezeu să-l odihnească! A luptat alături de tatăl tău, milord, şi a doborât trei înainte să moară.

O astfel de veste era din cale-afară de rea. Dacă ar fi fost o simplă bandă de tâlhari puşi pe furat de la călători, atunci ticăloşii ar fi fost departe până acum. Dar, dacă aveau un scop, dacă urmăreau să le facă rău celor din neamul Campbell, atunci tatăl său şi ei toţi erau într-un pericol mai mare decât crezuseră. Trebuiau să plece şi să se îndepărteze de locul acela cât mai repede posibil.

— Credeam că veţi fi în Inverness până acum. De ce sunteţi încă atât de în nord? întrebă Myles, cu vocea încordată de frustrare.

— Am pierdut o roată de la căruţă, şi de la ploaie s-a făcut atâta noroi, că de-abia ne mişcam. Cred că tatăl tău ar fi tras mai tare, dar te aştepta pe tine.

Myles privi spre Tavish, cuprins de o furie clocotitoare. Dacă nu ar fi zăbovit în colibă noaptea trecută cu Fiona sau dacă nu ar fi pierdut-o din capul locului, dacă şi-ar fi îndemnat oamenii să urce iar în şa, poate că l-ar fi prins din urmă pe tatăl său mai curând şi ar fi împiedicat acest atac.

Tavish clătină din cap, descifrând expresia nepotului.

— Nu a fost vina ta, băiete. Nu am avut de ales, trebuia să-ţi găsim nevasta.

Nevasta? Într-adevăr! Nevastă-sa! Din pricina ei se împărţiseră în două cete. Dacă ar fi fost toţi laolaltă, niciun tâlhar nu ar fi îndrăznit să-i atace. Dar se despărţiseră, iar tatăl său se zbătea între viaţă şi moarte din cauza egoismului nesăbuit al Fionei. Şi pentru că el nu fusese în

stare să stea cu ochii pe ea. Ca un demon tăcut, soţia lui apăru. Pe rochia ei, deja sfâşiată şi murdară din urmă cu o noapte, se vedea sânge proaspăt, iar pe chipul ei palid, murdar de praf, nu se întrezărea nici urmă de emoţie, ca şi când evenimentele acelei zile nu ar fi însemnat nimic.

— Este mort? întrebă ea, cu voce plată.

Indiferenţa ei îl făcu să-şi iasă din fire. Năvăli asupra ei, ca un şoim care înhaţă un şobolan, şi o apucă de umeri. O împinse în genunchi lângă Cedric.

— Trăieşte, însă nu datorită ţie. Dar vezi ce s-a întâmplat? Pentru că ne-ai făcut să ne abatem şi ne-ai dezbinat forţele! A fost planul tău de Sinclair din capul locului?

Ea nu scoase niciun sunet, privind doar ţintă la silueta inertă a tatălui lui. Myles se aplecă şi îi mormăi la ureche:

— Tu eşti de vină, femeie. Dacă moare, ţie îţi va bântui sufletul.

Îi dădu drumul la umăr, iar ea se prăbuşi, înfigându-şi palmele în noroi şi privind ţintă la Cedric, cu ochii goi.

Furia lui Myles se domoli când o văzu căzând. Era soţia lui. Era povara lui. Ar trebui să o ajute. Dar se ridică şi se întoarse.

Tavish îl prinse de braţ şi şopti:

— Uşurel, Myles! A trecut prin multe, iar acum servitoarea ei e moartă.

— La fel şi şase dintre oamenii noştri, Tavish. Sacrificiul nostru este mai mare decât al ei.

Nu avea nimic cu doica. Îi fusese loială stăpânei, aşa cum s-ar fi aşteptat şi el de la propriii săi servitori. Dar nu avea să-i adreseze cuvinte de alinare soţiei sale, deşi îi ardeau gâtlejul. De diavoli din neamul Sinclair sau nu, oamenii săi fuseseră atacaţi, şi, dacă nu s-ar fi despărţit să o caute pe Fiona, poate că tatăl său ar fi fost teafăr şi nevătămat acum. Totuşi, nu era lipsit de inimă. Îi făcu semn tânărului Darby şi vorbi încet:

— Ocupă-te de doamna mea! Ţine-o departe de mine, dar să nu o scapi din ochi.

Darby încuviinţă şi o ajută pe Fiona să se ridice din

noroi, ducând-o de acolo.

Oamenii îl bandajară pe Cedric şi îl duseră în singura căruţă care nu fusese strivită sau arsă. Cineva aşezase păturile în ea. Unii îngrijeau rănile, în vreme ce alţii se apucară să sape morminte pentru morţi.

— Cine crezi că a făcut-o? îi şopti Myles lui Tavish câteva momente mai târziu, când pregăteau caii pentru călătorie.

Tavish scuipă şi se scărpină în barbă.

— Greu de spus. Am trecut de pământul clanului Fraser, dar nu ar fi putut să ajungă atât de departe în sud.

Myles încuviinţă.

— Poate. Suntem pe teritoriul MacDougal, însă nu avem nimic de împărţit cu ei. Dar numai familia Sinclair ştia când călătorim.

Tavish clătină din cap.

— Am fost în preajma lor zile întregi, şi când am mers spre reşedinţa Sinclair şi când ne-am întors de acolo. Nu are logică să ne atace aici.

Se îndreptă spre unul dintre atacanţii morţi, întorcându-l cu piciorul şi uitându-se la cadavru de parcă ar fi putut găsi un indiciu.

— Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei. Nu au niciun semn al vreunui clan, nimic care să arate cui aparţin.

— Milorzi! strigă un oştean aflat la vreo douăzeci de paşi. Acesta e viu!

Myles şi Tavish dădură fuga, îngenunchind de câte o parte a inamicului rănit. Myles îl prinse de partea din faţă a hainei, făcându-l să şadă, şi observă o rană adâncă pe piciorul omului.

— Cine eşti? mormăi Myles.

Privirea înceţoşată a omului se limpezi un moment; apoi râse – un sunet oribil, gâlgâitor.

— Pupă-mă-n cur, Campbell!

Într-o clipă, Myles îl apăsă cu cotul în rana deschisă de pe picior, şi râsul omului se transformă în ţipăt, până când îşi lipi strâns buzele. Transpiraţia şi sângele i se amestecau pe frunte.

— Cine te-a trimis şi ce voiau de la tata? Răspunde şi îţi voi arăta milă. Dacă refuzi, te voi tăia în două şi te voi lăsa vulturilor.

Omul nu spuse nimic. Întoarse capul. Îşi desprinse ochii de Myles şi o văzu pe Fiona. Se sprijinea de roata căruţei, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, peste rochia zdrenţuită.

— Văd că doamna mea a ajuns să arate mai rău de când e la tine.

Myles simţi că i se strânge stomacul.

„Doamna lui? Ce joc e ăsta?” Îl împinse la pământ din nou şi se îndreptă spre soţia lui. O privelişte mai jalnică nu văzuse niciodată.

Alungă gândurile acelea blânde şi o prinse de încheietură, ridicând-o şi ducând-o spre bărbatul rănit.

— Aceasta este doamna ta? întrebă Myles.

Expresia ei rămase indescifrabilă.

— Da, murmură omul, doamna mea.

Soţia sa clipi, asemenea cuiva care se trezeşte după un somn lung şi adânc, ridicând privirea spre Myles şi uitându-se apoi la bărbatul de pe pământ. Clătină din cap şi se încruntă.

— Minte, spuse ea. Nu îl cunosc. Dar, oricine ar fi, oamenii lui mi-au ucis servitoarea.

Se aplecă şi îl scuipă în faţă. Myles o strânse mai tare de braţ. Mai mult decât orice, voia să creadă că soţia sa nu jucase niciun rol deliberat în evenimentele acestei zile. Însă de ce ar pretinde bărbatul acela că îi era supus? Neconvins, îl împunse cu piciorul.

— Spune-mi cum o cheamă, ticălosule, şi voi fi milostiv.

Omul îşi şterse scuipatul de pe obraz, aruncându-i o căutătură cruntă.

— Era Lady Fiona Sinclair. Acum nu este decât o târfă Campbell.

Cuvintele îi arseră urechile lui Myles, făcându-l să clocotească de furie. Apăsă cu bocancul pe gâtul omului, căci nenorocitul îi insultase atât clanul, cât şi soţia cu o

asemenea afirmaţie.

— Myles, rosti unchiul său încet, cu grijă. Mai putem smulge informaţii de la el.

Myles se uită la omul care se zvârcolea pe pământ, sub călcâiul lui. Îl putea strivi ca pe un gândac. Ba chiar i-ar fi făcut plăcere. Dar soţia lui văzuse destulă moarte în ziua aceea.

Mai apăsă un moment pentru a-i arăta că nu glumea, apoi se îndepărtă.

— Mai rezistă o zi sau mai mult cu o asemenea rană. Sigur se va infecta. Dar asta ne dă timp destul pentru a ne spune tot ce ştie. Leagă-i rana şi pune-l pe un cal.

Capitolul 11

Soţul ei o privea reţinut, iar confuzia şi furia se amestecau pe chipul lui.

— Ai face bine să-mi spui tot ce ştii despre asta, Fiona. Nu mă voi lăsa păcălit de tine din nou.

Avea vocea calmă, prea calmă, căci îi vedea muşchiul tresărind în maxilar. Furia de-abia reţinută pe care i-o arătase rănitului se putea revărsa asupra ei. Totuşi, părea dispus să o audă vorbind, deşi nu îi dăduse niciun motiv pentru a avea încredere în ea.

Îşi înfrână tremurul membrelor.

— Omul nu e din neamul Sinclair. Jur, nu îl cunosc.

— Atunci de ce a spus că e?

— Ştie cum mă cheamă, atâta tot. Şi m-a numit târfă. Niciun Sinclair nu mi-ar pângări onoarea în felul acesta. Dumnezeu să o păzească, avea duşmani din toate părţile. Pune-i o altă întrebare, Myles. Ceva ce doar un Sinclair adevărat ar şti.

Omul se rostogoli pe o parte şi scuipă sânge, în timp ce Myles o privea ţintă, fără să-şi desprindă ochii de la ea.

Cerul se albi sub privirea ei când văzu că soţul ei tăcea, dar nu avea să se lase înfricoşată. Se uită spre

muribund şi îl împunse cu piciorul.

— Spune-mi, mincinos nenorocit, cu ce ureche nu aude fratele meu Simon? Ar trebui să fie destul de uşor să răspunzi.

Privi din nou spre Myles, care se uită de la ea la Tavish, apoi la duşmanul întins pe pământ.

După un moment, Myles împunse piciorul omului cu sabia.

— Răspunde la întrebare.

Acesta tresări şi strigă:

— Stânga!

„Slavă Cerului”.

— Greşit. Fratele meu Simon nu este surd deloc. John e tare de ureche.

— Se întunecă, Myles, o întrerupse Tavish. Şi, cu cât întârziem mai mult, cu atât au şanse mai mari să vină după noi. Lasă-mă să îl arunc pe nemernicul acesta în şa, şi îl putem interoga pe drum.

Auzindu-l pe Tavish, Fiona cercetă pădurea şi i se strânse stomacul. Oricine ar fi fost tâlharii, probabil aveau să le arate aceeaşi milă pe care o arătaseră şi faţă de Bess. Şi pentru prima dată se trezi că voia să stea foarte aproape de soţul ei, în ciuda privirilor încruntate şi neîncrezătoare pe care el i le arunca acum. Vedea că nu ştia cum să interpreteze acuzaţiile omului. Şi, adevărul fie spus, nici ea. Fără îndoială, niciunul dintre acei bărbaţi care zăceau morţi nu erau de-ai ei. Nu îl mai văzuse pe niciunul vreodată. Dar nu-şi putea închipui de ce spusese omul acela că era doamna lui.

Myles încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, Tavish. Pregăteşte caii. Benson, ai grijă să fie gata de plecare căruţa cu tatăl meu. Apoi ochii lui îi întâlniră pe ai Fionei, plini de îndoială. Darby! strigă el după un moment de ezitare, şi scutierul apăru ca din pământ.

— Da, domnule.

Myles oftă, şi ea văzu cum el se lasă pradă resemnării.

— Leagă mâinile doamnei şi ajut-o să urce pe cal. Dar

ţine tu frâiele. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Şi, când călărim, stai aproape de mine sau de Tavish.

Darby încuviinţă din cap, solemn ca un episcop, dar se înroşi ca racul când întinse mâinile să le ia pe ale Fionei.

— De ce trebuie să fiu legată din nou? Dacă suntem atacaţi, nu voi putea să mă apăr.

Myles privi ţintă încă un moment, ca şi când ar fi cântărit variantele pe care le avea.

— Atunci, acesta va fi ghinionul tău.

Se întoarse şi se îndreptă spre căruţă pentru a vedea ce făcea tatăl său, iar Fiona simţi că i se strânge inima.

Nu era vina ei că fuseseră atacaţi. Şi nu erau oamenii ei. Niciun Sinclair nu ar insulta-o şi nici nu ar i-ar fi făcut rău dragii ei Bess. Aceste rele erau înfăptuite de altă forţă.

Se uită cum soţul ei urcă în căruţă pentru a îndrepta cuvertura contelui şi o cuprinse din nou o tristeţe adâncă.

Nu ar trebui să-i pese dacă bătrânul Campbell murea. Exact asta merita. Suferinţa lui ar trebui să o bucure, dar bucuria lipsea de multă vreme. Moartea zăbovea în locul acela, arătând cu degetul ei rece într-o parte sau alta, luând prea multe suflete în ziua aceea. Şi, la castelul Dempsey, vreo şase femei aveau să afle că bărbaţii lor nu aveau să se mai întoarcă acasă niciodată. Erau duşmanii ei, adevărat, dar, deşi ar fi trebuit să fie bucuroasă, nu era.

Porniră la scurt timp după ce morţii Campbell fură binecuvântaţi în grabă şi îngropaţi, Bess laolaltă cu ei.

Lăsaseră celelalte cadavre pe drum, ca să vină duşmanii să le ia.

Merseră cât le îngăduiră drumurile noroioase, mâncând fără a descăleca puţina hrană pe care o aveau. Fiona era flămândă, obosită şi o durea tot corpul. Dar disconfortul fizic era incomparabil cu apăsarea din piept. Simţea că i se frânge inima, frântură cu frântură, cu fiecare pas al calului. Lăsa o dâră în urma ei şi ştia că, dacă ajungea până la Dempsey, nu avea să-i mai rămână în piept nimic altceva în afară de un mare vid.

Se lăsase bezna când ajunseră la Inverness.

Oprind lângă o clădire luminată, din care se auzea larmă ca de petrecere, Myles le dădu instrucţiuni oamenilor săi.

— Tavish, fă rost de camere. Benson, găseşte un doctor şi adu-l aici! Nigel, alege un om şi mergi să tocmeşti corăbiile. Trebuie să plecăm când se crapă de ziuă. Dar, spuse el coborând vocea, aveţi grijă. Dacă duşmanii noştri sunt aproape, nu trebuie să ştie că am ajuns aici.

Tavish încuviinţă.

— Bine gândit.

Oamenii îşi văzură de treabă, şi Fiona se chinui să rămână în şa. Copleşită de oboseală şi de tristeţe, părea că trăise o viaţă de la nunta ei, ce avusese loc cu doar două zile în urmă. Nu-i mai păsa de ce avea să urmeze – sau aşa crezu, până când Myles descălecă şi se îndreptă spre ea. Îşi dădu seama că mai era loc de puţină teamă. Expresia lui era mai întunecată decât cerul de deasupra.

— Coboară!

Se chinui să coboare de pe cal, căci avea mâinile încă legate, şi i se înmuiară picioarele când atinse pământul. Soţul ei o prinse cu un braţ, ca să nu se prăbuşească de-a dreptul pe strada pietruită, dar atingerea lui era lipsită de grijă. O trase la marginea drumului, aşezând-o pe un butoi întors sprijinit de zidul clădirii.

— Stai.

Ochii ei se închiseră fără voie.

— Unde să plec?

Când îi deschise câteva momente mai târziu, Myles plecase, şi în faţa ei stătea Darby, cu arma scoasă şi pregătită în mâna lui subţire şi tremurătoare.

— Lord Myles a spus să am grijă să nu mişti.

Ea zâmbi spre băiatul pistruiat.

— Câţi ani ai, Darby?

— Unsprezece. Dar voi împlini doisprezece curând.

Ridică bărbia ca şi când ar fi vrut să pară mai înalt.

— Mă vei înjunghia dacă mişc? întrebă ea.

El îşi îndreptă umerii înguşti.

— Ar fi mai bine să nu mă ispiteşti să aflăm.

Ea închise ochii cu un zâmbet resemnat.

— Ah, încă un Campbell arţăgos. Chiar şi cei mici sunt răi.

*

Păru că trecură ore, dar nu fură decât câteva momente până când Tavish se întoarse, şi îl duseră pe conte în siguranţă într-o încăpere. Hangiul îi lăsă să folosească intrarea din spate – contra cost, desigur –, astfel încât targa improvizată să nu fie văzută de cine nu trebuia.

Medicul veni la scurt timp după, intrând în camera mică luminată de opaiţe şi de focul care ardea în vatră, în care se aflau Tavish, Myles şi tatăl său. Era un om mărunţel, pe nume Drummond, cu ochi rotunzi şi chelie, şi, pare-se, foarte însetat, căci luă o duşcă sănătoasă din whisky înainte de a începe.

Tavish privi peste capul doctorului spre Myles şi ridică din umeri, în ciuda băuturii, Drummond se dovedi eficient şi priceput. Curăţă rănile şi cusu tăietura urâtă de pe trunchiul contelui. Deşi călit în luptă, Myles se albi văzând acul gros şi aţa trecând prin pielea tatălui său. Când medicul puse braţul rupt la loc, Cedric tresări şi se trezi, strigând. Dar, după ce sorbi lung dintr-o ceaşcă de metal cu whisky, îşi pierdu cunoştinţa din nou. Din fericire, rana de la cap era minoră în comparaţie cu restul şi fu în curând acoperită cu bandaje.

— Dacă eşti dispus să călătoreşti cu noi pentru a te ocupa de bunăstarea acestui om, te voi răsplăti pe măsură, îi spuse Myles medicului, în timp ce acesta îşi strângea instrumentele. Te vom plăti bine pentru discreţia şi serviciile tale.

Mărunţelul se uită la punga de bani pe care Tavish o flutură în faţa lui. Îşi linse buzele. Myles aproape că simţea că omul tânjea după bere.

— Încotro vă îndreptaţi? întrebă Drummond.

— Navighează cu noi pe Loch Ness, până la

Invermoriston. În funcţie de starea omului nostru, te-ai putea întoarce atunci sau ai putea merge mai departe cu noi. Nu pot spune unde. Sunt prea multe urechi într-un han cu pereţi subţiri.

Doctorul încuviinţă.

— Mă voi gândi. Daţi-mi voie să mă ocup de ceilalţi răniţi mai întâi, îşi luă servieta şi se duse în cealaltă încăpere, unde alţi câţiva oşteni din clanul Campbell îi aşteptau îngrijirile. Ezită pentru un moment, apoi întinse mâna spre masă şi luă sticla de whisky. Încuviinţă din cap spre Tavish, făcând cu ochiul. E cel mai bun medicament.

După ce medicul plecă, Myles privi ţintă spre tatăl său care zăcea nemişcat în pat. Contele răsufla precipitat.

Tavish se întoarse, scărpinându-se în barbă. Se aşeză greoi pe un scaun lângă şemineu. Doctorul acela avea nişte instrumente foarte interesante în geantă. Exact uneltele necesare pentru a smulge adevărul de pe buzele cuiva.

Myles îşi trecu mâna peste falcă, simţind înţepătura bărbii. Îşi simţea ochii dureroşi când clipea şi parcă nu se mai odihnise de o lună. Nu îi plăcea să tortureze oameni, dar aveau de interogat un prizonier, care în momentul de faţă era legat, cu căluş şi păzit într-un grajd, vizavi de han. Nu le spusese nimic folositor pe drumul spre Inveraray.

— Află tot ce poţi de la el. Dacă avem duşmani atât de îndrăzneţi, trebuie să ştim cine sunt.

Tavish încuviinţă.

— Lasă asta în seama mea, băiete. Pot fi foarte convingător. Între timp, ai putea să o mai întrebi o dată pe soţia ta.

Myles simţi că i se usucă gura. Fiona era în altă cameră, cu mâinile legate de speteaza patului şi cu doi oameni de pază la uşă. Nu spusese nici măcar o dată că era nevinovată în timp ce călătoriseră de la locul ambuscadei spre han şi nici nu-i aruncase vreo privire prizonierului. Oricine ar fi fost, nu era deloc preocupată de bunăstarea lui.

— Nu era un secret cu cine m-am căsătorit, Tavish. Putea să ştie cum o cheamă fără să fie vreun Sinclair, zise

Myles.

— Adevărat. Şi nu a ştiut nimic despre auzul fratelui ei.

Myles pufni.

— Nici noi. Ar putea minţi. Ştii dacă vreunul din fraţii ei e tare de vreo ureche?

Tavish îşi drese gâtul.

— Am auzit că cel mic, John, a primit o lovitură în copilărie şi şi-a pierdut pe jumătate auzul atunci. Şi mai este servitoarea. Nu pot să cred că cei din neamul Sinclair pot fi atât de brutali încât să-şi omoare propria servitoare.

— Mai ales una care purta mantia soţiei mele. Şi ar fi ştiut să trimită mai mulţi oameni. Nu aveau cum să conteze pe faptul că Fiona avea să dezbine ceata, iar Benson a spus că au fost atacaţi de o duzină. Clanul Sinclair ar fi trimis o trupă mai mare.

— Adevărat. Nu mă gândisem la asta. Dar un lucru e sigur. Dacă nu erau din neamul Sinclair, s-au străduit din răsputeri să ne convingă că erau.

— Aşa se pare. Poate un inamic care speră să ne atragă în conflict? Cineva care se opune armistiţiului?

— Asta nu ne ajută prea mult. Jumătate dintre căpeteniile din Ţinuturile înalte au ceva de împărţit cu noi, iar ceilalţi îl dispreţuiau pe Hugh Sinclair.

Tavish se ridică.

— Cred că ar fi bine să îl vizitez pe oaspetele nostru din grajduri cât timp tu îţi iei mireasa la întrebări.

*

S-ar putea să supravieţuiască acestei călătorii, dar, la fel de sigur cum răsărea soarele în fiecare dimineaţă, încheieturile ei aveau să fie însemnate pentru totdeauna. Fiona se răsuci pe pat, chinuindu-se cu legătura care o ţinea pe loc.

Nu Myles o legase astfel, ci unul dintre oamenii săi – evident, unul care nu dorea să dea greş. Nu putea nici măcar să se rostogolească pe o parte. Stătea pe spate,

numărând grinzile acoperite de pânze de păianjeni de deasupra şi cocoloaşele tari ca piatra din salteaua de dedesubt, încercând din răsputeri să nu se gândească la Bess. Vinovăţia o sufoca.

Trecu o oră până auzi uşa deschizându-se. Închise ochii, prefăcându-se că doarme, gândindu-se că poate evitarea era partea cea mai bună a curajului.

Marginea patului scârţâi şi se lăsă în jos.

— Nu dormi, obrăznicătură. Îţi cunosc trucurile.

Ezitând, deschise ochii şi îşi văzu soţul stând aproape de picioarele ei. L-ar putea lovi în faţă din unghiul acela, dar ce ar avea de câştigat?

— Cum se simte tatăl tău?

Cuvintele ieşiră fără să vrea. Nu îi păsa, aşa că era un mister de ce întrebase.

Myles o privi preţ de o clipă.

— Trăieşte. Pentru moment. Eşti dezamăgită?

— Nu atât de mult pe cât ai crede.

Un zâmbet vag îi arcui colţul gurii.

— Ţi-a adus cineva mâncare?

Ea clătină din cap.

— Nu aş fi putut mânca dacă mi-ar fi adus. Legăturile acestea sunt ca de menghină.

Myles îşi puse cotul pe genunchi şi bărbia în mână, părând să se bucure pentru o clipă de captivitatea ei. Oftă din toţi rărunchii.

— E prima dată de trei zile când nu-mi fac griji în privinţa ta. Prefer să te văd legată fedeleş.

— Ţi-am promis că nu voi mai fugi.

El miji ochii.

— Ai promis şi că mă vei iubi şi mi te vei supune. Dar tu, draga mea, eşti o mincinoasă. Şi nu îndrăznesc să îmi întorc spatele spre tine de teamă că-mi vei înfige propriul pumnal în el.

Ea se îmbujoră şi îşi simţi faţa arzând. Avea un ton zeflemitor, dar în spatele cuvintelor lui se afla adevărul. Şi, deşi banda aceea de vandali ucigaşi i-ar fi putut face un serviciu în ceea ce îl privea pe Cedric Campbell, nu avea de

gând să sprijine niciun laş care arunca vina pe familia ei.

— Te-aş fi putut înjunghia în cort, în prima noapte a călătoriei, dacă voiam. Dar nu am făcut-o.

— Câtă generozitate!

Frustrarea ei crescu auzindu-i tonul.

— Omul acela nu este un Sinclair.

— De ce ar minţi?

— Nu-mi pot da seama. Dar a făcut-o.

Legăturile păreau şi mai strânse. Myles îşi trecu mâna peste falcă.

— Muribunzii spun adevărul, însă tu nu ai fost deloc sinceră. Şi totuşi, încep să cred că avem un duşman comun. Unul care se opune armistiţiului dintre familiile noastre. Cine ar fi împotriva acestui lucru?

Se putea gândi la câteva clanuri din nord, de pe lângă reşedinţa Sinclair, care nu doreau ca puterea şi averea Campbeliilor să sporească. Dar ştia şi el asta. Nu avea să-i dea nume, căci orice ar fi spus îi putea stârni suspiciuni, făcându-l să se îndoiască de ea şi mai mult.

— Mă ţin departe de treburile bărbaţilor, spuse ea în schimb.

El strânse din dinţi.

— Oricine ar fi, îi vom zdrobi. Avem puterea armatei regelui de partea noastră. Cu James pe tron, nimeni nu ne poate înfrânge. Sunt proşti dacă încearcă.

Fiona fu traversată de un fior. Era arogant, ca tatăl său, dar spusele lui erau adevărate. Deşi ura să o recunoască, poate că această alianţă era cel mai bun lucru pentru clanul ei.

Chiar dacă s-ar putea să trăiască între Campbelli, să mănânce ce îi dădeau ei şi chiar să doarmă în patul lui Myles, inima ei era Sinclair pentru totdeauna. Măcar atâta datora memoriei mamei ei.

Myles se ridică şi îşi scoase cuţitul. Ea icni gândindu-se la intenţia lui. Dar el nu făcu decât să se aplece şi să taie sfoara care o ţinea legată de pat. Stătu nemişcată încă o clipă, încercând să-şi lase braţele în jos, dar îi erau amorţite.

— M-ai putea ajuta? Te rog?

El ridică din sprâncenele negre, surprins.

— Te rog? Doamna mea a spus te rog?

„Nu e deştept. E greu de cap”.

Nu voia decât să stea în capul oaselor. Trebuia să-i sublinieze slăbiciunea? Dar el se aplecă şi o ridică uşor de umeri, până când stătu dreaptă. Lăsă braţele jos, iar sângele care începu să curgă din nou o înţepă ca o mie de ace. Închise ochii, care i se umeziră de durere.

Myles traversă camera şi deschise uşa, adresându-li-se oamenilor care stăteau de pază.

— Puneţi pe cineva să ne aducă de mâncare şi cel puţin două găleţi de apă fierbinte, să ne spălăm. Spuneţi-i lui Tavish să pună câţiva oameni să îl păzească pe tata preţ de vreo oră, până când voi merge să veghez eu însumi asupra lui. Şi trimiteţi pe cineva să găsească o rochie.

— O rochie, milord?

Vocea omului părea amuzată.

— Pentru doamna mea, dobitocule.

Fiona simţi că o bufneşte râsul auzind tonul exasperat al lui Myles. Faptul că sărea de la iritare la umor în împrejurările date nu dovedea decât că era peste măsură de surescitată. Era ameţită de foame, sete şi epuizare, căci gândul la apă fierbinte şi mâncare aproape că o făcuse să sară din pat pentru a-şi săruta soţul în semn de recunoştinţă.

Inima i se strânse gândindu-se la asta şi deschise ochii iute. Da, avea nevoie de hrană şi de odihnă, înainte ca emoţiile ei confuze să o facă să acţioneze necugetat.

Capitolul 12

O servitoare de vreo doisprezece ani sosi cu o tavă pe care se aflau friptură de porc, pâine, brânză şi vin. Myles îşi lăsă soţia să-şi umple farfuria, apoi îşi luă şi el şi începu să mănânce fără prea multă ceremonie. Niciun banchet regesc

nu fusese vreodată mai bun. Înainte să termine, fata reveni cu două găleţi de lemn, pline cu apă aburindă şi, laolaltă cu ele, cârpe de spălat şi săpun. Soţia lui privi spre apă cu atâta poftă, încât Myles nu se putu abţine să nu se gândească că i-ar plăcea să vadă într-o zi privirea aceea îndreptată asupra lui.

Servitoarea puse găleţile jos, în vreme ce Fiona continuă să privească ţintă.

— Vrei să te îmbăiezi?

Îşi drese gâtul, stânjenit de propria-i răguşeală.

Cu ochii mari, ea se opri, cu pâinea aproape atingându-i buzele, şi încuviinţă din cap respectuoasă. În momentul acela părea atât de nevinovată şi de dornică, încât nu se putea gândi decât cum i-ar îndepărta pâinea, răvăşindu-i buzele cu ale lui, nesăbuitul. Părea că faptul că nu avea încredere în ea nu-l făcea să o dorească mai puţin.

Încăperea era un pic mai mare decât un colţ de grajd, cu un pat strâmt lipit de un perete şi un mic şemineu pe celălalt. Nu erau scaune şi nici masă, aşa că se ospătară stând pe pat. Ce uşor ar fi să o împingă pur şi simplu pe perne, scoţându-i zdreanţă aceea de rochie. Avea părul ciufulit, legat cu o sfoară, şi o pată de mizerie pe tâmplă. Dar, chiar şi-aşa, era ispititoare ca o prună suculentă. Sorbi din vin.

— Sărută-mă, spuse el.

— Ce?

Îşi îndreptă spatele când îi întâlni privirea.

— Sărută-mă şi îţi dau apa să te îmbăiezi.

„Naiba să îl ia pe el şi târgurile sale diavoleşti”.

— Mai degrabă aş pupa calul sub coadă.

— Calul meu se descurcă singur. Între tine şi găleata aceea sunt eu.

Stomacul ei plin şi fericit tresări. Nu avea să-l sărute niciodată de bunăvoie, căci era împotriva tuturor promisiunilor pe care şi le făcuse.

Dar aburul o ademenea, şi o mânca pielea gândindu-se la săpun.

— Dacă refuz?

El clătină din cap, plecând fruntea şi prefăcându-se trist.

— Atunci, nu vei avea parte de nicio baie, milady.

Stătea relaxat, ca şi când n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Dar ochii îl trădau, şi părea gata să o devoreze, aşa cum îşi devorase mâncarea. Cu un abandon sălbatic.

— Nu sunt târfă să-mi vând sărutările.

El râse înfundat.

— Târfele nu sunt interesate să facă baie. Dar tu, da. Uită-te la aburul acela! Ai putea chiar să te speli pe păr.

Ea trase aer în piept, cu putere. Îşi atinse capul, şi simţi bucăţele de noroi prinse în şuviţe. La cât de neîngrijită era, i se părea de neînţeles faptul că el voia să o sărute. Dar bărbaţii erau primitivi. Un lucru mărunt precum curăţenia nu stătea în calea dorinţelor lui. Iar un simplu sărut nu avea să o împiedice să se îmbăieze.

— Un sărut?

— Da. Dar unul adevărat. Un sărut ca pentru un soţ.

Ea se înfioră, nefiind tocmai sigură ce voia el să spună. Dar avea suspiciunile ei.

— Un sărut adevărat, apoi mă laşi în pace, să mă îmbăiez singură.

El păru încântat.

— Un sărut adevărat, şi te ajut să îţi speli parul acela murdar. Apoi te voi lăsa singură să… termini cu restul.

Aşa avea să fie căsătoria cu Myles Campbell? Plină de insistenţe?

— O să-mi spăl singură părul.

— Vei face mizerie şi vei irosi toată apa. Aş vrea şi eu o găleată cu apă fierbinte, ştii. Şi, cu cât ne contrazicem mai mult, cu atât mai tare se va răci apa. Aşa că vino acum! Da sau nu?

O! O scotea din sărite.

— Da! Da. Bine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar?

— Da.

Nu avea să fie atât de rău. Un simplu sărut, adevărat

sau nu. Trecuse prin lucruri mai rele. Aruncă ultima bucăţică de pâine pe tavă, iar tava o aşeză pe duşumea.

— Unde vrei?

El zâmbi larg.

— Ei bine, mă gândeam la buze, dar dacă am de ales…

— Eşti un porc nenorocit.

— Iar tu eşti soţioara mea jegoasă. Zâmbea victorios. Acum, taci şi stai nemişcată. Lasă-mă să savurez acest moment.

Ea îşi încrucişă braţele, încercând inutil să se protejeze, în timp ce el se apropia. Se lăsă pe spate lovindu-se de zid, iar el ajunsese şi mai aproape. Respira precipitat, cu dificultate.

Zâmbetul lui dispăru, ochii i se înceţoşată şi se întunecară, iar privirea lui o mişcă oarecum, undeva în adâncul fiinţei. Nu îl putea privi în ochi şi să-şi păstreze cumpătul. Îşi desprinse ochii şi văzu găleţile cu apă care-o chinuiau la fel de mult. Cu promisiuni. Să se spele pe cap ar fi o bucurie pură, care merita orice preţ. Dar mâinile lui săpunindu-i buclele, mângâindu-i scalpul ar fi prea mult. Simţi furnicături la acest gând şi închise ochii. Făcuse o greşeală. Ar trebui să-i ceară să se oprească. Sărutul era un joc periculos. Însă nu îi ieşi niciun cuvânt. Cu ochii închişi, îi simţi căldura feţei aproape de a ei. Simţi respiraţia şi ştiu că buzele lui pluteau deasupra gurii ei şi aşteptă. Mâna lui îi cuprinse maxilarul, iar bătăturile din palmă erau exact opusul mângâierii blânde.

Îi scăpă un mic icnet şi deschise ochii mari. Îl prinse de încheietură.

— Nu am fost de acord să mă atingi.

Dar mâna lui nu se clinti.

— Atingerea face parte dintr-un sărut adevărat.

Ea oftă, frustrată şi iritată. Ar fi trebuit să ceară mai multe detalii înainte de a face acest târg. Îi bătea inima tare, zbătându-i-se în piept.

Privirea lui Myles pluti spre gura ei. Îi simţi respiraţia şi văzu că închide ochii.

Şi totuşi, nu o sărută încă.

În schimb, îşi frecă obrazul de al ei, trecându-şi degetul mare peste buza de jos, şi închise şi ea la rândul ei ochii, ca şi când pleoapele i-ar fi fost prea grele. Dumnezeule, trebuia să o sărute şi să termine odată cu asta. Aşteptarea aceasta era un chin prea dulce. Încercă să-şi amintească toate motivele pentru care ar trebui să-l împingă, dar nu găsi niciunul. El zăbovi, atât de aproape, încât între ei nu se putea strecura nici măcar o picătură de ploaie, jucându-se cu barba nerasă şi apoi puse mâinile pe faţa ei, până când în cele din urmă ea se trădă şi se întoarse, venind în întâmpinarea buzelor lui din propria ei voinţă. El scoate un sunet gutural şi îşi adânci sărutul, apăsându-şi gura peste a ei, simţind cum îi primea limba, până când amândoi icniră de plăcere.

El fu cel care se desprinse, răsuflând precipitat, ca şi când sărutul l-ar fi şocat.

Ea îşi apăsă vârful degetelor pe buzele încinse şi aşteptă să fie invadată de ruşine.

Nu se întâmplă. Voia ca el să o sărute din nou, dar Myles se ridică şi se răsuci repede pe călcâie. Luă o găleată fără să se uite la ea.

— Roag-o pe servitoare să te ajute să-ţi speli părul. Nu mă pricep la asemenea lucruri. Voi sta cu tatăl meu, dar oamenii mei vor rămâne de pază la uşa ta în caz că ai nevoie de ceva. Noapte bună, Fiona!

Şi apoi plecă.

*

Dumnezeule! Fata i se încolăcea ca iedera în vintre, strecurându-i-se în gânduri şi lăsându-l fără raţiune. Tatăl lui era în pericol, zăcând în camera alăturată, însă el nu se putea gândi decât la ochii ei de safir cu gene negre şi la buzele dulci pe care dorea să le guste din nou. Se şterse cu dosul mâinii la gură. Nici măcar sărutările lui Odette nu îl tulburaseră atât de tare, şi pe ea chiar o iubise. Nu-i aşa? Fata aceasta murdară şi neascultătoare era mai curând un

duşman de moarte decât iubita lui, chiar dacă îi era soţie. Şi ar face bine să ţină minte asta. Sărutul acela venise prea uşor, distrăgându-l de la tot răul pe care îl făcuse ea. Dar, pe Dumnezeu din ceruri, nu era un nesăbuit. Nu avea să se lase condus de mădular, ca vreun simplu băietan de la ţară. Fata făcea parte din neamul Sinclair şi era plină de viclenie. Deschise uşa camerei tatălui său şi îi găsi pe doi dintre oşteni – Dermott şi Benson – stând la măsuţa de lângă pat. Erau nişte oameni în care putea avea încredere, nu ca muieruşca de alături.

— Ce face tata?

Benson se ridică, plecând capul sub grinzile joase ale tavanului.

— E tăcut, milord. Respiră regulat. Nu are febră. Ne rugăm să rămână aşa.

Myles încuviinţă din cap şi îi făcu semn lui Benson să se aşeze la loc.

— S-a întors doctorul?

Dermott clătină din cap.

— Nu încă, domnule. Dar aproape a terminat cu ceilalţi.

— Şi Tavish?

— Este încă la prizonier.

Myles ţinea găleata în mână. Uitase să îşi ia haine sau săpun în graba de a se depărta de Fiona, dar lângă patul lui Cedric mai erau bandaje.

— Luaţi apa aceasta şi curăţaţi faţa şi mâinile tatălui meu. Puteţi să folosiţi restul pentru voi.

— Vrei să începi tu, milord? întrebă Benson.

Myles privi spre mâinile lui. Se clătise cu apă rece înainte de a mânca, însă erau în continuare pătate cu sânge închegat şi cu mizeria care-i pătrunsese în piele. Însă, deodată, apa fierbinte din găleata aceea nu îl mai atrăgea deloc. Mai bine să o folosească pentru tatăl său. Cedric ar trebui să ocupe primul loc în gândurile sale, dar mireasa lui îi luase minţile, şi el se ocupase de nevoile ei înainte de cele ale oamenilor săi. Se dusese în camera ei să o interogheze, nu să se târguiască pentru săruturi.

Aşeză găleata jos cu atâta forţă, că împroşcă apă pe podea.

— Mă voi spăla mai târziu. Mai întâi merg să văd ce-a aflat Tavish. Rămâneţi aici până când mă întorc.

Myles coborî în grabă scara şi traversă curtea, întâlnindu-se cu unchiul său la uşa grajdului.

— Vreo veste? întrebă el, încrucişându-şi braţele, căci se lăsase frig peste noapte.

Tavish şterse ceva negru şi lipicios de o cârpă răsucită în pumn.

— A negat că e rudă cu mireasa ta, dar s-ar putea să fie mai degrabă din cauza mea decât fiindcă acesta este adevărul. Şi-a declarat ura faţă de clanul Campbell şi faţă de regele nostru şi susţine că este mercenar, ca toţi ceilalţi.

— Mercenar tocmit de ce clan? Dacă aşa stau lucrurile, ar putea să ne ducă chiar la neamul Sinclair.

— Da, aşa mi se pare şi mie.

Întrebările năvăleau în mintea lui Myles, izbindu-se precum copitele pe un drum pietruit. Şi fiecare din ele îl conducea la soţia lui. Îl trădase din capul locului? Fusese complice în vreun complot de-al fraţilor ei? Nu se putea să fie astfel. Sărutul ei îi zăbovea încă pe buze şi, deşi raţiunea îl avertiza să nu aibă încredere în ea, simţea că inima ceda, nutrind simţăminte tandre, primejdioase ca orice duşman.

Nu era momentul să-şi urmeze inima. Trebuia să-şi folosească creierul. Nu avea să o lase pe fetişcana aceea să-i ia minţile.

Tavish se întoarse, şi merseră împreună spre han, vorbind încet.

— Am fost dur cu el, Myles. Cât de dur am putut fi fără a-l ucide de-a dreptul. Va muri în curând şi o ştie prea bine. M-am oferit chiar să trimit vorbă familiei sale dacă îmi spune mai multe, dar…

— Poate că încă o noapte de suferinţă îi va dezlega limba.

— S-ar putea să nu reziste peste noapte. Şi nu sunt sigur că ştie cine l-a tocmit.

Durerea, surdă şi puternică, îşi făcu sălaş în plămânii

lui Myles. Nu era nimic nou în a avea duşmani. Dar niciunul nu mai acţionase până atunci cu o asemenea răutate împotriva tatălui său. Nu le putea desluşi scopul. Căci, dacă, Doamne fereşte, tatăl lui pierea, Myles urma să-i ia locul, iar clanul Campbell avea să continue să înflorească. Şi, dacă nu el, atunci fratele său mai mic, Robert. Asta putea însemna un singur lucru.

Dacă unul dintre ei era în pericol, la fel erau şi ceilalţi.

Capitolul 13

John Sinclair sorbi toată berea din halbă, simţind gustul acru pe limbă. Îl durea capul de la atâta băutură şi din pricina vocii lui Simon, care îi zgâria neîncetat auzul. Din momentul în care ultimul cal al clanului Campbell dispăruse din raza lor vizuală, fratele său nu făcuse decât să comploteze şi să dea din meliţă.

— Cei din clanul Sutherland sigur vor fi de partea noastră. Au pierdut o treime din avere în faţa lui Cedric Campbell când regele James a urcat pe tron, acum un deceniu. Şi pentru ce? *Vitejia* lui?

Simon scuipă cuvântul de parcă ar fi avut gust de urină. Trânti halba pe masa de lemn aspru, împroşcând conţinutul fără să-i pese.

Cei doi fraţi erau în sală, înconjuraţi de o jumătate de duzină dintre cei mai de încredere oameni ai lor. Veri Sinclair, cei mai mulţi, fiecare urându-i cu fervoare pe rege şi pe cei din neamul Campbell. Stăteau întinşi alene în faţa şemineului, cu picioarele aruncate peste braţele jilţurilor, nelăsând berea din mână nicio clipă. Îşi petrecuseră seara bând şi lăudându-se cu victoria care avea să vină mai mult ca sigur.

Simon se încruntă şi clipi spre halba goală.

— Unde e fata aceea? Tu, de colo! Mai adu-ne de băut!

John stătea la capătul îndepărtat al unei mese, un pic

mai la distanţă de ceilalţi, ca de obicei, şi se întoarse să o vadă pe fata pe care o chemase Simon.

Fata miji ochii auzind tonul fratelui său. Dar plecă uşor capul, încuviinţând, şi se duse spre încăperea unde era ţinută berea.

— E o bucăţică bună, aşa-i? întrebă Simon către ceilalţi, lingându-şi buzele şi uitându-se la fundul fetei care se îndepărta. Coaptă ca un pepene. Vreau s-o despic şi s-o gust.

Vărul Darrin, care stătea cel mai aproape de Simon, mormăi aprobator.

— E văduvă. Astea-s cele mai bune. Ştiu cum merge treaba şi duc dorul.

John strânse pumnul şi era gata să le arunce câteva vorbe furioase. Nu avea să o apere oricâte mizerii avea să spună Simon despre ea. Atenţia lui i-ar face şi mai mult rău. Era Genevieve din sat, cu părul atât de des şi de blond, că te puteai înfăşură în el închipuindu-ţi că era lumina stelelor. Avea ochii verzi ca mlaştina în zorii zilei şi la fel de singuratici.

Era femeia lui şi fusese de luni întregi, dar nimeni nu ştia în afară de ei doi.

Ea se întoarse iute ca un iepure, umplând halbele şi evitând privirile flămânde ale tuturor. În afară de a lui John. Îi făcu cu ochiul când nu o văzu nimeni şi se aplecă mai tare să-i umple halba decât pentru toţi ceilalţi. Lui i se strânse inima văzând-o. Ar fi dus-o departe de aici dacă ar fi putut. Dar cel de-al doilea fiu al unui lord exilat nu prea avea de ales. Pâinea lui cea de toate zilele depindea de Simon, iar el singur nu avea nimic de oferit.

Dar dacă planul lui Simon ieşea cum îşi doreau şi îl învingeau pe rege în luptă, clanul Sinclair avea să-şi recapete puterea, iar John şi-ar recâştiga locul printre nobilii repuşi în drepturi. Dar primise de curând nişte veşti care îl puseseră pe gânduri, făcându-l să se întrebe dacă era necesar complotul lor. Nu puteau avea încredere în Cedric Campbell, căci era un ucigaş viclean, însă la nuntă îl trăsese deoparte şi îi depănase o poveste atât de

fantastică, încât aproape că ar fi putut fi adevărată. Şi, dacă era, John avea mai multe opţiuni decât avusese vreodată. Poate că soarta lui s-ar putea schimba. Dar numai dacă avea curajul să pună lucrurile în mişcare, căci, odată ce urnea bolovanul de pe marginea stâncii, nu mai avea cum să-l oprească.

— John! mormăi Simon. Eşti tăcut astăzi. Ce spui despre cei din neamul Sutherland? Ni se vor alătura sau vor tremura ca nişte fecioare?

John îi privi pe fiecare în ochi înainte de a vorbi.

— Căsătoria surorii noastre ne-a adus răgazul necesar pentru a încheia alianţele de care avem nevoie şi de a strânge armate. Dacă lovim prea curând, fără sprijinul celorlalte căpetenii din Ţinuturile înalte, ne vor da pe mâna regelui, şi vom fi spânzuraţi pentru trădare. De data aceasta trebuie să avem răbdare.

Simon râse şi îşi şterse berea de pe bărbie.

— Răbdare? Pfff! Răbdarea nu este altceva decât o oportunitate pierdută. Nu, John, aici te înşeli. Regele va debarca în preajma colinelor în câteva luni. Ticălosul pompos crede că ne va dobândi loialitatea cerând-o pur şi simplu. Dar, când va sosi în Gairloch, îi vom ura un aprig bun venit ca la noi, în Ţinuturile înalte. Unul de oţel şi putere.

Lovi cu mâna în masă.

Bărbaţii se întoarseră spre Simon, mormăind aprobator, ca oile behăind la unison. John se uită la pieptul fratelui său care sălta de plăcere, şi Simon vorbi din nou:

— Până şi tatăl vitreg al regelui, Archibald Douglas, este de partea noastră. Deşi e exilat la Londra, aşteaptă cu nerăbdare să-şi reia locul de regent al Scoţiei şi ştie bine că noi i-l putem reda.

John îşi înghiţi oftatul. Dumnezeule, oamenii aceştia erau atât de simpli. Niciunul dintre ei nu era în stare să vadă mai departe de lungul nasului.

— Aşadar, ne-ai alia cu Anglia, doar ca să scăpăm de James? întrebă Darrin, primind o privire aspră din partea lui Simon.

— Ne aliem doar cu libertatea noastră, rosti el. Vreau înapoi tot ce a luat regele James de la neamul Sinclair când a urcat pe tron, acum zece ani. Vreau pământurile, casele şi onoarea bunului nostru nume. Ne-am alăturat lui Douglas când l-a ţinut captiv pe rege, în copilărie. Ne este dator acum. Şi, când acest rege va fi mort, iar în Scoţia va domni din nou regenţa, voi face parte din consiliu şi voi conduce alături de Douglas, aşa cum a făcut-o tata.

John goli încă o halbă, făcându-i semn lui Genevieve să i-o umple din nou. Fratele său se putea lăuda astfel ore în şir. Să asculţi şi să încuviinţezi era o treabă care provoca setea. Genevieve veni la el, legănându-şi şoldurile într-un fel care îl făcu să se gândească la ierburile de pe pajişte unduindu-se sub căldura soarelui.

— Bei prea mult, milord, şi prea des, murmură ea încet, ca să nu o audă nimeni altcineva în afară de el.

El îşi lăsă ochii să îi măsoare trupul fără grabă, zăbovind pe rotunjimea sânilor înainte de a ajunge la chipul ei.

Ea se îmbujoră, aşa cum se întâmpla când o ţintuia pe perne. Ridică halba, întinzând degetele să o atingă discret.

— Mi-e sete.

Ea coborî genele agale.

— Poate că te simţi şi singur.

El privi spre Simon, temându-se că fratele său s-ar putea uita, căci era lacom şi gelos şi, dacă ajungea să creadă că John avea ochi pentru fata aceasta, avea să o ia pentru sine. Doar pentru că putea.

— Sunt, şopti John. O să vii la mine?

Ea înclină bărbia şi îi umplu halba pe jumătate.

— Da. Ar fi bine să te trezeşti niţel.

*

Când sosi în camera lui în noaptea aceea, prin pasajul servitorilor, John o aştepta. O sărută, flămând şi nerăbdător. Ea îl întâmpină cu aceeaşi pasiune, trăgându-l de haine şi muşcându-l de umăr când el îi strânse un sân. Se

împreunară iute, atât de iute, că nu avu timp să o dezbrace complet, deşi durase îndeajuns încât să ajungă amândoi pe culmi, pe deplin satisfăcuţi. După ce terminară, el savură sarcina de a-i scoate veşmintele, explorând comorile luxuriante pe care le găsea dedesubt cu sărutări înnoite.

— Simon mă face să nu mă simt în largul meu, recunoscu ea mai târziu, lipindu-se de John sub aşternuturi.

Cuvintele ei îl făcură să se apropie mai tare, atât de tare, încât ea chicoti.

— Cum aşa?

De parcă nu ar fi ştiut răspunsul.

— Se uită la mine, dar nu mai mult decât la celelalte femei. Bertrice îl place, aşa că de obicei o trimitem pe ea să-i iasă în cale.

— Dacă devine o ameninţare, trebuie să mă anunţi.

Ea încuviinţă, iar pletele ei îi gâdilară nasul. Apoi se rostogoli pe spate pentru a-l privi în ochi. Lumina era slabă, dar lumânările şi focul le luminau feţele.

— Nu se cade să întreb, ştiu. Dar i-ai putea spune acum că sunt a ta? Să mă scapi de riscul atenţiilor lui?

Ar fi vrut să poată.

— Îl cunoşti pe Simon îndeajuns de bine, Gen. Râvneşte cel mai mult la ce au alţii. Dar este capul familiei acum şi, dacă i-aş cere permisiunea de a te lua de nevastă, interesul lui faţă de tine ar spori. Să păstrăm secretul este cea mai bună cale de a fi în siguranţă. Dar stai liniştită. Se întâmplă lucruri, şi la sfârşitul verii locul meu se va schimba într-un fel sau altul.

— Nu înţeleg, şopti ea.

— Nu-ţi pot spune mai mult, Gen. Nu acum.

Ea oftă şi îi puse mâna moale pe obraz.

— Ai atâtea secrete, John. Le-am pierdut şirul.

El se întoarse şi îi sărută palma.

— Dar ştii cel mai important adevăr.

— Care este acela?

— Te iubesc.

Ea oftă şi îşi strecură mâna între ei, cuprinzându-i mădularul.

— Arată-mi, şopti.

Capitolul 14

Urcară ultima colină, cu Fiona la capătul cetei, călare pe calul mânat de Darby. Ultimele două zile fuseseră anevoioase; în prima călătoriseră cu barca pe Loch Ness, apoi făcuseră rost de mai mulţi cai şi călăriseră restul drumului, oprindu-se rareori. Dormiseră afară din nou cu o seară în urmă şi nu avusese trupul lui Myles lângă ea să-i ţină de cald, căci de-abia dacă îi adresase vreo vorbă de când plecase din camera ei în seara aceea la han şi părea hotărât să o evite, orice ar fi. Habar n-avea de ce purtarea lui se schimbase atât de mult, dar nu putea decât să presupună că prizonierul spusese alte minciuni despre ea.

Pe drum, Cedric se agăţase de viaţa lui nefericită, zăcând fără cunoştinţă şi trezindu-se din când în când. Sau cel puţin aşa înţelesese din murmurele oştenilor.

Când soarele începu să apună după coamele munţilor, Fiona zări pentru întâia oară castelul Dempsey. Fu cuprinsă de uşurare şi totodată de tulburare. Locul era monstruos de mare, cu ziduri albe şi fanioane viu colorate, care fluturau în fiecare turnuleţ. Două turnuri masive de pază flancau intrarea, iar la capătul unui pod de piatră se ridica un al treilea. Era înconjurat de un şanţ cu apă şi, în afară de asta, satul fremăta, căci oamenii erau prinşi cu treburile serii.

Coborâră ultima colină, iar caii ciuliră urechile, căci până şi ei îşi dădeau seama că ajunseseră acasă. Buiestraşul necheză şi începu să păşească mai vioi, săltând şi trăgând de frâu. Fiona prinse oblâncul în mâini, strângând picioarele obosite pe lângă crupa asudată a calului.

Darby se întoarse şi îi zâmbi, cu obrajii pistruiaţi îmbujoraţi de nerăbdare.

— E un castel impunător, nu-i aşa, milady? Eşti norocoasă să locuieşti într-un asemenea palat.

Fiona îşi muşcă buza. Într-adevăr, norocoasă. Poate că temniţa avea să fie caldă şi uscată într-un asemenea loc.

Evitând calea principală din sat, ocoliră şi traversară podul, apoi pătrunseră pe sub prima arcadă a turnului de pază. Grilajul de lemn al porţii se ridică, iar ţepii de fier se iţiră deasupra capului ca nişte dinţi dezgoliţi. Ce îi rezerva viitorul dincolo de poarta aceasta numai Dumnezeu ştia. Şi nu părea prea încântat să împărtăşească informaţii. Pâlcul de călători osteniţi intră tropotind în curtea interioară, într-o simfonie de glasuri bucuroase, care le urau bun venit. Dar cei din curtea castelului tăcură când văzură starea lamentabilă a rudelor lor care se întorceau de pe drum. În câteva secunde, Fiona şi ceilalţi fură înconjuraţi de o mare unduioasă de braţe care se întindeau să îi ajute. Se iscă o mare agitaţie când bărbaţii săriră din şa, sărutând femeile care alergară să-i îmbrăţişeze.

Fiona aşteptă, călare pe buiestraş, deasupra larmei. Darby, fie binecuvântat, rămase alături de ea, şi pentru asta îi era recunoscătoare. Era mic, dar o susţinuse în ultimele câteva zile, ocupându-se de nevoile ei, după ce Myles o abandonase.

Soţul ei descălecă, şi ea simţi un junghi în piept, crezând că s-ar putea să vină spre ea. Ea se simţi uşurată când el nu o făcu, având senzaţia că, deşi era prezentă, nu juca niciun rol.

În schimb, el se îndreptă spre o femeie mai în vârstă care coborâse treptele impresionante de piatră. Mama sa, cu siguranţă, căci era îmbrăcată cu veşminte alese, purtând o rochie de satin grena, cu mâneci tăiate, sub care se vedea o cingătoare de culoarea prunei. Tivul pelerinei ei franţuzeşti era cusut cu fir de aur, care lucea în lumina împuţinată a soarelui.

Femeia îl trase pe Myles aproape, îmbrăţişându-l strâns, şi Fiona fu cuprinsă de un nou val de emoţie. Dragoste de mamă. De multă vreme era lipsită de aceasta. Faptul că-l văzuse pe Myles împreună cu mama lui ar fi trebuit să îi înteţească furia. Dar se simţea pur şi simplu părăsită.

— Aceasta este Lady Marietta, spuse Darby cu voce respectuoasă.

Expresia de îngrijorare a femeii se adânci în timp ce fiul ei vorbea. Apoi, cât ai clipi, preluă controlul, poruncind în stânga şi-n dreapta şi instruind oamenii să găsească o targă pentru a-l putea duce pe soţul ei în sală. Fiona recunoscu expresia de pe chipul ei, căci o văzuse pe faţa soţului său. Repede, oştenii se puseră pe treabă, cu Myles şi Tavish alături. După ce tatăl său fu coborât din căruţă, Myles se uită în cele din urmă spre Fiona. Ea se îndreptă. Dar mama lui se opri alături de el, urmându-i privirea, iar Fiona nu se putu abţine să nu privească spre ea. Ochii cenuşii de oţel o săgetară, şi Fiona simţi o răceală de gheaţă în privirea aceea aspră. O pătrunse precum vârful unei săbii. Se strădui să-şi controleze impulsul de a-şi netezi părul, căci nu i-ar fi îmbunătăţit prea mult înfăţişarea. Era vai de capul ei, îmbrăcată cu rochia cenuşie cumpărată de la fiica hangiului şi cu pielea tăbăcită de mizerie. Îşi dădu seama că mama lui Myles îşi făcuse deja o părere. Marietta se încruntă şi se întoarse, ridicându-şi fustele şi urmând corpul strivit al soţului ei în sală. Chipul lui Myles se îmblânzi vag, atât de vag, încât Fiona crezu că i se păruse, şi imediat se întoarse şi el, intrând după tatăl său.

Darby sări de pe cal, aterizând cu un bufnet surd la pământ.

— Poţi coborî de pe iapa aceea, milady?

Fiona, rămasă fără suflare după ce soţul ei plecase fără a-i adresa vreo vorbă, încuviinţă din cap. Reuşi să-şi ridice piciorul peste şa şi să coboare. Rochia i se prinse în scăriţă, iar Darby trase un pic prea zelos. Dacă nu ar fi făcut-o, şi-ar fi întâmpinat noile neamuri arătându-le mai mult decât se cădea.

Obrajii îi ardeau precum cărbunii încinşi.

— Pe aici, milady. Voi găsi pe cineva să te îngrijească.

— Darby! strigă o voce feminină. Aici!

— Mamă!

Alergă spre ea, şi Fiona făcu un pas să-l urmeze, dar

se opri brusc, căci nu mai văzuse femeie mai frumoasă decât mama lui Darby. Era îmbrăcată la fel de ales ca Marietta, însă era mai tânără, cu păr negru drept şi ochii de un albastru atât de pal, că păreau aproape argintii. Zâmbea larg, şi dădu fuga să-şi îmbrăţişeze fiul. Fiona simţi din nou înţepătura aceea, pentru pierderea unei revederi de care nu urma să aibă niciodată parte.

— Scumpule, mi-a fost atât de dor de tine. Dumnezeule, te-ai tăvălit în noroi?

Îl îmbrăţişă din nou, nebăgând în seamă murdăria care îi rămânea pe veşmintele fine.

— Nu tocmai. Dar am dormit în el o noapte sau două. Vino să o cunoşti pe Lady Fiona!

O trase de mână, iar ea se apropie, oprindu-se la doar câţiva centimetri de Fiona. Încet, ochii aceia albaştri-argintii o cercetară, de la picioarele murdare până la părul răvăşit. Se pregăti pentru o nouă privire duşmănoasă, precum aceea pe care o primise de la mama lui Myles, dar nu văzu niciuna.

— Tu eşti proaspăta mireasă a lui Myles?

Tonul ei ascundea un chicotit şi o urmă de accent franţuzesc. Fiona încuviinţă din cap.

— Arăţi îngrozitor. Trebuie să fi fost o călătorie teribilă. Întinse ambele mâini, cuprinzându-le pe ale Fionei. Maică sfântă, ai mâinile reci ca gheaţa. Vino cu mine, te vom încălzi şi te vom curăţa! Nepotul meu nu-şi va vedea capul o vreme şi nu-ţi va simţi lipsa.

— Nepotul tău?

Femeia râse.

— Da. Myles este nepotul meu, deşi avem aproape aceeaşi vârstă. Eu sunt Vivienne. Sora cea mică a lui Lady Marietta.

— Eşti mătuşa lui?

Suna la fel de buimacă pe cât se simţea? Vivienne râse din nou.

— Mai degrabă, verişoară. Îi făcu semn unei servitoare care veni imediat spre ea. Spune-i surorii mele că mă ocup de musafira noastră, dar să trimită după mine

dacă e nevoie. Şi adu-mi veşti despre cum se simte cumnatul meu.

Servitoarea încuviinţă din cap şi plecă în grabă. Peste tot în jur, oamenii dădeau fuga să deshame caii, zăbovind când se salutau. Frumuseţea aceasta nu părea atinsă de ce se întâmpla în jur. Zâmbi din nou spre Fiona şi începu să înainteze spre un scurt şir de trepte care duceau spre un turn. Fiona o urmă.

— Mamă, să vin şi eu? întrebă Darby păşind alături de ele.

— Da, îţi vom pregăti baia în camera mea după ce o instalăm pe Lady Fiona.

Darby se încruntă.

— Nu sunt atât de murdar. Mai pot aştepta o zi sau două.

Ea îl strânse de umăr.

— Astăzi, dragule. Şi îmi vei povesti totul despre marea ta aventură.

„Nu a fost câtuşi de puţin mare”, se gândi Fiona, venind în spatele lor, dar cel puţin ajunseseră, şi călătoria era din sfera trecutului. Şi se pare că avea să facă o baie adevărată. Slavă Domnului! Ultima nu o curăţase decât parţial, şi amintirea ei o făcea să simtă furnicături în buze, la gândul sărutului soţului ei.

Ba chiar aşteptase ca el să se întoarcă în camera ei. Îşi dorise să o facă. Dar îşi venise în fire de atunci. Era ruşinos ce putea face un simplu sărut din simţămintele unei fete şi intenţiona să aibă grijă să nu mai facă greşeala aceea vreodată.

Urcară pe o scară îngustă, care dădu într-un coridor spaţios. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii sofisticate şi portrete.

Darby povestea cu mama sa, iar Fiona se întreba ce vârstă avea Vivienne, căci sigur nu putea fi îndeajuns de vârstnică încât să aibă un fiu de unsprezece ani.

— Am ajuns. Aceasta este camera ta, spuse Vivienne, împingând o uşă de lemn imensă şi păşind înăuntru.

Fiona ezită în prag, minunându-se, căci încăperea era

atât de frumoasă, încât se temea să nu fie un miraj şi să nu cumva să o înghită podeaua.

Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri şi fiecare colţ al şemineului era împodobit cu medalioane cu colina Campbell. Într-o parte se afla un pat enorm, ai cărui piloni erau sculptaţi cu mlădiţe de viţă şi cu fructe de pădure şi împodobit cu draperii roşii de catifea. Zeci de perne se vedeau la capăt şi vizavi de pat erau două fotolii, sub o fereastră înaltă, cu o masă între ele. Focul ardea, molcom şi vesel, deşi încă nu se lăsase seara. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de frumoasă. Intră, bucuroasă să descopere că podeaua şi încăperea erau reale.

— Darby, dă fuga la bucătărie, bine, dragule? Şi adu-i Fionei o tavă cu mâncare. Mănâncă şi tu ceva, dacă ţi-e foame, îi spuse Vivienne.

— Sunt mort de foame, răspunse el, punându-şi mâna pe burtă.

Ea zâmbi şi îl sărută pe părul răvăşit.

— Atunci, mănâncă, dar întoarce-te repede cu ceva pentru doamna.

— Da, mamă.

Zâmbi spre Fiona şi ieşi iute ca un şoarece. Vivienne privi după el, zâmbind.

— E un băiat minunat, spuse Fiona, cuprinsă de stânjeneală.

Dar Vivienne îi zâmbi din nou, cu căldură şi fără prefăcătorie.

— Da, este. Sunt norocoasă să-l am.

— Trebuie să fi fost foarte tânără când s-a născut.

Înaintă în încăpere şi atinse uşor draperia de catifea. Mâna ei, cu unghiile murdare şi rupte şi degetul mic încă legat de inelar cu o cârpă jegoasă, părea a fi de babă pe ţesătura somptuoasă, şi o trase, ascunzând-o după fustă.

— A fost născut de altă femeie, fiind fructul aventurilor neruşinate ale soţului meu. Dar apoi mama lui a murit, l-am luat la noi, şi de atunci este al meu.

— Atunci, norocosul este el.

Vivienne înclină din cap, acceptând politicoasă

complimentul.

— Amândoi suntem norocoşi, căci, la scurt timp după ce a venit să locuiască la mine, tatăl său a murit în mod tragic, deşi sunt sigură că nu a fost o moarte nici pe departe la fel de dureroasă pe cât merita.

Fiona icni amuzată auzind cuvintele îndrăzneţe ale acestei femei şi o privi cu mai multă atenţie. Dincolo de veşmintele scumpe şi zâmbetul dulce se afla altceva. O voinţă puternică. Nu era bine să-i întorci spatele sau să o superi. În clipa aceea, Fiona ştiu că erau menite să devină fie cele mai bune prietene, fie cele mai mari adversare.

*

Îl aşezară pe tatăl său pe pat, iar Myles observă că nu era atât de mare pe cât crezuse întotdeauna. Deodată, contele părea fragil şi muritor.

Mama lui Myles se apucă de treabă, tăind veşmintele zdrenţuite ale soţului ei.

— Trimite după medic, Tavish. Şi după preot.

— Am făcut-o deja, Mari. Vor ajunge în curând.

Ea încuviinţă o dată, iar apoi icni când scoase cămaşa şi bandajul soţului său, dând la iveală tăietura urâtă de pe trunchiul acestuia.

— Avem nevoie de mai multă lumină. Myles, adu lampa! Ceilalţi, lăsaţi-ne singuri! Dar trimiteţi apă şi bandaje proaspete!

— Da, milady, răspunse cineva.

Oamenii ieşiră în tăcere, în timp ce Myles luă o lampă şi o aprinse cu un băţ din şemineu. Puse lampa pe masă şi îşi ajută mama şi unchiul să termine de scos şi restul hainelor tatălui său.

Bandajele erau roşii şi îmbibate cu sânge, iar braţul rupt al contelui avea vânătăi de deasupra cotului până la încheietură. Până şi mâna părea umflată şi decolorată. Îşi rupsese braţul cu care ţinea sabia. Să-l piardă ar fi mai rău decât moartea.

Părintele Darius sosi laolaltă cu un servitor care aduse

cele trebuincioase şi, în curând, li se alătură şi medicul. Lucrară la unison, spălând şi bandajând rănile. Mama lui Myles tresărea de fiecare dată când soţul ei scotea un sunet.

În cele din urmă, medicul îşi şterse mâinile pe şorţ.

— Restul e în mâinile Domnului, milady. Voi cauteriza rana de pe coaste dimineaţă, dar braţul va trebui să se vindece singur. Febra e scăzută, însă trebuie să ne rugăm să nu crească. Şi tăietura aceea de la cap s-ar putea să-i pricinuiască o oarecare confuzie când se trezeşte.

Marietta îşi ţuguie buzele, cu faţa palidă în camera caldă.

— Deschide ferestrele. Ar trebui să răcim încăperea.

Medicul încuviinţă din cap.

— Să încercăm să-i dăm să mănânce nişte supă. Va avea nevoie de toată forţa.

— Mă ocup eu, răspunse Tavish înainte ca Marietta să apuce măcar să îl roage.

Ea îl strânse de braţ recunoscătoare.

— Tu şi Myles l-aţi îngrijit bine, Tavish. Vă datorează viaţa, cred.

— E fratele meu, răspunse Tavish, ca şi când asta ar fi explicat totul.

Ea se întoarse spre Myles, cu ochii plini de lacrimi.

— Te-ai descurcat bine, Myles.

El se gândi să o contrazică. Să-i spună că, dacă nu şi-ar fi pierdut mireasa, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Dar rămase tăcut şi nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

Se întoarse dinspre ea şi îşi dădu seama tresărind că nu părerea ei nu-i dădea pace. Nu, pentru Fiona îşi făcea griji.

Mama lui era ageră la minte şi nu era lipsită de defecte, prejudecata fiind unul dintre ele. Fusese împotriva acestei căsătorii. Ştia, deşi nu-i împărtăşise motivele. Iar dacă ea credea că vreun Sinclair fusese implicat în acest atac, soţia lui urma să aibă de suferit din pricina resentimentelor ei. Aşa că trebuia să-i împărtăşească el

amănuntele călătoriei, nu Tavish sau altcineva. De dragul miresei sale, fie că merita, fie că nu, Myles avea să o pună într-o lumină mai bună decât ar fi îngăduit-o poate faptele. Mama sa urma să facă propriile ei presupuneri, dar, dacă el îi putea uşura calea Fionei, intenţiona să o facă.

Capitolul 15

Fiona stătu în cadă până când se răci apa, iar pielea i se încreţi ca o smochină. Venise o servitoare, pe nume Ruby, şi îi spălase părul, picioarele şi chiar şi mâinile, purtându-se cu blândeţe cu degetul ei rupt. Se mişcase repede, făcuse focul şi în cele din urmă o ştersese cu prosopul, o învelise într-o pânză uscată, iar acum se străduia să-i descurce părul.

— E o culoare frumoasă, milady. Dar, Cerule mare, ce noduri! Le scoatem noi, nicio grijă. Mă pricep la păr. Cu Lady Vivienne e de ajuns să o pieptăn o dată ca să-i strălucească părul. La Lady Marietta e ceva mai greu, spuse ea roşind. Dar e o femeie frumoasă. Nu mă înţelegeţi greşit.

— Nu sunt prea mulţi la fel de binecuvântaţi ca Lady Vivienne, zise Fiona.

Nu avea să o mustre pe servitoare pentru un comentariu atât de mărunt despre soacra ei, mai ales că nu putea uita primirea de care avusese parte. Ruby zâmbi, continuându-şi monologul, care începuse din momentul în care intrase în cameră, şi părea a fi aproape de neoprit. Nicio chestiune nu era prea măruntă sau prea neînsemnată şi, deşi Fiona tânjea după linişte şi pace, ştia că informaţiile o puteau ajuta să se obişnuiască cu noua ei locuinţă.

Deşi purtarea fetei nu se asemăna deloc cu a lui Bess a ei, îi alina oarecum inima rănită.

— Robert slujeşte la curte chiar acum. Este cu trei ani mai mic decât Lord Myles. Mare ştrengar mai e! Ar putea fermeca pe oricine, doar făcând cu ochiul. Şi mai este Alyssa. Abia a împlinit paisprezece ani.

— Alyssa? întrebă Fiona, iar ochii i se umeziră, căci simţi pieptănul trăgând-o tare.

— Da, e mezina. Şi-i o copilă cum nu s-a mai văzut de frumoasă. Şi dulce ca mierea. O veţi adora.

Fraţi? Fiona nu se gândise niciodată că Myles avea fraţi sau surori. Chiar şi faptul că avea o mamă iubitoare era destul de greu de priceput, căci la reşedinţa Sinclair glumeau deseori că neamul Campbell ieşise din ouă. O glumă copilărească, fără îndoială, însă gândul că erau o familie exact ca a ei o punea pe gânduri.

O cuprinse dorul de casă, şi tânjea să-i vadă chipul lui Margaret. Sau chiar şi pe al lui John. O trădase, dar încă îi era dor de el.

Servitoarea continuă să turuie, dar Fiona se întoarse cu gândul la reşedinţa Sinclair şi la o zi caldă de primăvară, când tocmai fuseseră fătaţi nişte miei. Simon adusese unul în curte, ca ea şi Marg să-l poată mângâia şi să se joace cu el. Îl legaseră cu o sfoară şi îl plimbau în jurul livezii, până când le descoperise mama lor.

Îl luase în braţe şi plecase cu el.

— Mielul are nevoie de mama lui, spusese ea.

Câtă dreptate avea, căci o săptămână mai târziu era moartă, lăsându-şi copiii să-şi poarte de grijă în faţa lui Hugh Sinclair.

Simon se descurcase bine, căci era un flăcău de cincisprezece ani şi era deja gata să-şi înfrunte tatăl. Nu era speriat de firea schimbătoare a lui Hugh. Dar John îndurase destul pentru ei toţi. La scurt timp, Hugh îl lovise peste urechi, vătămându-i auzul, tratându-l mereu mai degrabă ca pe un străin decât ca pe un fiu. Fionei îi dădură lacrimile amintindu-şi, dar şi le înghiţi.

— Trag prea tare, milady?

— Nu, Ruby. E bine. Dar aş vrea să mă îmbrac şi să termini cu părul după.

— Da, milady. Dar va trebui să merg să vă găsesc lucrurile. Nu v-a adus nimeni cuferele încă.

Fiona se ridică, strângându-şi prosopul de pânză în jurul taliei.

— Nu am cufere. Au rămas pe câmp când Cedric şi grupul său au fost atacaţi. Dă-mi rochia veche! O voi purta pe aceea.

Gura lui Ruby formă un cerc perfect.

— O, nu, milady. Nu se poate aşa ceva. E doar o zdreanţă murdară. Vă voi împrumuta o rochie de la Lady Vivienne.

— Aş prefera să port rochia mea veche.

Ruby privi spre foc. Fiona se uită la flăcări şi văzu un petic de muselină maro.

— Ai aruncat-o în foc?

— Lady Vivienne mi-a spus să fac asta.

Buzele începură să-i tremure. Mintea Fionei o luă la galop. Fie Vivienne era bună şi voia să-i împrumute într-adevăr o rochie, fie o lăsase fără nimic de îmbrăcat din răutate.

— E în regulă, Ruby. Dar ai putea să mergi să-mi găseşti ceva de îmbrăcat?

— Da, milady. Poate vreţi să mâncaţi cât aşteptaţi?

Ruby gesticulă spre tava pe care Darby o adusese după ce ea intrase în cadă. Era încărcată cu mâncare delicioasă. Măcar nu intenţionau să o înfometeze.

După plecarea lui Ruby se lăsă liniştea, dar Fiona înţelese în curând că pălăvrăgeala îi fusese de folos, fiindcă o distrăsese. Rămasă singură, gândurile i-o luară razna. Luă nişte migdale de pe tavă şi se plimbă prin cameră, luând obiecte şi uitându-se pe fereastră. Putea vedea curtea interioară, dar nu se întâmpla mare lucru în momentul acela, căci era târziu.

Între scaune şi şemineu era o mică uşă. O deschise şi găsi o debara, plină de lucruri personale. Intră să se uite mai bine. Mantii de lână şi catifea, veste brodate, un pieptar de brocart şi hermină şi cizme de diverse feluri. Dar erau haine bărbăteşti! Se întoarse într-o parte şi-n alta. Toate lucrurile din încăpere căpătară brusc o anumită masculinitate. Hărţile întinse pe masă, portretul care atârna deasupra şemineului şi patul enorm. Dumnezeule! Era camera lui Myles. Sigur că da.

Unde altundeva să doarmă?

Pânza pe care şi-o strânse în jurul ei păru deodată transparentă. Dar ce putea să facă? Nu avea haine. Dădu fuga la şemineu, sperând inutil că avea să poată scoate zdreanţă aceea din flăcări, dar era prea târziu. Se aşeză pe scaun, dezamăgită.

Frustrată, luă un biscuit de pe tavă şi privi în jur – nu era sigură după ce anume. Biscuitul era bun, aşa că luă încă unul. Stomacul îşi ceru drepturile, şi în curând se puse ca lumea pe mâncat.

Şi aşteptă.

Era cu totul altfel să aştepte în această cameră decât fusese la han. Nu era legată de o saltea cu noduri. Era curată şi sătulă. Şi somnoroasă. Îşi termină vinul şi privi spre patul acoperit cu satin.

Se lăsase noaptea peste castel, şi auzea voci urcând şi coborând, în timp ce membrii familiei Campbell treceau pe lângă uşa camerei ei. Sau, mai degrabă, uşa camerei lui Myles. Însă acesta nu era acolo. Nu primise niciun semn şi nicio veste de la soţul ei. Nici haine de purtat, căci Ruby nu se întorsese. Poate că avea să lâncezească aici pentru eternitate. Poate că aceasta era pedeapsa pe care o merita pentru nelegiuirea de care o acuzase prizonierul acela. Cel puţin îşi primise şi el pedeapsa, căci murise în dimineaţa în care plecaseră din Inverness. Ştia, căci îl văzuse pe Tavish aruncându-i corpul în Loch Ness.

Însă nu îi putea părea rău pentru el. O ucisese pe Bess a ei, plus şase oameni din clanul Campbell. Nu îi păsa deloc de sufletele lor, desigur. Dar, cu toate acestea, un astfel de măcel o întrista, indiferent de ţintă.

Bău încă o cupă de vin, şi o cuprinse toropeala. Patul îi făcea cu ochiul, dar nu avea să se strecoare sub aşternuturile acelea goală ca un prunc. În schimb, merse în cămăruţă şi alese şovăielnic o cămaşă. Era moale, curată şi enormă, ajungându-i la jumătatea fluierului piciorului. Dar era mai bine decât să nu poarte nimic în afară de prosop. Apoi trase cuvertura de pe pat, se înveli în ea şi se întinse. Cu siguranţă, Ruby urma a se întoarce dintr-o clipă în alta

cu ceva mai potrivit.

*

Starea lui Cedric se înrăutăţi. Se zbătu până îl legară de pat, de teamă să nu-şi facă mai mult rău. Mormăia, striga şi deschidea ochii, care îi erau sticloşi de la febră, şi nu recunoştea pe nimeni după nume. Myles stătu alături de el, cu mama sa şi cu Tavish. Erau şi preotul acolo, şi medicul. În cele din urmă, li se alătură şi Vivienne, aşezându-se lângă mama lui Myles şi ţinând-o de mână. Aşteptară toată noaptea, rugându-se.

În zori, tatăl său era ceva mai bine; dormea intermitent, dar cel puţin mormăielile agitate din vise încetaseră.

Când soarele lumină încăperea, mama lui Myles ridică ochii obosiţi spre el.

— Ar trebui să te odihneşti puţin, dragule. Voi trimite după tine dacă se schimbă ceva.

— Sunt bine, mamă. Tu ai nevoie de odihnă. Mai pot sta puţin.

O strânse de umăr.

Dar avea mare nevoie să se schimbe. La insistenţele ei, cedă şi se îndreptă spre cameră după haine curate. Ştergându-şi ochii obosiţi cu mâna, deschise uşa şi intră. Apoi se mai frecă o dată la ochi, căci priveliştea de pe pat îl opri în loc.

Fiona, pe jumătate înfăşurată în cuvertură, cu capul odihnindu-se într-un vârtej de bucle roşcate, dormea dusă în patul lui. De ce nu îi dăduse cineva o cameră a ei? Strânse din dinţi. Vivi ticluise totul, fără îndoială. Mereu punea la cale năstruşnicii. Îşi trecu mâna prin păr, blestemându-şi mătuşa în tăcere. Se îndreptă încet spre pat. Dumnezeule mare, nevasta lui era o privelişte care ar fi aţâţat până şi un eunuc, cu un picior suplu ieşind de sub aşternuturi. Dacă ar fi fost atât de inocentă şi de blândă pe cât părea! Se întrebă într-o doară de ce nu se strecurase sub pături, dar femeiuşcă aceasta obraznică era un mister

pentru el. Se întoarse, rostogolindu-se pe spate, iar el zâmbi. Purta cămaşa lui, ispititoarea adormită, şi, sub pânza subţire, sânii ei, cu sfârcuri roz îndrăzneţe, îl ademeneau ca un trofeu. Trupul lui reacţionă. Dumnezeule, chiar şi în somn îl aţâţa.

Reuşise să o evite în timpul călătoriei, în ultimele două zile, sarcină uşurată de faptul că o ţinuse pur şi simplu în spatele lui. Şi se gândise la tatăl său. Dar iat-o, cuibărită în patul lui. Acum nu mai putea să o evite. Clătină din cap, încercând să alunge imaginea sânilor soţiei sale, însă fu în van. Se îndreptă în tăcere înspre camera de toaletă pentru a-şi lua haine curate. Nu avea să o trezească îmbăindu-se acolo. Dumnezeu ştia că ultimul lucru de care avea nevoie era să se dezbrace până la piele în timp ce ea stătea întinsă în patul lui. În patul *lui.* Nu se gândise că urma să împartă camera cu ea. Doamne, avea să-i stea mereu în cale, avea să-i atingă lucrurile, lăsându-şi parfumul pe pernele lui. Nesuferită fată! Îşi luă o cămaşă şi un veston şi alte câteva veşminte şi traversă camera, îndreptându-se spre uşă. Nu îi aruncă nicio privire, căci toate gândurile lui se învârteau în jurul dorinţei, şi ea nu avea să-l primească prea bine, aşa murdar cum era.

Ieşi pe coridor şi aproape se izbi de Ruby.

— O, bună dimineaţa, milord. Tocmai mă duceam să văd ce vă face soţia.

Myles simţi că se înroşeşte, ca şi când servitoarea ar fi putut vedea imaginile deşănţate care îi veniseră în minte. Privi iar în încăpere, văzând că Fiona continua să doarmă, cu glezna aceea zveltă ieşind de sub aşternuturi. Ar trebui să o tragă fără zăbavă din patul lui şi să o trimită în camera ei, înainte să se instaleze mai bine, ca o căpuşă sub pielea lui. Dar soarele se prinse în părul ei roşcat-auriu, preschimbându-l în cupru topit.

— Las-o să doarmă, Ruby. Întoarce-te mai târziu să te ocupi de ea.

Ruby făcu o reverenţă adâncă, cu un licăr atotcunoscător în privire. Se gândise, fără temei, că îşi epuizase soţia. Ha, în niciun caz.

— Bineînţeles, milord. Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Da. Pregăteşte-mi o baie în camera lui Lord Robert.

— Prea bine, milord.

Încuviinţă din cap şi se întoarse, fredonând în timp ce se îndepărta.

El o mai privi o dată pe Fiona. Încă dormea, întinzându-se ca o pisică într-o rază de soare. Închise uşa.

Mai târziu. Mai târziu, avea să-i aducă aminte că jurase să-l iubească şi să i se supună.

Capitolul 16

Fiona se trezi şi se întinse, cu mintea înceţoşată de la somnul adânc. Soarele se revărsa pe fereastra largă, aruncând raze pe pat, în vreme ce ea se freca la ochi. Cuvertura era răsucită, şi roşi când văzu cămaşa lui Myles încâlcindu-i-se între picioare. O trase şi se uită în jur ca şi când ar fi putut-o vedea cineva. Şi o zări pe Ruby, cu obrajii bucălaţi şi zâmbind.

— Bună dimineaţa, milady. Credeam că nu vă mai treziţi. Stau aici de aproape un ceas.

Fiona îşi îndepărtă vârtejul de bucle de pe faţă şi se ridică în capul oaselor.

— Bună dimineaţa, Ruby. Cât e ceasul?

— Aproape amiază. Vă e foame?

Stomacul Fionei se agită, dar mai degrabă de emoţie decât de foame, căci prânzul putea însemna că urma să ia masa cu noile sale rude.

Gândul că avea să dea ochii cu mama lui Myles i se părea înspăimântător. Femeia o dispreţuia. Fusese limpede încă din ziua anterioară. Dar Fiona îl înfruntase pe Cedric cu capul sus. Avea să facă la fel şi cu femeia aceasta. Dar nu îmbrăcată doar în cămaşa soţului ei.

— Mi-ai găsit o rochie?

Se ridică din pat, gata să pernă piciorul pe covorul de lână. Ruby sări.

— O, aşteptaţi, milady. Să aprind focul şi să încălzesc încăperea.

Cât de bine fusese tratată până acum! Trebuia să se bucure cât putea, căci, negreşit, în curând urma să dea socoteală, după ce Myles avea să povestească despre călătoria lor de la reşedinţa Sinclair până aici.

— Mulţumesc, Ruby. Şi rochia?

Ruby se îmbujoră, şi părea că se uita la orice mai puţin la Fiona.

— Da, milady. Rochia. Ei bine, să vedeţi, lui Lord Cedric îi merge mai rău cu sănătatea. Se pare că zace cuprins de febră, şi verişoara mea – lucrează la bucătărie – a auzit că Lady Marietta a poruncit să fie legat de pat din pricină că se zbătea. Aşa că nu o pot ruga pe Lady Vivienne, dat fiind că e cu sora sa, stând de veghe lângă patul contelui. Ruby se închină în grabă şi înclină capul o clipă, înainte de a adăuga: Probabil de aceea a plecat şi soţul dumitale aşa grăbit.

— Soţul meu? Când l-ai văzut?

— Când a ieşit din camera asta, milady. Acum câteva ceasuri.

— A fost aici?

Îşi strânse cuvertura în jurul sânilor, ca şi când ar fi putut alunga ce văzuse el. Fusese acolo şi nu încercase să o trezească. Încăpăţânarea lui de a pretinde că nu exista îi rănea orgoliul. Nu că dorea atenţiile lui, căci sigur îi era mai bine când o lăsa în pace. Îi scăpă un oftat.

— Ce să fac, Ruby? Nu pot umbla prin castel în cămaşa veche a soţului meu.

Se auzi o mică bătaie la uşă, iar Ruby merse să răspundă, în timp ce Fiona încercă să-şi netezească părul şi să se acopere. Niciodată nu fusese mai puţin pregătită pentru o vizită.

— S-a trezit, Ruby? Am aşteptat o grămadă.

Vocea era caldă şi suavă, asemenea chipului care o însoţea. Trebuia să fie sora lui Myles – Fiona îşi dădu seama de îndată. Fata intră, zâmbind cu sfială. Părul ei şaten era prins în cozi complicate, şi purta o bonetă albă plisată. Avea

o rochie de un galben aprins, făcută din acelaşi satin de calitate ca veşmintele Mariettei şi ale lui Vivienne. Mânecile erau îndoite, cu manşete largi turcoaz, brodate cu fir de aur. Şi în braţe purta un alt veşmânt. Acesta era albastru intens cu liliachiu.

— Bună dimineaţa. Eu sunt Alyssa. Ai dormit bine?

Fiona fu uimită din nou. Toată lumea era numai lapte şi miere.

— Hmm, da. Mulţumesc. Dar de-abia m-am trezit. Cred că arăt groaznic.

— Arăţi bine. Îmi pare rău că dau buzna înainte de a fi gata să primeşti vizitatori. Dar trebuie să mă întorc la tata, iar Vivi m-a rugat să-ţi aduc asta.

Întinse rochia, iar Ruby o luă iute, făcând o reverenţă.

— Mulţumesc, Lady Alyssa. Tocmai vorbeam despre ce să poarte, spuse servitoarea, vădit uşurată.

Alyssa se apropie de Fiona şi întinse ambele mâini.

Nesigură, Fiona ridică şi ea mâinile, până când sora lui Myles le prinse cu blândeţe.

— Mă bucur atât de mult că ai venit să locuieşti cu noi. Sper din suflet să fii fericită aici. Acum suntem surori noi două. Se aplecă, sărutând-o uşor pe Fiona, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îmi pare rău că nu pot zăbovi. Plec să stau cu tata. Ruby, dă-ne de ştire când e gata Lady Fiona. Mama vrea să o vadă.

Şi, în foşnet de satin, dispăru.

„Mama vrea să o vadă”. Cuvintele sunau ca bătăile unui clopot prevestitor în mintea Fionei.

Chiar dacă prizonierul nu spusese nimic care să o condamne, o incriminau propriile ei acţiuni, căci fugise ca o laşă şi îi pusese pe toţi în pericol. Cu siguranţă, Lady Marietta avea să afle despre asta şi să o trateze în consecinţă.

Fiona îşi îndreptă umerii şi se ridică din pat, alungându-şi temerile. Nu avea să tremure în faţa ei, chiar dacă era mama lui Myles. De fapt, ar trebui să o dispreţuiască pentru că se căsătorise cu un bărbat precum Cedric Campbell, violator şi lacheu al regelui. Ultimele

câteva zile o epuizaseră pe Fiona, înmuindu-i îndârjirea, dar acum era sătulă şi odihnită şi îşi reaminti că scopul ei era să le arate forţa care zăcea în fiecare Sinclair. Era o războinică, iar ei erau duşmanii ei.

— Nu vă simţiţi bine, milady? o întrebă Ruby, scuturând rochia şi încruntându-se la ea.

— Ba da, Ruby. Haide să mă îmbrac repede.

Fiona se spălă repede şi, deşi nu se bucura de luxul de a purta cămaşă sau ciorapi, o lăsă pe Ruby să-i aranjeze părul şi rochia. Latura ei feminină aprecie frumosul veşmânt de mătase, căci nu mai purtase niciodată ceva atât de fin. Culorile erau bogate, cu mici perle şi rubine cusute la guler cu fir de argint. Rochia îi stătea strânsă pe trup, căci avea o siluetă mai bogată în rotunjimi decât Vivienne, iar fusta îi foşnea pe picioare ca o briză.

Ar trebui să dispreţuiască o rochie cumpărată cu avuţia neamului Campbell. Loialitatea ei nu putea fi cumpărată cu lucruşoare precum o rochie superbă. Dar se uită în oglinda pe care o scoase Ruby din garderobă, şi reflexia o făcu să tresară. Nu fusese nicicând atât de frumoasă, cu părul ridicat de pe frunte, cu bucle şi mici cozi la ceafă, revărsându-se în inele roşcate-aurii.

Şi rochia! O, rochia. Era croită după ultima modă, şi, pentru prima dată în viaţa ei, Fiona se simţi ca o femeie în deplinul sens al cuvântului, nu ca o fetişcană nesăbuită. Blestemate fie averea lor şi sursa acesteia, da! Dar nu îi putea găsi cusur veşmântului.

Când veni o servitoare să anunţe că Lady Marietta era gata să o vadă, Fiona era pregătită şi ea. Atât cât putea fi. Ca o creştină evlavioasă condusă spre vizuina leilor, înaintă pe coridor cu Ruby, până când ajunseră la o altă uşă mare de lemn. Ruby ciocăni, şi o servitoare deschise, promptă, dar tăcută, lăsându-le să intre. Fiona trase aer în piept şi se concentră să-i dea drumul uşor.

Vestibulul lui Lady Marietta era zugrăvit în nuanţe pastelate şi o tapiserie mare acoperea un perete aproape din tavan până la podea. Ilustra o scenă dintr-o grădină, în care se plimbau un bărbat şi o femeie, înconjuraţi de mici

vieţuitoare din pădure. Soarele intra pe două ferestre mari, care dansau pe podea. Şi sub ele stătea soacra ei, pe un jilţ atât de bogat ornamentat, că părea aproape viu.

Era superbă, într-o rochie de un verde smarald, cu părul negru strâns în coc, sub o elegantă bonetă franţuzească, acoperită cu pietre preţioase.

Avea chipul palid, şi cearcănele pe care nu le avusese cu o zi înainte îi făceau ochii să fie şi mai tulburători. Niciun zâmbet nu-i lumina faţa.

Fiona se simţi deodată împopoţonată în rochia ei de împrumut. Nu avea dinainte o matroană maleabilă, ci o războinică la fel de puternică, de care trebuia să te temi. Se apropie de scaun şi făcu o reverenţă, deşi îi tremurau picioarele jalnic. Era recunoscătoare că erau ascunse de fustă.

Doamna nu-i zâmbi nici acum.

— Aşadar, tu eşti soţia fiului meu.

Accentul ei franţuzesc era mai pronunţat decât al lui Vivienne.

— Da, milady.

Ochii Mariettei o măsurară, încet ca gheaţa care se topeşte şi la fel de reci.

— Arăţi mai bine când nu ai jumătate din colbul drumului pe faţă.

Nu era un compliment, de fapt. Şi nici tocmai o insultă.

— Mulţumesc, milady.

Soacra ei o mai studie un moment, apoi îi făcu semn să se aşeze pe celălalt scaun, unul mai puţin impozant, cu picioare mai scurte, astfel încât cel care îl ocupa să ridice privirea pentru a se uita în ochii Mariettei. Sau, mai important, astfel încât mama lui Myles să poată privi de sus. Era un truc isteţ, şi, deşi o punea pe Fiona în dezavantaj, recunoscu în tăcere meritele tacticii adversarei sale.

Când vorbi, vocea Mariettei fu blândă, însă plină de forţă:

— Nu ar trebui să te surprindă faptul că m-am

împotrivit acestei căsătorii. Încă mă împotrivesc, dar ce e făcut e bun făcut. Nu te contrazici cu regele, nici cu soţul meu. Dar trebuie să înţelegi că fericirea fiului meu este mai presus de orice pentru mine. Ar fi putut încheia o partidă extraordinară, una care i-ar fi adus o mare bucurie. S-ar fi putut însura cu o franţuzoaică dacă nu ar fi fost capriciul lui James. În schimb, Myles te-a luat pe tine.

Fiona simţi că o usturâ palmele de la transpiraţie. Scăpase de douăzeci de ostaşi cu mai mult curaj decât simţea acum. Dar se îndreptă pe scaun. Nu avea să se lase intimidată de niciun Campbell. Nici măcar de o femeie ca aceasta, care ştia cum să rănească fără a lăsa vreo urmă.

Femeia continuă:

— Myles mi-a povestit despre escapadele tale, despre tentativa ta de a scăpa. Acum, trebuie să-mi spui cu cuvintele tale. De ce ai fugit? Care era intenţia ta?

Fiona înghiţi, dar gâtul îi era uscat ca pâinea veche de o săptămână.

— Am fugit ca să mă eliberez. Mă gândeam să mă îndrept spre Moray Firth şi să găsesc drumul spre casă de acolo.

Nu avea să pomenească despre planul ei de a ajunge la castelul Glamis, unde locuiau verii ei Douglas. Nu avea rost să-i implice în ceva ce nu puteau controla.

— Şi ce ai fi făcut după ce te-ai fi întors la reşedinţa Sinclair?

Fiona simţi că i se aprind obrajii.

— Nu mă gândisem atât de departe. A fost un plan prost. Menit să dea greş.

— E înţelept că pricepi asta acum. Înseamnă că nu vei mai încerca să scapi a doua oară?

— Nu o voi face, milady. I-am promis fiului dumitale că voi sta la locul meu.

— Fiul meu nu te crede.

Fiona ridică vag din umeri.

— Nu îl pot face să se răzgândească în privinţa asta. Trebuie să aleagă să aibă încredere în mine sau nu. Mi-e totuna ce crede.

Marietta ţuguie buzele încruntându-se, şi Fiona ştiu că îl insultase pe Myles cu atitudinea ei dispreţuitoare, aşa că încercă să o dreagă:

— Nu are cum să fie un secret că nici eu nu mi-am dorit această căsătorie, milady. Cu tot respectul, ştiu că logodna noastră a fost încheiată pe când eram prieteni, dar, având în vedere tot ce s-a petrecut între clanurile noastre, e o nesăbuinţă să credeţi că eu şi fiul Domniei Voastre am face casă bună. După cum aţi spus, a fost toana regelui. James ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte.

Marietta icni, nevenindu-i să creadă.

— Nu vei rezista nicio zi la curte, fetiţo, cu asemenea cuvinte. Trebuie să înveţi să păşeşti mai cu grijă.

— Nu-mi închipui că voi petrece mult timp la curte.

Marietta înclină capul.

— James are planuri magnifice pentru fiul meu, în ciuda acestui ocol. Poţi fi sigură că vei petrece ceva timp la curte. Îţi sugerez să-ţi înfrânezi firea aceea imprevizibilă, altfel vei fi dosită într-un cătun unde nu vei avea cu cine să-ţi petreci timpul în afară de servitori.

Se auzi o bătaie la uşă, iar servitoarea răspunse iute. Intră Vivienne, zâmbind spre sora ei mai mare, apoi spre Fiona.

— Ah, Mari, văd că ai întâlnit-o pe mireasă.

— Da.

Tonul Mariettei era neutru, netrădând nimic. Vivienne se aşeză pe al treilea scaun, lângă mama lui Myles, graţioasă ca un val pe ţărm, şi făcu cu ochiul spre Fiona.

— Şi vă simţiţi minunat, fără îndoială. Doamne, Fiona! Ce bine arată rochia aceea pe tine. Poţi să o păstrezi.

— Mulţumesc, milady. Se pare că cealaltă rochie a mea a căzut în foc.

Vivienne râse.

— Nu a căzut. A fost împinsă. Nu o putem lăsa pe soţia lui Myles să umble în zdrenţe, chiar dacă e neastâmpărată precum un hoţ.

Fiona se înroşi din nou. Vivienne era fie politicoasă, fie răutăcioasă. Sau poate ambele.

— Mă tem că veşmintele mele s-au pierdut pe drum. Nu mai am absolut nimic.

— O, ei bine, ne vom ocupa noi de asta, nu-i aşa, Mari?

Marietta încuviinţă din cap scurt şi rigid.

— Desigur.

— Voi trimite croitoreasa să vină în camera ta imediat. Ce amuzament splendid… să planifici o nouă garderobă.

Fiona fu traversată de un fior de nerăbdare, dar încercă să-l alunge. Ar fi, într-adevăr, un amuzament splendid, însă un nou lucru care avea să o îndepărteze de propria ei familie şi de hotărârea ei de a păstra distanţa faţă de acest nou clan.

Uşa se deschise exact atunci, împinsă de o mână aflată de partea cealaltă, şi în încăpere apăru Myles. Plecă uşor capul şi păru să umple cadrul uşii.

Fiona îi simţi prezenţa ca o pală de aer cald, iar plămânii îi fură striviţi de o mână nevăzută, care o lăsa fără suflare.

Ultima dată când îl văzuse, era acoperit din cap până în picioare de praf şi sânge. Chiar şi în ziua nunţii lor, era murdar după patru zile petrecute pe drum, cu părul neîngrijit şi cu haine făcute pentru călătorie. Dar acum era proaspăt şi curat, arătând ca un sol regal, într-un pieptar maro, tivit cu hermină. Se întrebă cum avea să îi influenţeze culoarea asta nuanţa ochilor. Dar el nu o privi deloc. În schimb, se duse direct la mama lui. Încă o dată, Fiona părea ignorată de parcă nici nu ar fi fost văzută.

Capitolul 17

Mama lui stătea în faţa ferestrei, iar soarele discret care intra pe fereastră o umbrea, aşa că nu-i putea vedea faţa.

— Iartă-mă pentru întrerupere, mamă, spuse el,

traversând încăperea cu iuţeală şi sărutând-o grăbit pe obraz, dar s-a trezit tata. Te roagă…

Cuvintele lui se risipiră ca fumul unei lumânări stinse, căci pe scaunul din faţa mamei sale stătea Fiona. Dar nu cea pe care o cunoscuse, cu părul răvăşit şi plin de noroi. Nici măcar pe cea de pe treptele capelei care purta o rochie veche şi tocită. Această Fiona era magnifică în rochia de satin împodobită cu pietre preţioase, cu părul aranjat elegant şi cu faţa curată. Aruncă o privire în treacăt la mâinile care se odihneau în poala ei, uitându-se după inelul de smarald şi după degetul bandajat, să fie sigur că era într-adevăr ea.

Aşa era.

Se bâlbâi o clipă, căci îl luase cu totul pe nepregătite.

— Aa… tu, mamă. Tata te roagă să vii la el.

Mama lui se ridică imediat, murmură ceva spre Vivienne, apoi o apucă spre uşă.

— Mă vei scuza, Fiona. Vivi va avea grijă de tine astăzi. Myles, vii?

Myles privi spre mireasa lui. Era încântătoare, trebuia să recunoască. Şi ce bărbat nu ar fi năucit de un decolteu ca al ei? Dar nu era momentul să se gândească la o asemenea întrebare, căci tatăl său aştepta. Încuviinţă din cap spre Fiona, şi ar fi putut jura că văzuse o speranţă pe chipul ei, dar dispăru la fel de iute pe cât apăruse, iar ea privi repede în pământ.

Şovăi, căci se cuvenea să o salute, şi nu era atât de răvăşit încât să nu poată purta o simplă conversaţie.

— Eşti bine, milady?

Avea vocea puţin dogită, şi tuşi pentru a şi-o drege. Ea nu mai privi spre el, ridică doar bărbia aceea îndărătnică.

— Destul de bine, milord.

Naiba să o ia! Doar ea putea face ca o propoziţie atât de simplă să sune ca o insultă. Degeaba o spălai şi o aranjai, căci şuiera tot ca Fiona Sinclair.

El se întoarse spre mătuşa sa.

— Vivi, ai grijă ca lucrurile Fionei să fie duse în

camera ei.

Vivi zâmbi şi spuse amuzată:

— La care lucruri te referi, Myles? Nu are altceva decât rochia mea şi frumosul tău nume Campbell.

Dumnezeule! Nu se gândise la asta. Cuferele fetei fuseseră abandonate, rămânând pe marginea drumului, pentru a face loc tatălui lui în căruţă. Se uită încruntat spre Vivi. Aceasta se bucura de stânjeneala lui mult prea mult. Avea nevoie de un soţ pe care să îl chinuiască. Îşi controlă vocea.

— Te ocupi să primească nişte *lucruri* pe care să le păstreze apoi în camera ei?

— Nu mai este altă cameră. Dar voi fi foarte încântată să îi găsesc toate lucrurile de care are nevoie o lady, răspunse Vivienne.

Era limpede că mătuşa lui îl lua peste picior. Să o ignore era cel mai bun plan. Se apropie de Fiona.

— Sănătatea tatălui meu este precară, îi spuse el soţiei sale, şi trebuie să mă ocup de nevoile sale. Vivi te va ajuta să te instalezi. Înţelegi, desigur.

— Desigur.

El făcu o pauză. Se gândea să spună mai multe şi avea nevoie să pună mult mai multe întrebări, dar mama lui ieşise pe uşă şi era deja la jumătatea drumului spre tatăl său. Fiona trebuia să aştepte.

Se întoarse şi porni spre uşă, strigând peste umăr:

— Să fii cuminte, Vivi.

— Nu intenţionez decât să ajut, Myles, strigă ea la rândul său.

El pufni, ieşind din cameră. Mătuşa sa era la fel de duplicitară ca soţia lui. Putea lupta cu doi bărbaţi pe câmpul de luptă, sigur fiind că avea să învingă. Dar să înfrângi două femei era cu totul altceva.

*

Intrând în anticameră cu mama sa, Myles se închină şi rosti o rugăciune în şoaptă. Cu voia lui Dumnezeu, tatăl său

urma a se însănătoşi în scurt timp, dar acum se mulţumea cu faptul că era treaz şi lucid. Camera era plină, fiind acolo atât medicul, cât şi preotul, laolaltă cu Tavish şi câţiva servitori.

— Întreabă de tine, Marietta, spuse Tavish, întâmpinându-i în pragul uşii. I-am spus că vei veni imediat.

Ea încuviinţă din cap şi traversă încăperea, în foşnete de satin, aşezându-se uşor pe pat. Îi luă mâna lui Cedric între ale ei şi îi sărută vârfurile degetelor.

El deschise ochii la atingere, şi pe buze îi apăru un zâmbet vag.

— Mari, spuse el cu voce atât de slabă, că aproape se pierdu în încăpere.

Myles privi cum mama sa se apropia mai mult de conte.

— Cum te simţi?

El oftă şi închise ochii din nou.

— De parcă m-ar fi călcat calul.

Myles simţi o mică uşurare. Tatăl său îşi păstrase simţul umorului, deşi avea probabil dureri îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat? şopti contele.

Myles se apropie şi se aşeză pe scaunul de lângă pat.

— A fost o ambuscadă, tată. La câţiva kilometri nord de Inverness. Îţi aminteşti?

Faţa lui Cedric tresări, ca şi când amintirea i-ar fi provocat o durere mai mare. Deschise ochii din nou.

— Îmi amintesc că am plecat de la reşedinţa Sinclair. Şi c-a fugit fata. Ai găsit-o?

— Da, am găsit-o. Este aici la Dempsey.

Tatăl său trase aer în piept cu greu şi expiră, tuşind uşor.

— Adu-i nişte apă, Tavish, te rog, spuse Marietta. Cedric, nu trebuie să te necăjeşti cu fata.

Myles îl întrebă cu blândeţe:

— Tată, îţi aminteşti ceva legat de atac? Puţini au scăpat, şi un singur prizonier a supravieţuit, deşi nu ne-a mărturisit nimic.

Tatăl său închise ochii din nou.

— Mă doare puţin braţul, murmură el şi adormi la loc.

Myles văzu că mama sa îşi ştergea o lacrimă. O strânse de antebraţ, deasupra locului în care mâinile ei stăteau împreunate cu ale tatălui său.

— Va fi bine, mamă.

Ea încuviinţă din cap, ştergându-şi a doua lacrimă, şi se ridică de pe pat.

— Părinte Darius, mă întreb dacă mi te-ai putea alătura în capelă. Aş vrea să mă rog în timp ce soţul meu se odihneşte.

— Desigur, milady. Daţi-mi voie să vă însoţesc.

Ea îl luă de braţ, şi părăsiră încăperea. Myles se ridică şi se duse alături de Tavish, lângă şemineu.

— Nu putem aştepta să-i revină memoria, Tavish. Chiar dacă se întâmplă asta, se pare că nu ne va putea spune prea multe.

— Da, am scăpa de-o grămadă de speculaţii dacă l-ar recunoaşte pe vreunul dintre ei, dar mă îndoiesc că ne mai poate spune ceva pe lângă ce ştim deja.

— Adică aproape nimic. Şi nu putem aştepta să vină răspunsurile la noi. E timpul să acţionăm. El era mai-marele atâta timp cât tatăl său era ţintuit în pat şi trebuia să gândească precum căpetenia clanului Campbell. Era o povară grea, dar pentru care se pregătise toată viaţa. Trebuie să îl informăm pe rege. Alegeţi oamenii şi mergi la Stirling în zorii zilei.

Tavish încuviinţă.

— Plăcerea mea. Dumnezeu ştie că e mai bine decât să stau aici, în timp ce fratele meu doarme, şi duşmanul nostru ticluieşte un alt atac.

Myles zâmbi.

— Sau ai putea sta aici să te rogi, împreună cu mama.

Unchiul său pufni.

— Rugăciunile sunt pentru femei şi bătrâni, băiete. Dumnezeu mi-a pus o sabie în mână cu un rost. Ştie că mă rog pe câmpul de luptă.

Capitolul 18

Fiona stătea pe un taburet, într-o cămăşuţă de împrumut, cu braţele întinse în lateral. Vivienne era acolo, împreună cu Ruby şi cu croitoreasa. Bucăţi de ţesătură erau împrăştiate peste tot, iar pe pat erau întinse şi funde, şi bucăţi de hermină şi vulpe, ca şi când prăvălia blănarului ar fi fost prinsă de furtună tocmai aici. Şi, dacă o furtună ar fi putut fi prinsă şi ţinută captivă, ar fi sălăşluit în Vivienne.

Era un spiriduş care răvăşea ţesăturile somptuoase din jurul Fionei, chicotind de încântare la sugestiile făcute de croitoreasă.

— Cred că auriul cu o fustă grena dedesubt, nu eşti de acord? Părul tău va arăta uimitor pus alături de auriu.

Obrajii netezi ai lui Vivienne se îmbujoraseră de entuziasm.

— O, ce încântător, spuse Ruby, lipindu-şi mâinile de obrajii roşcovani.

— Şi ai o siluetă frumoasă.

Croitoreasa încuviinţă din cap.

Fiona rămăsese fără aer de la atâta risipă. Erau atât de multe mătăsuri, satinuri şi brocarturi. Catifele, pânzeturi şi blănuri. Vivienne insista că avea nevoie de o rochie pentru fiecare eveniment. Rochii pentru călărie, pentru plimbare, pentru dimineaţă şi pentru după-amiază. Şi, desigur, erau rochiile pentru ocazii speciale, precum vizitele la alţi nobili şi chiar la rege.

— Doar nu îl voi cunoaşte pe rege, protestă Fiona.

Vivienne îşi încruntă sprânceana frumos arcuită.

— Bineînţeles că da. Într-o zi, în curând, vom vizita Linlitgow şi palatul Falkland. Îl vei cunoaşte atunci.

Fiona simţi că i se scurge sângele din vene şi i se înmoaie picioarele la gândul că avea să se afle faţă-n faţă cu suveranul acela necruţător. Ce cuvinte i-ar putea arunca dacă ar avea ocazia? Dar, la fel de repede, în memorie îi sunară cuvintele Mariettei. „Ţineţi în frâu firea aceea imprevizibilă”.

Aşa *ceva* era la fel de improbabil ca ideea ca Fiona să primească vreodată îngăduinţa de a se afla în preajma celui care conducea Scoţia. Vivienne se înşela în optimismul ei.

— Cred că am ales destule rochii. Nu-mi închipui că voi putea să le port pe toate, spuse Fiona.

Vivienne se uită la maldărele de ţesături.

— Nu sunt atât de multe. Dar bine, dacă ai obosit, nu mai trebuie decât să alegem cămaşa de noapte şi terminăm. Luă o bucată din pânza atât de albă, că părea a fi chiciura de pe o fereastră. Aceasta ar trebui să se potrivească. Scoateţi cămaşa aceea şi haide să vedem cum se potriveşte cu pielea ta.

Fiona se albi. Nu avea să facă aşa ceva. Să-şi scoată cămaşa. O strânse atât de tare la piept, încât Vivienne râse văzându-i sfiala.

— O, haide! Suntem doar femei aici. Avem şi noi ce ai tu.

— Da, deşi ale mele nu mai sunt unde erau, adăugă croitoreasa, râzând înfundat.

— Ale mele sunt mult mai rotunde, chicoti Ruby. Dar soţului meu îi plac pernele moi.

Celelalte râseră, în timp ce Fiona simţi cum îi ard obrajii. De fapt, simţi că o ardea tot trupul. Ideea că Myles ar putea gândi aşa ceva era stânjenitoare. Ar trebui să le alunge pe Vivienne şi pe Ruby din încăpere şi să aleagă cea mai opacă ţesătură dintre toate. Poate că un cenuşiu sumbru, ca să descurajeze interesul soţului ei. Deşi interesul lui părea să se fi stins fără ca ea să fi făcut vreun efort.

— O, fetelor, am făcut-o pe mireasa noastră feciorelnică să roşească, o tachină Vivienne, ceea ce nu făcu decât ca Fiona să roşească şi mai tare.

— Nu am nevoie de asemenea cămăşi de noapte nepractice. Doar ceva trainic.

Vivienne izbucni în râs, iar Ruby şi croitoreasa o urmară imediat.

— Trainică? Sună la fel de ispititor ca varicela. Bineînţeles că ai nevoie de ceva nepractic. Ceva străveziu,

subţire ca pânza de păianjen şi care se rupe la fel de uşor.

Ruby şi croitoreasa încuviinţară din cap amândouă, hotărâte.

Fiona strânse cămaşa şi mai tare.

— Se rupe? La ce e bună o asemenea cămaşă?

Vivienne se îndoi de râs.

— Dumnezeule, câte mai are nepotul meu să te înveţe. Eşti încă virgină?

Ce întrebare nepoliticoasă şi invazivă! Fiona se încruntă.

— Te asigur că sunt pe deplin măritată.

— Atunci, ruşine să-i fie lui Myles dacă te-a lăsat să îţi pui întrebări cu privire la avantajele cămăşilor de noapte *nepractice.* Deşi aţi călătorit şi nu poţi face prea multe când eşti pe drum. Şi presupun că aseară a stat de veghe cu tatăl său, dar, după ce Cedric va începe să-şi revină, iar Myles nu va mai fi atât de distras, sper că îţi vei schimba părerea cu privire la această chestiune.

Era de-ajuns. Vivienne se dovedise amabilă, dar acum mergea prea departe, şi nu era treaba ei. Fiona nu avea să stea goală în faţa lor, în timp ce croitoreasa o înfăşură în ţesături atât de subţiri, încât până şi ceaţa de pe lac ar fi acoperit-o mai bine.

Vivienne zâmbi din nou.

— O, Fiona! Nu vreau să te tachinez. Eşti atât de frumoasă, încât ai putea fi înveşmântată în pânză de sac şi tot te-ar dori. Am văzut-o în felul în care te-a privit azi-dimineaţă. Dar nu e nicio ruşine să îndulcim puţin lucrurile, nu-i aşa?

Mintea Fionei se înceţoşa. Cum o privise în acea dimineaţă? Ea îşi ferise privirea când intrase el în cameră, iar când, în cele din urmă, îi întâlnise ochii, nu păruse decât iritat. Vivienne o lua din nou peste picior.

— Nu m-a privit aşa. Şi nu aş vrea să o facă.

Scopul era să îi evite atenţiile, nu să le încurajeze.

Vivienne îşi încrucişă braţele. Ridică mâna, îşi strânse pumnul şi îşi sprijini bărbia de el, cercetând-o pe Fiona. După un moment, spuse:

— Îl poţi învinge cu sabia?

— Ce?

— Pe câmp sau în curte, l-ai putea învinge cu sabia?

„Ce ghicitoare mai e şi asta?”

— Nu, sigur că nu. E mult prea puternic.

— Ai putea să bei mai mult decât el? Să îl bagi sub masă?

Fiona simţi că pe buze îi înfloreşte un zâmbet.

— Puţin probabil.

— Mm-hmm. Vivienne începu să se plimbe de colo-colo prin micul spaţiu din faţa Fionei. Dar când vine vorba despre strategie? E clar că nu poţi fugi de el în pădure. Însă ai putea să îl învingi la un joc de şah, poate?

Şahul nu fusese niciodată punctul forte al Fionei. Întotdeauna fusese prea nerăbdătoare pentru a-i stăpâni subtilităţile.

— Nu văd ce legătură există între şah şi cămaşa de noapte pe care o aleg.

— Acesta este câmpul tău de luptă, Fiona. Vivienne cuprinse încăperea cu braţele şi sfârşi prin a arăta spre pat. Patul lui *Myles.* Aici îl vei înfrânge. Aici îl vei convinge să îţi facă pe plac. Dacă speri să îl controlezi vreodată pe Myles, aici începe totul. Fă-l să te dorească, şi în scurt timp va fi la picioarele tale.

Fiona îşi încrucişă braţele.

— Vrei să spui să îl seduc pentru a obţine ce vreau?

— Exact.

— Dar dacă vreau să mă lase în pace?

Vivienne miji ochii.

— Vrei mai mult de atât. Sunt sigură de asta. Şi, pentru a câştiga războiul, trebuie să începi cu victorii mărunte. Ţine minte, bărbaţii sunt precum caii lor.

— Mari, transpiraţi şi plăcut de călărit? interveni Ruby.

Vivienne zâmbi spre servitoare.

— Da. Dar, pe lângă asta, sunt atraşi de cine flutură cel mai ademenitor morcov.

Fiona se încruntă.

— Nu spuneai că soţul tău ţi-a fost necredincios?

Vivienne ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Ba da, dar soţul meu a fost un idiot, şi pusesem de mult deoparte morcovii. Myles este un cu totul alt gen de bărbat. Şi te vrea, Fiona. Am văzut-o în ochii lui. Foloseşte-te de asta, şi vă va fi mai bine amândurora.

Asta îi strica puţin planurile. Seducţie. Simplul gând o făcea să intre în panică. Nu se pricepea să atragă un bărbat în cursă. Nu avea decât o limbă ascuţită şi un dispreţ stăruitor faţă de familia sa. Nu avea să-l păcălească niciodată, făcându-l să se supună, oricât de diafană ar fi rochia. Şi, chiar dacă ar putea-o face, la ce i-ar fi de folos? Încheiase armistiţiul. Era aici. Acum nu-şi mai dorea decât ca familia ei să fie în siguranţă, iar el să o lase în pace.

— Acceptă cămăşile de noapte frumoase, Fiona, spuse Vivienne încet. Lasă-le într-un cufăr dacă vrei, dar s-ar putea ca într-o seară să ai nevoie să porţi vreuna. Când vei fi pregătită, ele te vor aştepta.

Dumnezeule, cu felul ei de a te îmboldi, femeia asta putea ispiti un păcătos în drum spre biserică. Probabil se molipsise de puterea de convingere şi de insistenţa celor din clanul Campbell.

— Bine, spuse Fiona în cele din urmă. Dar nu vreau decât una din nimicul acela transparent. Restul să fie din pânză groasă.

— Fă-i trei din borangic, o instrui Vivienne pe croitoreasă. Şi două din pânză. Şi adaugă nişte funde şi nişte perle.

Fiona privi spre tavan şi clătină din cap.

— Risipă şi frivolitate. De perle am nevoie, sigur.

— Taci, Fiona! Dumnezeule, neascultătoare mai eşti. Ar fi sunat a mustrare dacă nu i s-ar fi simţit amuzamentul în voce. Nepotul meu merită o soţie ca tine.

Fiona se îmbujoră iar, năucită de acea afirmaţie, deşi nu era sigură de ce.

— Neascultătoare?

— Da. Îi vei da de furcă. Slavă Cerului că nu s-a însurat cu prefăcuta aceea de Odette.

O cuprinse un tremur ameţitor.

— Odette?

Croitoreasa şi Ruby începură să desfacă borangicul, deşi Fiona nu se despărţise de cămaşă.

— Da. Îşi înfipsese ghearele bine, dar, dacă s-ar fi căsătorit cu ea, nepotul meu s-ar fi prostit de plictiseală. Franţuzoaică bosumflată. Nu ar fi rezistat nici măcar o iarnă. Ar fi murit la fel de sigur ca prima soţie a regelui.

— Au fost logodiţi? Myles şi Odette?

Vivienne clătină din cap şi se apropie să ridice tivul cămăşii Fionei.

Distrasă cum era de gândul la o femeie îndrăgostită de soţul ei, Fiona ridică braţele şi rămase în curând goală. Ruby îi făcu cu ochiul croitoresei, şi îi răsuciră pânza alb pal în jurul trunchiului.

Trăgându-se înapoi, Vivienne răspunse:

— Nu au fost logodiţi oficial, căci Myles a fost logodit cu tine dintotdeauna. Din ziua în care te-ai născut. Însă intenţiona să ceară permisiunea lui James. Bineînţeles, Cedric nici n-a vrut să audă.

— De ce?

Pentru prima dată de când se întâlniseră, Vivienne tăcu. Privi în altă parte, făcându-şi de lucru cu o fundă. După un moment, ridică din umeri şi se întoarse spre Fiona cu cel mai strălucitor zâmbet.

— O, cine ştie de ce fac bărbaţii lucrurile pe care le fac? Mai făcu un pas în spate şi îşi plecă uşor capul cu păr brunet şi des. O, Doamne, Fiona. Eşti o seducătoare. Dacă aş fi bărbat, m-aş culca chiar eu cu tine.

Icnetul de surpriză al Fionei se transformă iute în râs. Şi, în curând, toate patru chicoteau ca un cârd de gâşte.

*

Myles se opri în faţa camerei sale, cu mâna în aer, gata să bată. Se opri iute, dojenindu-se în sinea sa. Era camera lui, la urma urmelor. Nu ar trebui să-şi anunţe intrarea. Aşa că puse mâna pe clanţă, gata să apese şi să intre, când auzi un sunet prin lemn. Un sunet care îl ţintui

pe loc, ca şi când s-ar fi trezit la marginea unei stânci, copleşit de surpriză.

Râsete.

Râsete femeieşti venind din dormitorul *lui.* Ce Dumnezeu făceau acolo de râdeau de mama focului?

Ascultă pentru un moment, cu urechile lipite de uşă ca o bătrână curioasă, dar nu auzea ce vorbeau. Doar alte hohote de râs. Sunetul îl intrigă, ştiind că soţia lui se afla înăuntru, râzând cu alţii, când lui nu-i oferea decât priviri întunecate.

Deschise uşa cu mai multă forţă decât era necesar şi o izbi de perete.

Râsetele femeilor se întrerupseră brusc, iar soţia lui scoase un mic ţipăt lipsit de delicateţe, înainte de a sări de pe scaun, ghemuindu-se lângă pat. Fu urmată de un vârtej de ţesături albe, iar reacţia ei le făcu pe celelalte femei să pufnească iar în râs.

Intră, iritat în egală măsură de prezenţa şi de râsetele lor. Femeile nu îl iritau de obicei, dar era epuizat şi nu îl interesau glumele lor prosteşti. Nici pe Fiona, se părea. Nu râdea nici ea. În schimb, trăgea cu ochiul pe după marginea patului, îndeajuns de înalt pentru a-i putea vedea faţa şi umerii goi. Aşadar, era despuiată, nu-i aşa? Iritarea lui scăzu puţin.

— Nu baţi la uşă? întrebă ea repezită.

— E camera mea, îi răspunse el, ducându-se spre o masă pe care era aşezată o tavă, cu ce rămăsese din prânzul ei, fără îndoială.

Luă un pahar şi goli vinul din el.

— Dar nu sunt îmbrăcată!

El înclină capul, ca şi când ar fi vrut să o vadă mai bine.

— Observ.

Ea se făcu stacojie şi se retrase spre perete. Se uită spre servitoare.

— Ruby, dă-mi rochia.

Myles lăsă cupa şi îşi drese glasul. Jumătate din treabă era rezolvată dacă fata nu era îmbrăcată, căci

venise să o găsească, hotărât să se bucure de drepturile sale conjugale.

— Ruby, nu va fi nevoie. Doamnelor, luaţi-vă lucrurile! Încăperea aceasta este mult prea aglomerată pentru gustul meu.

— Myles.

Vivienne făcu un pas în direcţia lui. Dar el clătină din cap, fără a-şi lua ochii de la Fiona.

— Mulţumesc pentru atenţia pe care i-ai acordat-o soţiei mele, Vivi, dar e de-ajuns. Lasă-ne!

Vivienne aruncă o privire spre Fiona şi începu să vorbească, dar Myles o întrerupse.

— Acum, spuse el.

Femeile săriră în picioare, alergând ca şoarecii şi adunând ţesăturile, peticele şi fleacurile risipite pe patul lui. El îşi înghiţi zâmbetul. O simplă poruncă, şi făceau ce le ceruse. Fără să-l contrazică, fără să-l sfideze. Supunându-se în linişte. Era bine ca Fiona să vadă asta. Poate că mireasa lui avea să înveţe câte ceva despre ce însemna respectul.

Ruby luă o bucată de pânză maronie de pe podea şi se apropie de pat, lăsând-o să cadă în mâinile Fionei.

Ei bine. Se dusese de râpă respectul.

Fiona îşi trase veşmântul peste cap. Părea a nu fi altceva decât o cămaşă de noapte. Ceea ce nu avea să-l ţină prea tare la distanţă.

În câteva momente, celelalte îşi strânseseră lucrurile şi plecară. Vivienne ieşi ultima. Se opri la uşă.

— Nu uita, Myles, dacă striveşti o floare, nu o mai poţi face la loc, şopti ea.

El privi spre ea şi văzu ceva vulnerabil în privirea ei. Se întrebă ce voia să spună. Dar ea se făcu nevăzută înainte să apuce să o întrebe.

Iar apoi soţia lui se ridică, făcându-l să se gândească doar la ea.

Într-adevăr, nu purta altceva decât o cămaşă de noapte, cu braţele încrucişate ca un scut impenetrabil, cu obrajii şi gâtul îmbujorate.

— Aş vrea foarte mult să mă îmbrac.

El se opri, măsurându-i rotunjimile fără grabă, cu privirea.

— Iar eu aş dori foarte mult să te bag în pat.

Ea făcu un pas înapoi.

— Dar… e mijlocul zilei.

El râse înfundat. Femeile erau atât de ilogice. Ca şi când momentul zilei avea vreo influenţă asupra dorinţei. În lumina după-amiezii va putea să-i vadă faţa şi corpul. Se putea uita la strălucirea şuviţelor roşcate-aurii ale părului ei şi la pielea ei care urma a se colora sub atingerea lui. I se uscă gura şi i se umeziră palmele. Da, era amiază, şi nu se putea un moment mai bun pentru a-i fi soţ.

Avea să se desfete, negrăbindu-se şi savurând-o ca pe o masă aleasă, căci trupul ei era un ospăţ cu care să te delectezi. Trupul lui răspunse, încordându-se, aţâţat la gândul acela. Aşa avea să o îmblânzească. Învăţând-o toate plăcerile pe care i le putea oferi.

Poate că nu avusese destulă răbdare cu ea în prima noapte.

Fecioarele erau cu totul altfel, şi ar fi trebuit să se gândească la asta. Dar acum obstacolul fusese îndepărtat, şi nimic nu o mai putea împiedica să ajungă la satisfacţie – în afara propriei îndărătnicii.

Făcu un pas spre ea.

— *Este* amiază, da. Şi ar trebui să fii odihnită, căci m-am uitat cum sforăiai în patul meu până s-a ridicat soarele sus pe cer.

— Te-ai uitat la mine?

— Un pic.

Nu o făcuse, de fapt, dar nu avea rost să i-o spună. N-avea decât să-şi bată capul cu asta. Ea îşi încrucişă şi mai strâns braţele şi ridică bărbia obraznică şi mai sus.

— Nu sforăi.

El se apropie şi mai tare. Ea făcu un pas în spate, apoi încă unul, până se lovi de perete. El o încadră cu mâinile, dar fără să o atingă. Ea ridică privirea, încruntându-se feroce ca un pisoi, iar dorinţa lui de a-i gusta buzele se dublă.

Se aplecă, privindu-i ţintă gura.

— Nu trebuie să fii stânjenită, spuse el încet. Era un sforăit finuţ. Mai curând… un fel de pufăit.

Ea strânse din buze, apoi spuse:

— Nu pufăi.

El zâmbi, şi toată agitaţia pe care o simţise când intrase în încăpere se evaporă. O venă palidă, delicată urca pe gâtul ei. Voia să o urmeze cu limba şi chiar avea să o facă. Curând.

— Aş spune că pufăi un pic chiar şi acum. Şi aşa era, căci ea răsufla întretăiat. Sânii i se ridicau şi coborau. Ochii lui priviră mai jos. Dumnezeule, era un trofeu demn de câştigat. Era tulburată de apropierea lui, dar nu se temea, iar gândul acesta îl încântă. Trase de funda care împodobea gulerul cămăşii de noapte. Ea privi în jos, dar el îi prinse bărbia cu degetele celeilalte mâini şi îi ridică din nou faţa spre el. Am revenit la asta? Fecioara sfioasă? M-ai sărutat destul de dornică la han.

Ea făcu ochii mari, privirea i se întunecă şi îi îndepărtă mâna.

— Eram dornică de o baie, nu de tine.

El zâmbi, ştiind cum trebuia să se simtă un uliu când se năpustea asupra prăzii.

— Ah, Fiona! Iar minţi?

— Este adevărat. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

El îi cuprinse bărbia din nou şi îi şopti deasupra buzelor:

— Dovedeşte-o atunci. Rezistă-mi!

*

Cuvintele lui Vivienne îi răsunară în minte când buzele lui Myles se lipiră uşor de ale ei. „Fă-l să te vrea”. Dar fiecare frântură din raţiunea ei se împotrivea acelor cuvinte trădătoare.

Vivienne se înşela. Bineînţeles că trebuia să reziste. Era din stirpea Sinclair. Se împinse în pieptul lui cu toată

forţa şi întrerupse sărutul.

— Odette ţi-a rezistat?

El se albi la faţă, apoi se îmbujoră. Mâinile îi căzură pe lângă corp ca nişte nicovale.

— Ce ştii tu despre Odette?

Fiona se întoarse într-o parte. În sfârşit, îi ciobise armura.

— Ştiu că voiai să te căsătoreşti cu ea. Şi regele a refuzat. E tragic, într-adevăr, că ai fost smuls de lângă cea pe care o iubeşti şi te-ai ales în schimb cu mine. Trebuie să fiu o palidă imitaţie.

El se încruntă.

— Odette nu e treaba ta.

— O, ba da. Nu le-ai promis lui Dumnezeu şi preotului să mă iubeşti pe mine şi doar pe mine? Mă acuzi pe mine că am minţit, dar se pare că ai şi tu câte ceva pe suflet.

Trăgea la întâmplare cu săgeţi boante şi fără o ţintă sigură. Dar intenţiona doar să-l distragă de la scopul lui iniţial. Orice ca să-i schimbe dispoziţia, ca să o lase în pace. La urma urmelor, de ce i-ar păsa ei că o mică franţuzoaică visa la el?

— Nu am minţit şi nici nu am făcut promisiuni false. Te voi onora cu acelaşi devotament cu care o vei face şi tu. Se duse din nou la tava de pe masă, luă cupa şi o duse la buze. O ridică pentru a sorbi ultimele picături de vin. Apoi o lăsă jos.

Îl înfuriase. Bun. Ştia mai bine cum să se poarte cu el când era furios. Împotriva blândeţii lui nu avea nicio armă. Când ridica vocea şi se înroşea la faţă, putea răspunde cu acelaşi temperament aprig. Dar, când era blând, atunci îi era cel mai frică.

El îşi trecu mâna prin păr şi se întoarse la ea. Începu să vorbească, apoi se opri, ca şi când cuvintele ar fi refuzat să se formeze. Îşi încleştă şi descleştă mâna cu care ţinea sabia. În cele din urmă, vorbi, cu vocea mult mai sumbră decât se aşteptase ea.

— Fiona, aş aprecia dacă nu ai mai pomeni despre Odette vreodată. Am ţinut la ea. Dar este pierdută pentru

totdeauna. Acum depinde de noi doi să facem ca mariajul nostru să fie unul adevărat. Voi fi un soţ bun dacă mă ajuţi şi tu măcar puţin.

Era o metodă stranie de a o ademeni în pat, spunându-i că ţinea la o altă femeie. Îi veni să i-o zică, dar se abţinu. Căci ochii lui fură traversaţi de o umbră, ceva nou. Sau poate că nu o văzuse până atunci. Oricum ar fi fost, nu înţelegea. Şi la ce bun, chiar dacă ar fi înţeles? Încă o dată, se dovedea a fi mai puţin duşmanul ei şi mai curând un complice în această falsă căsătorie. Deşi declara că nu avea încredere deloc în vorbele ei, îi cerea să coopereze. Nu îi poruncea şi nu o forţa. Ci pur şi simplu… i-o cerea. Ce fragilă se dovedea a fi loialitatea ei de Sinclair, căci se auzi spunând:

— Presupun că aş putea încerca.

El ridică din umeri, apoi îi lăsă în jos ca şi când ar fi fost Atlas scuturându-se de apăsarea pământului.

— Asta este tot ce îţi cer. Încearcă. Acum, vrei să vii aici şi să mă săruţi?

Era o altă rugăminte, nu o poruncă. Dar, chiar şi-aşa, era prea mult. Trebuia să cedeze prea mult. Erau prea mulţi paşi între ei. Prea multe consecinţe.

Clătină din cap.

— Nu.

Umbra aceea îi traversa privirea din nou, şi văzu că el îşi căută cuvintele cu grijă.

— Mă gândeam să vin aici şi să te fac să mă placi atât de mult în aşternut, încât să nu îmi mai rezişti vreodată. Dar acum se pare că vreau să renunţi singură la rezistenţa asta. Vreau să mă rogi să te sărut, Fiona. Şi, când o vei face, vei primi o mie de sărutări.

Cuvintele lui trosneau precum vreascurile în foc. Dar nu-l putea ruga şi nu avea să o facă niciodată. Era un inamic slab şi nevolnic, cu mai puţin sânge de Sinclair în vene decât îşi închipuise vreodată. Dacă îi ceda, avea să fie absorbită cu totul, până nu avea să mai rămână nimic din ea. Moartea mamei sale avea să rămână nerăzbunată, uitată peste timp, iar tatăl ei urma să o bântuie de dincolo

de mormânt pentru slăbiciunea ei muierească.

— Nu ţi-o voi cere niciodată.

Păru că poartă din nou pe umeri întreaga greutate a lumii.

— Atunci, această căsătorie va fi una amară.

Se priviră ţintă, nefăcând nici unul vreun pas înainte sau înapoi, până când se auzi o bătaie rapidă la uşă.

— Milord, se auzi o voce din partea cealaltă. Milord Myles, tatăl dumitale e treaz şi te cheamă de îndată.

Myles făcu câţiva paşi şi deschise uşa. Pe coridor stătea un servitor pistruiat cu pălăria în mână, dând din cap.

— O, ce bine. Iată-vă, Lord Myles. Stăpânul nostru s-a trezit şi m-a îndemnat să vin să vă găsesc în mare grabă. Spune că trebuie să vorbească cu dumneata.

Myles se întoarse spre ea.

— Se pare că discuţia noastră trebuie să aştepte.

— Cred că s-a terminat deja.

El strânse din dinţi. Ea vedea că îl frustrase din nou.

Dar nu avea ce face. O acuza întruna de duplicitate, când nu făcea decât să spună adevărul. Nu urma să-i ceară niciodată să o sărute, nici măcar dacă aveau să trăiască până la o sută de ani.

Deşi, în adâncul ei, ştia că, dacă el insista, nici nu avea să îl refuze.

Capitolul 19

— Bun venit la Dempsey, milady, spuse preotul cu părul blond. Sunt părintele Darius. Am venit să te însoţesc la cină. Lord Myles regretă că nu o poate face el însuşi, dar mă tem că febra contelui a revenit.

Fionei nu îi plăceau preoţii. Părintele Bettney de la reşedinţa Sinclair era morocănos din fire şi o făcea întotdeauna să simtă furnicături pe piele. Dar acesta părea destul de agreabil, cu nişte pistrui vagi şi o purtare plină de

solicitudine. Zâmbi şi îi întinse braţul.

Nu prea avea de ales, aşa că i-l luă. Nu putea să-şi petreacă tot restul zilelor lâncezind în dormitorul acela. Şi, adevărul fie spus, oricât de neplăcut ar fi fost să ia cina cu o duzină de Campbelli, o cuprindea neliniştea. Petrecuse după-amiaza singură după ce plecase Myles. Se gândise o clipă să se aventureze pe cont propriu, dar decisese să nu o facă în clipa când auzise voci bărbăteşti în curte.

— Mulţumesc, părinte. Soţul meu ni se va alătura la cină?

— Nu cred. El şi mama sa îl veghează pe conte. Dar îţi voi ţine eu companie. Şi Lady Vivienne şi Lady Alyssa vor fi prezente. Ne poţi povesti despre viaţa ta de la reşedinţa Sinclair.

În timp ce înaintau pe coridor, trecând pe lângă o duzină de portrete ale membrilor clanului Campbell, părintele Darius îi spuse câte ceva despre fiecare strămoş. Aveau o istorie bogată, iar Fiona nu îşi dăduse seama de cât de strânse erau legăturile dintre neamul lor şi monarhia Stewart. După ce trecură de ultimul colţ, ajunseră la o scară îngustă, care cobora, dând spre uşă.

Preotul se opri.

— Eşti pregătită să îţi cunoşti celelalte rude?

Nu, nu era. Deşi întâlnise câţiva Campbelli şi cei mai mulţi fuseseră cordiali, cine ştie cum puteau fi ceilalţi? Dincolo de uşa aceea se aflau probabil cavalerii pe care îi pusese în pericol şi soţiile lor, care îi purtau pică. Sau, mai rău, văduvele la a căror situaţie contribuise ea însăşi. Dar Vivienne avea să fie acolo şi, deşi Fiona nu era încă sigură de motivaţiile femeii, cel puţin urma să-i fie alături şi nu avea să o lase în gura lupilor. Şi poate că urma să fie prezent şi Darby. Gândul acesta o însenină, căci îi era dor de micul ei susţinător.

Fiona încuviinţă din cap o singură dată.

— Da, părinte.

— Aşa, draga mea. Sunt convins că vei fi întâmpinată cu braţele deschise. Deşi, nu uita, sunt îngrijoraţi pentru căpetenia lor. Sunt cam încordaţi, şi dispoziţia e sumbră.

Deschise uşa şi pătrunse în cea mai magnifică sală imaginabilă. Era imensă, cu stindarde albastru cu verde, cu blazonul Campbell atârnând de fiecare stâlp. La capătul îndepărtat al sălii, atârna un alt stindard, mai mare decât toate celelalte şi aşezat în locul cel mai onorabil. Era brodat cu stema regelui – un leu încoronat şi un unicorn –, căci Dempsey era o fortăreaţă a casei Stewart, Cedric Campbell fiind în fruntea curţii regale.

Sub steagul acela magnific se afla un podium, pe care avea să stea familia la cină, şi în întreaga sală erau alte mese, toate acoperite cu feţe de masă albe curate şi încărcate de farfurii şi platouri de argint pline cu mâncare. Muzicienii stăteau în spatele unui paravan, cântând destul de tare pentru a fi auziţi, însă nu într-atât încât să fie deranjanţi, în vreme ce servitorii umblau de colo-colo făcându-şi treaba cu pricepere.

Fiona se minună văzând scena. Era atât de diferită de sala de acasă, unde totul era sărăcăcios şi rustic. Dat fiind că neamul Sinclair fusese exilat în nordul îndepărtat de către rege, Fiona nu ştia prea multe despre lux şi confort. Şi, după moartea mamei ei, Hugh

Sinclair nu fusese interesat decât să îşi înveţe fiii să se răzbune, fără a se îngriji de fiicele sale şi fără a le oferi un cămin.

Te puteai obişnui să faci parte din familia Campbell dacă trăiau astfel. I se umplu gura de salivă simţind miros de fazan şi de mistreţ prăjit, dar strâmbă din nas, alungând mirosul. Era o seducţie de un alt fel. Rochiile alese, mâncarea şi paturile mari şi moi. Şi sărutările. Toate acestea se combinau într-o poţiune menită să o facă să uite cine era. Avea să mănânce. Şi avea să o savureze. Dar nicio masă delicioasă şi nicio rochie de catifea nu avea să o aducă înapoi pe mama ei. Cedric Campbell fusese cel care îi aruncase familia într-o asemenea sărăcie, mai întâi aţâţându-l pe rege împotriva lor, iar apoi lăsând-o fără suflare pe mama ei. Ar face bine să îşi amintească acest lucru.

Părintele Darius o conduse spre podium, unde, după

cum bănuia, o aştepta Vivienne, cu zâmbetul pe buze. Darby stătea lângă ea, iar părul lui rebel era pieptănat cu grijă.

— Cum ţi-a fost după-amiaza, Fiona? întrebă Vivienne, ridicând curioasă dintr-o sprânceană.

Judecând după expresia ei, presupunea că petrecuse o bucată de timp în braţele lui Myles. Fiona nu se putu împiedica să nu roşească.

— Plăcută, murmură ea.

— Ai avut vreo revelaţie legată de… ţesătura potrivită şi altele asemenea?

Fiona aruncă o privire spre preot, dar acesta părea interesat mai curând de sală. Întorcându-se spre Vivienne, răspunse:

— Absolut niciuna.

— Ah, ce păcat!

Fiona se aşeză, şi-n curând li se alătură şi Alyssa, părând palidă şi obosită. Darius o ajută să se aşeze pe un scaun.

— Cum o duce tatăl tău, copilă? o întrebă el.

— La fel. Febra nu a trecut, deşi medicul i-a turnat ulei fierbinte pe răni înainte de a-l însemna cu fierul încins. Se teme de infecţie.

Inima Fionei se strânse văzând ochii înlăcrimaţi ai fetei. Cât de tare semăna cu sora ei, dulce, sfioasă şi fragilă. Deşi era o Campbell, Fiona ştiu că nu avea să o considere niciodată responsabilă pe această fată pentru păcatele tatălui ei.

Vivienne întinse mâna şi o mângâie pe Alyssa pe braţ.

— E puternic ca un taur, scumpo. Se va însănătoşi în curând.

Copila încuviinţă din cap, dar lacrimile se revărsară.

— Mama nu mă lasă să stau acolo. Dar am şi eu acelaşi drept de a sta cu el ca toată lumea.

— Bineînţeles. Nu se gândeşte decât să te protejeze. Nu este bine să-l vezi în starea aceasta. Dar, după cină, vom merge la capelă şi ne vom ruga pentru el. Bine? spuse ea bătând-o cu palma peste mână.

Fata încuviinţă din nou şi îi zâmbi sfioasă.

— Mulţumesc, Vivi. Mi-ar plăcea foarte mult.

Vivienne se întoarse spre Fiona.

— Bineînţeles, eşti bine-venită să ne însoţeşti, dacă doreşti.

Să stea în capelă şi să se roage pentru grabnica însănătoşire a lui Cedric Campbell? Mai degrabă l-ar pupa pe Satana în dos. Dar nu avea să spună aşa ceva. Cele două fuseseră bune cu ea şi s-ar putea dovedi a fi singurele prietene pe care urma să le aibă.

— Aş dori să văd capela, zise Fiona.

Ce rău putea face, la urma urmelor? Avea destule lucruri pentru care să se roage. Nu era nevoie să atragă atenţia că, în urechile lui Dumnezeu, rugăciunile ei şi ale lor s-ar izbi una de alta precum săbiile.

*

Era târziu când Fiona se întoarse în dormitor şi-o găsi pe Ruby moţăind într-un scaun. Închise uşa cu zgomot, şi servitoarea tresări, fluturându-şi mâinile grăsuţe peste faţă.

— O, Doamne, milady. M-ai speriat. Îmi odihneam ochii.

Ruby se şterse la gură cu dosul mâinii şi se ridică.

— E în regulă, Ruby. Soţul meu a fost aici?

Ruby clătină din cap, cu boneta strâmbă.

— Nu milady. Dar croitoreasa v-a adus două cămăşi de noapte şi alte câteva lucruri. Le-am pus deoparte.

— Ce fel de cămăşi de noapte? Mi le arăţi?

— Da, milady.

Ruby încuviinţă din cap şi se îndepărtă, întorcându-se câteva momente mai târziu cu braţele grăsuţe pline de ţesături cu volane. Fiona răsuflă uşurată, căci era pânză obişnuită. Dedesubt se afla una din material transparent. O atinse de parcă s-ar fi putut evapora sub degetele ei. Era moale, cu un luciu aproape scânteietor. În jurul gâtului avea o bandă de perle mărunte. Cum de ieşise un veşmânt atât de încântător din mâinile cusătoresei, într-un timp atât

de scurt, era un mister. Trebuia să fie foarte iscusită, fără îndoială. Păcat că nu avea să poarte niciodată lucrul acela.

— Mi-o voi pune pe cea simplă, spuse ea.

Ruby ţâţâi, afront pe care Fiona alese să îl ignore.

După ce se îmbrăcă, se întoarse spre oglindă şi strânse din dinţi de frustrare. Deşi era simplă şi cuviincioasă, cămaşa de noapte scotea la iveală ce se afla dedesubt. Şi ce urma să facă soţul ei când avea să vină în cameră în seara aceea?

„Cere-mi să te sărut, şi vei primi o mie de sărutări”. Gândul o făcu să-i tremure picioarele, şi simţi o fierbinţeală în pântec. Cu siguranţă nu avea nevoie de sărutări. Sărutările nu aveau să o aducă înapoi pe mama ei şi nici nu o puteau ajuta să se întoarcă acasă, lângă Margaret. Nu făceau decât să o năucească, şi trebuia să facă tot posibilul să-şi păstreze raţiunea.

Cu toate acestea, devenea din ce în ce mai greu să îl dispreţuiască.

*

Febra lui Cedric se înrăutăţi, şi tot ce puteau face cu toţii era să aştepte şi să se roage din nou. Ore în şir, Myles şi mama sa stătură la căpătâiul bărbatului, tamponându-i fruntea umedă cu o cârpă rece. Părintele Darius îngenunche la picioarele patului, cu un rozariu între degete, rostind în tăcere o rugăciune. Medicul stătea lângă fereastra deschisă, discutând cu cititorii în stele, căutând un semn pentru a vindeca suferinţa mai-marelui lor.

Vivi veni târziu, după cină, şi o cuprinse pe Marietta în braţe.

— Ce face?

Marietta îşi şterse fruntea.

— E mai rău. Rana de pe torace se infectează, şi delirează din pricina febrei.

— Ne-am rugat pentru el, Mari – eu şi Alyssa. Şi sunt sigură că Dumnezeu ne-a auzit.

— A auzi o rugăciune şi a o îndeplini sunt două lucruri

diferite.

— Ai văzut-o pe soţia mea? o întrebă Myles pe Vivienne.

— Fiona a fost cu noi în capelă, dar s-a retras după aceea, răspunse ea.

Myles încuviinţă.

— Mulţumesc, Vivi. Acum, vrei să o duci pe mama în camera ei şi să te asiguri că se odihneşte puţin? Voi sta aici cu contele până dimineaţă.

— Stau şi eu, protestă mama lui.

— Tata se va supăra pe mine dacă se trezeşte şi vede că te-am lăsat să te epuizezi, mamă. Du-te şi odihneşte-te puţin! Dacă starea lui se înrăutăţeşte sau se îmbunătăţeşte, voi trimite pe cineva să-ţi spună. Când ea dădu să adauge ceva, el o întrerupse: Nu este o sugestie, mamă. Ne vedem dimineaţă.

Vivi întinse mâna, ia mama lui o apucă. Împreună, femeile părăsiră încăperea. Myles se întoarse şi oftă oarecum uşurat. De o oră şi ceva, tatăl său bombănea. În mare măsură era incoerent, dar anumite nume îi atrăseseră atenţia. Nume cu care nu ar fi vrut să o împovăreze pe mama lui. Aislinn Sinclair era unul dintre ele.

Trecuseră şapte ani de când vestea morţii ei ajunsese din nord până la castelul Dempsey. Myles avea doar şaisprezece ani pe atunci şi îşi amintea că săptămânile care urmaseră fuseseră întunecate şi că se întrezărea o nenorocire, căci clanurile treceau de-o parte sau de alta. Unii alegeau să creadă minciunile lui Hugh Sinclair, care spunea că făptaşul fusese contele. Dar la fel de mulţi erau de partea neamului Campbell, ştiind că Hugh era rău şi duşmănos, şi declarau că tatăl său, contele, nu fusese în apropiere şi nu avea niciun motiv să îi facă rău lui Aislinn.

Tatăl său nu vorbise prea mult despre treaba aceasta, nici atunci şi nici acum, şi refuzase să explice oricui îl întreba cum ajunsese broşa lui în posesia familiei Sinclair. Cu toate acestea, Myles ştia îndeajuns de bine că mama lui auzise numele acela desprinzându-se de pe buzele arse de febră ale tatălui său. O văzuse strângând din buze şi

vărsând o lacrimă în tăcere. Deşi dorea nespus să o facă, nu avea să întrebe niciodată ce ştia despre Aislinn Sinclair sau ce credea că însemnase femeia aceea pentru soţul ei. Nu avea să fie atât de crud. După ce tatăl său avea să-şi revină din suferinţă, avea să insiste şi în cele din urmă avea să primească nişte răspunsuri.

*

Era aproape miezul nopţii, două zile mai târziu, când în cele din urmă Myles intră împleticindu-se în camera sa, nerăbdător să doarmă în propriul pat. Febra tatălui său cedase, iar contele părea să-şi revină. Şi, în cele din urmă, îi spusese o poveste de necrezut de pe vremea când se afla la curte, o poveste lungă despre cum îl salvase la miezul nopţii pe regele-copil al Scoţiei şi despre o poveste de dragoste cu Aislinn Sinclair. Myles deschise uşa, şi, după cum se aştepta, Fiona stătea cuibărită în aşternuturile lui. De data aceasta, găsise de cuviinţă să se strecoare sub aşternuturi şi, cu încă un gest milostiv, îşi prinsese pletele într-o coadă groasă. Nu voia ca buclele ei să îl gâdile la nas. Dorea cu prea multă ardoare să o aibă, dar nu în seara aceasta. Nu când era atât de obosit, încât de abia îşi ţinea ochii deschişi şi nu avea răbdare să o curteze.

Se dezbrăcă, rapid şi eficient, şi se strecură lângă ea, rugându-se ca epuizarea să se răsfrângă asupra tuturor părţilor trupului său. Nu se întâmplă astfel.

Faptul că o ştia acolo, lângă el, relaxată şi adormită, îi trezi bărbăţia. Mădular trădător. Nu avea pic de loialitate faţă de mintea lui şi nu se gândea decât la propria satisfacţie. Nu îi păsa deloc de oboseala pe care o resimţea sau că îi zvâcnea capul de durere de zile întregi. De asemenea, prea puţin îi păsa de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse soţiei sale.

„Trebuie să-mi ceri să te sărut”.

De unde venise rugămintea aceea? Fusese o greşeală, făcută în grabă, pe care o regretase în clipa în care îi ieşise din gură, în după-amiaza aceea din urmă cu

câteva zile. Căci bineînţeles că ea nu avea să i-o ceară.

Mândria ei nu i-ar îngădui.

Putea întinde mâna, presupunea. Dumnezeu ştia că bărbăţia lui întărâtată pe care o simţea pe coapsă nu ar zice nu. Şi totuşi, trebuia să ţină cont de propria lui mândrie. Se purta de parcă mariajul cu el o înjosise, când, de fapt, era o onoare. Ar trebui să fie mândră că era mireasa unui Campbell. Mândră şi dornică.

Aşa că trebuia să o convingă să gândească astfel. Avea să înceapă prin a-i spune despre ultima conversaţie revelatoare avută cu tatăl lui. Adevărul nu avea să şteargă rănile lăsate de anii de duşmănie dintre clanurile lor, dar ar putea totuşi să conteze. Ar fi un nou început, o nouă fundaţie pe care să construiască această căsătorie. Fu traversat de un val de uşurare şi de epuizare.

Da, acesta era răspunsul. A doua zi avea să-i spună Fionei că Cedric o iubise pe mama ei, că se întâlniseră în vâlcea în ziua aceea şi că îi dăduse broşa în dar, drept gaj al unei promisiuni.

Şi, mai ales, avea să-i spună că, atunci când Cedric plecase de lângă Aislinn, aceasta era veselă şi sănătoasă şi cât se poate de vie.

Capitolul 20

— O numeşti pe mama mea târfă necredincioasă?

Myles îşi trecu o mână peste falca acoperită de barbă, strângând-o pe cealaltă în pumn de frustrare. Dumnezeule! Fata era complet nesăbuită, incapabilă să vadă în ansamblu ce spunea el.

— Îl iubea, Fiona. Şi el pe ea. De aceea se aflau în vâlcea în ziua aceea. Tata a recunoscut-o în faţa mea, deşi nu vrea ca mama sau altcineva să ştie, aşa că nu trebuie să vorbeşti despre asta.

Ochii soţiei sale scânteiară, iar obrajii i se făcură stacojii. Purta o rochie de un verde aprins, dar avea părul

desfăcut, căci el o trimisese pe Ruby din încăpere înainte să apuce să i-l aranjeze.

Erau în dormitorul lui, luând micul dejun, soţ şi soţie, într-o tăcere stânjenitoare, până când în cele din urmă îi spusese despre confesiunea febrilă a tatălui său.

— Trebuie să mă crezi tare proastă şi naivă, îi aruncă ea. Mama nu avea altceva decât dispreţ pentru orice Campbell.

— Ţi-a spus-o ea?

— Ce?

— Ţi-a zis asta? Sau ţi-au fost băgate în cap cuvintele acestea după ceea ce s-a întâmplat. Erai doar o copilă când a fost ucisă.

Fiona se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Aveam zece ani, dar am văzut broşa cu ochii mei. Era înfiptă în pielea ei, Myles. Nu mă înşală memoria. Îşi şterse o lacrimă ca şi când ar fi înţepat-o.

El crezuse că vorbele lui aveau să-i aducă uşurarea, dar nu făcuseră decât să-i stârnească furia şi agitaţia.

Coborî vocea.

— Şi eu am fost şocat să aud detaliile legăturii lor, dar gândeşte-te, Fiona! Se leagă, dacă asculţi. Ani în şir, părinţii noştri au fost prieteni la curte, aliaţi îndeajuns de apropiaţi încât să ne unească clanurile logodindu-te cu mine. Totul era bine între noi. Dar, când tatăl tău l-a trădat pe rege şi l-a ajutat pe Archibald Douglas să-l ţină captiv, familiile noastre au devenit duşmani. Totuşi, asta nu înseamnă că mama ta ne-a dispreţuit.

— Aşadar, mama a fost o târfă, iar tata – trădător? Ce părere bună ai despre părinţii mei.

El se ridică de pe scaun.

— La fel de bună pe cât o ai tu despre ai mei. Nu inventez detaliile! Acestea sun faptele. Poţi nega că tatăl tău a fost de partea lui Douglas şi s-a opus regelui James?

Ea îşi şterse încă o lacrimă.

— Neg doar absurditatea acuzaţiilor tale. Tata a ales tabăra perdantă, dar asta nu îl face trădător. Iar mama nu a fost duplicitară şi necredincioasă. Recunoşti că tatăl tău a

fost ultimul care a văzut-o în viaţă şi vrei să cred că nu i-a făcut rău? Dacă nu el, atunci cine?

Era întrebarea de care îi era groază, căci nu putea fi dat decât un răspuns logic. Cine, într-adevăr, ar fi avut un motiv mai puternic de a o ucide pe Aislinn Sinclair decât soţul ei încornorat?

Myles îşi înghiţi răspunsul, dar implicaţia atârna în aer precum securea călăului.

O privi descâlcindu-şi gândurile, punând informaţiile cap la cap cu propriile ei deducţii şi văzu ochii luminându-i-se de înţelegere. Dar expresia îi deveni la fel de repede neîncrezătoare.

Tremura de emoţie.

— Crezi că a fost tatăl *meu?* Cum îndrăzneşti?

Myles fu cuprins de compasiune pentru soţia lui. Era o acuzaţie oribilă, dar sigur înţelegea că părea mai logică decât ideea că tatăl lui fusese ticălosul criminal. Ce motiv ar fi avut Cedric pentru a face aşa ceva? Chiar dacă nu ar fi iubit-o, nu avea niciun motiv să o dispreţuiască.

Răbdarea era esenţială în această misiune, dar şi-o cam pierdea.

— Ştiu ce fel de om a fost tatăl tău, Fiona. Poţi nega că avea o fire violentă? Şi o mare duşmănie faţă de Campbelli? Poate că a fost un accident moartea ei, şi a profitat pentru a da vina pe noi.

Ea se prăbuşi pe scaun, refuzând să-l privească în ochi.

— Vrei să mă laşi? spuse ea răguşită. Te rog?

El voia să rămână şi să-şi susţină cauza, dar ea îşi încrucişase braţele ca un drug fixat pe uşă. Nu avea puterea de a vorbi pe ocolite, şi poate că, dacă o lăsa să rumege detaliile, încruntătura amară de pe chipul ei avea a se mai risipi. Oftând, porni spre uşă.

— Voi sta cu tata în dimineaţa aceasta, dar o voi trimite pe Vivi să-ţi ţină companie.

Mătuşa lui părea a se înţelege cu ea. Poate că avea să o ajute să asculte de glasul raţiunii. Ideea aproape că îl făcu să se împiedice.

Nici prin cap nu i-ar fi trecut că avea să caute ajutor la mătuşa sa cea răutăcioasă.

Bufnetul slab al uşii care se auzi la ieşirea lui Myles era în dezacord cu duduitul inimii Fionei. Mama ei şi Cedric? Amanţi? Ce minciuni odioase! Sugestia era pe cât de exagerată, pe atât de jignitoare. Era doar un alt şiretlic de-al clanului Campbell, unul prost jucat. Myles se gândise să o convingă că se înşela în privinţa tatălui său acuzându-l pe al ei? Absurd! Chiar dacă Cedric ar fi iubit-o pe mama ei în felul lui straniu, gelozia fusese cea care îl mânase să îşi lase stigmatul asupra ei. Şi niciodată, niciodată nu avea să creadă că mama ei îl iubise la rându-i. Poate că nu îşi iubise nici soţul, căci Hugh Sinclair era un bărbat dur, aspru şi necruţător, înclinat spre melancolie şi spre prea multă băutură, dar viaţa era grea în nord, şi fusese umilit de pierderea poziţiei şi a pământurilor pe care i le luase regele James.

Dar Myles se înşela dacă şi-l imagina pe tatăl ei capabil de o asemenea crimă. Nu avea să creadă niciun cuvânt. Poate că fusese un accident, da. Dar comis de Cedric Campbell. Poate că o ucisese când ea rezistase avansurilor lui. Era mai probabil decât ca tatăl Fionei să-şi fi pierdut controlul în asemenea hal.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, încercând să-şi aducă aminte vorbele mamei sale până când o apucă durerea de cap. Nu-şi amintea ca mama ei să fi vorbit rău despre familia Campbell, dar nici nu o apărase. Amintirile erau foarte înceţoşate: imagini fugare cu un chip zâmbitor, cu ochi albaştri adânci, sunetul râsului ei cald, mirosul părului. Totul se estompase în şapte ani, mai puţin durerea pe care i-o provoca lipsa ei.

Capitolul 21

Myles se trezi în faţa apartamentului mătuşii sale şi bătu la uşă. Deschise Darby, zâmbind larg şi dând la iveală

faptul că îi mai căzuse un dinte.

— Myles, uite, am pierdut un dinte.

Rostogoli dintele mărunt între degete.

— Aşa se pare. Myles îi zâmbi şi el băiatului. Ar fi bine să te duci să-l îngropi înainte să-l găsească vreo vrăjitoare şi să arunce o vrajă asupra ta.

Darby privi spre mama sa. Vivienne încuviinţă din cap, ridicând privirea de la lucrul de mână de care se ocupa.

— Îngroapă-l în grădină, şi sigur vei creşte mare şi puternic. Fugi acum şi lasă-mă să vorbesc cu Myles!

Băiatul dispăru într-o clipită.

Vivienne lăsă cusătura în poală şi îşi frecă gâtul.

— Slavă Cerului că vii să-mi ţii de urât. Treaba aceasta este plicticoasă, şi nu am deloc talent la aşa ceva.

Myles traversă încăperea şi se aşeză pe scaunul cu pernă de lângă ea. Asemenea camerei mamei sale, aceasta era zugrăvită în nuanţe palide de liliachiu şi roz. Probabil că femeile le preferau în locul decorului masculin cu roşu şi auriu, deşi nu şi-o putea imagina pe Fiona într-un cadru atât de suav, petrecându-şi timpul cu o preocupare atât de anostă. Trase materialul din poala lui Vivienne, cercetându-i cusăturile inegale.

— Nu exagerezi. Nu te pricepi deloc.

Ea se încruntă în glumă şi îi smulse ţesătura, aruncând-o în coşul de la picioarele ei.

— Aş vrea să te văd stând într-un singur loc ore în şir, înţepându-te în degete cu un ac până sângerezi.

El zâmbi.

— Ei bine, aici este problema, atunci. Acul trebuie să intre în ţesătură, nu în deget.

Ea clipi iute spre el de câteva ori.

— Probabil că măscăricii tremură de frică în faţa magnificului tău umor.

El se umflă în pene în glumă.

— Toţi bărbaţii tremură în faţa măreţiei mele. Şi doamnele de asemenea.

Vivienne zâmbi şi bătu din palme.

— Splendidă veste, nepoate. Înseamnă că totul merge bine cu mireasa ta, atunci?

Buna dispoziţie se evaporă şi el se întristă deodată. Sperase să ajungă treptat la acest subiect, nu aşa brusc. Dar acum nu mai putea fi evitat. Ea întrebase, ca şi când ar fi simţit că Fiona era motivul vizitei lui. Mătuşa lui avea simţurile surprinzător de ascuţite.

— Nu, nu e bine. Nu îi e pe plac mai nimic din ce fac sau spun.

Vivienne râse.

— Mi se pare fermecătoare. Cred că problema este la tine.

— Tu o vezi cu alţi ochi.

Vivienne înclină din cap.

— Acordă-i fetei puţin timp, Myles. A sacrificat mult, şi nimic din toate acestea nu a fost alegerea ei. Dacă faci pisica să se retragă într-un colţ, va scuipa şi va da bir cu fugiţii. Nu o poţi forţa.

— Nu am forţat-o nicicum. Exact opusul, de fapt. Nu m-am atins de ea din noaptea nunţii.

Dumnezeule mare, nu intenţionase să-i împărtăşească atât de multe. Nu era în niciun caz treaba ei. Acum nu avea să mai scape de ea.

— Nu ai atins-o? Ce înseamnă asta?

— Nimic.

La ce erau bune pernele de pe scaunul lui? Trase una şi o umflă, însă în van. Vivienne râse înfundat.

— O, Myles, dragul de tine! În sfârşit, ai întâlnit o femeie în stare să reziste farmecelor tale de invidiat şi ţi se pare o provocare grea. Unde ţi-e curajul?

— Nu de curaj duc lipsă. Ştii că m-a tăiat, nu?

— Am auzit de la Tavish că era un cuţit foarte mic.

El umflă perna din nou, apoi o aruncă la podea.

— De partea cui eşti? întrebă fără înflăcărare.

Vivienne îşi aşeză ambele mâini în dreptul inimii, nevinovată ca un înger.

— Sunt de partea dragostei.

El pufni.

— A dragostei? Dumnezeule, femeie! Ţinteşti prea sus cu săgeata lui Cupidon. M-aş mulţumi să ne înţelegem, dar eu şi Fiona am ajuns la un impas, şi mă tem că niciunul din noi nu va ceda.

Mătuşa lui râse.

— De cât timp eşti căsătorit? De o săptămână? Şi, în răstimpul acesta, ţi-ai petrecut nopţile fie pe drum, fie cu tatăl tău. Sincer, nu e în firea ta să renunţi aşa uşor.

— Nu am renunţat. Doar că nu ştiu cum să procedez cu cineva atât de iraţional ca Fiona.

— De ce acuză bărbaţii femeile că sunt iraţionale doar pentru că nu le înţeleg? Nu e drept.

Nu îl ajuta.

— Mi-am tratat soţia mai mult decât corect, Vivi. Ea este cea care a fugit, m-a atacat şi m-a făcut mincinos. Nu văd cum ar fi vina mea.

Vivienne îl bătu pe braţ.

— Nu e vina ta, dragule. Şi nu dispera. Cu puţină muncă de convingere, se va îndrăgosti de tine. Sunt sigură de asta. Şi vei fi un bărbat mai bun după ce o vei dobândi în urma strădaniei.

El se simţi uşor atins de cuvintele ei. Zâmbetul ei era ironic şi indulgent.

— Desigur, eşti un bărbat splendid, curajos, puternic şi galant. De asemenea, eşti pripit şi puţin arogant.

— Arogant? Asta este nedrept. Nu mă pot apăra prefăcându-mă umil.

— Nu, nu poţi. Ea scutură din cap şi râse din nou. Nu a zis cândva Tavish că eşti un băietan arogant cu gura cam mare?

— Nu de când l-am învins în lupta cu sabia. Se aplecă în faţă. Ar fi trebuit să ştie că nu-i putea fi de folos ca aliată, scoţându-i în evidenţă defectele în loc să-i spună cum să le învingă pe ale Fionei. Aşadar, ce sugerezi să fac?

Nu-şi putu ascunde tensiunea din glas. Vivienne îşi netezi fustele de mătase.

— Fii drăguţ cu ea.

Myles tăcu, aşteptând o continuare care nu veni.

— Asta e tot? Acesta este sfatul tău înţelept? Să fiu drăguţ cu ea?

— Da. Şi ai răbdare. Cel mai uşor curs este deseori cel mai bun. După ce va vedea cât de bun eşti, va accepta adevărul. Nu o poţi forţa să-şi schimbe opiniile, dar acordă-i timp să vadă unde greşeşte. Şi până atunci… fii drăguţ.

Logică femeiască întortocheată.

— Am fost deja drăguţ, izbucni el.

Vivienne se ridică iute, cu o ţinută rigidă.

— Folosind un ton precum acesta? Am văzut cum ai rezolvat situaţia cu ea în dormitor, când ne-ai alungat ca pe nişte muşte. Aşa vrei să vadă soţia ta că tratezi femeile?

— Vă alungam ca să pot rămâne singur cu ea.

Vivienne oftă, prefăcându-se a-şi pierde răbdarea.

— Ţţ-ţţ-ţţ, Myles. Nu ai prins niciodată un peşte?

Ce legătură ar putea avea cu discuţia lor? Ar trebui să plece în clipa aceea şi să încheie conversaţia.

— Ba sigur că da.

— Şi ai luat momeala şi ai aruncat-o în capul peştelui? Nu, bineînţeles că nu. Ai cufundat undiţa în apă, cu ceva ademenitor la capăt, poate ceva strălucitor şi care poate stârni curiozitatea. Iar apoi ai aşteptat şi ai lăsat peştele să vină la tine. La fel e şi cu femeile. Las-o să vină la tine, şi va fi prinsă. Dar, dacă îţi vei pierde răbdarea, va trebui să o iei de la capăt.

De aceea nu li se îngăduia femeilor să intre pe câmpul de luptă.

Din pricina acestor tactici viclene.

Avea într-un fel dreptate, poate, dar răbdarea lui şi Fiona păreau a fi mereu în contratimp. Cu toate acestea, merita un mic efort, căci nu prea avea opţiuni mai bune. Luă perna plină de cocoloaşe de pe podea şi o puse la loc în spate.

— Voi încerca să fiu drăguţ.

— Excelent. Farmecul tău natural o va câştiga, cu siguranţă. Între timp, ai putea să-i arăţi împrejurimile. Nu a văzut mare lucru din Dempsey. Acum, că Cedric se simte mai bine, poate că i-ai putea arăta grădinile sau ai putea-o

duce în sat. Şi ai putea-o lua şi pe Alyssa. Asta ar trebui să o înveselească pe Fiona.

Satul. Da, s-ar putea să funcţioneze. Avea treburi de rezolvat acolo, iar ea l-ar putea însoţi. Dat fiind că tatăl său era ţintuit la pat, îi revenea sarcina de a se asigura că totul decurgea bine cu supuşii lor. Putea să o ducă chiar în după-amiaza aceea.

Se ridică, simţindu-se mai optimist decât fusese când venise, şi se pregăti să facă planuri pentru a-şi cuceri soţia.

Capitolul 22

Trecură pe lângă turnurile de pază imense, peste vechiul pod de piatră, ajungând pe câmpurile verzi ale satului. Fiona îl urma pe un buiestraş blând, în vreme ce soţul ei îşi mâna calul de luptă spre nord, departe de sat şi spre ţărmul aspru al fiordului Fyne. Soarele era sus pe cer, trimiţându-şi razele calde spre ei, şi niciun nor negru nu ameninţa să strice excursia. Dumnezeu, care părea să verse mereu ploaie asupra Fionei, păstra o. porţie de soare rezervată pentru Campbellii lui preferaţi.

Alyssa călărea alături de Fiona, pe o iapă ageră, cu pasul mare. Fata turuia fericită, şi Fiona se bucura de compania surorii lui Myles. Prezenţa ei era un amortizor bine-venit şi o scutea pe Fiona de obligaţia de a conversa cu Myles direct. Caii nechezau şi săltau, de parcă ziua caldă le-ar fi adus şi lor bucurie. Cei trei urcară şi coborâră colinele, văzând iepuri şi căprioare şi în răstimpuri casa câte unui mic arendaş, până când ajunseră la o margine a fiordului Fyne. Se opriră un moment să-i admire frumuseţea şi apa întunecată care se izbea de ţărmul stâncos. Fiona se uită spre cer. Briza era blândă şi caldă şi nu se simţea deloc aerul sărat pe care îl aduceau deseori vânturile din apropierea casei ei.

Era o zi încântătoare, şi nici măcar prezenţa neîntreruptă a lui Myles şi privirile pe care i le arunca frecvent nu puteau să o strice.

El nu mai spusese nimic despre presupusa confesiune a lui Cedric. De fapt, era cât se putea de afabil, ca şi când nu s-ar fi certat niciodată. Fusese galant când se aflau în curte, ajutând-o pe Fiona să urce pe cal. Îi aranjase scăriţele cu mare grijă şi zăbovise cu mâna pe glezna ei. Fiona văzuse emoţiile perindându-se pe faţa lui timp de câteva clipe. Credea că voise să îi pipăie gamba chiar acolo în curte. Dar degetele lui se opriseră, şi el zâmbise enigmatic când privise spre ea. Acum călărea, cu aceeaşi expresie relaxată, în timp ce îi arăta peisajul şi îi spunea câte ceva despre istoria locului.

După câţiva kilometri, se întoarseră şi porniră spre sat, la nord de castel.

— Myles m-a învăţat să călăresc, spuse Alyssa în timp ce înaintau.

Era drăguţă şi minionă, stând în şa şi manevrând calul cu pricepere.

— Nu prea am avut de ales, răspunse el. Dacă nu te învăţam să călăreşti, trebuia să te port mereu în spate. Genunchii mei nu erau prea încântaţi. Şi nu prea îmi pria biciuşca.

Alyssa chicoti veselă.

— Nu te-am biciuit niciodată.

— Mi-amintesc prea bine că ai făcut-o. Şi încă des. Erai nemiloasă.

— Era o fundă, prostuţule.

— Ei bine, atunci ai mânuit-o necruţător, căci mă pişcă precum un bici, o tachină el.

Ea râse.

— Iartă-mă, frate! Habar n-aveam că ai un dos aşa catifelat.

Cât ai clipi, cuvântul o făcu pe Fiona să roşească precum racul, amintindu-i de dosul lui în noaptea nunţii lor. Catifelat, într-adevăr. Musculos sub mâna ei. Tuşi pentru a-şi drege glasul, deşi nu era nevoie. Myles o privi pe sub sprâncene, dar nu spuse nimic.

Conversaţia continuă, pe acelaşi ton lejer, iar Fiona fu cuprinsă de un dor arzător după Margaret. Îi lipsea sora ei

tot mai mult în fiecare zi, dar niciodată atât de tare ca atunci când era cu Alyssa. Fata era dulce şi calmă, nevinovată ca ploaia de primăvară. Până şi râsul ei semăna cu al lui Margaret. Fiona închidea ochii şi-şi putea imagina că lângă ea se afla propria ei soră.

Cât şi-ar fi dorit să-i trimită o scrisoare în care să-i spună că era bine şi sănătoasă. Dar i-ar dezvălui şi ce se întâmplase cu Bess, şi încă nu putea pune incidentul în cuvinte. Nici măcar nu era sigură dacă clanul Campbell ştia că ea avea o soră. Dintr-un motiv ciudat, păstrase toate gândurile despre Margaret pentru sine, ezitând să le împărtăşească, ca şi când, dacă păstra secretul asupra ei, o ţinea mai aproape de suflet

Fu recunoscătoare câteva momente mai târziu când ajunseră în sat, căci gândurile despre casă o întristaseră şi îi umeziseră rapid ochii.

De-a lungul drumului, se aflau prăvălii de toate felurile, în faţa cărora oamenii îşi vindeau mărfurile. Dar, văzându-i pe fiul şi fiica mai-marelui lor, locuitorii se opriră din treabă şi începură să îi salute. Fluturau din mâini şi zâmbeau cu căldură şi, în curând, se strânseră în grupuri, urându-le bun venit. Strigau unii la alţii, şi din clădiri ieşeau tot mai mulţi săteni, urmaţi de zeci de copii. Fiona nu mai văzuse niciodată o primire atât de măreaţă. Era ca şi când ar fi fost din stirpe regală.

Soţul ei opri în piaţa din centrul satului şi coborî din şa, salutându-i cu căldură pe fiecare dintre cei prezenţi, spunându-le deseori pe nume. Părea că-i cunoştea bine, şi respectul pe care i-l purtau era vădit. Erau entuziasmaţi, dar respectuoşi, şi niciunul nu îndrăznea să-i atingă hainele sau să îl întrerupă.

Rudele ei nu erau atât de calde unele cu altele. O cuprinse îndoiala, dar la fel de repede o alungă. Era uşor să fii prietenos când vremurile erau bune şi aveai îndeajuns de mâncare. Chiar dacă membrii clanului ei nu erau atât de apropiaţi, loialitatea lor nu era mai prejos ca loialitatea acestor oameni.

Myles continuă să salute lumea, întinzându-se să o

ajute pe Alyssa să coboare din şa. O aşeză uşor pe pământ, şi fata fu iute înghiţită de o mulţime de femei prietenoase. Apoi el veni alături de Fiona.

— Prieteni, strigă Myles peste larma vocilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea. Îţi urez bun venit, Lady Fiona Campbell, fostă Sinclair, acum una de-a noastră.

Una de-a lor. Declaraţia ar fi trebuit să o ardă ca un stigmat, dar, în schimb, se simţi cuprinsă de o ciudată senzaţie de demnitate. Era doamna lor acum. Nu fiica mai-marelui, nici măcar sora. Era soţia lui, şi într-o zi avea să fie doamna castelului Dempsey. Ce ciudat că nu se gândise la asta mai devreme. Şi mai ciudat că acest gând îi făcea plăcere.

Privi peste mulţime şi văzu chipurile prietenoase ale oamenilor. Lăsă aerul să-i iasă din plămâni, căci nici măcar nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Bun venit, milady!

— Încântaţi să vă cunoaştem, milady!

— Ce zi binecuvântată să ne cunoaştem stăpâna!

Valul de trupuri înaintă din nou, înconjurându-i calul, şi oamenii se întindeau spre ea pentru a-i prinde mâinile în semn de bun venit, până când Myles râse.

— Daţi-vă înapoi acum! Lăsaţi-o pe doamna mea să descalece!

Ridică braţele şi privi spre ea, aşteptând. Nu avea de ales, trebuia să îşi dea drumul în braţele lui. Era diavolul întruchipat îmbrăcat cu pieptar de piele – şi cu zâmbetul soţului ei pe buze. Şi îşi dădu drumul.

Ar fi putut să o ridice pur şi simplu din şa şi să o aşeze pe pământ, dar nu putea să lase să-i scape o ocazie atât de bună.

În schimb, o trase şi o lipi de el, lăsându-i trupul să alunece de-a lungul pieptului său. Fu o greşeală, îşi dădu el seama într-o clipă, căci mădularul îi prinse viaţă ca şi când ar fi fost goală sub el.

Mirosul de vanilie îi ajunse la nări, şi ştiu că nu venea de la vreo brutărie, ci de pe pielea caldă a soţiei lui. Esenţa ei. Cerule, fata asta era otrava sau salvarea lui?

Nu avea prea mare importanţă, căci avea să o înghită oricum. Îl prinse cu mâinile de umeri şi nu putu reprima imaginea picioarelor ei împletite în jurul lui. Avea buzele cărnoase şi uşor depărtate când o lăsă mai jos. Nevoia de a o săruta îl izbi ca o ghioagă. O putea face aici şi acum. Supuşii săi l-ar aclama, gândind că este un mire îndrăgostit. Dar nu putea prezice reacţia ei, şi nu avea să se lase respins în faţa clanului său.

Înghiţi şi o aşeză pe pământ mai brusc decât intenţionase, şi ea îl privi oarecum surprinsă.

— Scuze, mormăi el şi o întoarse, astfel încât să stea exact în faţa lui. Avea nevoie de momentul acela pentru a-şi stăpâni gândurile fără astâmpăr şi pentru a-şi controla erecţia îndărătnică. Am treabă cu câţiva dintre voi, strigă el. Eu, soţia şi sora mea am vrea să stăm la cină.

— Puteţi veni la hanul meu, milord, strigă o voce groasă. Cea mai bună bere şi cele mai curate mese!

Mai multe voci se auziră protestând şi venind cu propriile propuneri.

Ridică o mână, râzând din nou.

— Mulţumesc, Tom. E bine la cârciumă la tine. Vă mulţumesc tuturor pentru sugestii.

Alyssa veni alături de el.

— Îi pot arăta eu împrejurimile Fionei, Myles. Sunt sigură că doamnele vor avea mare grijă de noi.

— Într-adevăr, aşa vom face, adăugă o tânără cu părul roşcovan, cu dinţi enormi şi un şorţ acoperit de făină.

— Veniţi la prăvălia mea, doamnelor. Biscuiţii mei sunt cei mai buni din zonă. Uşori ca aerul.

Fiona privi peste umăr spre el, ca şi când i-ar fi cerut permisiunea. El se gândi să facă o glumă pe tema aceasta, dar îşi muşcă limba. Vivi îl sfătuise să fie drăguţ, aşa că nu făcu decât să zâmbească şi, prinzând-o de încheietură, îi ridică mâna şi o sărută delicat pe dosul palmei.

— Ai după-amiaza la dispoziţie, milady. Fă ce doreşti, iar, dacă vrei să cumperi ceva, o poţi face. Voi încheia socotelile după ce terminăm aici.

Ea părea uluită, ca şi când nu ar fi priceput ce spunea,

dar nu îşi retrase mâna. Apoi, la fel de repede pe cât vorbise el, Alyssa chicoti şi o trase pe Fiona înspre brutărie. Myles privi după ele, buclele roşcate şi întunecate ale Fionei scânteind printre creştetele castanii şi blonde lipsite de strălucire, ascunse sub bonete simple, ale celorlalte femei.

Bătrânul Tom se apropie, zâmbind larg, dând la iveală gingiile goale.

— Îmi faci o onoare, milord. Cârciuma mea este într-acolo, după cum ştii.

Aruncând o ultimă privire spre soţia sa care se îndepărta, Myles se întoarse să-şi urmeze supuşii spre han. Spera să rezolve repede şi cu uşurinţă treburile din ziua aceea. Nu avea dispoziţia necesară pentru a zăbovi asupra unor chestiuni neînsemnate cum ar fi o oaie rătăcită sau capra care intrase în grădina vecinului. Se afla acolo pentru a demonstra buna-credinţă, pentru a întări încrederea clanului în înţelepciunea şi în spiritul justiţiar de care dădea dovadă în lipsa tatălui său, dar mai presus de toate voia să termine cu toate şi să o ia pe urmele soţiei sale mergând la brutărie pentru a-i oferi plăcinte dulci.

Scutură din cap, alungând imaginea. Era ridicol cât de tare îl distrăgea fata aceasta. Se aşeză la o masă în cârciumă, cu o halbă de bere, spunându-i lui Tom să trimită vorbă că era gata să asculte păsurile sau solicitările sătenilor. Speranţele sale că avea să termine repede fură iute năruite, căci în faţa hanului se formă o ditamai coada.

Sorbi cu sete din bere şi îi făcu semn nevestei lui Tom să îi toarne încă una. Apoi îl cheamă pe primul sătean.

Erau nişte plângeri despre un taur în călduri care scăpa întruna, în ciuda eforturilor ţăranului de a-l ţine legat, şi se cereau bani pentru a repara acoperişul stricat al morii, plus o dispută al cărei subiect era un bărbat al cărui câine furase slănină. Ultima chestiune a zilei fu înaintată de un bărbat care cerea îngăduinţa ca fiica lui să se căsătorească cu un Mackenzie. Myles consimţi, căci neamul Mackenzie era cumsecade, şi nu putu să reziste fetei care îl implora din privire pe după umărul tatălui ei.

Tatăl păru uşurat, şi ziua se încheie într-o atmosferă plăcută.

Myles goli halba, îi mulţumi hangiului şi plecă să-şi caute soţia şi sora.

Înaintă pe uliţă, întorcându-se în piaţă şi întrebându-se cum îşi petrecuseră ele dimineaţa. Dat fiind că Alyssa era emisarul său, fără îndoială zăboviseră uitându-se la funde şi fleacuri şi poate la vreo rochie sau două. Se putea lipsi de ele, dar erau un mijloc de a-şi îmblânzi soţia, aşa că meritau banii. La asta se gândea în timp ce mergea, mirându-se că devenise brusc sentimental, căci îşi dădu seama că nu urmărea să aibă doar pace alături de Fiona. Dorea, într-adevăr, ca ea să fie fericită. Înţelesese, din puţinele mărturisiri pe care i le făcuse în legătură cu trecutul ei, că nu cunoscuse prea multe plăceri sau bucurii, în vreme ce el avusese din plin parte de aşa ceva. Râse înfundat în sinea lui, gândindu-se că poate i se urcase berea la cap, deşi nu băuse decât o halbă.

— Milord, se auzi o voce din spate.

Se întoarse şi văzu un aurar stând în uşa prăvăliei.

— Da?

— Milord, mă întreb dacă v-aş putea invita înăuntru să vă arăt un lucru pe care l-a admirat doamna dumitale. Dacă-mi e îngăduit să o spun, ar fi un frumos cadou de nuntă.

Ah, aşadar neastâmpărata se uitase la fleacuri strălucitoare.

Intră în magazin, şi aurarul îi arătă repede un colier de aur lucrat cu măiestrie. În mijloc se afla un smarald, cu forma şi culoarea asemănătoare cu inelul pe care îl purta Fiona. Era o bijuterie splendidă, la un preţ mai mult decât rezonabil.

Myles îl privi pe meşter.

— Eşti sigur că ăsta i-a plăcut?

Omul încuviinţă din cap.

— Foarte sigur, milord. Ba chiar l-a probat şi, dacă îmi e îngăduit să o spun, arăta şi mai frumos la gâtul ei încântător.

Îşi drese glasul.

— De ce nu l-a cumpărat? întrebă Myles.

Vânzătorul se îmbujoră.

— A spus că e mult prea scump, deşi Lady Alyssa a asigurat-o că nu e.

Myles zâmbi. Era momeala potrivită, strălucitoare şi ademenitoare. Avea să-i arate lui Vivi că ştia să pescuiască, căci femeile erau atrase de bijuterii. Până şi el ştia asta.

— Îl iau.

Ochii aurarului scânteiară ca pietrele preţioase.

— Foarte bine, milord. Mulţumesc, milord.

Încheiară târgul, iar Myles îşi reluă drumul, căutându-şi mireasa pentru a-i oferi frumosul dar.

Ajunse în piaţă, în spatele căreia se vedea dealul înălţându-se dincolo de marginea satului. Şi acolo, aşezate pe pături, stăteau zeci de femei, înconjurate de copii. Sunetul glasurilor ajungea la el pe aripile brizei.

Părea că doamna lui îi se alăturase la un picnic, căci cu siguranţa era cu ele. Ascunse punga cu colierul în vestă, căci era mai bine să păstreze bijuteria pentru momentul în care aveau să fie singuri.

Poate că ea avea să-i răsplătească generozitatea cu un sărut. Gândul îl încălzi la fel de tare ca paşii repezi pe care îi făcea.

Urcă dealul şi îşi zări soţia, stând pe un tartan alături de sora lui, lângă o fată cu părul negru, al cărei nume îi scăpa. Fiona se lăsase pe spate, sprijinită pe palme, cu fustele albastre adunate în jur, ca un iaz de satin. O fetiţă de vreo şase ani îi împletea flori în păr.

Lui Myles i se strânse stomacul – nu de oboseală, ci din pricina imaginii. Soţia lui, lângă un copil cu mânuţele grăsuţe. Fiona părea foarte fericită, zâmbind la vorbele Alyssei, apoi îşi dădu capul pe spate, râzând din toată inima. Din păr îi căzu o floare. O luă şi o mirosi înainte de a i-o înapoia fetiţei. Copiii se jucau peste tot, alergând de colo-colo şi chicotind, în timp ce mamele lor ciripeau ca nişte vrăbii fericite. Imaginea îl unse pe suflet, căci aceştia erau oamenii lui şi erau bine îngrijiţi. Se simţi mândru şi îşi

jură în tăcere că, atunci când avea să vină vremea să devină căpetenie, urma să se asigure că aveau să rămână la fel de înfloritori.

Fiona nu îl observase apropiindu-se. Când Alyssa îl văzu, el duse un deget la buze avertizând-o. Însă cuvintele soţiei lui îl opriră.

— Sora mea mai mică seamănă foarte bine cu tine, Alyssa. Şi ea mă face să râd la fel de mult. Cel puţin mă făcea, până când am fost nevoită să o las în urmă.

Alyssa o bătu pe mână.

— Atunci, trebuie să o aducem la Dempsey pentru o vizită prelungită.

El stătu un moment, cu inima bătându-i bizar. Avea o soră? Cum de nu ştiuse despre asta?

Îşi drese glasul, şi Fiona îl privi surprinsă, îmbujorându-se, ca şi când ar fi fost auzită spunând ceva mult mai scandalos.

— Doamnelor. Myles înclină din cap. Pot să vă ţin companie?

Fiona îşi linse buzele şi îşi făcu de lucru cu fustele, dar sora lui zâmbi cu căldură.

— Bineînţeles. Te rog.

Alyssa se retrase, făcându-i loc lângă soţia lui.

Se aşeză între ele şi încercă să îi prindă privirea Fionei, dar ea părea ocupată cu funda pe care o învârtea în mâini, neavând nicio tragere de inimă pentru a-i ura bun venit. El se aplecă peste poala ei şi o privi, căci astfel nu îl mai putea evita.

— Cum ţi-a fost după-amiaza, milady? întrebă el şi se aşeză lângă ea.

— Bună, milord.

El trase de funda pe care o ţinea ea în mână.

— Ai cumpărat-o?

Ea scutură din cap, continuând să-l evite.

— Nu, este cadou de la unul dintre copii.

El privi în jur.

— De la care?

Ea îi arătă.

— Fetiţa de acolo, cu codiţe.

Myles văzu fetiţa alergând în cerc, cu un grup de copii care fugeau şi ei, cam de aceeaşi vârstă cu ea. Şapte sau opt ani, ar fi zis.

„Şi câţi ani are sora ei?” nu se putu el abţine să nu se întrebe. Dar soţia lui întorsese capul în cealaltă direcţie, aşa că renunţă la întrebare, laolaltă cu multe altele.

Atunci îşi dădu seama de cât de puţin ştia despre propria lui soţie.

Îi cunoştea firea irascibilă, desigur. Şi impetuozitatea şi felul în care îi scânteiau ochii când spunea el ceva jignitor. Şi cât de moi avea buzele şi cât de dulce curbura gâtului. Şi că avusese un căluţ în copilărie. Dar, în afară de aceste câteva lucruri, nu ştia nimic despre viaţa ei de dinainte de a fi căsătoriţi.

— Cu ce ţi-ai petrecut timpul astăzi? întrebă el în schimb, gândindu-se că întrebarea era atât de banală, încât nu ar fi avut ce să o deranjeze.

Apoi îşi înghiţi oftatul de frustrare când sora lui răspunse în locul ei, răsplătindu-l cu toate detaliile exasperante ale aventurilor lor. Iar privirea Fionei zăbovea peste tot, mai puţin asupra lui.

Capitolul 23

Pe drumul de întoarcere spre Dempsey, soţul ei părea abătut. Fusese destul de agreabil când li se alăturase pe pătură, însă ceva din purtarea lui sugera că era tulburat. Nu îi păsa, desigur, dar dispoziţia lui se schimba ca vremea, fără veste. Acum călărea în tăcere alături de ea, ca şi când ar fi fost cufundat în gânduri apăsătoare. Dar, ca mai devreme, la venire, ochii lui o căutau întruna. Îi simţea privirile, ca nişte aripi de fluturi, poposind, apoi începând să bată din nou. Alyssa călărea la mică distanţă în spatele lor, fredonând încet, ca pentru sine.

Soarele începu să coboare peste munţi,

împurpurându-i în depărtare, şi norii tapetau cerul. Avea să plouă în curând. Caii simţeau şi trăgeau de frâie.

— Te-ai simţit bine astăzi? întrebă Myles în cele din urmă.

— Da. Mulţumesc pentru invitaţie.

Putea fi reverenţioasă dacă voia.

— Mulţumesc că ai acceptat, răspunse el înclinând din cap.

După un minut, se stârni vântul, furându-i o floare din păr.

O prinse cu vârfurile degetelor, stânjenită.

— O, uitasem de ele.

Întinse mâna să le scoată.

— Nu, spuse el. Sunt frumoase. Ar trebui să porţi mereu flori în păr.

Părea să vorbească serios, dar ea se simţea expusă şi vulnerabilă. Lăsă petalele să-i cadă din mână, însă ceilalţi boboci rămaseră unde erau. Să îi scoată acum ar părea sfidător, şi avuseseră o zi atât de plăcută, încât nu voia să o strice printr-o impertinenţă.

Se lăsă din nou tăcerea, auzindu-se doar sunetul moale al copitelor cailor şi din când în când câte o pasăre.

— De ce nu mi-ai spus că ai o soră?

Întrebarea soţului ei, chiar dacă fusese rostită pe un ton blând, veni ca o lovitură. Nu fusese sigură până în momentul acela dacă o auzise sau nu.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Nu. Şi totuşi, pare un detaliu care ar fi putut ieşi la iveală fără să te trag de limbă. Unde era când am fost la reşedinţa Sinclair?

— Ascunsă.

Fiona strânse mai tare de frâu.

— Ascunsă? De ce? E diformă?

Ea se încruntă auzindu-i presupunerea josnică.

— Dimpotrivă. E mai frumoasă decât îţi poţi închipui.

— Atunci, de ce să o ascunzi?

— Pentru că nu trebuia să o întâlneşti.

Nu-şi putu reţine tonul ameninţător.

Acum fu rândul lui să se încrunte. Era evident din expresia lui că avea convingerea că răspunsurile ei erau voit evazive, însă vocea îi rămase sigură.

— Mă gândeam că ar fi vrut să-şi vadă sora căsătorindu-se. Nu-mi spui tot adevărul.

Fiona se uită la postura lui rigidă şi îşi dădu seama că nu mai conta dacă îi spunea acum.

Margaret era în siguranţă la reşedinţa Sinclair, iar el nu mai constituia o ameninţare.

Îl privi.

— Dacă ai fi văzut-o pe Margaret, poate că nu m-ai fi ales pe mine.

El se opri, relaxându-se vizibil.

— Te temeai că mă voi însura cu ea în locul tău?

— Poate.

Buzele lui zvâcniră. Ridică din umeri.

— Eram logodit cu tine, Fiona. Dar, mărturisesc, sunt flatat de grija ta.

Ah, ce arogant era. Campbell tipic. Credea că gelozia frăţească o făcuse să o ţină pe Margaret departe de el. Simţi un gust amar şi nu se putu abţine.

— Nu este nicio flatare la mijloc, milord. Dar m-am gândit doar să-mi protejez sora de avansurile tale. Nu voiam să o forţez să fie în locul meu.

Buna lui dispoziţie se evaporă. Ochii i se întunecară şi se îngustară. Mormăi:

— Desigur. Pentru un moment, am uitat că îţi displace căsătoria aceasta şi că te-am abuzat. Slavă Cerului că soarta surorii tale nu este îngrozitoare ca a ta.

Înfigându-şi călcâiele în crupa calului, o luă la galop, îndepărtându-se fără a privi în urmă.

Era un nesăbuit. Puţina bere pe care o băuse la han îi alterase, pesemne, simţurile, căci stătuse pe pătură toată după-amiaza gândindu-se cum să-şi facă nevasta să îl adore. Dar ea era la fel de hotărâtă să nu îl lase. „Să-mi protejez sora de avansurile tale!” Putea să-i cumpere o duzină de coliere de smarald, că tot duşman avea să-l considere. Traversă podul, iar copitele calului tropotiră pe

pietre ca nişte clopote prevestitoare. În curte, sări din şa, aruncă frâiele unui grăjdar şi intră în sală.

— Adu băuturi în camera contelui, îi spuse unei servitoare, căci simţea o mare nevoie să stea la căpătâiul tatălui său şi să-l mai întrebe o dată cum Dumnezeu se îndrăgostise de Aislinn Sinclair. Trebuia să fi fost mult mai dulce decât fiica ei.

Intră în camera tatălui său, bucuros să-l vadă stând în capul oaselor în pat. Marietta stătea lângă ei, cu o carte de psalmi în poală. Myles traversă încăperea şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Bună, mamă, tată. Arăţi bine.

Cedric începu să râdă şi sfârşi prin a tuşi.

— Sunt la fel de puternic precum un pisoi nou-născut, dar eşti un fiu bun să-mi spui asta.

Cuvintele tatălui său nu erau departe de adevăr. Era slab, cu pielea pătată la tâmple, unde încă i se vedea rana. Tăietura se vindeca, dar vânătaia rămânea. Avea braţul într-o bandulieră de mătase strălucitoare, o mică frivolitate în total contrast cu scopul său. Celelalte răni erau ascunse sub o cămaşă fină de pânză. Încă un lucru câtuşi de puţin practic, dar trebuia să pretindă că se îmbrăca pe cât putea de bine. Pentru cămaşa aceea trebuia să fi fost de vină mama lui.

— Cum a fost călătoria în sat cu Fiona? întrebă mama sa.

— Foarte productivă, mamă. Tată, te vei bucura să auzi că taurul bătrânului Bigsby este încă plin de vigoare şi însămânţează toate junincile care îi ies în cale.

— Myles!

Mama doar se prefăcea a fi şocată. Ştia prea bine că nu o putea oripila.

— Scuzele mele, mamă! Poate că ne vei scuza cât îi povestesc tatii detaliile mai banale de peste zi?

Tatăl lui încuviinţă.

— Ai stat destul lângă mine, Mari, şi sunt o companie plictisitoare. Du-te şi găseşte un subiect de bârfă cu sora-ta! Femeia părea a vrea să refuze, dar contele o îndemnă

din nou. Haide, du-te!

Ea se ridică, punând cartea de psalmi pe masa de lângă fereastră.

— Prea bine. Mă voi retrage. Noapte bună, iubirea mea. Noapte bună, fiule.

După ce ea închise uşa, Myles se aşeză pe scaunul de pe care tocmai se ridicase mama lui, sprijinindu-şi picioarele de patul tatălui său.

— Nu prea mai am alte veşti. Chestiuni simple, rezolvate cu uşurinţă. Moara are nevoie de un nou acoperiş.

Servitoarea din sală sosi cu câteva cupe şi o carafă de vin. Aşeză tava pe masă şi apoi îi oferi o cupă plină lui Myles.

— Poţi să bei, tată? întrebă el.

— Bineînţeles că pot. Nu sunt mort.

Fata îi dădu şi lui o cupă, apoi, cu o reverenţă grăbită, plecă.

Cedric trase o duşcă lungă, oftând.

— Ah, aşa da. Medicul m-a făcut să mănânc fiertură de ovăz. De parcă aşa îţi recapeţi puterile. Şi peste ce ai mai dat astăzi? Am auzit-o bine pe mama ta? Fiona te-a însoţit?

Myles îşi trase picioarele de pe pat, şi tălpile îi pocniră pe podea înainte de a se apleca în scaun.

— Da, m-a însoţit. Şi s-a simţit bine toată ziua. Tată, îţi aminteşti ce mi-ai împărtăşit în timp ce aveai febră?

Cedric sorbi cu sete.

— Da.

Myles se scărpină în cap.

— Ei bine, i-am povestit şi soţiei mele, şi nu crede o iotă. E clar că mama ei a păstrat secretul la fel de bine ca tine.

Cedric oftă.

— Speram să nu-ţi spun niciodată nimic din toate astea. Dar atacul acesta m-a făcut să mă gândesc la moarte, şi, dacă mor înainte ca armistiţiul să prindă rădăcini, totul va fi în zadar.

Myles nu se simţi deloc în largul lui auzindu-şi tatăl

vorbind despre moarte. O înfruntau în fiecare zi, desigur, dar niciodată nu mai fusese contele atât de aproape de ea.

— Dar de ce este atât de important armistiţiul acesta cu clanul Sinclair? Nu mai contează pentru Aislinn acum, căci nu mai trăieşte.

— Eu da. Tatăl său roşi când vorbi. Şi am jurat să-i protejez copiii. Această promisiune nu obligă mai puţin.

— Şi speri să îi protejezi pe Fiona şi pe ceilalţi aliindu-i cu noi şi cu regele?

Sorbi din cupă. Contele încuviinţă din cap.

— Întocmai.

Myles se înecă uşor cu berea.

— Mai este altceva?

Tatăl său goli cupa.

— Voi păstra unele secrete pentru mine.

La naiba cu tatăl său şi cu secretele lui! Ezită din nou, simţindu-se frustrant.

— Tată, nu pot conduce eficient fără a şti tot ce ai de spus. Dacă mai sunt şi alte lucruri, spune-mi acum. Dar Cedric nu făcu decât să întindă cupa pentru a i-o reumple. Myles luă carafa de pe masă şi umplu cupa. Ştii că există o şansă ca în spatele acelei ambuscade să se fi aflat clanul Sinclair, da? întrebă Myles, iar iritarea se auzea limpede în vocea lui.

Contele se gândi un moment.

— Am vorbit pe îndelete cu John la nunta ta, Myles. Pare cu capul pe umeri, şi am credinţa că vede importanţa acestui armistiţiu. Nu se lasă dus de emoţii impetuoase, ca fratele său.

— Da, dar fratele său este căpetenia.

— Adevărat. Dar nu pot înţelege de ce Simon ar fi de acord cu căsătoria, pentru ca apoi să-i anuleze scopul. Mama ta îmi spune că Tavish s-a dus să-l informeze pe regele James despre atac. Ascultă ce-ţi spun, dacă va afla ceva, atunci va afla că Archibald Douglas a pus totul la cale.

— Dar Archibald Douglas este în Londra de când l-a exilat regele.

— Da, şi Douglas este un şarpe care şopteşte în urechea suveranului Angliei. Nimeni altcineva nu conspiră mai mult pentru a-l detrona pe James, căci, dacă regele nostru este înlăturat, Douglas se va întoarce acasă şi va prelua din nou regenţa Scoţiei.

— Douglas nu are drepturi adevărate. Este tatăl vitreg al regelui, nimic mai mult.

— Da, dar încă este căsătorit cu mama regelui. Şi, dat fiind că James nu are încă moştenitori, Douglas este în continuare următorul la rând. Şi sunt multe clanuri puternice care s-ar bucura să-l vadă înapoi la cârmă, căci le-ar aduce foloase.

— Şi ne-ar distruge pe noi.

— Da, foarte probabil.

Myles sorbi din nou cu sete.

— În cazul acesta, să sperăm că Tavish se va întoarce curând la Dempsey cu ştiri utile.

— Da, şi între timp trebuie să o convingi pe soţia ta că nu suntem nişte monştri.

— Mărturisesc, tată, că sunt oarecum la ananghie din punctul acesta de vedere. Nu am mai întâlnit o fată atât de îndărătnică. Am apelat chiar şi la sfatul lui Vivi.

Tatăl său izbucni în râs, ceea ce se încheie cu un nou acces de tuse.

— Cu ce te-ar putea ajuta Vivi? întrebă el cu greu. Nu a trebuit să curteze niciodată o muiere.

— Aşa-i, şi şi-a băgat soţul în pământ. Dar pare să se înţeleagă cu nevasta mea.

Cedric ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt făcute din aceeaşi stofă, poate?

Myles zâmbi fără să vrea.

— Vivi mi-a sugerat să fiu *drăguţ.*

— Drăguţ?

Contele ridică şi din cealaltă sprânceană.

— Da, drăguţ. Aşa că i-am luat miresei mele un colier.

Tatăl său încuviinţă din cap.

— Pare abordarea potrivită. Şi ce s-a întâmplat când i l-ai dat?

— E la mine în buzunar. M-a enervat pe drum spre casă şi încă nu i l-am dat.

Contele râse din nou.

— Dă-i-l. Poate o vei aduce pe calea cea bună.

Trecură la alte lucruri, detalii obişnuite despre conducerea gospodăriei, vremea caldă, costul mâinii de lucru pentru acoperişul morii. Se făcu târziu. Era plăcut să petreacă timp cu tatăl său, fără să-şi facă griji gândindu-se la comploturi, la neveste şi alte intrigi. Dar în cele din urmă ochii contelui începură să se închidă, şi Myles îşi dădu seama că şi el era obosit.

— Te las să te odihneşti, tată. Somn uşor, să te vindeci!

Ieşi din dormitorul contelui, îndreptându-se spre al său şi întrebându-se de ce primire urma să aibă parte dacă soţia lui era încă trează. Colierul îi atârna greu în buzunar. Ar trebui să-l dea în schimbul unui sărut. Râse înfundat punând mâna pe clanţă, dar îi veniră în minte cuvintele ei de mai devreme.

„Urmăream doar să-mi protejez sora de avansurile tale. Nu voiam să o forţez să fie în locul meu”.

Se îmbujoră de ruşine dintr-odată, şi asta îl duru profund, căci nu făcuse nimic ruşinos. Fusese răbdător cu ea, mai tolerant cu purtarea ei decât ar fi fost cei mai mulţi bărbaţi. Muiere nerecunoscătoare. Avea să o facă să-i ceară sărutările, la urma urmelor. Nu avea să forţeze o femeie care găsea umilitoare atingerea lui. Îşi proteja sora, ca să vezi!

Luă mâna de pe clanţă şi înaintă pe coridor. Avea să se odihnească în altă parte şi să îşi lase soţia să caute căldură în propria ei mândrie îndărătnică.

Capitolul 24

Fiona se întreba unde dormea soţul ei de câteva zile. Trecuseră patru nopţi de când le părăsise pe ea şi pe sora

lui în drum spre Dempsey. În acele zile fusese cordial, dar rece, sosind în fiecare dimineaţă să îşi schimbe îmbrăcămintea, apoi plecând din nou. În timpul meselor venea uneori să li se alăture în sală, dar deseori cina în camera tatălui său. Fiona îşi petrecea timpul cu Vivi şi cu Alyssa. Marietta rămânea distantă, politicoasă, dar rece. Într-atât de mult, încât până şi sora ei începuse să îi şoptească Fionei la ureche: „Nu te descuraja! Nu este vorba că nu te place. Mereu a fost astfel”.

Fiona îşi reamintea că nu conta ce credea soţia contelui, însă, cu toate acestea, într-un colţ al minţii, ştia că nu era aşa.

Doamnele erau împreună, cosând în camera lui Vivi, când se auzi un strigăt şi, la scurt timp după aceea, răsună o bătaie la uşă. Deschise o servitoare, şi în faţa uşii se afla o tovarăşă de-a ei radioasă.

— Doamnelor. S-a întors Lord Tavish. Şi l-a dus cu el pe Lord Robert.

Alyssa chicoti de bucurie şi, împreună cu Vivienne, lăsă cusutul deoparte.

— O, Fiona, sigur îl vei adora pe Robert. Dar nu trebuie să-l laşi să te tachineze. E bine cunoscut pentru glumele sale.

Fiona simţi că îi bate inima mai tare. Încă un Campbell de care să se ferească? Minunat. Alyssa ieşi pe uşă, săltând pe hol. Vivienne şi Fiona o urmară mergând agale.

— Pari posomorâtă, spuse Vivi.

— Mai mult decât de obicei?

Fiona începuse să glumească şi ea cu mătuşa lui Myles, ceea ce părea să le apropie şi mai mult. Vivienne râse uşor înclinând capul pentru a o privi mai bine pe Fiona.

— Nu, nu mai posomorâtă decât de obicei. Şi cu siguranţă nu atât de posomorâtă ca în prima noapte.

Femeile înaintară pe hol, ieşind în curte, unde Tavish şi fratele lui Myles erau salutaţi ca nişte eroi cuceritori. Fiona îl remarcă imediat pe Robert, căci semăna cu Cedric, doar că avea un maxilar mai puţin pronunţat. Avea un ten mai deschis decât al fratelui său şi bucle şatene. Înălţă

capul şi îi întâlni privirea. Aproape că se împiedică, căci avea cei mai albaştri şi mai adânci ochi pe care îi văzuse, mai degrabă violet decât indigo. Nu era de mirare că femeile îi cădeau la picioare.

Vivienne chicoti şi şopti:

— Ai grijă, e un mare pehlivan.

Myles se apropie de fratele său şi se întoarse, urmându-i privirea. Când ochii i se opriră asupra Fionei, se încruntă şi păşi în faţa lui Robert, spunând ceva ce ea nu auzi. Robert râse şi încuviinţă. Fiona simţi că se înroşeşte, căci, orice ar fi spus, nu încăpea îndoială că fusese despre ea.

Când soţul ei se întoarse din nou în direcţia ei, avea o expresie mai relaxată, şi se îndreptă împreună cu fratele său spre ele. Robert se aplecă să-şi sărute mătuşa pe obraz.

— Vivi cea cu vino-ncoace, nu ai îmbătrânit deloc. Eşti cumva vrăjitoare?

— Ceva de genul. Bun venit acasă, Robert.

Îl sărută şi ea pe obraz.

— Aş fi venit mai repede, dar Tavish m-a făcut să bat pasul pe loc. Vârsta şi prea multă bere i-au venit de hac.

Zâmbetul i se lumină mai tare, căci unchiul său era chiar în spatele lui.

— Încă ţi-aş mai putea arăta câte ceva în curte, băiete. Ne vedem acolo mâine.

— E o provocare, unchiule?

Tavish zâmbi larg.

— E o promisiune.

Robert încuviinţă din cap.

— Pe mâine, atunci!

Se întoarse din nou spre Fiona. Ea spera că nu avea faţa îmbujorată. Tânărul era ridicol de atrăgător, cu gropiţe în obraji şi în bărbia pătrată.

Myles se apropie, întinzându-se şi luându-i mâna pentru a o aşeza pe după braţul său, ca şi când ar fi fost cei mai intimi parteneri.

— Robert, îmi face o mare plăcere să ţi-o prezint pe

Fiona Campbell. Soţia mea.

Cuvântul era plin de subînţelesuri ascunse. Sau poate nu tocmai ascunse. Dar Robert dădu dovadă de bună-cuviinţă şi de maniere impecabile, luându-i cealaltă mână şi aplecându-se deasupra ei, repede şi scurt.

— Este o onoare să te cunosc, Lady Fiona. Îţi sunt dator.

— Vai, domnule, cum aşa? întrebă ea cu voce nesigură.

El zâmbi larg.

— Dat fiind că stimabilul meu frate va fi preocupat de o persoană atât de încântătoare ca tine, toate doamnele libere vor fi ale mele.

— Şi câteva dintre cele mai puţin libere, murmură Tavish. Haide, ia-o din loc! Te aşteaptă tatăl tău.

Robert încuviinţă încă o dată din cap şi îi făcu cu ochiul Fionei.

— Aştept cu nerăbdare să ne cunoaştem mai bine, milady.

Myles o strânse de mână şi o trase mai aproape de el, în timp ce grupul se îndrepta spre sală.

— Robert a fost la curte, draga mea, spuse Myles. Iartă-i stilul direct. Acum voi merge să stau cu tata o vreme. Sper că vei putea găsi ceva delectabil cu care să-ţi petreci timpul cât lipsesc.

Ea privi spre faţa soţului ei. Îi spusese mai multe cuvinte decât îi adresase în ultimele zile. Şi cât de pline de solicitudine păreau. O lăsase singură o săptămână, aşa că de ce era brusc interesat? Ah, fratele său. Desigur. Myles avea să joace rolul soţului iubitor de dragul lui Robert. Ce prostie, căci sigur cel din urmă era îndeajuns de deştept încât să ştie că nu exista dragoste între ei. Poate că ar trebui să şteargă orice îndoială trăgându-şi mâna de sub braţul soţului ei.

Dar privi spre Robert şi văzu că se uita la ea, cu un licăr curios în ochi. Poate că aşa se făceau lucrurile la curte, dar spera că pe faţa ei nu se citea altceva decât indiferenţă, căci nu i-ar fi fost de niciun folos să creeze

neînţelegeri între fraţi. Iar Robert era duşmanul ei, la fel ca Myles. Chiar dacă avea un chip de arhanghel şi un zâmbet de ticălos.

— Voi găsi ceva de făcut pentru a-mi petrece timpul fără tine, îi spuse Fiona soţului ei, cu o voce şi o expresie voit neutre.

Myles îi zâmbi, părând totodată recunoscător şi încordat.

— În acest caz, aştept cu nerăbdare să ne vedem la cină.

Apoi îi prinse bărbia cu degetele şi îşi lipi buzele de ale ei, atât de apăsat şi de rapid, că păru mai curând un stigmat decât un sărut. Ştia că era pentru Robert, dar tot îi stârni furnicături şi îi lăsă un gol în piept după ce el se desprinse.

*

Mama lui Myles era cu contele, agitându-se ca de obicei, când intrară în cameră. Îl văzu pe Robert şi lăsă să-i cadă peria din mână în poala soţului ei.

— Robert! Ce grozav! Traversă încăperea grăbită, cuprinzându-şi fiul în braţele acoperite de satin. Dumnezeule! Eşti prea slab.

— Mi-ai lipsit, mamă. Nu m-a mai cicălit nimeni de luni în şir. Şi nu sunt prea slab. Sunt plin de muşchi.

— Ba eşti. Nu te hrăneşte regele?

Îl trase spre Cedric.

— Mamă, am fost în campanie la graniţă, iar mâncarea a fost groaznică, dar mă poţi îngrăşa cât stau la Dempsey, dacă doreşti.

Cedric râse.

— Vino aici, fiule! Lasă-mă să te privesc aşa cum trebuie!

Myles se dădu la o parte, privind la fratele său mai mic, care se aşeză pe patul tatălui lor, rezemându-se de spetează, atât de relaxat, de parcă nici nu ar fi lipsit de acasă.

— Spune-mi, băiete, cum o duce regele? întrebă Cedric.

— E plin de planuri, ca întotdeauna. S-a căsătorit cu Marie de Guise acum câteva săptămâni şi, în onoarea ei, a renovat o mare parte din Linlithgow. Este un loc mai frumos decât Falkland acum, deşi vânătoarea nu e la fel de bună. Şi intenţionează să navigheze spre Ţinuturile înalte către sfârşitul verii. M-a rugat să-l însoţesc. Şi pe tine, Myles, dacă tata se poate lipsi de tine aici.

Myles simţi un val de entuziasm. Era o mare onoare să navigheze cu regele. Dar imediat se gândi că asta ar însemna să o părăsească pe Fiona atât de curând. Lucrurile erau tare incerte între ei, şi i-ar fi plăcut să fie prezent pentru a le limpezi înainte de a o abandona. Ideea că punea nevoile ei, chiar şi pe ale lui, înaintea regelui, îl sperie. Fata era ca un val într-un iaz – fiecare acţiune de-a ei punea în mişcare tot ce era în jur.

— Dar Douglas şi tagma lui? Au iscat probleme? întrebă Cedric.

Îi făcu semn lui Tavish să se apropie. Tavish se aşeză pe un scaun.

— Regele James a trimis cercetaşi să iscodească zona în care am fost atacaţi. Probabil nu vor găsi nimic, dar are spionii săi, şi poate vor afla ceva folositor.

Myles se apropie, apucând speteaza din spatele cefei lui Robert şi aplecându-se.

— Ne aflam pe pământul clanului Fraser când am fost atacaţi.

Robert încuviinţă.

— La nord de Inverness, mi-a spus Tavish. Dacă aşa stau lucrurile, probabil au fost membrii clanului Fraser, cu ajutor de la verii lor Douglas. Ambele clanuri sunt peste măsură de furioase pentru că regele a acuzat-o pe Lady Janet Douglas că a conspirat să-l otrăvească. Este sora lui Archibald Douglas, desigur, fiind suspectă din pricina aceasta. Totuşi, este o trădare să comunice cu Douglas, iar regele are dovezi că au schimbat numeroase mesaje.

— Ce mesaje? întrebă Cedric.

Robert ridică din umeri.

— Nu ştiu exact, dar, dacă regele are nevoie de un motiv pentru a scăpa de cineva, îl va găsi. Sau îl va crea, dacă îi face plăcere.

— Ai grijă ce spui, băiete! Asemenea vorbe te pot face să ajungi să atârni în ştreang, îl avertiză Tavish.

— Are dreptate, fiule, fu de acord Cedric. James nu are încredere în nimeni necondiţionat. Nici măcar în noi.

— Aşadar, ce se va întâmpla în continuare? întrebă Myles. Discuţia despre trădare îl stânjenea, căci, deşi părea că familia soţiei sale nu avea nimic de-a face cu ambuscada, nu cu multă vreme în urmă clanul Sinclair fusese ţinta mâniei regelui. Doar căsătoria lui şi hotărârea tatălui său de a-i apăra îi proteja acum. Fragilitatea situaţiei îi îngheţa sângele în vene.

Robert se ridică.

— În continuare, sugerez să luăm cina. Dacă mama spune că sunt prea slab, o fi având dreptate.

*

Cina fu plăcută, iar Fiona constată că se simţea nespus de bine. Sala cea mare era plină ochi de membrii clanului, veniţi să îl salute pe Lord Robert. În timp ce se ospătară cu friptură de mistreţ, delicatese şi dulciuri, el îi delectă pe toţi cu poveşti deocheate despre aventurile sale. Vinul curgea ca un râu primăvara, iar Fiona se încălzi în curând de la băutură şi de la atâta veselie, larma voioasă a petrecăreţilor zumzăindu-i în urechi.

Pe tot parcursul serii, soţului ei nu se desprinse de ea, oferindu-i câte un dumicat delicios sau îndemnând servitoarea să îi umple cupa din nou. Zâmbea întruna, firesc, şi era relaxat, foarte diferit de cel care fusese în ultimele zile, când de-abia o privise. Dacă atenţia pe care i-o arăta era doar de paradă, era un bun actor, căci juca cu convingere rolul mirelui îndrăgostit. Sau poate că sosirea fratelui său îi vrăjise pe toţi.

— Pari a fi în largul tău astă-seară, milord, spuse ea

într-un final.

Chipul lui îi fu traversat de o umbră, care dispăru însă la fel de repede pe cât apăruse.

— Sunt în largul meu, cum ar trebui să fiu. Fratele meu s-a întors acasă, tata se vindecă şi am o soţie frumoasă alături.

Privirea pe care i-o aruncă fu mai curând o provocare decât o declaraţie, ca şi când ar fi îmboldit-o să îl contrazică. Ea îşi muşcă limba, neavând niciun răspuns pregătit. Zâmbi şi sorbi din vin.

Oricare ar fi fost motivul lui, voia ca Robert să creadă că totul era bine şi nu vedea de ce l-ar fi contrazis. Fraţii ei erau mereu în competiţie şi la fel părea să stea lucrurile şi în cazul lor. Şi, într-adevăr, dacă Robert vedea o vulnerabilitate în căsătoria fratelui său, era posibil să fie genul care să profite. Nu îi era de niciun folos să fie curtată de un Campbell. Cu siguranţă, nu avea nevoie de încă unul.

Myles se apropie văzând că tace.

— Eşti frumoasă, să ştii, când nu ai încruntătura aceea de Sinclair pe chip.

Vocea lui se transformă într-o şoaptă răguşită, şi îi acoperi mâna cu a lui. Fiona aproape că sări de pe scaun la această familiaritate.

— Aş putea chiar să îţi mărturisesc că mi-ai lipsit în aceste ultime zile, adăugă el.

Pasiunea din ochii lui era de netăgăduit. Atingerea lui o arse ca o flacără. Şi, dacă era o femeie cinstită, putea să admită că şi ea îi simţise lipsa.

— Tu eşti cel care are drumuri misterioase. Eu nu m-am ascuns, spuse ea.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet agale.

— Este o invitaţie? Un simplu cuvânt din partea ta, şi voi reveni cu cea mai mare bucurie în dormitorul nostru.

Era iscusit ca un şarpe. O lăsase de capul ei, sperând ca ea să se simtă singură, ceea ce se şi întâmplase, însă nu într-atât încât să îl încurajeze să se întoarcă în patul ei. Sau cel puţin nu într-atât încât să o recunoască.

— Îmi place solitudinea, milord. Dorm netulburată şi

îmi închipui că sunt încă fecioară, acasă la mine.

El strânse din dinţi, iar zâmbetul îi îngheţă pe faţă.

— Închipuie-ţi ce doreşti, Fiona. Adevărul nu poate fi alungat.

Nu intenţionase să îl irite, doar să îl descurajeze. Când i se întunecau ochii, devenind somnoroşi şi senzuali, ca în clipa aceea, când îi atingea mâna şi îi şoptea la ureche, instinctul de apărare se trezea imediat la viaţă. Simţea nevoia de a-l respinge.

În clipa aceea, seara se schimbă radical pentru ea. Soţul ei se întoarse şi începu o conversaţie cu Tavish, care stătea lângă el în cealaltă parte. Fiona simţi că i se iveşte o lacrimă stupidă, şi nu-şi putea imagina de unde venea. Clipi, alungând-o. Alyssa stătea în dreapta ei.

— Eşti bine, Fiona? întrebă ea.

Fiona încuviinţă.

— Mi-a intrat ceva în ochi, cred. Atâta tot.

*

Câteva ore mai târziu, în timp ce se dezbrăca ajutată de Ruby, se gândi la soţul ei şi la licărul din ochii săi când privea în direcţia ei. Simţi furnicături neobişnuite în trup şi căzu pe gânduri. Nu făcuse un secret din faptul că o dorea, dar totuşi îşi petrecea nopţile în altă parte. Zile în şir, nu făcuse nicio încercare de a o seduce, şi ar fi trebuit să fie bucuroasă. *Era* bucuroasă, desigur. Era mai bine să-l ţină la distanţă, căci, atunci când îi atinsese mâna la cină, aproape că icnise din pricina arsurii pe care o simţise. Flăcările o traversau chiar şi acum, deşi se chinuia să le alunge. Forţa ei de Sinclair slăbea cu fiecare zi ce trecea.

— Braţele sus, milady, o instrui Ruby. Haideţi să scoatem cămaşa aceasta.

Fiona ridică braţele, supusă ca un copil, dar, în timp ce servitoarea îi scotea veşmântul, materialul îi atinse sfârcurile ca un sărut discret, şi Fiona trase deodată aer în piept. Expiră încet, venindu-i să-şi prindă sânii în mâini pentru a le potoli durerea bruscă. Era o senzaţie ciudată,

căci îşi simţea trupul fierbinte şi rece în acelaşi timp, ca şi când ar fi turnat apă pe o plită încinsă, de pe care picăturile săreau şi sfârâiau într-un dans încins.

Fiona se încruntă din pricina propriilor gânduri. Petrecuse prea mult timp cu Vivi în ultima vreme. Femeia avea o fire prea destrăbălată, vorbind mereu despre marile plăceri ale iubirii carnale. Era o prostie. Fiona încercase. Nu fusese îngrozitor. Dacă era să spună adevărul, fuseseră şi lucruri care îi plăcuseră, dar în mare parte îşi amintea doar o grămadă de mormăieli şi multă frecare. Nu avea nevoie de aşa ceva. Şi totuşi, trupul ei părea înclinat să nu dea crezare minţii.

Ruby se întoarse cu o cămaşă de noapte, cea din pânză groasă pe care o purta întotdeauna, şi, când i-o strecură peste trup, acesta o trădă încă o dată. În minte îi apărură imediat imagini cu soţul ei. Myles, întins în pat, sărutând-o la han, trăgându-i picioarele grăbit în jurul şoldurilor lui, în noaptea nunţii lor. Dumnezeule mare, cum de putea tânji după mângâierea lui? Când devenise o uşuratică?

Ruby veni în faţa ei, legându-i fundele cămăşii de noapte, înfăşând-o de parcă ar fi fost un prunc, dar nu era. Şi totuşi, nu era nici tocmai femeie. Era undeva la mijloc. Din toate punctele de vedere. Nu mai era fecioară, dar nici tocmai soţie. Nu mai era din neamul Sinclair, dar nu era pe deplin o Campbell. Simţi lacrimile arzându-i ochii şi îi îndepărtă mâinile lui Ruby.

— Mulţumesc. Termin eu.

— Da, milady. S-a întâmplat ceva?

Fiona zâmbi cu chiu, cu vai.

— Totul este bine, minţi ea. Dar mă doare puţin capul şi aş vrea să fiu singură.

— Da, milady.

Ruby făcu o reverenţă stângace şi închise uşa în urma ei cu un ultim bufnet.

Fiona se aşeză la masa de toaletă şi luă peria, trecându-şi-o uşor prin păr. Apoi o aşeză la loc şi îşi vârî degetele prin bucle încet, aşa cum ar fi putut-o face un

iubit, şi trupul îi vibră de dorinţă şi de data aceasta. Închise ochii, şi câteva momente se lăsă să îşi închipuie cum ar fi putut fi viaţa ei dacă s-ar fi căsătorit din dragoste şi nu din obligaţie. Ce bucurie ar fi fost să fie mângâiată de un bărbat care o adora! Care o preţuia şi o respecta. Un bărbat ale cărui sărutări să-i facă inima să duduie şi picioarele să tremure şi să se desfacă. Deşi încerca din răsputeri să invoce un cavaler imaginar, toate imaginile se concentrau asupra chipului lui Myles. Vedea zâmbetul şi ochii lui, îi simţea mâinile. Şi gura.

Îşi atinse buzele cu degetele, ca şi când ar fi putut gusta. Bărbat blestemat. Îi răpise atât virginitatea, cât şi identitatea. Acum îi furase şi gândurile.

Se ridică iute de la masă, doborând scaunul în grabă. Îl lăsă acolo, ca un copil bosumflat, şi se duse spre pat stingând toate lumânările, până când încăperea rămase într-o beznă aproape deplină. Nu mai rămăsese decât licărul focului din şemineu. Se strecură sub aşternuturi oftând din rărunchi şi se rugă să adoarmă.

La un moment dat, un zgomot la uşă o trezi din somnul uşor. Focul ardea mocnit în camera întunecată şi din sala de dedesubt se auzeau sunete vagi. Trebuia să fie aproape miezul nopţii. Uşa se deschise, şi văzu o siluetă masivă. Se gândi să ţipe, dar fiara trecu printre pat şi şemineu, şi ea văzu că era un bărbat. Ar fi putut să întrebe cine era, dar bruta se împiedică de scaunul răsturnat şi căzu cu zgomot, lăsând să-i scape un şuvoi de înjurături scandaloase, şi Fiona îşi dădu seama că era soţul ei.

Capitolul 25

— Ce faci aici? întrebă soţia lui, ca şi când prezenţa sa ar fi necesitat o explicaţie.

— E dormitorul meu! mormăi el. Îi zvâcnea genunchiul, de parcă l-ar fi lovit o ghiulea de tun, dar, mai rău de-atât, îl izbise ceva peste faţă şi, chiar şi acum, simţea că îi curge sânge din nas. Dumnezeule, femeie,

dacă aş fi ştiut că ai pus o capcană, aş fi adus o lumânare.

Fusese în sală cu Robert şi Tavish, vorbind despre trecut şi punând la cale strategii pentru viitor, până când în cele din urmă se săturase de vin şi de poveştile fratelui său. Aşa că le urase noapte bună şi, pentru prima oară în ultimele patru nopţi, se îndreptase spre dormitorul său. Dormise în camera lui Robert în ultima vreme, sperând că absenţa lui ar putea-o îmbuna pe soţia lui. Dar fratele lui se întorsese acum, iar Myles hotărâse că era de ajuns. Era soţia lui şi, fie că îi plăcea, fie că nu, avea să doarmă lângă ea de azi înainte.

În timpul cinei, sperase să o înmoaie cu atenţiile lui. Cu toate acestea, ea refuzase să-l invite. Acum se trezi pe covor, strângând din dinţi la durerea din genunchi şi întinzând mâna să oprească şuvoiul din nas.

— Dacă aş fi ştiut că vii, aş fi pus scaunul la loc, spuse ea.

Dumnezeule, fata avea tupeul să pară indignată. Avea un dar al ei de a face ca fiecare propoziţie să sune a acuzaţie.

— Ai putea aprinde o lumânare, te rog?

Se strădui să sune calm, dar nu reuşi. Cu toate acestea, o auzi coborând din pat, şi în curând se văzu o scânteie. Lumina slabă a lumânării stinghere, pe lângă focul care abia pâlpâia, arunca umbre prin încăpere.

— Eşti rănit? avu ea decenţa de a întreba. S-a auzit un pocnet teribil.

— Sunt bine.

Fiona veni mai aproape, iar lumina pâlpâitoare aruncă o reflexie stranie asupra pielii ei translucide. Îşi lăsase părul desfăcut şi purta o cămaşă de noapte albă, de pânză. Un veşmânt cuviincios, care însă lui îi făcea inima să duduie. Zvâcnetul se mută din rotulă în vintre.

Ea se aplecă şi scoase un icnet.

— Dumnezeule, Myles, sângerezi. Aşeză lumânarea pe masă şi aprinse rapid alte câteva. Aruncă un buştean pe foc. Apoi dispăru în garderobă pentru un moment, întorcându-se cu o cârpă.

— Stai aici pe scaun! Lasă-mă să văd!

El o lăsă să îl ridice şi să-l aşeze pe scaun.

— E nasul. Probabil m-am lovit de piciorul scaunului.

Ea apropie lumânările şi turnă apă dintr-o carafă în lighean, înmuind cârpa.

— Lasă capul pe spate. Mişcă mâna.

— Ce-ţi mai place să faci pe şefa.

— Sângerezi ca un prostănac. Mişcă mâna, am zis.

O lăsă să-l îngrijească, surprins de blândeţea atingerii ei, în comparaţie cu tonul aspru al cuvintelor ei. Dar nu avea să se plângă, căci, atunci când se apleca, îi văzu sânii săltând pe după pânza albă. Înghiţi din nou şi îşi dori ca lumina lumânării să fie mai puternică şi decolteul mai adânc. Dacă ar întinde mâna, şi-ar putea umple palma cu carnea ei. Gândul îl săgetă până în testicule. Însă avea mâinile pătate cu sânge, aşa că şi le ţinu în poală, departe de bucluc şi acoperind dovada că era din ce în ce mai excitat.

— Crezi că e rupt? întrebă ea.

Gândindu-se doar la mădularul lui, rosti:

— Ce?

— Nasul. Crezi că l-ai rupt?

— O, mă îndoiesc, deşi doare ca naiba.

Apăsă cu arătătorul pe coama nasului. Fiona înmuie din nou cârpa în lighean, apoi o stoarse. I-o apăsă pe nări.

— Ia, ţine-o pe nas!

El făcu întocmai şi încercă să-şi ascundă surpriza când ea îi luă cealaltă mână şi începu să o şteargă cu o altă cârpă umedă. Ar fi putut-o înmuia în lighean, dar nu o făcu. Era mult prea plăcut să fie îngrijit de ea.

Fiona se ocupă de o mână, apoi de cealaltă, cu sprâncenele împreunate de concentrare, în timp ce îi curăţa palmele, îndepărtându-i petele stacojii cu cârpa umedă. Părea mai minuţioasă decât era cazul, dar el îşi ţinu gura.

Apoi ea îi şterse fiecare deget de la bază până la vârf, şi Fiona crezu că avea să moară din pricina mişcării, ca şi când ar fi avut zece mici mădulare, tresărind fiecare sub căldura mâinilor ei care îl frecau cu cârpa umedă. Îi făcea în

ciudă fără să ştie. Dumnezeule, cât o dorea!

*

El avea mâinile mari. Cu mult mai mari decât ale ei, şi aspre de la bătături şi cicatrici. Nu frumoase sau catifelate, nu nişte mâini odihnite, însă era fermecată de forţa şi de grosimea palmelor lui, de arcuirea puternică a fiecărui deget şi de inelul cu sigiliu, care îl proclama drept Campbell. Astfel de mâini erau făcute pentru a învârti sabia şi pentru a înfrânge duşmanii. Mâini care ucideau. Însă ştia că fuseseră blânde când îi atinseseră faţa la han sau îi tăiase legăturile de la mâini. Sau când o ţinuse de mână la cină. Nu înţelegea cum mâinile acelea puternice, tăbăcite o puteau atinge cu atâta delicateţe. Cu toate acestea, ştia că puteau. Îndepărtă şi ultima picătură de sânge şi îl privi.

Avea capul dat pe spate, cu ochii închişi. Probabil că rana îi provoca o durere imensă, căci pe frunte avea broboane de sudoare şi respira sacadat. Îi privi gâtul musculos şi observă că avea pulsul accelerat.

Îi dădu drumul mâinii, şi aceasta căzu, strângându-se în pumn. Fiona mai clăti o dată cârpa, storcând-o şi înlocuind-o cu cea pe care el şi-o ţinea lipită de faţă cu cealaltă mână. El deschise ochii şi o privi atât de ciudat, încât ea crezu pentru o clipă că s-ar putea să îl şi luat ameţeala. Unii bărbaţi păţeau asta când îşi vedeau propriul sânge, deşi el nu părea genul impresionabil.

— Eşti bine? întrebă ea din nou.

El pleacă uşor capul şi îndepărtă cârpa. Era pătată pe alocuri de sânge. Trase aer pe nas.

— Cred că sunt bine.

— Ei bine, lasă capul jos şi mai aşteaptă puţin.

El se încruntă.

— Nu, sunt bine. Dar tu te-ai cam murdărit. Înclină din cap spre trunchiul ei, şi ea privi în jos, văzând că avea cămaşa de noapte umedă şi pătată de apa rozalie din lighean. I se lipea de pântec, şi se înfioră, observând deodată că în încăpere era răcoare.

— Trebuie să te schimbi.

El avea vocea răguşită, şi ea nu-şi putea imagina alt motiv decât poate că era supărat. La urma urmei, era vina ei. Dacă nu ar fi lăsat scaunul răsturnat pe podea, nu ar fi căzut. Presupunea că ar trebui să-i ceară scuze. E important, totuşi, să recunoşti când greşeşti.

— Îmi pare rău, spuse ea, aproape în şoaptă.

El miji ochii.

— Pentru ce, mai exact?

— Pentru că am lăsat scaunul în calea ta. Pentru ce altceva să-ţi cer scuze?

El o privi atât de lung, încât ea se întrebă din nou dacă nu cumva se lovise prea tare, apoi el râse înfundat, scoţând un sunet lipsit de umor.

— Chiar, pentru ce. Curăţă-te, Fiona! Mă descurc singur de-acum.

Vorbele lui o răniră. Îl îngrijise cu mare atenţie, iar el părea a-i purta pică. Faptul că lăsase scaunul în calea lui fusese un accident. De unde să ştie că avea să umble pe întuneric prin cameră, când nu mai trecuse pe acolo de zile în şir? Se duse în garderobă şi luă o altă cămaşă de noapte din cuier. Slavă Cerului că avea încă una din pânză groasă. Nu intenţiona să iasă de acolo nepurtând altceva decât veşmântul acela în care părea mai degrabă despuiată. Îşi scoase cămaşa umedă şi şi-o puse repede pe cealaltă, legând funda la gât cât de strâns putu.

Îl auzi pe Myles în cealaltă cameră, golind ligheanul şi punând lemne pe foc. Părea că intenţiona să rămână, aşa că nu avea de ales decât să se întoarcă în cameră. Cu bărbia în pământ, intră în încăpere şi se îndreptă spre pat.

— Vino şi stai aici un moment! Arătă spre scaunul de lângă vatră. Ea şovăi, până când el spuse: Te rog. Am să-ţi dau ceva. O mustrare, fără îndoială, dar totuşi se aşeză, după cum îi spusese. Aşteaptă un moment aici.

El se duse în garderobă şi se întoarse câteva momente mai târziu. Îngenunche în faţa ei, şi postura lui rugătoare o lăsă fără respiraţie. Îi înmână o punguţă de catifea roşie. Inima i-o luă la goană, ca o piatră pe

suprafaţa unui lac, până când plonjă adânc sub suprafaţa tulbure.

— Ce este? întrebă ea.

El râse înfundat văzându-i stânjeneala.

— Eşti o fată suspicioasă, nu-i aşa? Nu este nimic veninos, promit. Deschide punga.

Ea desfăcu sfoara şi răsturnă punga, trepidând de curiozitate. În poală îi căzu un colier cu aur şi smaralde. Îl recunoscu imediat. Era cel pe care-l admirase când fusese cu Alyssa. Întinse mâna, dar nu îl atinse. De unde ştiuse? Timp de o clipă, se întrebă prosteşte dacă un asemenea pandantiv nu era cumva fermecat.

— Am spioni peste tot, răspunse el, apoi râse văzând că ea nu zâmbea. Aurarul mi-a spus când am trecut pe lângă prăvălia lui, şi am fost încântat să-l cumpăr pentru tine. Am vrut să ţi-l dau mai devreme, dar… eram nervos pe tine.

Ea îl privi în ochi.

— Şi-acum nu eşti?

Tare ciudat mai era soţul ei. Trase aer în piept încet.

— Încă sunt iritat. Dar totodată îmi dau seama că ai pierdut mult când ţi-am abandonat cuferele la marginea drumului şi intenţionez să înlocuiesc lucrurile acelea. Dar, mai mult de atât, Fiona, ţi-ai lăsat în urmă familia şi casa. Şi, deşi ai fugit şi încă îmi opui rezistenţă, nu ai dat înapoi niciodată. Respect asta, chiar dacă aş vrea să încetezi.

— Să încetez?

— Să încetezi să te mai opui.

În vocea lui se ghicea unda unei rugăminţi, însă abia sesizabilă. Ea simţi că i se blocă respiraţia.

— De ce ţi-ai schimbat atitudinea? Nu ne-am prea văzut în ultimele zile.

El ridică din umeri.

— Poate că întoarcerea fratelui meu m-a făcut să înţeleg lucrurile altfel.

— Să le înţelegi altfel? Sau e vorba despre gelozie?

Era o întrebare îndrăzneaţă, dar avea să afle adevărul. Dacă urma să fie un pion în mâinile lor, era mai

bine să afle acum.

El clătină din cap şi zâmbi trist.

— Nu am niciun motiv să fiu gelos pe fratele meu. Robert mă enervează, dar la fel de des mă încântă, însă, dacă soarta ne-ar despărţi, aş suferi din pricina aceasta, şi mă întreb dacă tu suferi din pricina faptului că ai pierdut compania surorii tale. Ţi-aş putea uşura greutatea aceasta dacă ar exista o cale.

Lacrimi de surprindere îi înţepară ochii. Era prima dată când zicea că venirea ei aici nu era o onoare şi o binecuvântare pe care ar trebui să le preţuiască. Faptul că recunoştea că făcuse un sacrificiu o ajuta mult să îl ierte pentru că era un Campbell nenorocit. Luă colierul. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Mult mai scump decât orice bijuterie pe care o avea în cuferele ei. Îl ridică, şi flacăra lumânării săltă pe verigile lui, dansând pe pereţi. Era o bijuterie fermecată, într-adevăr.

— Mulţumesc, Myles. Este încântător. Nu-şi putu controla tremurai vocii.

El zâmbi.

— Nu atât de încântător precum va fi la gâtul tău. Pot să ţi-l pun eu?

Ah, ar trebui să refuze acest cadou cumpărat cu averea neamului Campbell, cu bogăţii răpite de la clanuri mai puţin puternice, precum al ei. Dar nu voia decât să şi-l pună şi să se privească în oglindă. Se răsuci pe scaun şi se ridică. Îşi dădu părul într-o parte şi îl ţinu, în timp ce el îi aşeză lanţul, cu închizătorile la spate. Apoi Myles ezită un moment.

— Închizătoarea aceasta este pentru degete mai fine decât ale mele.

Ea îşi închipui degetele lui în clipa aceea, degetele pe care tocmai le curăţase, şi strânse picioarele pe sub cămaşa de noapte. În cele din urmă, el reuşi să închidă colierul. Zăbovi o clipă cu mâinile pe umerii ei, strângându-i abia sesizabil. Ea îi dădu drumul părului, care căzu pe antebraţele lui, foşnind. Îl auzi oftând. Se întoarse spre el, atingând la rândul ei bijuteria fină.

— Cum arată?

— Uimitor. Uită-te la tine!

Întinse mâna şi luă o oglindă de pe masă, apoi îngenunche din nou în faţa ei, ţinând-o în sus, astfel încât să se poată vedea în ea. Avea obrajii calzi, şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— E prea întuneric aici. Pun prinsoare că nici măcar nu îl vezi.

— Ba da. Luceşte pe pielea ta ca praful de aur.

Întinse mâna să îndrepte oglinda pe care o ţinea el. El îi atinse mâna cu a lui, şi ea tresări ca şi când inimile lor ar fi început să bată în acelaşi timp.

Privi în oglindă pentru câteva secunde, observând aurul, smaraldul şi strălucirea pielii ei. Dar ceea ce îi atrase atenţia fu dorinţa din propriii ei ochi. Erau mari şi întunecaţi în încăperea slab luminată – şi nu din pricina colierului. Privi spre Myles, iar el lăsă oglinda deoparte, cu ochii plini de aceeaşi dorinţă.

Voia să îl dispreţuiască.

Era datoria ei de Sinclair să o facă. Dar încercase, şi era prea greu. Prezenţa lui îi tulbura gândurile şi îi înteţea dorinţa. Deşteptase în ea un lucru pe care nu-l putea uita. Soţul ei nu era crud, nici aspru, nici rău şi nu avea niciunul dintre defectele pe care şi le imaginase ea. În schimb, era bun, răbdător generos şi sincer. Şi nu cerea decât să fie soţia lui pe deplin.

— Este un dar frumos, murmură ea.

Dacă Myles ar fi întins mâna în clipa aceea şi-ar fi atins-o, s-ar fi aruncat în braţele lui, căci acum înţelegea cum de se întorceau florile spre soare. Părea că trupul ei era tras înspre el, gata pregătit pentru sărutul lui, gata să se lase cules. Dar el nu întinse mâna. Îşi ţinu mâinile pe lângă corp. Mândria lui era la fel de mare că ai ei.

*

Myles strânse pumnii, nevoia de a o atinge lovindu-l ca un val care îl trăgea spre ea. Dar rezistă, căci voia să

vină ea spre el în schimb.

— Nu am vrut să fiu nerespectuoasă nevorbindu-ţi despre sora mea, spuse ea văzând că el tăcea în continuare. Cred că ai fi avut grijă dacă te-ai fi căsătorit cu ea în schimb. Dar mă temeam. Nu te cunoşteam pe atunci.

El se gândi un moment şi văzu că scuturile ei începeau să cedeze.

— Iar acum mă cunoşti?

— Puţin. Îndeajuns cât să ştiu că nu eşti crud.

Un compliment din partea ei.

Era încântătoare la lumina focului, privindu-l cu ochii aceia cu gene lungi. Îşi lăsase părul desfăcut. El nu avea cum să reziste.

Întinse mâna şi îşi răsuci o buclă pe deget. Fiona nu se clinti şi nu obiectă. Din partea ei, putea fi considerată invitaţia la care spera. Şi, dacă toţi fiii Scoţiei ar aştepta ca soţiile lor să le iasă în întâmpinare, neamul lui s-ar putea stinge, iar patria ar fi năpădită de englezi murdari.

— Eşti crudă, o tachină el cu blândeţe. Căci mă ispiteşti cu zâmbetele tale şi cu toate acestea îmi refuzi sărutul.

Ea îl privi un moment îndelungat, fără să zâmbească.

— Nu mi-ai oferit niciunul de zile întregi.

El rămase fără suflare, iar mădularul îi tresăltă plin de speranţe.

Stătea dreaptă în scaun, iar el îngenunche în faţa ei. Părul ei era mătăsos şi cârlionţat. Răsuci încă o buclă lângă prima.

— Nu, nu am făcut-o. Trebuie să mi-o ceri, îţi aminteşti?

Scoase un încântător oftat de nerăbdare şi aproape că îi trase faţa spre a lui pentru a pune capăt acestei nebunii îndărătnice. Dar ea se lăsă din nou pe perna de pe scaun şi privi spre foc, apăsându-şi degetul mare pe buze. Părul i se desprinsese de pe degetele lui când se îndepărtase. Simţi cum războinicul Sinclair din ea se lupta cu dorinţa ei de femeie.

El se aplecă şi îşi trecu mâinile pe dosul gambelor ei,

ridicându-i cămaşa de noapte.

— Încetează, spuse ea fără convingere, continuând să privească ţintă spre foc.

— Dacă nu te pot săruta, trebuie să găsesc o altă cale de a-mi petrece timpul.

Ea îi îndepărtă o mână cu piciorul, dar el i-l prinse şi îi frecă talpa cu degetul. Ea închise ochii pentru o clipă. El mişcă degetul din nou şi îi văzu genele fluturând.

Ah, poate că aşa putea ajunge la inima acestei fete. Prin picioare. Şi ce cale încântătoare ar fi! Îi cuprinse piciorul cu ambele mâini şi strânse, frecându-şi palmele de pielea ei. Ea se întoarse şi se încruntă, încercând fără vlagă să se desprindă din prinsoarea lui.

— Ce faci?

El ridică din umeri şi zâmbi.

— Îmi umplu timpul.

— Cu piciorul meu?

— E plăcut, nu?

Ea pufni şi se întoarse spre foc, dar nu se desprinse.

— Nu înseamnă nimic, dar savurează dacă îţi face plăcere.

El râse înfundat la minciuna ei evidentă şi îi prinse şi celălalt picior, lăsându-se pe spate şi sprijinindu-l de coapsele sale. Avea genunchii lipiţi, dar avea să-i facă să se relaxeze şi în curând avea să pătrundă între ei. I se umplu pieptul de dorinţă. Dacă mişca piciorul doi centimetri la stânga, ar şti fără dubiu ce efect avusese asupra lui. Ca şi cum nu ar fi ştiut deja. Nu era atât de inocentă.

Îi frecă picioarele încă un moment, apoi trecu la glezne şi o mângâie încet, până ajunse la gambe, şi degetele i se prinseră în spatele genunchilor ei. Se aplecă şi i se lipi de fluierul piciorului.

Ea oftă şi îşi prinse buza de jos între dinţi. Privirea pe care i-o aruncă era plină de nehotărâre. Nu se asemăna cu încruntăturile din ultimele zile. Îşi atinsese scopul pe jumătate. Îi mai ridică puţin cămaşa de noapte, deasupra picioarelor îndoite, dar ea prinse marginea şi o ţinu în loc.

— Nu, şopti ea.

Era prea aproape. Mâinile lui ardeau ca jăraticul în timp ce înainta de-a lungul coapselor ei acoperite de pânză, oprindu-se pe talie. Chiar şi prin cămaşă, simţea căldura, ca şi când nu ar fi fost nicio barieră între ei. Se aplecă mai tare, până când feţele lor nu mai erau despărţite decât de o respiraţie.

Ea strânse tivul cămăşii, şi el îi simţi muşchii abdomenului încordându-se sub mâna ei. Cu mâna cealaltă, se împinse în umărul lui, ca şi când ar fi încercat să clintească un munte din cale.

— Ajunge, spuse ea, dar tremurul din voce o trădă.

El clătină încet din cap.

— Nu, iubito, nu ajunge deloc.

Îi tresări inima în piept auzind cuvântul afectuos, deşi ştia că era fals. Nu o iubea, nu mai mult decât îl iubea ea pe el. Era instinctul, nimic altceva. Dar apoi el lăsă capul jos şi îi atinse un sân cu obrazul, făcându-l să salte şi să se umfle, ridicându-se spre el, căci nu se putu abţine. Ea îl prinse de ceafă şi îl apăsă mai tare. El gemu şi deschise gura, umezind ţesătura cămăşii de noapte şi arzându-i carnea.

Mâinile lui erau iuţi, mult prea iuţi pentru ea, şi nu apucă să reacţioneze. O cuprinse cu un braţ pe după mijloc şi o trase, în timp ce mâna cealaltă i se strecura pe după tiv, urcând de-a lungul coapsei, până când îi cuprinse fundul gol şi strânse.

Ea ţipă, îngrozită de îngăduinţa ei nesăbuită şi totodată nedorind nimic mai mult decât să se lipească de el, mişcându-şi picioarele astfel încât să-i facă loc între ele.

Gura lui urcă spre coloana gâtului, lăsând în urmă o dâră fierbinte şi umedă. Mintea ei striga să înceteze şi să o lase în pace, dar nu putea articula niciun cuvânt în afară de oftaturi deşănţate. Dumnezeule, era o trădătoare neputincioasă. Era la fel de inutilă pentru clanul ei ca o vrabie. El îşi trecu buzele pe deasupra maxilarului ei şi se opri, zăbovind deasupra buzelor. Atunci îl privi, întunecat în lumina slabă. Inima i se zbătu sălbatic în piept. De-abia putea respira din cauza pulsului bezmetic.

— Cere-mi-o, şopti el atingându-i colţul gurii cu gura lui. Ea întoarse capul, neîndrăznind să vorbească, căci fără îndoială nu ar fi ieşit decât o aprobare. Întoarse faţa spre a lui. Sunt soţul tău, Fiona. Cere-mi-o şi îţi voi oferi o plăcere nebănuită.

Ea îşi linse buzele. Nu mai avea decât o singură săgeată în arsenal.

— Eşti duşmanul meu. Nu vreau nimic de la tine.

Dar cuvintele erau amare şi sunau fals. El o trase mai aproape.

— Eşti o mincinoasă.

Ea oftă auzind acuzaţiile, dar nu putu să nege, aşa cum nu îl putea nega pe el. Îşi strecură mâinile în părul lui şi îl privi ţintă încă un moment. Apoi îl sărută, abandonându-se pe deplin, primind intensitatea dorinţei lui.

Braţele lui erau ca de oţel, o închisoare bine-venită, şi cu cealaltă mână îi frământa fundul. Fiona se abandonă cu totul, fără reţinere.

Blestemaţi fie clanul şi fraţii ei!

Timp de câteva momente delicioase, stătură lipiţi unul de celălalt legănându-se pe scaun, în vreme ce uşurarea şi tensiunea creşteau – două feţe ale aceleiaşi monede. Myles o trase spre marginea scaunului mângâind-o în locul în care i se îmbinau picioarele. Ea se împinse în mâna lui şi simţi un fior crescând înăuntrul ei. El o sărută pe gât, îndepărtându-i cămaşa de noapte nerăbdător şi scoţându-i la iveală un umăr. Ţesătura se prinse în colier.

El râse înfundat, trecându-şi degetul pe deasupra aurului.

— Dumnezeule, Fiona, oftă el, ţi-aş fi dat bijuteria aceasta cu zile în urmă dacă aş fi ştiut că ţi-ar putea slăbi rezistenţa.

Cuvintele lui pătrunseră prin ceaţa dorinţei, ca o ploaie rece de toamnă prăvălită peste ardoarea ei. Se împinse în el şi se lăsă pe scaun. Asta făcuse? O momise cu fleacuri strălucitoare pentru a o face să cedeze?

— Să îmi slăbeşti rezistenţa?

Expresia de pe chipul lui trecu de la confuzie la

remuşcare. El clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun, Fiona. A fost o exprimare nefericită.

Dar nu avea să se lase păcălită.

— Te-ai gândit să mă plăteşti, ca şi când aş fi vreo târfă? Să-mi dai o bijuterie frumoasă şi să mă vezi căzând pe spate? Dumnezeule, iar ea îl lăsase. Se deschisese, fără ca măcar să fie nevoie de un pat. Stătea pe un scaun, fiind cât pe ce să se împreuneze pe duşumea, ca ţăranii.

— Intenţionam ca acest colier să fie un dar. Nu să te cumpăr cu el. Nu aveam nicio aşteptare.

Avea vocea încordată. Bineînţeles că da. Eşuase.

— Acum cine minte? întrebă ea. Mă poţi privi în ochi spunându-mi că nu te-ai gândit să primeşti sărutări în schimbul acestei bijuterii?

El strânse din dinţi.

— Da, voiam să primesc sărutări în schimb. Dar ţi-aş fi dat colierul oricum. Nu te-am forţat, Fiona. Îmi doresc din tot sufletul să evit ceea ce ne-a făcut să ajungem aici. Am fost răbdător. Şi nu îmi cer scuze pentru că te doresc.

— Pentru viclenie ar trebui să-ţi ceri scuze!

Îşi trase cămaşa de noapte peste umăr şi începu să încheie funda de la gât. El îşi trecu mâna peste cap.

— Nu a fost nicio viclenie. Dacă ai fi rezonabilă, ai înţelege asta. Seducţia nu înseamnă înşelăciune.

— Nu aşa cum o faci tu.

Mai avea încă o săgeată, se pare, iar aceasta îşi atinsese ţinta. Ea se ridică brusc şi se întoarse spre foc, trecându-şi mâna prin păr. Era o fată proastă dacă credea că lui îi păsa de sentimentele ei. Dacă ar fi respectat-o, aşa cum spusese, nu ar fi momit-o cu aur şi smarald. Dar era un Campbell, la urma urmelor, plin de dorinţe şi de vicleşuguri. Iar ea îşi îngăduise să uite asta. Probabil că aşa fusese ademenită şi mama ei de se trezise singură într-o vâlcea cu Cedric. Fiona nu avea să fie atât de naivă.

Capitolul 26

A doua zi, dimineaţa devreme, se auzi o bătaie uşoară la uşă, trezind-o pe Fiona din visele însufleţite, pline de culori stacojii. În lumina cenuşie a zorilor, se frecă la ochi şi îi deschise, văzând-o pe Ruby intrând, cu tava cu micul dejun într-o mână. Mirosul de pâine caldă şi de bacon plutea prin aer.

— Bună dimineaţa, milady. Ţi-am adus… Servitoarea se întrerupsese, oprindu-se la capătul patului. O, bună dimineaţa şi ţie, milord. Nu am ştiut… Se opri din nou, făcând ochii mari când Myles înălţă capul de pe pernă.

Încă adormită, Fiona uitase că el era acolo, dar îşi aminti cu iuţeală detaliile nopţii. Căzătura peste scaun, lovitura la nas şi tot ce urmase.

Dar acum era zi, şi servitoarea stătea cu gura căscată privind la soţul ei, expresia ei sugerând că era mai mult decât surprinsă de prezenţa lui. Fiona se uită spre el şi scoase un mic icnet. Se ridicase în capul oaselor şi îşi netezea părul cu mâna.

— Ce? întrebă el răguşit de somn. Fiona se ridică lângă el şi privi spre Ruby. Ce? întrebă el din nou.

— Iartă-mă, milord. Ai un ochi cam vânăt, răspunse Ruby.

— Adu-mi oglinda, mormăi el.

Ruby dădu fuga şi lăsa tava pe masă, apoi găsi oglinda, pe podea, acolo unde fusese lăsată. I-o aduse, însă buzele ei strânse nu trădau nimic. Myles luă oglinda oarecum şovăielnic. Se uită întâi la Fiona.

— E groaznic?

Ea ridică din umeri.

— Nu atât de groaznic.

Oftând resemnat, privi şi el în oglindă şi pufni.

— Dumnezeule, mormăi el.

*

— Haide, o îndemnă Vivi. Spune-mi cum i-ai învineţit ochiul nepotului meu. O tăvăleală năbădăioasă, nu-i aşa?

— Nu, a fost exact cum ţi-am explicat. I-am lăsat scaunul în cale, şi, pe întuneric, s-a împiedicat. Venise în apartamentul lui Vivienne cu speranţa că, dacă avea să coasă alături de ea, avea să poată scăpa de nelinişte, însă nu reuşise decât să se aleagă cu o durere de gât şi cu un zvâcnet în tâmple.

Vivienne se încruntă, manevrând lucrul de mână.

— Ai purtat cămaşa de noapte?

Fiona se foi pe scaun.

— Nu se cade să fii atât de interesată de veşmintele cu care dorm. Credeam că ai lucruri mai importante cu care să îţi ocupi mintea.

— Ei bine, nu am. Nu pot să-mi găsesc bărbat până nu mă întorc la curte. Eşti singura mea sursă de divertisment. Înfipse acul prin ţesătură şi apoi direct în deget. Au! Îşi vârî degetul în gură şi mormăi. Pe toţi sfinţii din ceruri, cât detest cusutul.

Fiona zâmbi, în ciuda dispoziţiei apăsătoare.

— Îmi pare rău că nu te pot distra, dar pur şi simplu nu am nimic de spus.

Nu era tocmai adevărat, desigur. Erau multe de spus, dar Vivi ar fi dezamăgită că lucrurile merseseră prost. La fel cum era şi Fiona, căci Myles nu îi mai adresase niciun cuvânt după ce îl respinsese. El privise ţintă în foc vreme îndelungată, iar ea se întorsese în cele din urmă în pat, rămânând trează aproape o oră, aşteptând ca el să i se alăture. În cele din urmă, adormise, fiind surprinsă să-l vadă lângă ea dimineaţa.

— O, trebuie să fie ceva. Cel puţin spune-mi că v-aţi cunoscut mai bine decât în noaptea nunţii.

Fiona simţi că îi ard obrajii. Plecă uşor capul peste lucrul de mână şi ridică uşor din umeri.

— Nu? Vivi ridică din sprâncene mai să ajung cu ele până în tavan. Apoi râse înfundat şi să lăsă pe scaun. Nu-mi pot închipui cum de se abţine Myles. I-am spus să fie răbdător, dar habar n-aveam că avea să-mi ia sfatul atât de în serios.

— I-ai spus să fie răbdător? Cu mine?

Pe chipul lui Vivi nu se citea nicio remuşcare.

— Da, şi i-am spus şi să fie drăguţ. Dar nu este foarte drăguţ din partea lui să îşi lase mireasa aşa, ca şi când ar fi o călugăriţă atinsă de vărsat. Şi să-ţi fie ruşine că l-ai făcut să aştepte atât de mult.

Fiona fu cuprinsă de un val de incertitudine, însă nu avea dispoziţia necesară pentru a se lăsa mustrată.

— Nu mi-e ruşine deloc. Nu l-am dorit din capul locului.

Vivienne clătină din cap.

— Dar l-ai lua acum, nu-i aşa?

Fiona ridică din umeri neconvingător. Colierul acela o apăsa ca un jug când se gândea că intenţionase să o ademenească cu el. Dar, la lumina zilei, se întreba dacă nu fusese prea pripită.

— Este un bărbat încântător, Fiona, spuse Vivi, şi un soţ bun. De ce nu l-ai dori?

Fiona strânse din dinţi, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu e asta, Vivi. Dar nu-i atât de simplu. Uiţi cine sunt? Şi ce durere a pricinuit familia lui familiei mele?

Vivienne răsuci lucrul de mână şi îl aruncă deoparte.

— Fiona, sincer, duci povara aceasta prea departe. Ştiu că tu crezi că Cedric a avut de-a face cu moartea mamei tale, dar sunt sigură că nu este aşa.

— Este cumnatul tău. Bineînţeles că ai o părere bună despre el.

— Părere bună? Vivienne pufni cu delicateţe. A fost un ticălos. I-a frânt inima surorii mele. Şi, deşi a încercat să o dreagă, nu l-am iertat. Dar, în ciuda tuturor defectelor sale, Cedric iubeşte femeile şi nu e câtuşi de puţin un ucigaş.

Fiona simţi o furnicătură la baza coloanei, care urcă spre ceafă. Îi era cald şi frig totodată.

— I-a frânt inima Mariettei? Cum aşa?

Vivienne o privi ţintă, pentru prima dată serioasă, ca şi când se străduia să-şi aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Nimeni nu este infailibil, să ştii. Nici măcar cei pe care îi iubim din toată inima.

— Nu înţeleg.

Vivi privi în încăpere, ca şi când cineva s-ar fi putut uita printr-o crăpătură sau ar fi ascultat la uşă. Se aplecă, iar Fiona făcu la fel, până când chipurile lor erau la doar câţiva centimetri distanţă.

— Dacă Mari ar şti că ţi-am împărtăşit asta, m-ar arde pe rug. Dar îţi voi spune oricum, că poate aşa vei înceta cu prostiile acestea. Privi încă o dată în jur, apoi se uită ţintă la Fiona. Cedric şi Aislinn au fost iubiţi.

Fiona se lăsă încet pe spate în scaun, cu frustrarea zvâcnindu-i în piept.

— Oh! Ce prostie! Myles a încercat să mă convingă cu aceeaşi poveste. Încearcă să mă facă să cred că vinovat a fost tatăl *meu,* nu contele. Nu este altceva decât un zvon, o viclenie de-a lui Cedric menită să mă facă să cedez.

Dar Vivienne o prinse strâns de încheietură.

— Este mult mai mult decât un zvon. Am dovada.

Fiona rămase fără aer.

— Ce dovadă?

— Vino cu mine, şi-ţi voi arăta! Se ridică, lăsând lucrul de mână să-i cadă din poală pe duşumea. Întinse mâna spre Fiona. Vino odată!

O aşteptă pe Vivi să se ridice de pe scaun, şi ieşiră pe uşă, înaintând pe coridoare, până când ajunseră în faţa capelei. Vivienne îi cuprinse mâinile şi i le strânse.

— Ce-ţi voi arăta, Fiona, nu trebuie să pângărească în vreun fel amintirile pe care le ai despre mama ta. A fost femeie, la fel ca mine şi ca tine, forţată să facă alegeri dificile, şopti ea. Singura mea dorinţă este ca tu să fii fericită aici la Dempsey.

Fiona îşi simţi inima grea, apoi îi stătu în loc. Habar n-avea unde o conducea Vivienne sau ce aveau să descopere. Nu ştia decât că nu exista cale de întoarcere.

Vivienne deschise o uşă de lemn, şi intrară. În interiorul capelei era întuneric, presărat cu pete vagi de culoare de la lumina care se strecura prin vitralii. Pereţii lambrisaţi şi întunecaţi erau acoperiţi cu sculpturi alambicate, şi câteva rânduri de lumânări înconjurau altarul. În faţă atârna un crucifix împodobit de pe care Iisus

privea spre ele cu milă. Înaintară pe culoarul naosului şi făcură la stânga, spre o altă uşă. Vivi bătu încet.

— Părinte Darius? Nu se auzi niciun răspuns. Se întoarse şi îi făcu semn Fionei să se apropie, apoi împinse uşa. Părinte, spuse Viviene. Am nevoie să stau de vorbă cu tine. Se pare că am păcătuit din nou. Râse înfundat de propria glumă, însă tot nu veni niciun răspuns.

Apoi încuviinţă din cap şi pătrunse în încăperea părintelui Darius.

— Nu putem să intrăm acolo, o mustră Fiona în şoaptă.

— Bineînţeles că putem. E singurul drum spre sacristie.

— Sacristie? Nu putem intra nici acolo.

Ce năzbâtii o punea Vivi să facă? Pătrundeau într-un loc sfânt ca şi când nu ar fi fost altceva decât un grajd. Dar Vivi intră, trecând de patul preotului şi de băncuţa de îngenuncheat a acestuia, ducându-se drept spre o altă uşă. Aceasta era mică şi ascunsă într-un colţ. Luă o lumânare de pe noptiera preotului şi-o aprinse.

Privi peste umăr şi rosti încet:

— Dacă stai aici, te va descoperi probabil. Urmează-mă dacă nu vrei să fim prinse.

Fiona privi prin capelă. Rămăsese goală, şi nu se vedea nici urmă de părintele Darius. Vivi dispăru pe scara de după mica uşă, în lumina pâlpâitoare a lumânării. Mânată de teamă şi de curiozitate, Fiona închise uşa camerei preotului şi o urmă pe mătuşa lui Myles.

Vivienne aprinse torţele înşirate de-a lungul peretelui în timp ce cobora. Scara era scurtă şi dădea într-o încăpere cu dulapuri, unele cu lacăte grele cât o ancoră. Un inel de chei de metal atârna într-un cui, şi Vivienne îl luă, punând jos lumânarea. Bâjbâi un moment până când o găsi pe cea pe care o căuta.

— Ar trebui să fie aici. Vivi introduse cheia într-unul dintre lacătele mai mici şi răsuci până când acesta se deschise cu un clinchet.

Fiona tresări la auzul sunetului, căci în mica încăpere

acesta răsună ca o palmă.

— Sunt sigură că nu ar trebui să îl deschizi.

Vivienne îi aruncă o privire exasperată peste umăr.

— Dacă Dumnezeu nu ar fi vrut să-l deschid, nu ar fi lăsat cheile la vedere. Ai încredere în Dumnezeu, Fiona!

Fiona se gândi să cugete la acest lucru, dar nu avu timp, căci uşa dulapului se deschise scârţâind şi Vivienne îndepărtă câteva lucruri, scoţând în cele din urmă din colţurile cele mai depărtate un pachet prăfuit, învelit în muselină decolorată. Era legat cu un şiret simplu de piele. Aşeză pachetul pe podea şi desfăcu repede nodul.

— Cred că asta este, spuse ea încheind operaţiunea. Materialul se deschise, şi apăru un teanc de hârtii împăturite, legate cu altă fundă, de un stacojiu intens.

Fiona nu putea respira şi nici înghiţi, căci, deşi încă nu aflase ce conţineau scrisorile acelea, ştia că aveau să schimbe totul.

— Ce sunt acestea? întrebă ea cu voce dogită, simţindu-şi palmele umede.

Vivi o privi în ochi şi ridică pachetul ca şi când ar fi fost potirul de la Cina cea de Taină.

— Scrisori. Scrisori de dragoste de la mama ta către Cedric Campbell.

Fiona simţi că i se strânge stomacul şi o cuprinde ameţeala. Vivienne veni repede la ea şi o prinse de braţ.

— Ţi-am spus că am dovezi, spuse ea. Susţinând-o în continuare, Vivienne se aplecă şi luă muselina şi sfoara. Nu le putem citi aici însă. Stai să închid dulapul, şi vom merge în camera mea.

Ameţită, Fiona luă pachetul, reuşind chiar să-l învelească în ţesătură în timp ce Vivi încuia lacătul la loc, punând cheile în cui. Apoi o apucă de umeri răsucind-o şi îndemnând-o să urce scările, stingând lumânările în timp ce ieşeau.

Când ajunseră la capătul scărilor, o apucă pe Fiona de braţ.

— Lasă-mă pe mine întâi. O ocoli şi intră în camera preotului. Se duse la uşă şi o întredeschise, uitându-se în

capelă. Îi făcu semn Fionei să o urmeze şi păşi înăuntru.

Înaintară grăbite pe culoar, dar, înainte să ajungă la uşa care dădea în coridor, aceasta se deschise, şi intră părintele Darius. Fiona îşi încrucişă braţele deasupra pachetului, în timp ce Vivienne se aşeză în faţa ei ca să nu-l vadă preotul.

El le zâmbi cu căldură, şi Fiona se gândi din nou cât de puţin semăna cu părintele Bettney. Dar era posibil ca asta să se schimbe după ce avea să-şi dea seama că tocmai furaseră ceva din sacristie.

— Părinte Darius, spuse Vivienne cu entuziasm. Ce plăcere să te vedem.

— Asemenea, răspunse el. Nu v-am văzut la slujba de dimineaţă. Ochii i se încreţiră pe la colţuri. Şi aproape în nicio dimineaţă săptămâna aceasta, dacă nu mă înşală memoria.

— Îmi pare rău, părinte. Dimineaţa sunt foarte tristă. Atunci îmi lipseşte cel mai mult regretatul meu soţ, şi mă tem că plânsetele mele i-ar distrage pe membrii congregaţiei.

Preoţii nu ar trebui să pufnească sau să-şi dea ochii peste cap, dar acesta o făcu.

— Vivienne, răbdarea lui Dumnezeu este neţărmurită, dar până şi el trebuie să se sature de capriciile tale. Totuşi, vino la slujbă mâine, şi s-ar putea să te ierte – atât el, cât şi eu. Mândria mea are de suferit atunci când nu îmi asculţi predicile, să ştii.

Vivienne arcui buzele amuzată.

— Nu cumva mândria este lucrul diavolului, părinte?

Părintele Darius râse, un sunet cald şi amplu care răsună în toată capela. Fiona nu mai auzise niciodată un preot râzând până atunci.

De fapt, nu-şi putea aminti dacă-l văzuse vreodată pe părintele Bettney făcând altceva decât să se încrunte şi să mustre.

— Spiritul tău are câştig de cauză, milady. Dar, cu toate acestea, aş dori să te văd la slujbă din când în când. Acum, ce te aduce în capela astăzi? Pot să fac ceva pentru

tine şi pentru Lady Fiona?

Încuviinţă din cap spre Fiona, care strânse şi mai tare pacheţelul. Se simţea ca Irod care îl înhăţase pe pruncul Iisus din ieslea sa.

— Nu, mulţumim, părinte, răspunse Vivienne amabilă. Am terminat. Am venit să ne rugăm pentru mama şi tatăl lui Lady Fiona.

— Ah, da. Îmi pare rău pentru pierderea ta, milady. Mă voi ruga şi pentru ei în această seară.

— Mulţumesc, părinte, şopti Fiona, căci mai mult de atât nu putea face, copleşită cum era de o multitudine de emoţii.

— Mulţumesc, părinte, adăugă şi Vivienne. Eşti prea bun. Şi promit să fac efortul de a participa la slujbă. Acum ar trebui să plecăm. Cu un zâmbet grăbit, o trase pe Fiona de-a lungul coridorului, şi ieşiră pe uşa capelei. După ce o închiseră în urma lor, femeile se sprijiniră de lemn. Inima Fionei bătea gata să-i spargă pieptul, de parcă ar fi alergat kilometri întregi, şi pacheţelul de scrisori era greu ca o piatră de moară.

Vivienne îl luă.

— Ar fi mai bine să mă laşi să le duc eu. Se întoarseră cu iuţeală în dormitorul lui Vivienne şi se aşezară pe pat. Desfăcură pachetul din nou. Vrei să le citeşti singură? Sau să rămân?

Fiona le privi ţintă, ca şi când scrisorile s-ar fi putut transforma în şerpi zbătându-se încolăciţi sub ochii ei. Nici măcar nu îndrăznea să atingă funda stacojie cu care erau legate.

— Aş vrea să stai, te rog. Dar mai întâi trebuie să-mi spui de unde ştii de ele, dat fiind că erau încuiate acolo.

Vivienne se ridică de pe pat şi îşi turnă nişte vin dintr-o carafă de pe masă. Sorbi cu sete înainte de a umple încă o cupă, pe care i-o întinse Fionei.

— Înainte să sosească părintele Darius, era un alt preot aici. Un bătrân desfrăbălat, care se topea după băutură. Însă era o fântână nesecată de informaţii. Vivienne ridică din umeri cu delicateţe. Într-o seară, când era afumat

bine, mi-a povestit despre scrisori. Cedric le-a pus acolo pentru ca sora mea să nu poată da niciodată de ele. Şi, după ce mi-a spus preotul... Ei bine, mărturisesc că tentaţia de a le citi a fost mult prea mare.

— Le-ai citit? Pe toate?

Nu trebuia să fie un şoc, dar totuşi era. I se părea o trădare nespus de dureroasă. Pentru prima dată, Vivi părea oarecum ruşinată, lăsând capul în piept şi privind în podea.

— Îmi pare rău, Fiona. Ştiu că nu ar fi trebuit, dar nu m-am gândit vreodată că te voi cunoaşte. Părea un joc extrem de ademenitor pe vremea aceea, până când biata ta mamă a fost ucisă, desigur.

Fiona simţi fiere în gură auzind-o.

— Scrisorile pomenesc ceva despre asta?

Vivienne clătină din cap.

— Nimic din câte îmi amintesc. Dar au trecut ani de când le-am citit.

— Cine mai ştie că le-ai văzut? Sau măcar că există?

— Habar n-am cine ştie despre ele. Preotul acela bătrân nu putea păstra secrete. De aceea am renunţat cu totul la spovedanie. De-abia respirând, Fiona privi din nou spre maldărul de scrisori. Scrisori de dragoste. De la mama ei către Cedric Campbell. Dorinţa de-a citi fiecare cuvânt era la fel de mare ca teama de ce urma să afle. Gândul la mama ei tânără, o tânără care tânjea după un bărbat care nu era soţul ei, o făcu pe Fiona să se îmbujoreze. Sorbi din vinul pe care i-l dădu Vivienne pentru a-şi înghiţi nodul din gât, apoi aşeză paharul pe masă, lângă pat.

— Bineînţeles, acestea sunt doar scrisorile pe care Cedric le avea de la mama ta. Nu se ştie ce s-a ales de scrisorile pe care i le-a trimis el ei, adăugă Vivienne.

Fiona îi aruncă o privire.

— Scrisorile lui către ea? Nu m-am gândit la asta.

Bineînţeles că nu, căci, până în dimineaţa aceea, nu ştiuse că cei doi comunicaseră. Şi, într-adevăr, încă nu era sigură că teancul acesta de hârţoage dovedea ceva. Nu putea să afle decât dacă le citea.

Aşa că trebuia să o facă.

Capitolul 27

Mama ei şi Cedric fuseseră iubiţi la curte. Fiona nu se mai îndoia acum de acest adevăr. La început, sperase ca scrisorile să fie falsificate, scrise de mâna altcuiva cu vreun scop diabolic, dar fiecare dintre ele dezvăluia detalii mărunte despre viaţa de la reşedinţa Sinclair, pe care numai mama ei le putea remarca şi pe care doar ea le putea cunoaşte. Scria despre grădina în care cultiva flori şi despre livada din spatele zidului. Scria despre dragostea profundă pentru fiecare dintre copiii ei, dar şi despre faptul că tânjea să se întoarcă la curte, pentru a fi din nou cu Cedric. Ce straniu era să asiste la cele mai intime gânduri ale mamei ei, să-i afle secretele inimii şi dorul aprins după un bărbat pe care nu-l putea iubi după voie, căci amândoi erau căsătoriţi când se întâlniseră prima dată. Părea că Cedric răspunsese la fiecare scrisoare, căci mama ei răspundea la întrebări pe care le pusese el şi pomenea unde s-ar putea întâlni când călătorea în nord. Se părea că legătura lor continuase şi după ce James urcase pe tron, iar Hugh Sinclair fusese alungat. Fiona îşi amintea de câteva ori când nu ştiuse unde plecase mama sa, dar era copil pe atunci şi nu se gândise la asta. Vivienne stătea tăcută, citind scrisorile pe măsură ce i le dădea. La început, Fiona voise să le ţină pentru ea, dar în curând îşi dădu seama că nu putea să îndure singură povara aceea. Era bucuroasă că nu era singură şi primi batista din pânză fină pe care i-o întinse Vivienne când începură să-i curgă lacrimile pe obraz în şiroaie neîntrerupte. Nu ştia ce anume din scrisori o făcea să plângă, atât de diverse şi de profunde erau emoţiile. Trădare, căci mama ei îl înşelase în felul acela pe tatăl său. Deşi fusese un bărbat dur, nimeni nu merita un astfel de tratament. Compătimire pentru femeia care nu avusese libertatea de a-şi trăi viaţa aşa cum ar fi ales să o facă. Şi furie, fiindcă secretul sau dezvăluirea lui condusese cumva la moartea ei. Căci, cu siguranţă, felul în care fusese brutalizată vorbea despre furie şi răzbunare. Dacă existau

scrisori de la Cedric, poate că tatăl ei ştiuse despre ele. Şi dacă ştiuse, oare ce făcuse? se gândi la broşă, broşa lui Cedric, darul de la un iubit înfipt în pielea mamei. I se întoarse stomacul. Fusese un act de gelozie, în mod sigur. Şi cu toate acestea nu putea accepta gândul acela.

Trebuia să poată da vina pe altcineva.

Ultima scrisoare, datată cu doar câteva săptămâni înainte de moartea mamei sale, o lăsă fără respiraţie, deşteptându-i din ce în ce mai multe întrebări.

Dragul meu,

Mi-a sărit inima de bucurie primind ştirile de la tine. Cât de mândru trebuie să fi fost că ai fost numit administratorul lui James la Dempsey. Ai reuşit să-i câştigi respectul, şi este extrem de norocos să te aibă ca prieten, la fel ca mine.

Lucrurile se schimbă aici în ultima vreme. Soţul meu devine din ce în ce mai vigilent, şi sunt momente când mă tem pentru mine şi pentru siguranţa copiilor. Sunt lucruri pe care le voi discuta cu tine despre viitor, pe care nu îndrăznesc să le scriu într-o scrisoare. Se apropie timpul să trecem la fapte. Fiii mei cresc mari şi puternici, şi sunt mândră de amândoi.

Dar Simon se îndepărtează de mine. Mă tem că va ajunge într-un punct din care nu mai exista cale de întoarcere. John e mereu atent şi înţelept, dar este încă foarte tânăr şi mai sensibil decât restul. Nu sunt sigură că este pregătit pentru ce urmează. Fetele mele sunt o bucurie, jucăuşe şi suave. Mă rog în fiecare seară ca într-o zi lucrurile să se aranjeze, iar Myles al tău şi Fiona mea să poată fi uniţi prin căsătorie, aşa cum am plănuit dintotdeauna.

Dragul meu, cât de tare doresc să te văd! Am nevoie de sfatul tău. Dar, mai mult decât asta, am nevoie de sărutul tău. A trecut aproape un an de când ne-am întâlnit ultima oară, şi inima îmi este din ce în ce mai grea. Trimite-mi vorbă, şi voi număra momentele, aşa cum număr

amintirile timpului petrecut împreună.

Iubita ta,

A.

Hârtia îngălbenită de timp căzu din mâinile Fionei şi pluti spre pat. Vivienne o privi, iar pe chip i se citeau în egală măsură compătimirea şi curiozitatea. Apoi întinse mâna şi luă hârtia. O citi repede.

— „Se apropie timpul să trecem la fapte”? Ce vrea să spună prin asta? întrebă Vivi.

Inima Fionei trepidă ca o pasăre colibri, bătând disperată din aripi pentru a-şi menţine echilibrul şi a nu se prăbuşi la pământ.

— Nu ştiu. Nu înţeleg nimic. În afară de faptul că spera ca eu şi Myles să ne căsătorim într-o zi.

— Înţelegi acum că nu i-ar fi făcut rău?

Pe Fiona o durea capul.

— Înţeleg că s-au iubit. Totuşi, nu explică tot ce s-a întâmplat. Unii dintre membrii clanului meu au spus că l-au văzut pe pământul nostru în ziua în care a murit mama. A recunoscut faţă de Myles că era cu ea, dar jură că a lăsat-o în viaţă.

— Atunci înseamnă că trebuie să o fi atacat cineva după ce a plecat el.

— Dar cine?

Ochii Fionei se umplură de lacrimi. Putea nega adevărul până în ziua în care avea să moară, dar tot ce aflase susţinea afirmaţia lui Cedric. Şi făcea ca vinovatul cel mai plauzibil să fie tatăl ei.

Capitolul 28

John Sinclair stătea în sala cea mare şi privea peste masa tocită de lemn, la consiliul căpeteniilor din Ţinuturile înalte, fiecare bărbat fiind rege cu drepturi depline,

apărătorul pământului său, hotărât să lupte pentru el până la moarte. Fiecare dispus să păstreze puterea iluzorie care însoţea gândul acesta. Sutherland, Ross, Mackay şi Gunn şi câţiva dintre căpeteniile mai mici. Cei dispuşi să discute soarta lor colectivă se adunaseră la reşedinţa Sinclair la cererea fratelui său şi începuseră să se contrazică încă dinainte de a se aşeza.

— De ce ar trebui să avem încredere în tine, Simon? Eşti în aceeaşi tabără cu Campbellii acum. Cine spune că nu ne vei trăda? întrebă Sutherland, iar părul lui alb lucea în lumina slabă din sală.

Simon stătea la capătul mesei, cu piciorul încălţat în cizmă pe un scaun şi cu o halbă în mână.

— Nu sunt în aceeaşi tabără cu cei din neamul Campbell, aşa cum nu împart aşternutul cu soţia ta, Sutherland.

Ross râse zgomotos, cu un sunet răguşit care îi zgârie urechile lui John. Fălcile omului fluturară ca ale unui ogar când vorbi.

— Am văzut-o pe nevasta lui Sutherland. Nici eu nu m-aş culca cu ea.

— Ca şi cum ea ar face-o, păduche nenorocit ce eşti, îl repezi Mackay.

Era cel mai tânăr, dornic să-şi dobândească locul printre ei.

În curând, începură să-şi arunce cu toţii glume barbare şi insulte lăudăroase. Ca berbecii care se iau în coarne, îşi disputau întâietatea asupra unor piscuri stâncoase şi pajişti pe care nu creştea mare lucru şi nu înflorea nimic.

John îi lăsă să bodogănească pe neciopliţii aceia plini de sine şi de importanţa lor în lume. Simon îi convocase acolo să comploteze, dar ce conta dacă îi jurau credinţă lui James când avea să ajungă în Ţinuturile înalte? Aici, la miazănoapte, erau izolaţi de politica din Edinburgh. Puteau promite un lucru şi face altul, iar curtea regală nu era mai brează. Regele era nesăbuit să caute loialitate aici, printre aceşti cerşetori şi hoţi, dar ei erau şi mai nesăbuiţi dacă

umblau după bucluc refuzându-l.

John ştia asta acum, căci cugetase în singurătate în ultimele câteva zile, dar nu avea să-şi împărtăşească gândurile cu Simon. Fratele său nu bănuia cât i se schimbaseră sentimentele din ziua în care plecase Fiona. Înainte să vină Campbellii, se gândise doar la răzbunare, ca restul brutelor. Dar acum avusese timp să se gândească la viitor, la viitorul lui, şi la tot ce aflase de la Cedric Campbell după nuntă.

— Nu vă mai împăunaţi degeaba. Avem chestiuni importante de discutat. Simon bătu cu halba goală în masă. După ce se liniştiră şi îşi îndreptară atenţia asupra lui, continuă: Regele soseşte la Gairloch în septembrie. Acum, care dintre voi va îngenunchea ca o târfă, implorându-i dragostea, şi care va sta ca un bărbat alături de mine şi fratele meu, pentru a lupta pentru libertatea noastră?

Bărbaţii priviră cu stânjeneală unii la alţii, însă nu vorbi niciunul.

— Ei bine? întrebă Simon din nou.

— Dacă regele ne învinge, Sinclair, nu va fi deloc milos, spuse Sutherland, privindu-l pe fiecare în parte.

— Milos? spuse Simon scuipând. Mila este pentru bătrâni şi copile. Despre libertate vorbesc eu. Intenţionează să vă lipsească de ea, de pământurile şi de titlurile pe care le aveţi. Şi nu se va opri aici. După ce ne va avea la mână, James va strânge laţul, până când va trebui să îl implorăm pentru fiecare suflare. Tata a refuzat să trăiască aşa, şi eu voi face la fel!

Înflăcărarea lui îi îmboldi.

— Nici eu nu accept, strigă Mackay, ridicând pumnul solidar. Sinclair are dreptate. Regele se preface generos, spunându-ne că ne putem păstra pământurile. Dar ce drept are să ne ofere îngăduinţa lui? Clanul Mackay a ocupat zona aceasta dinainte ca primul Stewart să-şi fi pus fundul pe tron. Nu îi voi jura credinţă lui şi nici unui rege care nu vede dincolo de nevoile celor din Edinburgh.

— Nu este îndeajuns să câştigăm bătălia, nesăbuiţilor, strigă Sutherland pe deasupra izbucnirilor celorlalţi. Regele

va veni cu o forţă modestă, dar, chiar dacă învingem, va trebui să-i luăm viaţa. Iar atunci ne vor sări Campbellii la gât, laolaltă cu toţi cei care luptă pentru a-l răzbuna pe regele James. Vom aduce iadul asupra propriilor noştri oameni.

— Nu dacă avem ajutor de la Londra.

Simon rosti cuvintele rar, de parcă ar fi fost o piatră preţioasă. John tresări, ca şi când l-ar fi bântuit o stafie.

— Ce ajutor? întrebă Ross.

Era cu un cap mai scund decât restul, dar de două ori mai lat.

Simon îşi reumplu halba, fără a se grăbi şi părând a savura momentul.

— Ajutorul lui Archibald Douglas, desigur.

Sutherland pufni.

— Cu ce ne poate ajuta, din ascunzătoarea lui din Anglia?

— Ştie cu ce ne confruntăm. Ne-a respectat dreptul la suzeranitate cât a fost regentul Scoţiei. Iar regele nu are moştenitori legitimi. Dacă James moare, domnia îi revine mamei regelui, soţia lui Douglas, ceea ce înseamnă că Archibald va redeveni regent. Aş crede că ne va mulţumi, ba chiar ne va fi recunoscător, dacă strădaniile noastre îl vor readuce pe tron.

— Şi ne va lăsa să ne conducem pământurile după cum considerăm de cuviinţă, adăugă Mackay, încruntându-se spre Sutherland.

John îi ascultă cum se luau peste picior şi sorbi din cupă. Berea se acrise. Se gândi să se ridice şi să îşi găsească nişte vin. Vin bun, nu poşirca pe care le-o serveau acestor necioplіţi. Erau în stare să continue ore în şir, dezbătând toate implicaţiile, făcând planuri şi răzgândindu-se, pentru ca apoi să o ia de la capăt.

Şi îşi răceau gurile degeaba, căci Simon făcea întotdeauna ce voia el. Dar, de data aceasta, John avea propriile sale planuri.

O mişcare îi atrase privirea, şi îşi ascunse zâmbetul în spatele halbei. Era Gen, privindu-l dintr-o arcadă a unui

coridor de la etaj. Îi făcu un mic semn, iar el înclină discret din cap. Îi spusese să stea departe de gloata aceea de bărbaţi, şi ea îl ascultase. Petrecuse toată dimineaţa întinsă în patul lui, lăsând pruncul lor să-i crească mare şi puternic în pântec. Cât şi-ar fi dorit să petreacă timpul alături de ea! Dar trebuia să fie aici, să îndrume oile acestea fără ca Simon să-şi dea seama.

Întotdeauna era un sacrificiu să plece de lângă ea. Nu îşi imaginase că putea exista o astfel de femeie. Îl făcea să râdă şi să ardă de dorinţă. Îl întărea şi îi dădea curaj. Pentru ea, ar face orice, fapt pentru care îi fu şi mai greu să audă următoarele cuvinte ale lui Simon.

— După ce vom fi dobândit susţinerea celorlalte căpetenii din Ţinuturile înalte, fratele meu, John va merge la Londra. Va lua o scrisoare, întocmită şi semnată de fiecare dintre noi, în care vom jura să îl susţinem pe Archibald Douglas ca regent al Scoţiei dacă se va alătura planului nostru de a-l detrona pe James.

— Este trădare curată să iscăleşti o asemenea scrisoare! rosti Sutherland, izbind cu pumnul în masă. Nu voi semna aşa ceva.

Simon zâmbi, cu o strâmbătură urâtă care-i contorsionă faţa.

— Semnăm cu toţii, ca niciunul dintre noi să nu-i trădeze pe ceilalţi. Şi va fi trădare doar dacă suntem prinşi, dar fratele meu este un bărbat deştept. Nu-i aşa, John?

Toţi ochii se întoarseră spre el. Nu se clinti.

— Mai deştept decât v-aţi putea închipui. Voi duce scrisoarea la locul cuvenit.

— Vedeţi? spuse Simon, frecându-şi mâinile de parcă ar fi fost realizarea sa, şi victoria era ca şi asigurată. De aceea am măritat-o pe sora noastră cu tânărul Campbell, nerozilor, ca fratele meu să poată umbla liber prin toată Scoţia, mergând drept spre Londra. Poate pretinde că este loial oricăreia dintre părţi, în funcţie de locul în care se află şi de cine întreabă. Vom coase scrisoarea în căptuşeala vestei lui, astfel că, până nu şi-o va scoate, nimeni nu va şti că este acolo.

— Până când va fi prins şi cineva îi va pune sabia la gât. Mai curând ne va da în vileag numele decât să-şi verse sângele, mormăi Ross.

Simon se aplecă şi îl înşfăcă pe micul clevetitor de gât. Îl strânse, îndeajuns cât John să vadă că obrajii bucălaţi ai lui Ross se înroşiră.

— Fratele meu nu ne va trăda pe niciunul. În afară de tine poate, dacă mai spui aşa ceva.

Simon îl împinse în scaun, iar Ross se înecă şi tuşi.

— Nu voi fi prins, rosti John, cu voce clară şi puternică. Se ridică. În faţa întregii lumi, avem puterea clanului Campbell de partea noastră. Aroganţa lor îi face să creadă că suntem bucuroşi de asta, că tremurăm în faţa superiorităţii lor. Habar nu au că îi folosim ca pe o mantie pentru a ne ascunde adevăratul scop. Nici regele nu va şti până când nu va pune piciorul pe pământurile noastre, iar armata lui nevolnică va da nas în nas cu săbiile noastre. Chiar şi fără ajutorul lui Douglas, am izbândi, căci avem surpriza de partea noastră, iar forţele regelui vor fi slăbite după săptămâni întregi pe apă. Dar, cu ajutorul lui Douglas, nu ne poate opri nimic.

Bărbaţii bătură cu palmele în masă strigând aprobator, înflăcăraţi de entuziasmul iscusit al lui John. Erau precum oile care behăiau în aşteptarea hranei, iar cuvintele lui îşi atinseseră ţinta. Le gâdilase orgoliul, căci erau siguri că meritau ce era mai bun.

Simon zâmbi, ridicând halba pentru a-l saluta.

John simţi o undă vagă de remuşcare atingându-i sufletul. Era Iuda în grădina Ghetsimani, trădându-l pe cel pe care îl iubea. Dar avea să facă acest lucru rău pentru cel mai temeinic dintre motive, rugându-se ca istoria şi toţi cei care-l cunoşteau drept fiul lui Hugh Sinclair să înţeleagă. Şi astfel încât Fiona să nu fi fost sacrificată degeaba.

Capitolul 29

— Dă-mi voie să văd dacă te înţeleg bine, frate. Gropiţele lui Robert Campbell se adânciră în obraji. Te-ai rănit la faţă… cu un scaun?

Myles îşi îndoi braţul şi ridică o sabie de lemn spre pieptul fratelui său. Împreună cu câţiva bărbaţi i se alăturase lui Robert în curte pentru a se antrena. O hârjoneală bună cu fratele său, cu săbiile în mână, era exact lucrul de care avea nevoie pentru a-şi limpezi mintea.

— Ţi-am spus, era întuneric în încăpere, ripostă el.

Robert se aplecă, cercetând vânătaia cu mai mare atenţie.

— Ei bine, este impresionant, fără îndoială. Data viitoare când voi pleca la luptă, îmi voi lăsa sabia acasă şi voi lua în schimb un scaun. Deşi, în lipsa miresei tale care să-l folosească, nu sunt sigur că m-aş descurca atât de bine.

— Nu l-a folosit. A fost pur şi simplu în calea mea.

Fratele lui zâmbi larg.

— Voit?

— Nu.

Răsuci sabia şi îl atinse pe Robert în umăr. Ziua era senină, şi în aer plutea mirosul de flori, dar nu se odihnise cum trebuie peste noapte şi îl durea capul din pricină că nu dormise destul şi din cauza dorinţei nepotolite. Stricase totul cu comentariul acela nesăbuit despre colier.

Dar fata reacţionase exagerat. În seara aceasta, avea să încerce din nou. Avea să o sărute şi să o linguşească, fiind cât se poate de sincer în privinţa intenţiilor sale. Cu noroc şi răbdare, abstinenţa lui autoimpusă avea să ia sfârşit.

Fratele său ripostă cu o lovitură dată cu sabia lui de lemn, şi continuară să lovească şi să pareze, să atace şi să blocheze. Curtea trepida de activitate: bărbaţii exersau, şi în curte intrau întruna căruţe încărcate cu provizii pentru castel. Râsetele femeilor pluteau spre ei din spălătorie şi câteva dintre ele ieşiră cu coşurile pline de veşminte ude pentru a le întinde la soare.

— Tavish mi-a povestit despre năzbâtiile Fionei în

timpul călătoriei voastre. Pare greu de stăpânit.

Fratele lui vorbea relaxat şi respingea cu uşurinţă fiecare atac.

— Poate fi. Sau blândă ca o pisicuţă, minţi Myles.

— Lucrurile par armonioase între voi.

Robert fandă, dar Myles se apleca, evitând lovitura.

— Suficient de armonioase.

— Cuvintele tale sunt la fel de nesigure ca ritmul picioarelor, frate. Răspunde-mi direct, cum e să fii soţ?

„Era ca şi când ai fi vârât într-un borcan de murături şi lăsat acolo zile în şir”.

— Bine.

Râsul lui Robert atrase atenţia celorlalţi care exersau, dar Myles le aruncă o privire încruntată, şi se întoarseră rapid la treaba lor.

— Bine? spuse Robert. Nu prea pari entuziasmat pentru un bărbat în luna de miere.

Myles fandă pentru a-l lovi în picior, dar Robert se feri.

— Ne adaptăm. Cunoşti împrejurările, Robert, răspunse Myles. E din neamul Sinclair, pentru Dumnezeu!

Nu intenţionase să spună atât de multe, dar Robert îl scotea din sărite, şi îi scăpaseră cuvintele înainte să-şi dea seama.

— Sinclair, spui. Sunt la fel de aprigi în pat ca pe câmpul de luptă?

De data aceasta fratele lui mersese prea departe. Myles răsuci sabia de lemn cu toată puterea şi îl izbi cu forţă pe Robert în coapsă. Lovitura fu puternică ca un tunet şi îl puse pe fratele său în genunchi.

— Dumnezeule! strigă Robert prinzându-se de picior.

Fusese o lovitură urâtă, însă Myles nu avea remuşcări.

— Despre soţia mea vorbeşti, frăţioare. Ai face bine să ai grijă ce spui!

— Iar tu ai face bine să vezi ce faci cu sabia, ticălosule.

Robert îi arunca priviri încruntate de la pământ. După încă o secundă, Myles întinse mâna.

— Ai un cuţit în mânecă? întrebă fratele său,

recăpătându-şi umorul.

— Oh, nu te mai plânge atât. Nu te-am lovit aşa tare. Şi ai meritat-o. Când te vei însura, vei înţelege.

Robert scutură din cap, dar acceptă mâna lui Myles.

— Căsătoria te-a făcut îndărătnic.

Myles aproape că încuviinţă, căci fratele său era mai aproape de ţintă decât ştia. Cu toate acestea, era sătul de această conversaţie.

— Vrei să stăm aici să pălăvrăgim sau am venit să exersăm?

Ridică sabia din nou.

— Acum că m-ai ologit, vrei să spui?

Robert se frecă pe coapsă.

— Ah, uitasem că ai nişte picioruşe fragile ca papura. Te voi lua mai uşor.

Myles zâmbi şi îşi luă poziţia, cu picioarele larg depărtate. Robert făcu acelaşi lucru, zâmbind la rândul său.

— Nu, te voi înfrânge şi îţi voi arăta cât de in urmă eşti faţă de abilităţile mele remarcabile.

Luptară cinstit, dar cu toată forţa, până când ajunseră lac de sudoare. Myles îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă la pământ.

— Eşti gata să te predai? îl tachină Robert.

— Nu înainte să mă implori să fiu milos.

Astfel că o luară de la capăt, fandând înainte şi înapoi, până când privirea lui Myles fu atrasă de o mişcare. Fiona traversa curtea cu Alyssa la un braţ şi cu un coş cu flori pe celălalt. Un lucru atât de încântător şi de obişnuit, care totuşi îi făcu inima să tresalte.

Soţia lui privi spre el şi zâmbi, cu o expresie sinceră şi caldă precum soarele. Flutură uşor mâna spre el, legănând coşul, şi câteva flori căzură la pământ. Şi, când se aplecă să le culeagă, priveliştea fundului ei îi tăie răsuflarea, aşa cum nu ar fi putut-o face nicio lovitură de-a lui Robert.

Sau aşa crezuse, până când Robert îi înfipse mânerul sabiei de lemn în vintre.

*

Fiona îi privise exersând, în timp ce culegea flori cu Alyssa în grădină. Cu câtă putere învârteau săbiile, necedând niciunul în faţa celuilalt. Mai văzuse bărbaţi antrenându-se, desigur, dar ce vedea acum era ca un dans, căci Myles şi Robert se mişcau la unison, atât de asemănători şi totodată atât de diferiţi. Iar când Myles îşi scoase cămaşa, ea rămase cu gura căscată, până când chicotelile Alyssei îi întrerupseră gândurile.

— Ar fi bine să închizi gura, Fiona, altfel s-ar putea să-ţi intre o albină în ea.

— Nu ar fi prea plăcut, răspunse ea, simţind că se încinge, şi nu de la soare.

Alyssa continuă neabătută:

— Dar e adevărat. Îl priveşti de parcă ar fi o farfurie cu marţipan.

Marţipan, într-adevăr. De când citise scrisorile înflăcărate ale mamei sale, atitudinea Fionei se schimbase. Se luptase să reziste tandreţii şi avansurilor lui Myles, dar acum, ştiind că mama ei îşi dorise ca ei să fie împreună, nu mai avea atâtea motive pentru a-l respinge. Şi, dat fiind că duşmănia dintre clanurile lor era bazată pe o acuzaţie eronată, poate că nu avea niciun motiv să-i reziste. Poate că fraţii ei ştiau ceva ce ei îi rămăsese ascuns. Însuşi faptul că o dăduseră după un Campbell era o dovadă că doriseră acest armistiţiu. Se părea că înţelesese totul greşit, dar acum pricepea. Fusese menită să-i fie soţie dintotdeauna, din ziua în care se născuse. Gândul o făcu să simtă un fior în pântec, ameţind-o. Sau poate că era totuşi de la soare.

— Haide să mergem înăuntru! Mi s-a făcut sete deodată, spuse Fiona.

Traversă curtea cu Alyssa, apropiindu-se de bărbaţi, şi Fiona nu rezistă să nu-i facă un mic semn soţului ei. Dar florile îi căzură din coş, aşa că se aplecă să le adune. Nu văzu lovitura, dar auzi geamătul şi bufnetul când Myles căzu la pământ. Fără să vrea, dădu fuga la el, trăgând-o pe Alyssa după ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Robert,

îngenunchind alături de silueta inertă a lui Myles.

Stătea pe o parte, dar îl întoarse cu uşurinţă pe spate şi îi luă capul în poală. Avea ochii închişi strâns. Robert ridică din umeri şi se sprijini în sabie.

— L-am învins.

— L-ai lăsat fără cunoştinţă.

El îl înghionti pe Myles cu vârful cizmei.

— Şi-a făcut-o singur, împiedicându-se de propria lui cămaşă. Căpăţâna lui tare e de vină. Şi aş putea spune că a devenit tare stângaci. Mai întâi scaunul, acum asta. Poate că mariajul l-a dat peste cap.

— Te-am văzut cum l-ai lovit în burtă, îl mustră Alyssa.

Robert ridică din nou din umeri şi privi spre nori.

Ceilalţi bărbaţi se strânseseră şi ei, unii murmurând, alţii aplecându-se să-l vadă pe fiul căpeteniei lor doborât de o simplă sabie de lemn. Fiona privi spre soţul ei, observându-i din nou trunchiul gol, acoperit de transpiraţie. Avea să roşească mai târziu, gândindu-se din nou la asta. Acum nu o interesa decât cum să-l facă să-şi recapete simţirea. Îi îndepărtă părul umed de pe frunte şi îl mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Myles, mă auzi? Gura lui zvâcni, şi simţi un tremur în umeri. Myles? întrebă iar.

Tremurul se înteţi, şi buzele îi zvâcniră mai tare. Ce se întâmpla cu el? Apoi deschise ochiul vânăt şi o privi. Pe buze i se ivi un zâmbet, izbucni în râs şi deschise şi celălalt ochi.

— Oh! Nu eşti inconştient. Iritarea îi fu în curând înlocuită de uşurare. O inundă ca o ploaie de primăvară, şi nu se putu abţine să nu zâmbească la rândul ei. Nu eşti rănit deloc.

Îl mângâie din nou pe obraz, poate puţin mai apăsat decât era nevoie.

— Au, femeie. Voi fi dacă nu încetezi cu loviturile.

Ridică braţele, o prinse de încheieturi şi o trase mai aproape. Şi ea îl lăsă.

— Credeam că eşti rănit cu adevărat. Nu-şi putu

ascunde îngrijorarea, şi el îi prinse privirea atrăgând-o mai puternic decât cu mâinile lui.

— Sunt rănit de fiecare dată când ne despărţim. Dar sărută-mă, şi mă voi face bine din nou. O tachina, dar văzu dorinţa pe chipul lui. O iertase pentru partea ei de vină în cearta din urmă cu o seară. I-o citea în ochi.

„Nu-ţi voi cere scuze pentru că te doresc”. Inima îi trepidă amintindu-şi cuvintele lui – şi nu numai. Un sărut. Un lucru atât de mărunt, o rugăminte atât de mică, şi totuşi ei doi ştiau cât de mult însemna. Fiona se aplecă mai tare. L-ar putea săruta acum şi în fiecare zi de atunci înainte dacă voia. Era soţul ei, la urma urmelor.

Robert îşi drese glasul.

— Crezi că te va săruta aşa, frate? Murdar şi împuţit, după ce te-ai tăvălit prin curte?

Bărbaţii râseră. Vraja se rupsese.

Myles râse bine dispus, dar rămase cu ochii la ea. Ea îşi muşcă limba şi se aplecă şi mai tare, până când ajunse cu buzele aproape de urechea lui.

— Fă baie, şi te voi săruta mai târziu.

Apoi se săltă iute, aproape lăsându-i capul să cadă în praf, dar el se ridică singur. Fiona zâmbi şi înclină din cap spre Robert şi spre ceilalţi.

— Continuaţi! Nu mă lăsaţi să vă reţin. Fără a se mai uita spre Myles, se întoarse şi o luă din loc, auzindu-l pe Robert spunând în timp ce se îndepărta:

— Blândă ca o pisicuţă, într-adevăr.

Capitolul 30

Abia aştepta să vină seara. Declaraţia Fionei îl săgetase în piept, continuând să coboare în josul trupului. Nu-i promisese decât un sărut, dar ochii ei îi spuseseră mai mult. Se schimbase ceva în ea, şi ştia că un sărut, un sărut fermecător, îi putea aprinde dorinţa.

Se duse în camera lor, se spală şi se îmbrăcă fără

grabă, sperând ca ea să vină pentru a-i oferi sărutul acela cât mai repede.

Dar timpul trecu, şi ea nu apăru. Deveni nerăbdător, gândindu-se că voia să îl tachineze şi mai mult. Avea să întârzie la masa de seară dacă mai zăbovea, aşa că se îndreptă spre sala cea mare şi îi găsi pe Tavish, Robert şi mama sa deja acolo, aşteptând şi îmbrăcaţi în haine alese.

Mama lui îi deplânse vânătaia de la ochi.

— O, Myles. Te doare?

— E în regulă, mamă.

— Robert mi-a spus că ai primit câteva lovituri serioase în curte.

Myles îi aruncă o privire fioroasă fratelui său.

— Mulţumesc, Robert. Eu poate că aş fi omis asta.

Robert zâmbi cu nonşalanţă.

— Doar eu sunt vestitorul, şi nimeni altul. Unde este mireasa ta încântătoare?

Myles se întoarse şi se uită prin sală.

— Credeam că va fi aici. Nu a venit să se schimbe.

— Iat-o, spuse mama lui, privind spre intrare.

Şi, într-adevăr, era acolo.

Lângă ea se afla Vivienne, înveşmântată în stacojiu, dar probabil că toată lumea o privea pe soţia lui, căci intră în sală purtând o rochie de culoarea piersicii, în cea mai pală nuanţă posibilă, atât de discretă, încât aproape că nu puteai distinge între pielea ei şi rochie. Fusta de dedesubt era tivită cu dantelă şi se clătina în timp ce mergea. Purta colierul de smarald, şi lui Myles i se strânse pieptul văzându-l. Mulţimea din sală murmură aprobator.

Părul desfăcut îi cădea pe umeri în bucle, fiind prins în faţă sub boneta franţuzească împodobita cu mărgele. Era o zeiţă. El se îndreptă mândru ştiind că era a lui şi că în seara aceea urma să-i ceară să fie a lui din nou.

Fiona urcă pe podiumul unde o aşteptau, iar zâmbetul îi părea mai şovăielnic şi mai puţin sigur decât sugera înfăţişarea ei.

Salută, împreună cu Vivienne, apoi privi spre el, sincer şi direct. Făcu o reverenţă adâncă, de parcă ar fi vrut să-i

ofere o privelişte încântătoare asupra decolteului ei.

— Iartă-mă, milord! Te-am făcut să mă aştepţi prea mult.

El o auzi pe Vivienne râzând înfundat şi se întrebă ce voise să spună Fiona. Întinse braţul, gândindu-se în clipa aceea cât de mult i-ar plăcea să-şi lipească buzele de curbura gâtului ei.

— O asemenea frumuseţe merită aşteptarea. Cinăm?

Nu voia să cineze. Nu-i stătea gândul la mâncare, dar trebuia să încheie masa şi să scape, astfel încât să-şi poarte duce mireasa sus pentru a-şi primi sărutul promis. Era înveşmântat în nuanţe de albastru, îşi pieptănase părul negru şi era proaspăt bărbierit. În seara aceea, părea cavalerul misterios şi întunecat. În jurul lui plutea un aer primejdios, ceva instinctiv, de prădător. Şi îmbătător.

Trupul lui radia căldură când ea acceptă braţul şi îl lăsă să o conducă spre locul ei. Începură să se aşeze şi ceilalţi în sală, şi în curând încăperea se umplu de sunetele mesei servite. Servitorii aşezară platouri cu friptură de mistreţ, plăcinte cu carne şi pâine proaspăt scoasă din cuptor.

Mirosea divin, dar Fiona îşi simţea inima bătându-i puternic şi se întrebă dacă avea să poată înghiţi ceva. Se simţea expusă în rochia pe care o purta, căci le sesizase privirile insistente când intrase şi auzise că se întrerupseseră din conversaţie, însă Myles o privise într-un asemenea fel încât prinsese curaj, chiar dacă doar pentru moment.

O privi în felul acela din nou, fără a spune nimic, mângâind-o doar cu ochii, până când privirea lui i se opri pe buze şi rămase acolo. Fiona simţi furnicături pe piele.

În cele din urmă, ridică ochii spre ea şi-i zâmbi. O privire mai seducătoare nu-şi putea închipui.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu, spuse ea, apoi icni, surprinsă de propria ei sinceritate prostească. Dar el râse, şi ea făcu la fel.

Stând pe podium alături de Myles, îşi bău vinul şi ciuguli din mâncare, dar privi cu atenţie în jur. Între zidurile

acelea sălăşluia bucuria, o apropiere pe care nu o văzuse niciodată la reşedinţa Sinclair. Oamenii aceştia se iubeau şi îl iubeau pe Myles. O vedea în ochii lor când îi vorbeau şi o dată sau de două ori simţi că privirea lor caldă se opri asupra ei. Devenea una de-a lor.

O cuprinse o bucurie efervescentă, şi îi îngădui să-i umple pieptul. Pentru prima dată, nu se strădui să o înăbuşe şi să o ascundă în spatele unor vorbe duşmănoase sau a unei gândiri obtuze. Îşi privi soţul mestecând o bucată de pâine, uitându-se la linia puternică a maxilarului lui, care se mişca într-un ritm stabil, şi cumva mişcarea o făcu să se îmbujoreze. Îşi feri privirea şi zâmbi în sinea ei.

— E ceva amuzant? întrebă Myles.

— Nu, milord, spuse ea zâmbind.

El muşcă din nou din pâine, uitându-se la colierul de aur şi smaralde de la gâtul ei.

— Porţi noua bijuterie. Mă bucur să o văd.

Ea îşi trecu degetul peste lanţul frumos lucrat.

— Sunt încântată să o port.

Soţul ei se întoarse puţin spre ea, şi îl auzi oftând uşor. Inima-i tresări văzându-i expresia serioasă.

— A fost un dar, să ştii, Fiona, spuse el încet. Nu un târg. Te-aş răsfăţa dacă m-ai lăsa, fără vreun alt scop decât să îţi fac pe plac.

— Ştiu.

— Atunci, cere-mi ceva ca să ţi-o pot dovedi.

Cuvintele lui îi aprinseră focul în pântec, nu, chiar mai jos. Nu pentru că râvnea la bijuterii, rochii sau alte posesiuni, ci doar pentru că el i le oferea cu inima deschisă. Fusese nespus de generos cu ea din primul moment, chiar şi atunci când îi pusese răbdarea la încercare. Vivi avea dreptate. Era un bărbat bun. Cum să nu îl dorească?

— Nu vreau multe. Era o minciună. Voia mult. Îl voia pe el. Deşi este un lucru pe care ţi l-aş cere. Ceva ce mi-ai promis cândva.

În ochii lui încolţi speranţa.

— Vreau să pot călări.

El păru dezamăgit, iar ea râse văzându-i surprinderea.

— La reşedinţa Sinclair mi-ai promis că îmi vei dărui un cal. Îţi aminteşti?

El clipi o singură dată încet, ca şi când ar fi încercat să îşi amintească. Apoi zâmbi larg.

— Ah, da. Un cal. Îmi amintesc, iar dimineaţă îţi vom găsi unul.

*

Dumnezeule, era încântătoare, cu rochia ei pal şi cu obrajii îmbujoraţi. Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi crezut că voia să flirteze, după cum îşi flutura genele şi după cum îl tachina ca şi când ar fi fost o curtezană aflată la mare căutare. Apoi răsese, şi toate lumânările din încăpere păruseră palide în comparaţie cu strălucirea ei. Combinaţia era fermecătoare. Uluitoare.

Era vrăjit.

Terminase de mâncat. Ştia că da, însă nu-şi amintea ce băgase în gură, căci nu simţea pe buze decât sărutul pe care dorea să-l primească.

— Ţi-am făcut necazuri, spuse ea. Şi îmi pare rău pentru asta. Însă am avut motivele mele. Şi ştii care erau.

Atenţia lui fu atrasă de acel cuvinţel.

— Erau?

Ea încuviinţă din cap şi îşi linse buzele. Avea să o sărute acolo în clipa aceea dacă mai făcea asta.

— Da. Dar am avut timp să cuget şi mi-am dat seama că poate m-am grăbit dispreţuindu-te.

Nu era o declaraţie de dragoste, însă, venind de la ea, aşa părea.

— Cărui fapt i se datorează această schimbare îmbucurătoare?

— Contează?

El o privi un moment.

— Nu. Dar, trebuie să o spun, sunt foarte bucuros să o aud. Trebuie să sărbătorim.

Spuse ultimele cuvinte în şoaptă, ca şi când i-ar fi împărtăşit în secret. Ea îşi ascunse zâmbetul cu o mână.

— Poate că ar trebui.

— Myles, o vorbă, te rog!

Tavish veni spre el şi se aşeză pe scaunul de alături. Marietta stătuse acolo, dar cu câteva clipe în urmă plecase să vadă ce făcea soţul ei.

— Nu este cel mai bun moment, răspunse Myles.

— Nu durează decât un minut. Este vorba despre acoperişul de care au nevoie la moară. Mă gândeam…

— Scuzaţi-mă, domnilor, sunt sigură că nu aveţi nevoie de părerea mea în această chestiune. Dar, milord Tavish, te rog să nu-l reţii prea mult pe soţul meu la băutură. Aseară aşa s-a întâmplat, şi iată ce-a păţit.

Arătă spre ochiul vânăt. Tavish se opri, părând oarecum surprins. Apoi îi făcu cu ochiul.

— După cum ţi-e voia, Lady Fiona. Ţi-l trimit chiar eu, de îndată ce terminăm discuţia.

Desigur, Tavish ar fi putut aştepta, dar, de îndată ce Fiona se ridică de pe scaun, începu să turuie despre acoperiş. Myles avea să-l asculte un moment, dar nu mai mult. Exact în clipa aceea se gândea să îi înfunde gura unchiului său cu un rulou şi să dea fuga după mireasa lui. În schimb, începu să-l asculte cu jumătate de ureche privind spre Fiona, a cărei rochie strălucea în timp ce mergea, nu, *plutea,* în vreme ce se îndrepta spre scări. Aşteptase destul. Putea să mai aştepte încă zece minute.

Poate.

Capitolul 31

— Şi, după ce am reparat acoperişul, ar trebui să ne ocupăm de tot colţul de sud-vest. Aproape se prăbuşeşte. Tavish luă o duşcă bună de vin, iar Myles profită de pauza din monologul lui.

— Grija ta este apreciată, Tavish. Îl voi pune pe Benson să se ocupe de treabă mâine-dimineaţă. Vom pune moara pe picioare până la următoarea ploaie. Se ridică

înainte ca unchiul său să apuce să răsufle. Acum, dacă mă vei scuza, am alte îndatoriri.

— Ce alte îndatoriri? E aproape miezul nopţii.

Myles îşi încrucişă braţele şi privi spre Tavish.

— Oh! Oh, desigur! Ei bine atunci, te rog, nu mă lăsa să te reţin!

Myles le ură tuturor noapte bună şi se îndreptă spre dormitor. Până să ajungă la uşă, aţâţarea lui era de netăgăduit. Îşi aranjă partea din faţă a hainei.

Asta era, atunci. Dumnezeule, dacă era un joc, cel mai crud dintre toate. Dar îi văzuse zâmbetul şi obrajii îmbujoraţi.

Nu avea cum să se înşele în privinţa invitaţiei ei. Şi, dacă înţelesese greşit, urma să o acopere cu sărutări, până când aveau să fie într-un acord perfect.

Se opri în faţa uşii. Nerăbdarea, ca şi când ar fi deschis un cadou, îl asaltă. Căci era un cadou, ca această noapte şi toate cele pe care aveau să le împartă. Myles mulţumi Cerului în tăcere şi împinse uşa. Se deschise cu uşurinţă, şi el intră. Încăperea era scăldată în lumini şi umbre, căci Fiona aprinsese o duzină de lumânări sau mai multe. Buştenii trosneau în foc. Făcu un pas înainte şi închise uşa, încuind-o. Apoi se întoarse şi rămase fără suflare.

Acolo, în faţa focului care arunca reflexii roşcate-aurii, stătea mireasa lui. Cu pletele desfăcute şi strălucitoare, era un înger coborât din ceruri, îmbrăcat în borangic, cel mai subţire pe care-l văzuse vreodată.

Nici măcar nu şi-ar fi putut închipui vreo altă femeie care să pară atât de binecuvântată şi totuşi atât de ispititoare. Orice îndoială legată de cursul acelei seri se risipi. În seara aceasta urma să fie a lui.

— Mă surprinzi mereu, dar aceasta este surpriza mea preferată de până acum.

Avea vocea răguşită, chiar şi pentru propriile lui urechi. Ea zâmbi, timidă, în ciuda înfăţişării ademenitoare.

— Bun, căci nu sunt sigură că pot mai mult de atât.

— Nu-mi pot imagina ceva mai bun. Eşti desprinsă din

vis.

Şi aşa era. Era o bucurie să o privească pur şi simplu, dar să o atingă era fericirea pură.

Se apropie, până când fu la un braţ distanţă de el, dar tot nu ridică mâna spre ea. Voia să şi-o întipărească în memorie, să o soarbă din priviri fără a tulbura perfecţiunea momentului. Avea buzele întredeschise, traversate de limba roz, şi lui Myles aproape că i se înmuiară genunchii. O, cât de mult o dorea! Dorea să simtă limba aceea pe buzele lui şi braţele ei albe şi zvelte împrejurul gâtului său. Dar mai ales voia să plângă de plăcere sub atingerile lui.

Era pregătită de data aceasta. Nu mai era domnişoara fragilă din noaptea nunţii. Avusese timp să se obişnuiască cu el, să decidă singură ce voia. Şi îl dorea.

Myles simţi o durere în piept când răsuflarea şi tot sângele îi năvăliră în vintre. Următoarele cuvinte aproape că-l dădură gata.

— Porţi prea multe haine, milord.

Când devenise vocea ei atât de pasională? Cine era seducătoarea aceasta irezistibilă?

— Aşa este. Vrei să mă dezbraci?

Ea păru nesigură, şi pentru un moment Myles o văzu pe Fiona din prima lor zi, nesigură şi şovăielnică, dar expresia dispăru, şi ea clipi, încet şi cu sfială.

— Dacă îţi face plăcere.

— O, da, îmi face.

După încă o scurtă ezitare, întinse mâna spre nasturele de lemn de la gâtul lui. Văzu tremurul mâinilor ei. Era agitată. Dar, în seara aceea, avea să nu se grăbească şi să îi arate adevărata măsură a dorinţei, căci, făcând asta, avea să-şi găsească la rândul lui împlinirea.

Intenţiona să exploreze fiecare rotunjime şi fiecare adâncitură, potopind-o cu sărutări şi cuvinte dulci. Avea să zăbovească asupra celor mai dulci locuri, acolo unde gâtul se îmbina cu umărul, iar talia cu şoldul. Avea să facă toate lucrurile acelea încântătoare şi nepermise la care visase de prima dată când o văzuse coborând treptele la reşedinţa Sinclair.

Inima Fionei bătea atât de haotic, încât de abia putea respira. Nu ştia nimic despre seducţie, şi toate instrucţiunile lui Vivi i se amestecau în minte, scurgându-se precum nisipul într-o clepsidră. Dar momentul ei sosise.

Nu fu uşor să desfacă nasturele trecându-l prin materialul gros al hainei, dar, când în cele din urmă reuşi să-l desfacă pe primul, răsuflă uşurată de acea mică victorie. Încurajată, trecu la următorul. Haina lui era lungă, ajungându-i aproape până la genunchi, dar nu avea nasturi decât până la mijloc. Ceea ce era bine, căci nu îşi putea imagina că poate merge mai jos. Nu era atât de îndrăzneaţă.

În tot timpul cât se ocupa de nasturii lui, el rămase tăcut, privind-o. Nu o atinse, cum tânjea să o facă, ci pur şi simplu… o privi. Privirea lui îi ardea pielea. După ce reuşi să-l desfacă şi pe ultimul, îndepărtă marginile materialului, dând la iveală cămaşa de dedesubt. Apoi îl privi în ochi şi îl provocă.

— Trebuie să fac singură toată treaba?

Ochii lui se întunecară. Zâmbi şi îşi lepădă veşmântul de pe umeri în timp ce ea trăgea de mâneci. Haina căzu de pe braţele lui, iar el i-o luă din mâini, aruncând-o deoparte.

Apoi îi prinse faţa în mâinile lui late, ridicându-i-o. Atingerea lui era ca de oţel şi totodată blândă ca o adiere. Buzele lui pluteau deasupra gurii ei. Îi traversă obrajii şi ochii, ca şi când ar fi sorbit-o.

Ea închise ochii, lăsându-se pradă dulcelui chin. Voia să o sărute, şi totuşi o chinuia. Stătea în faţa lui, aproape goală sub privirea sa. Era prea mult.

— Priveşte-mă, Fiona! îi şopti cuvintele deasupra obrazului încins, apoi se retrase, astfel încât ea să-i poată vedea faţa. Ce vrei de la mine?

Aşadar, ajunseseră la asta. Avea să o facă să ceară.

— Te vreau cu totul, răspunse ea. Şi era adevărat. Nu avea rost să o nege şi nu exista niciun motiv să o facă. Se ridică pe vârfuri şi îşi strecură braţele pe după umerii lui. Cu totul, spuse ea din nou, lipindu-şi buzele de ale lui.

Voia să-l sărute uşor, să se joace şi să o

ademenească. Dar fusese îndeajuns. Se lipi strâns de el şi îşi deschise buzele sub ale lui. Îi ţinu faţa în mâini, sărutând-o grăbit şi flămând. Zăgazul se rupse, iar ea cedă, aplecându-şi capul şi primindu-i limba, buzele, apăsarea mâinilor. După asta tânjea, deşi o negase, chiar şi în sinea ei.

Myles îi cuprinse mijlocul cu braţele, lipind-o strâns de pieptul lui. Voia să fie şi mai aproape. Sărutul lui nu făcea decât să înteţească focul care îi ardea în pântec. Se gândi la toate momentele în care fusese răbdător şi în care o privise cu atâta dorinţă, încât o lăsase fără respiraţie. Despre asta era vorba. Acest moment.

Această îmbrăţişare. Acest sărut.

Mâini stângace şi frenetice, ale lui, dar şi ale ei, trăgeau de cămaşă, şi ea savură senzaţia pe care i-o dădeau pielea şi căldura lui, care o ardea prin cămaşa de noapte subţire. Myles îşi trecu mâna de-a lungul spatelui ei şi îi cuprinse fundul, lipind-o mai tare de el. Îi sărută curbura gâtului, iar ea se arcui, făcându-i loc. Mâinile şi gura lui păreau a fi peste tot deodată şi totuşi în niciunul dintre locurile în care îl dorea mai mult. În punctele în care ardea cel mai tare. Prinzând curaj, îşi strecură un deget pe sub talia pantalonilor şi trase. El gemu şi îi prinse lobul urechii între dinţi.

— Ai în continuare prea multe haine, milord.

Trase din nou, iar el gemu şi mai tare, răsucindu-şi mâna în părul ei şi trăgând la rândul său. Îi sărută gura iarăşi, fierbinte şi apăsat, cotropind-o cu limba până când o lăsă fără suflare. Coborî pe coloana gâtului, trecând cu dinţii de-a lungul cărnii ei şi muşcând uşor, până când ea se cutremură de dorinţă. Nu îşi imaginase că putea exista o asemenea dorinţă.

O trase spre pat, scoţându-şi pantofii din mers. Se întinse şi dădu cuverturile la o parte, apoi se întoarse spre ea. Stătea acolo, cu genunchii moi şi îmbujorată de dorinţă.

O privi ca şi când ar fi fost făcută din aur, ba chiar mai preţioasă. Fără să-şi desprindă privirea de la ea, se lăsă în jos şi îi ridică tivul cămăşii de noapte. Încet, atât de încet,

că aproape îi venea să şi-o scoată singură, el ridică veşmântul, aplecându-se să îi sărute şoldul după ce i-l dezgoli. Fiona nu-şi putu reţine un icnet precipitat. În cele din urmă, el i-o ridică şi i-o scoase peste cap.

— Cămaşa asta este făcută pentru păcat, murmură el. Trebuie să o porţi în fiecare seară.

Ea deveni brusc sfioasă, căci între ei nu mai erau decât carne şi aer, şi totuşi mâinile lui pe trupul ei erau atât de divine, încât renunţă în curând la şovăială şi se sprijini de speteaza patului, arcuindu-se pentru a-l lăsa să-i atingă pielea dezgolită. Myles îşi umplu palmele cu sânii ei, apropiindu-se astfel încât să-i poată săruta pe amândoi deodată. Sfârcurile ei se întăriră, ca şi când i-ar fi ieşit în întâmpinare. Îşi împleti mâinile cu ale lui. Dacă acesta era păcatul Campbell, atunci avea să ardă de bunăvoie pentru el.

Se simţea liberă şi nesăbuită, trăgându-l de păr şi coborând cu unghiile de-a lungul spatelui lui lat. Muşchii i se încordă sub atingerea ei, şi îi simţi tresărind.

Mâinile lui urcară, şi Myles îi cuprinse faţa din nou, privind-o adânc în ochi.

— Nu-mi dau seama ce stele şi-au schimbat poziţia de te-au făcut să vii în patul meu, dar le voi mulţumi în fiecare zi, spuse el.

Ţinea la ea. Nu o putea nega, căci, chiar şi în inocenţa ei, ştia că nu spusese în glumă cuvintele acelea. Nu avea să o nege nici ea. În acest moment de tandreţe nedisimulată, trebuia să recunoască şi ea că ţinea la el.

— Stelele au fost aliniate dintotdeauna. Doar că nu le vedeam eu.

— Le vezi acum?

— Da.

— Vii la mine de bunăvoie?

Inima ei era pe cale să explodeze.

— Da.

O sărută pe gură. Fiona se lipi de el, cuprinzându-l cu braţele pe după gât şi ridicându-se pe vârfuri. El se aplecă şi o prinse pe sub fund cu braţele, ridicând-o de la pământ

ca şi când nu ar fi fost mai grea decât o floare. Apoi se răsuci, şi căzură amândoi pe pat.

O sărută frenetic de-a lungul gâtului şi îşi strecură coapsa între picioarele ei, apăsând-o în punctul acela umed şi încins.

Ea gemu şi îl prinse de umeri, îndemnându-l să continue.

— Răbdare, iubito! râse înfundat, cu gura lipită de clavicula ei. Avem toată noaptea să ne descoperim unul pe celălalt. Ai încredere în mine?

Nu avea încredere în nimic din ce se întâmpla, căci totul era prea încântător pentru a fi real. Cu toate acestea, încuviinţă din cap.

— Da, am încredere în tine.

O sărută din nou şi îşi trecu mâinile peste trunchiul ei, mişcându-se mai încet decât luna, dar arzând mai tare decât soarele. Apoi urmară buzele, sărutând-o ici şi colo, alinând asprimea bărbii cu limba mângâietoare. Îi desfătă sânii, întărindu-i sfârcurile, dar voia mai mult.

Îşi apăsă mâinile pe spatele lui, minunându-se de pielea fină şi de muşchii încordaţi de dedesubt. Era încins şi pasional, şi ea oftă bucuroasă. În sfârşit, mâinile lui coborâră mai mult, oprindu-se chiar între picioarele ei. Sigure şi fără grabă, degetele lui îi desfăcură pliurile intime şi se strecurară între ele. Uşurarea şi tensiunea se îngemănară, căci în ea începu să crească ceva nou şi minunat.

Urmând aceeaşi cale ispititoare ca mâinile sale, o sărută coborând pe pântec, oprindu-se un moment pentru a-i explora ombilicul, făcând rotocoale cu limba înainte de a continua. Ce desfătare seducătoare! Atât de necuviincioasă, însă nu intenţiona să-l oprească. Îi sărută un şold, apoi pe celălalt, jucându-se şi gâdilând-o.

Apoi îşi puse faţa între coapsele ei.

Ea icni şi se zbătu, brusc stânjenită, dar el era de neclintit. Îşi strecură degetele în părul lui şi trase, dar el nu se clinti.

— Myles.

Se gândise să-l oprească de la o asemenea necuviinţă. Doar nu voia să… O, ba da. În timp ce o mângâia în miezul cel mai sensibil al fiinţei, o săruta acolo, exact în punctul în care dorea cel mai mult. Îşi arcui trupul, nemaiputându-se controla. Închise ochii ca şi când întunericul i-ar fi putut ascunde gândurile neruşinate, dar nimic nu putea deghiza felul în care se mişca deasupra gurii lui. Simţi o încleştare în piept, ca şi când inima stătea să-i explodeze, şi răsufla greu. Dar, cu toate acestea, senzaţia irezistibilă continua. Valuri peste valuri de senzaţii minunate, din ce în ce mai intense. Şi, exact când credea că nu mai putea îndura nici măcar o secundă, o cuprinse un vertij tulburător, ca şi când ar fi alunecat pe gheaţă. Începu în degetele de la picioare, urcând până când îi ajunse între picioare, explodând ca o stea căzătoare, pulverizându-i gândurile. Fu orbită de o lumină albă, de parcă ar fi fost la poarta raiului.

Pluti pe ea timp de o eternitate, apoi se trezi în întuneric, coborând încet, graţioasă ca o pană.

Îl simţi ridicându-se, dar nu-l putu privi în ochi. Fusese atât de nestăpânită, încât ar fi trebuit să-i fie ruşine. El o prinse de bărbie şi o întoarse spre el. Îi zâmbi fermecător. Îşi îngropă faţa în curbura gâtului şi îl sărută acolo, simţindu-i gustul de sare şi de bărbat, şi trase adânc aer în piept, ca şi când ar fi vrut să îi absoarbă esenţa. Pulsul lui, la fel de rapid ca al ei, i se zbătea pe buze.

— Nu am ştiut că poţi face asta, şopti ea şi îl cuprinse cu braţele, dorindu-l şi mai aproape.

— Ţi-am spus că pot. Râse răguşit. Doar că nu m-ai crezut.

Apoi se mişcă din nou, iar părul fin de pe pieptul lui se frecă seducător de sânii ei sensibili. Inima-i bătu mai tare.

Sau era a lui? Erau atât de aproape, încât nu-şi putea da seama.

— Mai este, da? întrebă ea.

— Da.

Respiraţia lui era ca un oftat sau poate ca o rugăciune. Îşi mişcă soldurile spre locul căutat şi o umplu

cu totul. Oftă în urechea ei, rugător şi dornic.

Ea se ridică ieşindu-i în întâmpinare, apăsând salteaua cu picioarele. Ah, nu-şi amintea partea aceasta atât de delicioasă. Mişcarea, respiraţiile lor îngemănate şi senzaţia splendidă pe care o simţea când el intra şi se mişca înăuntrul ei. Era mai bine, mult mai bine decât înainte. Fără durere, fără frică, fără ezitare. Doar ei doi într-un ritm atemporal.

Trupurile lor se mişcau împreună, muşchii de pe pieptul lui flexându-se deasupra sânilor ei, până când în cele din urmă o prinse de fund cu mâinile, pătrunzând-o mai adânc şi mai repede şi făcând-o să icnească din pricina ritmului. Se simţi cuprinsă de fiori în tot trupul, şi deodată nervii i se încordară, şi se întinse brusc, într-o explozie mai puternică decât prima. Strigă de plăcere, în timp ce Myles continuă să o pătrundă, îndreptându-se spre culmi. Câteva secunde mai târziu, corpul lui se încordă şi se arcui; îi simţi respiraţia sacadată în ureche, şoptindu-i un alint de neînţeles. Se lipi de el, şi se mişcară la unison până când el se relaxă, lăsându-se pe ea cu un oftat dulce şi îndelung.

Îşi recăpătară suflul, iar Fiona începu să devină conştientă de locul unde se afla. Era greu, dar greutatea lui era o fortăreaţă menită să o protejeze. Se simţi abandonată când, câteva momente mai târziu, Myles se rostogoli într-o parte, dar o trase lângă el şi-o ţinu în braţe.

— Cred că aşa trebuie să fie, zise el în cele din urmă şi o sărută pe frunte.

Ea nu găsi nimic de spus drept răspuns, aşa că ea îl sărută pe piept şi îşi lăsă capul pe umărul lui. Cu siguranţă, avea dreptate. Nu-şi putea închipui că putea fi mai bine.

Capitolul 32

Fiona îndepărtă gâdilitura de la ureche, dar aceasta reveni într-o clipă. Se scărpină şi auzi râsetul înfundat al soţului ei. Chiar şi cu ochii închişi, simţea soarele pe faţă,

dar părea că de-abia se băgase la culcare. Amintirile nopţii îi reveniră în minte ca mărgelele într-un şirag, strălucitoare şi irezistibile. O durea trupul, însă era o durere plăcută, şi se întinse să-şi dezmorţească muşchii.

— Bună dimineaţa, frumoasă domnişoară, spuse Myles, gâdilând-o din nou la ureche.

Îl plesni peste mână în glumă.

— Încetează! Nu m-ai împuns destul?

El clătină din cap.

— Nici pe jumătate.

O trase la piept, apăsându-i fundul cu bărbăţia trezită la viaţă.

Era de neoprit, acum că îl eliberase. Dar nu o deranja, căci îi arătase că şi ea avea parte de plăcere. Totuşi, se prefăcu a se opune, gândindu-se că aşa se cădea.

— E dimineaţă, fiară ce eşti. E timpul să te trezeşti şi să începi ziua.

El se împinse cu forţă în fesele ei şi o cuprinse de mijloc cu braţul puternic.

— M-am trezit. Vezi?

Ea râse şi încercă să scape, dar buzele lui pe umărul ei o făcură să-şi înghită falsele reproşuri. Sărutul lui îi trezea simţurile la viaţă; o muşcă uşor de piele, apoi alină mica rană cu limba. Coborî cu degetul pe coastele ei, de-a lungul curbei şoldului, şi se opri pe coapsă, iar atingerea lui o făcu să trepideze de nerăbdare. O invadă căldura, vlăguind-o de orice voinţă de a rezista. Cedă, de bunăvoie, nestăpânită, oftând în pernă. Degetul lui urcă până în lateralul sânului, apoi coborî din nou spre şold, cu o atingere uşoară ca o pană.

Fiona ridică braţele spre cap, lăsându-l să îi mângâie trupul după voie. Gemu încet în urechea ei, şi apăsarea mâinii lui crescu. Îi cuprinse sânul şi îşi trecu un deget peste sfârc, până când se întări. Ei i se tăie răsuflarea. Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să cunoască o asemenea plăcere răvăşitoare. Umedă de atâta dorinţă, îşi apăsă fesele pe erecţia lui, tânjind să fie mai aproape, una cu el.

Încet ca o şoaptă, el îi apăsă pântecul pe saltea şi îi

depărtă coapsele cu ale lui. Satisfacţia i se revărsă în trup când el îşi strecură mâna sub ei amândoi, printre cârlionţii ei, pentru a-i aţâţa muguraşul. Degetele lui trasau cercuri, jucăuş, creând senzaţii atât de ademenitoare, că din gât i se desprinse fără să vrea un geamăt. Şi oftă bucuroasă şi uşurată când în cele din urmă el căută intrarea în ea şi o pătrunse adânc.

Se mişcă încet, cu pieptul pe spatele ei, rostogolindu-se ca un val nesfârşit, mângâind ţărmul, până când ea începu să mişte din şolduri mai repede, mărind ritmul. Sânii i se frecau de aşternuturi, adăugând o fricţiune încântătoare la mângâierile lui catifelate. Se apăsă în mâna lui, copleşită de dorinţă.

Şi astfel se mişcară la unison, până când crezu că nu avea să mai poată respira din pricina presiunii care creştea în ea, dar, cu un ultim icnet, plămânii i se eliberară, şi se prăbuşi într-un extaz răvăşitor; câteva secunde mai târziu, Myles i se alătură. Stătură întinşi, respirând anevoios, până când în cele din urmă el se rostogoli pe spate.

— Nu aş mai coborî din patul acesta, spuse el oftând.

— Ni se va face foame până la urmă.

Se ridică în coate şi îl privi. Avea părul răvăşit şi obrajii acoperiţi de barbă. Şi totuşi, nu arătase niciodată mai chipeş.

Avea un chip minunat, frumos conturat. Trunchiul şi braţele îi erau pline de muşchi. Da, era impresionant soţul ei. Se întoarse spre ea şi îi aruncă un zâmbet îndeajuns de înflăcărat pentru a topi un lac îngheţat.

I se strânse inima şi o cuprinse un val de tandreţe, ameninţând să o copleşească. Mama ei murise din pricina unui astfel de dor. Ea ar face bine să nu-şi piardă capul. Era liberă acum să ţină la el un pic. Era soţul ei, la urma urmelor, dar nu avea să fie atât de nesăbuită încât să-i dea toată inima ei. Poate doar o bucăţică.

— Mi-e foame, acum că ai pomenit, spuse el. Luăm micul dejun şi mergem să-ţi găsim calul acela? Am putea călări până la Killean sau chiar la Oban, dar ar dura o zi sau două.

— Nu trebuie să cumperi un cal pentru mine, Myles. Lasă-mă să aleg unul din grajduri!

— Dacă avem unul care să-ţi placă, atunci e în regulă. Dar mi-ar plăcea o scurtă călătorie cu tine. Şi nu ai văzut mare lucru din ţinuturile de pe aici. Dacă stau să mă gândesc, o călătorie la Oban este o idee grozavă.

Odată decizia luată, nimic nu părea a-l mai opri, aşa că, a doua zi dimineaţă, Fiona se trezi pe un cal de împrumut, îndreptându-se spre Firth of Lorn şi spre oraşul Oban. Erau însoţiţi de şase oşteni Campbell, care călăreau în faţă, vigilenţi. Robert şi Vivienne insistaseră să li se alăture, aşa că alcătuiau un grup vesel de patru persoane. Călătoria era plăcută, iar vremea frumoasă.

Conversaţia era animată şi deseori deocheată, căci Vivienne şi Robert erau hotărâţi să vadă cine spunea cea mai scandaloasă anecdotă.

— Măcar noua mireasă a regelui James are simţul umorului, le spuse Robert, muşcând dintr-un măr pe care îl scoase din buzunar. A fost curtată de Henric al Angliei, să ştiţi. Dar când i-a cerut mâna, a refuzat. Se spune că a zis: „Chiar dacă sunt o femeie masivă, am gâtul subţire".

Ceilalţi râseră, dar Fiona îşi duse mâna la gât.

— Regele Henric chiar i-a tăiat gâtul ultimei soţii?

Robert încuviinţă din cap şi muşcă din nou din măr.

— Da. Dar a complotat să-l trădeze şi şi-a meritat sfârşitul.

— Ce cruzime!

Soarele se ascunse după un nor, ca şi când ar fi fost de acord.

— Da, este brutal. Dar trădarea trebuie pedepsită iute şi aspru. Dacă e lăsată să supureze, poate infecta toată ţara, şi niciun rege nu riscă aşa ceva.

— Marietta mi-a spus despre Janet Douglas, îl întrerupse Vivienne. Ce pedeapsă credeţi că îi va da regele James?

— Janet Douglas?

Întrebarea ieşi de pe buzele Fionei înainte ca ea să apuce să-şi muşte limba, căci Janet Douglas era verişoara

îndepărtată la care se gândise să caute refugiu când fugise de Campbelli. Myles răspunse:

— Se spune că a conspirat cu fratele ei, Archibald Douglas, pentru a-l otrăvi pe James. Ai auzit ceva despre asta?

Fionei îi îngheţă sângele, deşi avea să spună adevărul.

— Ce aş putea eu să ştiu? Nu am mai văzut-o din copilărie.

Ceea ce era adevărat, dar, dacă ar fi reuşit să fugă, acum ar fi cu femeia aceea. Deodată, fu bucuroasă că eşuase în misiunea aceea.

Răspunsul ei păru să îl satisfacă pe soţul ei, iar Robert răspunse la întrebarea lui Vivienne.

— Nu cred că-i va tolera nesupunerea. Poate spera să se aleagă cu închisoarea, dar cred că vrea să o transforme într-un exemplu. E greu de spus. E mătuşa lui, chiar dacă doar prin alianţă.

Discuţia trecu la alte lucruri, mai plăcute, dar ziua se posomorâse pentru un moment, iar Fiona nu putu scăpa de senzaţia că ceva rău îi suflase în ceafă.

*

Oban era un oraş modest, aşezat la ţărm şi presărat cu clădiri de toate mărimile. Cârciumi, croitorii, fierării, prăvălii de stofe şi ţesături şi diverse alte stabilimente, fiecare cu firme colorate atârnate deasupra uşii. Oamenii umblau pe străzi, oprindu-se la tarabele de la piaţă pentru a cumpăra peşte, fasole uscată sau ţesături. Mirosul estuarului se îmbina cu cel de carne friptă şi de prea mulţi oameni aflaţi laolaltă.

— Se va lăsa întunericul în curând, spuse Myles. Haideţi să luăm ceva de mâncare şi să găsim un loc în care să ne odihnim.

— E încă devreme. Oraşul de-abia se trezeşte, protestă Robert.

Myles încuviinţă din cap.

— Da, dar soţia mea aproape că a adormit în şa, vezi?

Aşa era. În ultima oră, se străduise să rămână trează şi să înţeleagă câte ceva din conversaţie. Abia după ce intraseră în sat prinsese oareşce puteri.

— Sunt epuizată, trebuie să recunosc.

— De ce eşti atât de somnoroasă, domniţă? murmură Vivienne, ca să o audă doar ea. Ai un temei bun, sper, şi nu din pricina saltelei incomode.

Fiona simţi că se înroşeşte ca racul şi privi în jur pentru a se asigura că nu o auzea nimeni. Robert şi Myles păreau prinşi într-o conversaţie despre locul în care să doarmă, iar ceilalţi bărbaţi se împrăştiaseră când ajunseseră la marginea oraşului.

Îşi lăsă buza să i se răsfrângă într-un zâmbet, răspunzând la fel de încet:

— Salteaua a fost pufoasă ca un norişor. Dar, vai, ce tunete şi fulgere!

Râsul lui Vivienne le atrase atenţia bărbaţilor, iar buzele lui Myles zvâcniră.

— Slavă Cerului, Fiona, spuse Vivienne. Nu mai răbdam nici măcar un moment ştiind că nu vă împăcaţi. Dar, ţinând cont de faptul că soţul tău nu-şi poate lua ochii de la tine, mă tem că te aşteaptă încă o noapte de nesomn.

Fiona nu s-ar fi supărat prea tare, deşi îi era foarte foame şi era tare ostenită.

Myles îşi instrui ostaşii să-şi găsească singuri adăpost peste noapte, apoi aranjă să primească trei camere la cel mai mare han, pentru Robert, Vivienne, el şi soţia sa.

— Mâine îţi vom găsi un cal bun Fiona, spuse Myles în timp ce se ospătau cu tocană parfumată de iepure şi pâine de ţară. Cinau în sala principală a hanului, cu Robert şi Vivienne şi alţi zece oameni, aflaţi în Oban dintr-un motiv sau altul.

Locul era curat, cu feţe de masă şi rogojini proaspete pe podea.

— Sunt două grajduri la fel de bune spre nordul oraşului, adăugă Robert. Deşi, dacă vrei bidivii excelenţi, nu găseşti grajduri mai bune decât cele de la Stirling.

— Nu mă interesează Stirling, spuse Vivienne, înmuindu-şi pâinea în sos. Regretatul meu soţ spunea că sunt prea multe amante în cătunul acela.

— Nu aş zice asta, Vivienne, dar mă tem că soţul tău avea amante în toate cătunurile. Era cel mai mare fustangiu din câţi am cunoscut. Mă bucur că ai scăpat de el, spuse Robert.

— Presupun că şi eu. Dar am chef de un nou soţ.

— Să te căsătoreşti sau doar pentru divertisment? o tachină Robert.

Poate că Vivi se simţise insultată, dar nu se văzu.

— Cred că mi-ar plăcea să am unul al meu. Dar unul bun de data aceasta. Unul de casă, care nu umblă creanga. Dar să ştie să ţină o sabie în mână, desigur. Şi trebuie să fie chipeş.

— E cam scurtă lista, cu asemenea condiţii, remarcă Myles.

Vivienne încuviinţă din cap şi gustă din tocană.

— Ştiu, dar am luxul frumuseţii şi al bogăţiei. Până când voi rămâne fără ele, intenţionez să aştept un astfel de bărbat, nu mă voi mulţumi cu mai puţin. Şi nu este o idee atât de deplasată. Gândiţi-vă la Fiona. I-a fost promisă lui Myles din ziua în care s-a născut. Dacă n-ar fi fost mila Domnului şi a regelui, ar fi putut să fie căsătorită cu un boşorog gras şi beţiv.

Fiona simţi că se îmbujorează. Soarta fusese, într-adevăr, de partea ei, căci soţul său era tot ce îşi putea dori o fecioară. Şi, în momentul acela, oboseala i se evaporă, înlocuită de dorinţa de a ajunge în pat.

*

Myles îşi întinse picioarele, care îi ieşiră de sub aşternuturi, atârnând peste marginea patului scurt. Hanul era destul de curat, iar mâncarea acceptabilă, dar paturile erau mult prea mici pentru trupul lui mare. Un motiv în plus ca să-şi înghesuie mireasa, presupunea. Fiona oftă în somn. După două nopţi în care făcuseră dragoste neobosit, era

firesc să fie epuizată, dar se ţinuse bine, nedând înapoi de la niciun sărut. Se socotea extrem de norocos. Soţia lui era o frumuseţe, iar temperamentul ei din ultimele două zile fusese pe măsură, îi spusese despre scrisorile de la mama ei, şi se părea că lucrurile se schimbaseră. Nu îl mai considera duşman. Nici pe departe. În schimb, îl cuprinsese cu picioarele ei catifelate, şoptind cuvinte dulci când el pătrunsese în căldura ei. Se înfierbântă amintindu-şi.

Nevoia de a-i face pe plac îi umplu pieptul.

Avea să caute cel mai frumos cal din câţi existaseră vreodată în aceste ţinuturi. Dacă nu aici, atunci în Stirling sau în Edinburgh. Dumnezeule, ar merge până la Londra dacă ar fi fost nevoie. Avea să o răsfeţe şi să-i arate toate bucuriile de care avea parte o mireasă Campbell.

În cele din urmă, Fiona se trezi şi, deşi mădularul lui îşi făcu simţită prezenţa, el îl ignoră pentru prima dată şi îi spuse soţiei lui să se îmbrace. Dimineaţa se scurgea şi aveau treabă – altă treabă – de făcut. Coborâră şi îi găsiră pe Vivienne şi pe Robert deja acolo. Bucăţile de pâine şi brânză rămase pe platoul dintre ei sugerau că luaseră micul dejun.

Robert clătină din cap şi se întinse pe scaun când îi văzu.

— Era cazul să ieşiţi din vizuină, iepuraşilor. Mă gândeam să mai comand o bere dacă nu apăreaţi.

Myles se gândi să-l mustre pentru vorbele deocheate rostite în faţa Fionei, dar ea râse şi răspunse:

— Iepurii sunt îngrozitor de rapizi, Robert. Aşa crezi că trebuie să fie?

Ah, da, se transforma într-o nevastă pe cinste, într-adevăr.

Luară micul dejun în grabă, iar apoi plecară toţi patru pe străzile oraşului Oban. Se plimbară fără grabă, iar doamnele stătură una lângă alta, chicotind şi arătându-şi lucruri în timp ce treceau pe lângă tarabele de la piaţă. Myles venea în urma lor, cu Robert alături.

— Eşti fericit în dimineaţa aceasta, spuse Robert.

— De ce nu aş fi?

Într-adevăr. Înaintară în tăcere, dar, după un moment, Robert spuse:

— A tresărit ieri când a auzit de Janet Douglas.

Avea un ton firesc, dar Myles înţelese ce voia să spună.

— Cred că sunt verişoare îndepărtate. Numele de fată al lui Lady Douglas a fost Fraser, iar neamul ei este de mult timp aliatul clanului Sinclair. E firesc ca Fiona să fie alarmată.

Robert scuipă în timp ce înaintau, fără a mai spune nimic. Dar Myles îşi cunoştea fratele destul de bine.

— Spune ce ai pe suflet, Robert, îl îndemnă el după ce mai înaintară câţiva paşi, lăsând doamnele să se îndepărteze ceva mai mult.

Robert se încruntă şi îşi plecă uşor capul.

— Nu am nimic pe suflet, Myles, în afară de cântece deocheate şi femei uşuratice.

Myles se opri, iar fratele său făcu la fel.

— Soţia mea nu are nimic de-a face cu Janet Douglas.

— Nu am spus că are.

— Ai sugerat.

Robert clătină din cap şi pufni.

— Sincer, frate, iartă-mă! Am petrecut prea multe zile în ultima vreme cu gândul la intrigile regale. Mă face să suspectez scopuri ascunse unde nu există nimic. Nu băga în seamă ce-am spus.

O luă din loc din nou, fluierând vesel.

Myles se gândi să îl tragă de limbă în continuare, dar ce rost avea? Fratele său erau nesăbuit dacă se gândea că Fiona avea habar de asemenea treburi necurate. Într-adevăr, Robert petrecuse prea mult timp la curte dacă îi trecea prin cap aşa ceva.

După ce sosiră la grajd, inima Fionei începu să tresalte. Erau atâţia cai frumoşi, unii impunători şi înalţi, alţii eleganţi şi suavi. Trecură printre iesle, admirând fiecare cal, mângâind câte un nas catifelat din când în când. Dar, la capătul unui rând, găsi o iapă sură, blândă, care semăna atât de mult cu Gwynlyn a ei, încât Fiona ştiu

imediat că trebuia să o aibă. Calul era exact cât trebuia de înalt, avea ciorapi albi şi era ţintat în frunte. Fiona se lipi de gâtul ei, murmurând cuvinte calde, în timp ce Myles îşi trecu mâna peste crupa iepei, mângâind-o. Nu era calul din copilărie al Fionei, desigur, dar avea o fire plăcută. O amuşină pe Fiona, căutând să primească ceva.

— Îţi place? întrebă soţul ei.

Fiona încuviinţă din cap, strivind o lacrimă ridicolă între pleoape. După toate lucrurile pentru care plânsese în viaţă, în special în aceste ultime câteva săptămâni, nu ar fi trebuit să o apuce plânsul fiindcă dăduse peste o iapă. Dar ceva vibră în interiorul ei când privi în ochii căprui ai animalului. Dacă era să aibă un cal, acesta trebuia să fie.

Myles îi făcu semn grăjdarului.

— O scoatem la aer. Aş vrea să văd cum umblă.

Grăjdarul era înalt, ciolănos ca un pelican, cu un nas pe măsură.

— Da, milord. Dar este promisă.

Fiona simţi un junghi în inimă.

— Promisă? întrebă soţul ei.

— Da, milord. Un gentilom care a trecut pe aici ieri s-a uitat la ea şi la încă vreo şase. Mi-a spus că vine într-o zi sau două să plătească.

— Dacă nu ţi-a dat niciun ban, atunci calul acesta este încă de vânzare.

Grăjdarul îşi luă pălăria de pe cap, învârtind-o în mâinile murdare.

— Uh, ei bine, milord, s-ar putea să fie adevărat cumva, dar a fost foarte convingător şi mi-a spus să nu îi vând fără acordul lui. Dacă nu cumva vreţi să-i cumpăraţi pe toţi şapte, n-aş vrea să pierd afacerea cu el. Îmi cer iertare, domnule.

Robert li se alătură.

— E o metodă problematică. Dacă omul nu se mai întoarce?

Grăjdarul se îmbujoră sub toată mizeria care-l acoperea.

— Cum spuneam, milorzi, a fost foarte insistent. Părea

genul care nu acceptă să fie refuzat.

— E în regulă, Myles. Nu am nevoie de acest cal. Dar numai se frânse niţel când spuse cuvintele. Ştia că iapa aceea nu era Gwynlyn a ei, şi totuşi, pentru moment, îşi îngăduise să îşi amintească de vremurile plăcute de la reşedinţa Sinclair.

Dar soţul ei nu terminase cu grăjdarul.

— Spune-mi cum îl cheamă pe omul acela şi-l voi convinge. Dacă soţia mea preferă acest cal, atunci îl va primi.

Ea se îmbujoră auzindu-l, flatată de hotărârea lui de a-i face pe plac, dar şi stânjenită pentru grăjdar.

— Crede-mă, Myles, pot alege altul.

— Cum îl cheamă? întrebă şi Robert.

Grăjdarul se uita de la un frate la celălalt, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Sir Goodman, milorzi. Din Ballengeich – sau aşa zice.

Myles strânse din dinţi, în timp ce Robert îşi dădu capul pe spate, pufnind atât de tare, încât iapa sură îşi lăsă urechile pe spate şi făcu un pas înapoi spre zid.

— Cine este Sir Goodman? întrebă Fiona.

Cel care stârnise o asemenea reacţie din partea fraţilor Campbell trebuia să fie un personaj curios. Vivienne li se alătură, cu ochii scânteind.

— Am auzit cumva că aţi pomenit de Sir Goodman? A ieşit la vânătoare?

— Se pare că este aici, în Oban, spuse Robert amuzat. Şi vrea să pună mâna pe iapa Fionei.

— Cine este Sir Goodman? întrebă Fiona din nou, mai tare.

Myles cătină din cap şi spuse încet:

— E îndeajuns să zicem că este un om influent care preferă să îşi ţină afacerile pentru el.

Robert pufni.

— Afacerile, într-adevăr. Sunt sigur că are câteva în derulare chiar în clipa aceasta.

— Şşştt, îi spuse Myles fratelui său şi apoi i se adresă

grăjdarului: Mulţumesc pentru ajutor, băiete. Revenim dacă este nevoie.

Grăjdarul înclină din cap şi se dădu deoparte. Myles aşteptă până când se îndepărtă şi nu-i mai putea auzi.

— Dacă Goodman este aici, nu vrea să ştie nimeni. Grăjdarul va dubla preţul dacă află cu cine are de-a face. Dar ce naiba mai caută în ţinuturile de vest? întrebă el, adresându-i-se doar fratelui său.

— Nu îmi închipui ce. Poate cercetează portul, pregătindu-se pentru o călătorie?

Myles se încruntă şi îşi trecu mâna prin păr. Privi spre iapă, apoi spre Fiona.

— Sir Goodman este o cunoştinţă care dă dovadă de o mare generozitate, dar poate fi şi extrem de îndărătnic. Dacă vom putea cumpăra sau nu acest cal depinde în întregime de dispoziţia sa.

Fiona se simţi stânjenită, fiindcă stârnise o asemenea tevatură din pricina dorinţei de a-şi alege un cal. Se îndrăgostise de iapă într-o clipă, dar se putea sacrifica cu uşurinţă alegând alta. Dumnezeu ştia că pierduse fiinţe mai importante. Pierderea aceasta pălea în comparaţie cu cealaltă durere.

Atinse braţul soţului ei.

— Sincer, Myles, pot găsi altul.

Încruntătura lui se destinse auzind-o, şi îi acoperi mâna cu a lui.

— Îl vom căuta pe Sir Goodman. Poate va fi dispus să încheiem un târg.

— O idee splendidă, spuse Robert, bătându-l pe Myles pe spate. Sugerez să luăm iapa în schimbul lui Vivi.

Capitolul 33

Oban era plin de cârciumi, iar Robert era sigur că aveau să îl găsească pe Sir Goodman bând în una dintre ele. Totuşi, nu fu uşor să dea de el. Pe Fiona o dureau

picioarele de la mersul pe străzile pietruite, dar continuară să caute, intrând în toate stabilimentele care le ieşeau în cale.

— Toată lumea pare să bea în afară de noi, mormăi Robert, când intrară într-o cârciumă cu uşi verzi mari.

Locul mirosea a oi ude. Vivienne strănută.

Aici îl descoperiră, stând la o masă ca vai de ea, înconjurat de un cârd de muieri. Era înalt, roşcat şi cam de aceeaşi vârstă cu soţul ei. Se aşteptase să fie mai vârstnic. Îi zări pe Robert şi Myles şi le aruncă un zâmbet strâmb, fluturând din mână.

— Măi să fie, ce noroc se-abate astăzi asupra mea? Iată-i pe fraţii Campbell. Poftiţi, domnilor! Bătu cu palma în masă şi împinse o fată cu cotul. Faceţi loc, frumoaselor!

Fetele şovăiră. Unele se uitară urât la Fiona şi la Vivienne, în vreme ce altele priviră spre Myles şi Robert cam cum se uitaseră ei la cai. Fiona aproape că se gândi că una dintre ele s-ar putea să vină să mângâie fundul soţului ei. Îşi strecură braţul pe sub al lui şi strânse.

Sir Goodman clipi, ca şi cum ar fi vrut să vadă mai bine, şi pe faţă îi apăru agale un zâmbet. Se ridică şi veni spre ei.

— Aceasta trebuie să fie frumoasa ta mireasă, Myles. Bravo! Regele ţi-a făcut dreptate.

Era mult prea familiar. Nu ar fi trebuit să i se adreseze soţului ei pe un ton atât de apropiat şi nici să facă remarci pe seama ei, dar Myles nu păru deranjat.

— Bună să-ţi fie ziua, Sir Goodman. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea, Fiona Campbell. Şi, da, regele are întreaga mea recunoştinţă. Este înţelept, din toate punctele de vedere.

Fiona îl privi în ochi şi văzu că ceaţa de la băutură dispăruse. O privea ţintă, cu ochii scrutători ca de uliu şi cu un licăr de prădător, într-o clipă, înţelese ezitarea grăjdarului de a-l călca pe bătături.

Schiţă o reverenţă.

Îi luă mâna liberă în palme, frecând-o cu degetele mari.

— Lady Fiona, este o plăcere. Când eram tânăr, am avut plăcerea de a o întâlni pe mama ta, şi sper că putem să fim prieteni şi noi.

Nicio altă vorbă nu ar fi putut-o surprinde mai mult, dar el îi lăsă mâna şi se întoarse imediat spre Vivienne. Toate întrebările îi rămaseră în gât Fionei, înecând-o.

Vivienne făcu o reverenţă adâncă, fluturând cochet din gene.

Goodman zâmbi.

— Nu te-ai schimbat deloc, Lady Vivienne. Cât mi-a lipsit zâmbetul tău. Trebuie să vii să mă vizitezi din nou cât mai curând.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, domnule.

Sir Goodman zâmbi, vorbind mai tare:

— O, haideţi! Să lăsăm ceremoniile deoparte în această frumoasă zi. Staţi cu mine puţin. Se întoarse spre femeile din cârciumă, îndepărtându-le ca pe nişte muşte. Ajunge, luaţi-o din loc!

Îi făcu semn fetei care servea să debaraseze cupele murdare. Myles vorbi, în timp ce se aşezară pe locurile abia părăsite de femeile bosumflate.

— Sir Goodman, sper că eşti bine, sănătos.

— Sunt, Myles. Şi, că veni vorba despre sănătate, cum o duce tatăl tău?

Fiona se miră de întrebare. Se părea că se dusese vestea despre atacul asupra contelui.

— Din ce în ce mai bine, sir. Dornic să revină în şa şi să-şi reia îndatoririle. I-am ţinut eu locul, şi totul este bine la castelul Dempsey.

Fiona auzi mândria din glasul soţului ei şi se îndreptă niţel pe scaun.

— Excelent! Strădania ta va fi răsplătită.

Cupe curate pline până la refuz cu bere înspumată fură aşezate dinaintea lor, iar Robert o ridică pe a lui şi luă o duşcă zdravănă. Fiona sorbi şi ea, întrebându-se ce hram purta străinul.

— Adu-ne şi de mâncare, ceru Sir Goodman, fără să se deranjeze să întrebe dacă mâncaseră de curând sau

dacă aveau alte planuri.

Nu aveau, desigur, iar Fiona era moartă de foame. Totuşi, omul acesta era mai mult decât îngâmfat, şi ceva nu era în regulă, căci Myles şi Robert se purtau de parcă ar fi fost un nobil de cel mai înalt rang. Curiozitatea îi dădea din ce în ce mai mult ghes.

Sir Goodman luă o duşcă zdravănă din berea sa şi se lăsă pe spetează.

— Urâtă treabă cu atacul, spuse el, aşezând halba pe masă. Duşmanii noştri nu se dau îndărăt de la nimic pentru a-l vedea pe Douglas înapoi la cârmă. Dar nu voi tolera aşa ceva. Trădătorii aceia laşi vor suferi pentru asta. Aţi aflat cine ar putea fi responsabil?

— Zvonuri sunt destule, dar niciunul nu e de crezut.

Soţul ei încuviinţă din cap şi aruncă o privire în direcţia ei.

Servitoarea reveni şi puse pe masă farfurii cu tocană şi pâine.

Conversaţia se îndreptă spre vreme şi spre alte lucruri mai simple cât timp mâncară, dar mintea Fionei se învârtea fără zăbavă, şi stomacul părea să facă la fel. Cu fiecare moment scurs era tot mai sigură că Sir Goodman era ceva mai mult decât părea a fi. Se îmbrăca precum un simplu ţăran, dar, dacă o cunoscuse pe mama ei, trebuie să fi petrecut o vreme la curte. Deodată, păru să fi trecut o viaţă de când citise scrisorile mamei ei. Într-un anumit fel, era o altă viaţă, căci mama ei vorbise rareori despre curte. Sau, dacă o făcuse, Fiona fusese prea mică pentru a înţelege. Cu toate acestea, omul aflat dinaintea ei o cunoscuse şi o numise prietenă. O nevoie disperată de a afla mai multe deşteptă în ea o durere de multă vreme îngropată, nevoia de a înţelege cine fusese mama ei şi prin ce trecuse. Poate că acest Sir Goodman avea nişte răspunsuri.

Myles aşteptă până aproape de finalul mesei pentru a pomeni despre iapă şi simţi neliniştea din ce în ce mai mare a soţiei sale. Când conversaţia lâncezi, trecu la atac.

— Am trecut pe la grajduri astăzi, domnule, ca să-i găsim miresei mele un cal bun. Aşa am aflat că eşti în oraş.

Goodman sorbi din halbă.

— Chiar? Şi eu intenţionez să-i dăruiesc un cal soţiei mele.

Myles simţi că-i zvâcnesc tâmplele.

— Da, am auzit că soţia ta călăreşte minunat.

— Aşa e. Va trebui să vii să o vezi după ce se va însănătoşi îndeajuns tatăl tău pentru a putea călători.

— Am fi foarte încântaţi. Ştiu că atât mama, cât şi tata ar fi încântaţi să petreacă timp cu voi. Ah, mai este o chestiune, domnule, despre care mă întrebam dacă pot să-ţi vorbesc.

Goodman înclină din cap.

— Spune, atunci.

Myles îşi frecă mâinile pe sub masă.

— Trebuie să întreb dacă eşti hotărât cu privire la bidiviii pe care i-ai ales de la grajd. Grăjdarul ne-a informat că ai ales şapte frumuseţi.

Sir Goodman se şterse la gură.

— Mare palavragiu, grăjdarul, dacă a dat din clanţă despre treburile mele. Însă, da, am ales şapte, într-adevăr. Şase sunt potriviţi să fie puşi la trăsură şi celălalt e pentru soţia mea.

Nu suna bine. Evident, iapa sură era pentru soţia lui.

Simţi că Fiona îl privea, aşteptând să mai spună ceva.

Probabil că ei i se părea o rugăminte simplă, dar Myles îl cunoştea pe acest om şi, când venea vorba despre el, nicio rugăminte nu era simplă. Dar îi promisese un cal, şi pe acela îl dorea.

— Mă întrebam dacă ar fi posibil să te răzgândeşti în privinţa celui sur, sir.

Vivienne şi Robert se uitau ţintă în farfurie, iar Fiona îl privi pe omul aflat de cealaltă parte a mesei. Goodman se lăsă pe spate, încruntându-se.

— Să mă răzgândesc? Nu prea-mi stă în fire. Credeam că ştii asta.

— Ştiu, domnule, desigur. Dar soţiei mele i-a căzut cu tronc calul acela.

Goodman se uită spre Fiona.

— Zău, aşa? Îţi place iepşoara aceea, zici?

Fiona se îndreptă, iar bărbia ridicată fu un semn de avertisment îndeajuns de grăitor. Lui Myles i se strânse stomacul. Mireasa lui era capabilă să facă nişte afirmaţii incendiare, şi nu era de glumă cu omul acesta.

— Da, domnule, răspunse ea, calm şi direct. Am avut una exact la fel când eram copilă. Ai fost cu adevărat prieten cu mama?

Toată lumea, în afară de Fiona şi de Goodman, se foi stânjenită pe scaun auzind întrebarea ei bruscă, iar Myles se întrebă dacă aveau să piardă doar calul sau mai mult.

Myles acoperi mâna soţiei sale şi murmură:

— Nu e momentul să vorbim despre asemenea lucruri.

Dar Goodman ridică mâna şi se aplecă, rostind cu voce scăzută, dar poruncitoare:

— Prostii. Nu refuz întrebarea.

Îşi netezi haina simplă de bumbac şi îşi umplu cupa, turnând fără grabă din carafa de pe masă.

Myles îi aruncă o privire fratelui său, iar Robert ridică discret din umeri pentru a sugera că era la fel de uluit. Goodman luă o duşcă zdravănă şi se întoarse spre Fiona. Stătea nemişcată ca o statuie.

— Indecizia este o slăbiciune. Aşa că voi cumpăra toţi cei şapte cai, după cum am planificat.

Lui Myles i se strânse inima de dezamăgire. Dar Goodman continuă să vorbească:

— Dar, sunt totodată nespus de generos. Şi, prin urmare, Lady Fiona, dacă doreşti calul acela, consideră-l al tău drept dar de nuntă din partea mea.

Fiona rămase fără suflare şi îşi duse mâna la gât.

— Sir Goodman, nu trebuie să mi-o dăruieşti. Soţul meu are mijloacele necesare pentru a o plăti.

Myles o strânse de mână pentru a o reduce la tăcere. Sir Goodman râse înfundat.

— Nu, zău? Atunci, ar trebui să se considere un mare norocos. Dar te asigur, fata mea, nici mie nu-mi lipsesc. Cât despre mama ta, da, mi-a fost prietenă foarte apropiată şi

loială. De fapt, s-ar putea spune că, dacă nu şi-ar fi riscat viaţa pentru mine, ar fi posibil ca acum să nu fiu regele Scoţiei.

Capitolul 34

Fiona stătea dinaintea regelui Scoţiei într-o cârciumă umilă, unde era înconjurat de femei şi beţivi. Nu visase niciodată să-l întâlnească şi în niciun caz în asemenea împrejurări modeste. Purta o rochie simplă de lână, fără nicio bijuterie sau podoabă în afară de inelul de nuntă cu smarald. Se forţă să-şi reţină imboldul de a-şi netezi părul, căci nu ar fi reuşit decât să îşi dea în vileag brusca agitaţie.

Acesta era bărbatul care îi alungase familia în nord, care se asigurase că erau duşmanii multora şi care îl deposedase pe tatăl ei de titluri şi de avere. Totodată, era cel care susţinea că fusese prietenul mamei sale. Care îngăduise căsătoria şi armistiţiul dintre clanul ei şi clanul Campbell. Ce incongruenţe din firea sa îngăduiau o asemenea purtare contradictorie?

Simţi că transpiră, iar Myles o strânse iar de mână.

— Mă bucur că te-am surprins. Regele James râse înfundat deasupra halbei. Îmi plac la nebunie surprizele adevărate. Cât despre detaliile legate de mama ta, va trebui să aştepţi până într-o altă zi. M-a luat somnul de la băutură şi am nevoie să mă odihnesc. Apoi se adresă lui Myles, lăsând-o pe Fiona să se simtă neputincioasă şi ignorată. Cu siguranţă îi înţelegea nerăbdarea de a afla mai multe. Dar regele terminase cu ea. Myles, îl voi trimite pe omul meu să îi transmită poruncile mele grăjdarului. Ia iapa când doreşti. Mă îndrept spre Ballachulish dimineaţă, dar, după vizita acolo, mă voi opri la Dempsey înainte să mă întorc la Linlithgow. Nu voi sta mult, căci noua mea soţie m-aşteaptă. Spune-i mamei tale să nu se necăjească prea tare.

Myles zâmbi, dar Fiona simţi o oarecare încordare în

ţinuta lui. Cu toate acestea, vorbi limpede şi relaxat:

— Voi face după cum porunceşti, Alteţă, dar o cunosc prea bine pe mama. Te poţi aştepta la oareşice surle şi trâmbiţe.

Regele râse, laolaltă cu Robert şi Vivienne. Păreau să îşi fi recăpătat buna dispoziţie, însă Fiona nu li se putea alătura. Prea multe întrebări şi prea multe emoţii confuze o copleşeau. Dacă pleca a doua zi, când aveau să discute despre mama ei?

Privi spre Myles, implorându-l din ochi să insiste în numele ei. Dar el scutură uşor din cap. Nu avea să mai primească răspunsuri pe tema aceea astă-seară.

*

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Fiona după ce ea şi Myles rămaseră singuri în cămăruţa lor.

Nervii îi erau întinşi şi nu se putea decide ce sentimente avea în legătură cu întreaga întâmplare.

— Călătoreşte incognito pentru că aşa doreşte, Fiona, şi nu am libertatea de a-l da în vileag. Dacă aş face-o, s-ar numi trădare.

Myles se aşeză şi începu să îşi desfacă un bocanc.

— Voi ştiaţi cu toţii cine este. Nu părea să fie mare secret pentru voi.

— Eu şi Robert am călătorit amândoi cu el în felul acesta. Iar Vivienne se pare că are o mulţime de informaţii. Sunt foarte sigur că nu vreau să îi cunosc metodele.

— Este regele, Myles, insistă Fiona. Dacă aş fi spus ceva care l-ar fi jignit? Şi de ce merge îmbrăcat aproape ca un ţăran?

Se îndreptă spre fereastră, apoi spre uşă, rozându-şi o unghie.

— James are un simţ al umorului ciudat, recunosc. Dar este mult mai uşor pentru el să se strecoare neobservat şi să-şi facă treburile fără a fi stânjenit de obligaţiile regale. Este un joc pentru el şi îl ajută să îi înţeleagă pe oamenii simpli. Este îndrăgit de popor, să ştii.

Îşi desfăcu şi celălalt bocanc şi îi dădu drumul pe podea cu un bufnet.

— Îndrăgit de popor? Nu vezi decât ceea ce alegi să vezi. Pe-acolo de unde sunt eu, este foarte urât, căci nu-i pasă că înhaţă pământul clanurilor nordice. După propriile lui cuvinte, mama îi era prietenă, şi, cu toate acestea, a trimis-o într-un loc în care nu se găsesc altceva decât pietre. Se opri din mers, privindu-l ţintă. Şi ce a vrut să spună cu faptul că şi-a riscat viaţa?

Myles oftă din rărunchi.

— Fiona, l-ar fi putut arunca pe tatăl tău în temniţă sau mai rău. Regele i-a cruţat viaţa de dragul mamei tale. Iar acum ţi-a dat calul. Poate că tu eşti cea care nu vede decât ce vrea să vadă.

Se aşeză pe scaun în ciorapi, calm precum un lac în zori. Bineînţeles că era. Ştiuse din capul locului că se aflau în prezenţa regelui. Ea era cea care fusese luată prin surprindere.

Nu-şi petrecuse viaţa ascultând un tată care vorbea neîncetat despre cruzimea şi răutatea regelui James. Lacrimile îi ardeau ochii, dar nu avea să le verse.

— Nu ştiu ce să înţeleg din asta.

Myles se ridică şi se duse la ea, strecurându-şi mâinile pe sub braţele ei.

— Acceptă. El este rege. Ce-a fost făcut e bun făcut. Şi cel puţin a avut înţelepciunea şi bunăvoinţa de a te mărita cu mine. Tonul lui era la fel de jucăuş ca atingerea.

O strânse de umeri, şi ea se luptă cu dorinţa de a se apropia de el.

— A fost dorinţa mamei mele să ne căsătorim. Regele nu a avut nimic de-a face cu asta.

Myles o luă în braţe.

— Atunci, recunoaşte-i generozitatea pentru că a încuviinţat. Sincer, Fiona. Gândeşte-te! James l-ar fi putut şterge pe tatăl tău de pe faţa pământului, dar a ales să îl lase să trăiască. Nici măcar nu l-a alungat din Scoţia, aşa cum a făcut cu mulţi alţii. E adevărat, James nu este întotdeauna milos, şi poate că tatăl tău a avut motive

întemeiate să îl dispreţuiască, dar în cele din urmă ar fi putut fi mult mai rău. Aşa că acum decizia îţi aparţine. Vrei să fii fiica mamei tale sau a tatălui tău?

— Sunt a amândurora, şopti ea, lăsând lacrimile să i se scurgă pe obraji. Nu pot să întorc spatele la tot ce înseamnă Sinclair. Am fost crescută să îl urăsc pe acest rege.

— Dar, cu toate acestea, mama ta a dorit să-l vadă pe tron. Cu siguranţă, orice bărbat pentru care ea şi-a riscat viaţa merită puţin respect din partea ta.

— Dar cum a fost în pericol? Ce s-a întâmplat?

El îi dădu o şuviţă desprinsă pe după ureche.

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar îl voi întreba pe tata când ne întoarcem acasă. Poate ştie el. Până atunci, vrei să nu mai judeci ca o Sinclair? Cuvintele lui îi stârniră confuzia, iar apropierea îi făcu trupul să se relaxeze, deşi mintea îi era în continuare tulburată. Îşi lipi pieptul de sânii ei şi se aplecă să îi murmure lângă gât: Sincer, Fiona, nu îmi pasă ce crezi despre acest rege. Dar, dacă alegi să îl priveşti cu rea-voinţă, ascunde-ţi gândurile. Ar sări la gâtul propriei sale mame dacă ar crede că aceasta nu-i arată respect.

Ea plecă uşor capul, căldura respiraţiei lui topindu-i rezistenţa. Myles o sărută sub ureche, şi ea oftă, iar frustrarea i se domoli.

— Îmi ceri să-mi declar credinţa faţă de un om care s-ar ridica împotriva propriei mame?

Myles ridică privirea şi îi zâmbi.

— Mama lui este englezoaică. E un motiv suficient.

Ea începu să râdă încet. Nu putea rămâne supărată când îi zâmbea şi glumea cu ea în felul acela. Dorinţa lui era un lucru tangibil, ţesându-se ca o pânză împrejurul ei. Nu avea nici voinţa, nici dorinţa de a-i rezista.

— Ei bine, poate că sunt suficient de curtenitoare încât să recunosc că mi-a oferit un soţ potrivit.

Myles se încruntă.

— Potrivit? Asta crezi despre mine?

Ea ridică uşor din umeri, iar în colţurile buzelor îi înflori un zâmbet.

— Pentru moment. Dar, cu puţin efort, s-ar putea să mă faci să mă răzgândesc.

El îşi descreţi fruntea.

— Mm. Şi cum aş putea face asta, Lady Fiona?

Vocea lui deveni o şoaptă răguşită. Fiona întoarse capul să îl sărute, dar el se aplecă şi o privi în ochi.

— Nu. Spune-mi! Cum aş putea să-ţi fac pe plac?

Se făcu roşie ca racul, stânjeneala învingând pofta trupească. Lista de lucruri neruşinate pe care spera că avea să le facă cu ea, pe care avea să i le facă, era lungă şi păcătoasă. Gândurile legate de rege se evaporară ca o ceaţă, înlocuită de imagini în care se tăvălea cu Myles în aşternuturi. Dar nu putea explica asemenea lucruri. În schimb, îl trase spre pat, şoptind:

— Surprinde-mă!

Capitolul 35

În săptămânile de după întoarcerea de la Oban, soţia lui Myles înflorise. Vivi şi Alyssa o adorau, şi până şi mama lui se obişnuise să aibă un ton mai puţin îngheţat în prezenţa ei.

Zâmbetele Fionei veneau la fel de repede şi de uşor ca dorinţa ei de a se tăvăli în patul lui. Gândul îi făcu capul să i se învârtă, şi simţi o gheară în vintre. Soţia lui era deopotrivă ademenitoare şi angelică.

Acum, la aproape o lună de când îi luase calul, primiseră în sfârşit vestea că regele avea să sosească la Dempsey.

Mama lui nu lăsase niciun detaliu la întâmplare. Fiecare colţişor al castelului fusese curăţat, fiecare cal fusese periat de-i strălucea părul şi fiecare Campbell de dincoace de zidurile fortăreţei purta cele mai bune straie pe care le avea.

Stindardele fluturau, şi vestitorii suflau în trompete când James trecu pe sub poartă, îndreptându-se călare spre

locul în care stăteau Myles şi familia sa.

Contele făcu un pas înainte, sprijinindu-se într-un baston, şi îl salută călduros pe rege după ce acesta descălecă.

— Ce bine că te văd pe picioarele tale, Cedric. Îmi pari teafăr şi sănătos.

— Sunt, Alteţă. Mulţumesc mult că aţi spus-o. Bine aţi revenit la Dempsey!

Regele îi salută pe toţi, oprindu-se în faţa lui Myles şi a Fionei. Îi luă mâna şi o ridică la buze.

— Ne întâlnim din nou, frumoasa mea Fiona. Ce-ţi face calul?

Ea se îmbujoră şi zâmbi.

— Plină de viaţă, Alteţă. Ne potrivim de minune.

James râse şi încuviinţă.

— Mă bucur să aud asta. Vom vorbi mai târziu noi doi.

Îşi continuă drumul, dar Myles se uită la chipul soţiei lui. Ştia că se gândea din nou la mama ei.

Tatăl său ezitase să discute cu Fiona despre legătura lui cu Aislinn. Cât despre restul, nu spusese decât că doar regele putea împărtăşi povestea, aşa că trebuia să aştepte vizita acestuia.

Iar acum venise.

În seara aceea aveau a se ospăta, a dansa şi a fi desfătaţi de menestreli şi muzicieni. Ochii Fionei străluceau de nerăbdare, şi Myles simţi un val de mândrie că îi putea oferi o asemenea viaţă. Era una de-a lor acum şi nu mai era nici urmă de ostilitate în firea ei.

Încă nu aflaseră nimic despre cei care fuseseră în spatele ambuscadei din pădure, dar Myles era încrezător că fraţii ei nu jucaseră niciun rol. În ultimele săptămâni, Fiona îi povestise despre tinereţea ei, dezvăluindu-i relaţia ei cu Simon şi cu John. Cel mai mare părea necizelat şi crud, dar, din cele spuse, fratele ei John era cumpătat. Myles spera că, fără duşmănia tatălui lor, care să-i îndemne la răzbunare, poate avea să vină momentul potrivit pentru a face pace cu adevărat între clanurile lor. Dar situaţia era neclară în cel mai bun caz, căci se auzeau zvonuri de

răzmeriţă în nord.

*

Priveliştea din faţa Fionei era spectaculoasă. Sala cea mare scânteia de atâtea stindarde şi pânzeturi fine. Tipsii de aur împodobeau mesele încărcate de bucate. Muzicienii cântau o melodie vioaie de după un paravan, în timp ce toţi membrii clanului Campbell se purtau pe măsura prezenţei augustului vizitator.

Regele James şedea între Cedric şi Marietta, iar Robert şi Myles se aşezaseră de o parte şi de cealaltă a părinţilor lor. Tavish era prezent şi el, alături de Vivi şi de Alyssa. Chiar şi Darby, cu părul răvăşit acum pieptănat cu grijă, stătea îmbrăcat într-o nouă haină frumoasă. Era un tânăr frumuşel, dar trăgea de guler de parcă ar fi fost un ştreang.

Fiona se aplecă spre soţul ei.

— A spus regele cât intenţionează să stea?

Myles se întoarse spre ea.

— O zi sau două. James pleacă după cum îl taie capul, dacă nu cumva are vreun scop în minte. A spus că veţi vorbi, şi o veţi face în curând. Dar trebuie să aştepţi să-ţi spună el.

Era nerăbdătoare. Aştepta de săptămâni întregi, şi o rodea curiozitatea să afle cum îl ajutase mama ei pe rege să urce pe tron. Luă un dumicat de vânat, dar i se păru că avea gust acru. Înghiţi şi alungă gustul cu vin.

Seara continuă cu jongleri şi trubaduri, noi feluri de bucate şi conversaţie, până când, în cele din urmă, regele făcu semn că terminase cu ospăţul. La o şoaptă a lui Lady Marietta, servitorii curăţară mesele cu iuţeală, şi în curând sala fu pregătită pentru dans. Fiona îşi şterse mâinile în poală, deodată agitată.

În ultimele câteva zile, exersase cu Vivi şi Alyssa, cărora li se păruse foarte amuzant că nu ştia să danseze. Dar nu avusese cine să o înveţe la reşedinţa Sinclair şi nici nu se iviseră ocazii pentru o asemenea preocupare

uşuratică.

Poate că de vină era prezenţa regelui sau doar ideea că era expusă privirilor tuturor Campbeliilor, însă i se umeziră palmele şi i se strânse stomacul. Înghiţi în sec şi întinse mâna spre soţul ei.

El se apropie şi îi şopti la ureche:

— Nu te simţi bine? Eşti palidă ca o stafie.

Fiona scutură uşor din cap şi trase aer în piept. Stomacul i se linişti un moment.

— Nu, sunt bine. Cred că e de la sosul de la vânat.

El îi puse un pahar de vin în mână.

— Ia, bea! Te duc sus dacă ai nevoie să te întinzi.

Nu se simţea atât de rău încât să accepte momeala.

— Ce rău eşti, încerci să mă seduci ca să nu iau parte la petrecerea regelui.

Myles râse înfundat.

— Te-aş lăsa să te bucuri de o duzină de seri ca aceasta, dacă asta îţi doreşti, dar ai fost verde ca muşchiul pentru o clipă. Te simţi, într-adevăr, bine?

Fiona sorbi din cupă şi lăsă căldura vinului să i se împrăştie în trup.

— Da, mult mai bine acum. Nu pot să-mi irosesc lecţiile de dans. Myles îi aruncă o privire neîncrezătoare, iar ea se simţi rănită. Nu crezi că am ajuns să stăpânesc câţiva paşi? Alyssa este o profesoară bună.

— Atunci, poate că ar fi trebuit să petreacă puţin timp cu mine. Se îmbujoră, iar ea zâmbi.

Rareori se întâmpla ca soţul ei să aibă motiv să roşească. Sau să-şi recunoască nepriceperea. Fiona îşi strecură mâna sub masă şi îl strânse de coapsă.

— Ne vom descurca noi.

El zâmbi larg şi suav. Îi cuprinse ceafa cu mâna şi o trase aproape, sărutând-o pe buze. Nu era deloc cuviincios în faţa atâtor oameni, ca să nu mai spunem în prezenţa regelui, dar Fiona cedă. După ce soţul ei îi dădu drumul, îl văzu pe James privindu-i, cu un zâmbet strâmb pe chipul său regal.

— Ţi-am făcut un bine, Campbell, spuse regele

îndeajuns de tare încât să audă mai toată lumea.

Myles se întoarse şi încuviinţă din cap spre suveranul său.

— Da, Alteţă, şi sunt peste măsură de recunoscător.

— Aşa şi trebuie. Iar acum va trebui să mi-o cedezi pe frumoasa ta mireasă. Dar numai pentru un dans. Lady Fiona, îmi faci onoarea?

Se ridică şi îi întinse mâna. Fiona se simţi iar cuprinsă de ameţeală, dar o alungă trăgând adânc aer în piept. Nu se cădea să leşine când o invita regele la dans. Încuviinţă şi se ridică de pe scaun.

— Aş dori un *coranto*[1], spuse regele peste umăr.

Lady Marietta îi şopti iute unui servitor, care dădu fuga să le transmită muzicienilor.

Fiona se îndreptă, alungând tremurul. Era doar un bărbat, nimic mai mult. Înfruntase şi lăsase în urmă douăzeci de Campbelli, nu-i aşa? Ei bine, aproape. Cu siguranţă se putea învârti pe ringul de dans cu un singur bărbat. Chiar dacă era regele Scoţiei.

Îşi aşeză mâna pe braţul lui întins şi îl lăsă să o conducă spre centrul încăperii. Muzicienii îşi începură melodia vioaie, şi, după un moment de emoţie, se lăsă fermecată de dans. Când rată un pas, el nu ezită, ci se mulţumi să o conducă spre următorul. Era dificil să converseze, atât de concentrată era să nu-l calce pe picioare, dar, la final, ajunseră faţă în faţă, şi regele se înclină uşor.

— Dacă vrei să afli de ce îi sunt îndatorat mamei tale, poate că vei dori să faci o plimbare împreună cu mine prin grădină, dimineaţă, spuse el.

Fiona ezită un moment mai îndelung decât se cuvenea, apoi făcu o reverenţă. Îl privi scurt.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Alteţă.

Ea se ridică, şi regele îi luă braţul, aşezându-i-l în îndoitura cotului său, apoi se îndreptară spre podium.

— Minunat. Atunci, te voi înapoia soţului tău, înainte să spun ceva necuviincios.

---

1 Dans în ritm vioi, de origine franceză (n.red.)

— Necuviincios, Alteţă?

Simţi că-i tresare inima şi apoi i se strânge în piept. Regele se apropie. Îi simţi răsuflarea caldă pe ureche când şopti:

— Încă ai sărutul soţului tău pe buze, draga mea. Mi se pare foarte seducător. Ar fi mai bine să mergi să mai primeşti unul de la el.

*

A doua zi fu caldă; aerul era umed de la parfumul câmpurilor fertile ce-şi ofereau bogăţiile, iar Fiona i se alătură regelui James printre flori. Era îmbrăcat din nou cu veşminte obişnuite, mai degrabă ca Sir Goodman decât ca alteţa regală din urmă cu o seară.

— Porniţi în călătorie astăzi? îl întrebă ea.

Încuviinţă din capul roşcovan, cu ochii strălucitori intenşi.

— Da. Mă aşteaptă soţia la Linlithgow, şi mărturisesc că tânjesc după puţină companie feminină.

Fiona privi în pământ, nefiind sigură cum să răspundă. Era când prea direct, când frustrant de vag.

— Sunt sigură că regina vă va primi cu bucurie afecţiunea, murmură ea.

Regele râse înfundat, deşi ea nu intenţionase să facă o glumă. Într-adevăr, nu pricepea ce i se părea amuzant.

— Da, poate că da. Şi este cât se poate de vădit că tu nu.

— Alteţă?

Privi spre el speriată.

— M-ai săruta dacă ţi-aş cere-o?

Un val de căldură îi urcă din pântec în obraji.

— Nu, Alteţă, nu aş face-o.

— Dar sunt regele tău.

Fiona simţi tonul glumeţ din vocea lui.

— Da, dar nu soţul meu. Însă puteţi fi sigur că la bătrâneţe voi regreta negreşit că am refuzat această oportunitate.

El râse tare şi îi aşeză braţul pe al lui.

— Semeni cu mama ta, frumoasa mea Fiona, şi ai spiritul ei. Vino să ne plimbăm şi să ne bucurăm de soare înainte de a mă vedea nevoit să pornesc la drum.

Se plimbară în tăcere pentru un moment, singurele sunete fiind ciripitul păsărilor din copaci şi foşnetul rochiei ei. O cuprinse ameţeala, şi se întrebă dacă putea să vorbească sau dacă protocolul cerea să îl aştepte pe el.

— Câţi ani aveai când a murit mama ta, Fiona?

Aproape că se împiedică auzind întrebarea. Pentru un rege, nu avea prea multă fineţe.

— Aproape zece, Alteţă.

Se opriră, şi el se întoarse cu faţa spre ea.

— Dacă voi afla vreodată cine a ucis-o, ai cuvântul meu că va fi tranşat şi înfipt într-un ţăruş.

Imaginea era prea vie, iar Fiona se chinui să tragă aer în piept. Se apropie, pentru a-şi păstra echilibrul, şi o cuprinse greaţa, cum se întâmplase şi cu o seară în urmă.

Regele o susţinu, prinzând-o de umeri.

— Îmi pare rău, fetiţo. Nu am vrut să fiu atât de sugestiv. Am vrut doar să spun că ucigaşul ei va plăti. Haide, aşează-te pe banca aceasta un moment.

Fiona nu înţelegea de ce era atât de slăbită. Era mai puternică de-atât. Era totuşi o Sinclair, la urma urmelor. Nu după nume, dar prin sânge.

Se îndreptară spre bancă şi se aşezară pe ea.

— Iertaţi-mă, Alteţă! Mă tem că m-a luat ameţeala de la căldură.

— Hmm… poate. Se aşeză lângă ea şi o cercetă minuţios. Apoi râse înfundat. Ce ştii despre mine?

Era o întrebare mai înspăimântătoare decât oricare alta.

— Sunteţi regele.

— Şi? o îndemnă el când ea tăcu.

Jocul acesta de-a şoarecele şi pisica era obositor. Punea întrebări peste întrebări, când ea nu voia decât să primească răspunsuri la propriile incertitudini. I se întoarse stomacul.

— Sunteţi regele. Ştiţi că sunt disperată să aud povestea legată de mama, şi cu toate acestea nu mi-aţi dezvăluit niciun crâmpei de informaţie.

El ridică din sprâncene şi făcu ochii mari, iar Fiona aproape că se plesni peste gura ei mare. Regele avea să o arunce în temniţă pentru o asemenea insolenţă. Dar, în schimb, el izbucni în hohote de râs şi se pocni peste coapsă amuzat.

— Spiritul şi temperamentul mamei tale. Ai dreptate, desigur. Cât de nepoliticos din partea mea să te chinuiesc astfel. Clătină din cap, ca şi când cuvintele ei l-ar fi ameţit. Mama ta a fost în slujba mamei mele la curte, fiind doamna de companie a reginei Margaret. Ştiai asta, nu?

Fiona încuviinţă, şi inima îi tresăltă, acum că părea că el avea să-i spună în sfârşit ceva valoros.

— Da, dar rareori vorbea despre asta – cu mine, cel puţin.

Regele continuă:

— Era preferată de mulţi pentru zâmbetul şi deşteptăciunea ei. Era nespus de frumoasă – chiar mai frumoasă decât tine, iar tu eşti absolut splendidă.

Fiona nu auzi decât complimentul. Nu era o insultă să fie considerată mai prejos de mama ei. Regele trase aer în piept şi se aşeză mai comod pe bancă.

— Pe când aveam unsprezece ani, tatăl meu vitreg, Archibald Douglas, s-a străduit să mă întemniţeze la castelul Tantallon. Cum eram necopt, nu mi-am dat seama la început că nu aveam libertatea de a pleca. Conduceam castelul, dar nu prea aveam cu ce mă delecta.

Fiona îşi împreună mâinile în poală. Regele părea pregătit să spună o întreagă poveste, şi nu ar fi fost de folos ca ea să-l întrerupă.

— Duceam o viaţă retrasă, dar în multe zile mama ta venea să stea de vorbă cu mine. Aveam şi alţi vizitatori, dar doar câţiva mă informau despre ce se întâmpla în afara zidurilor temniţei mele. Căci asta era. Se îmbujoră şi privi în gol pentru un moment, ca şi când s-ar fi luptat cu amintirile. Vocea lui fu înflăcărată când rosti următoarele

cuvinte: Cinci ani am trăit astfel, aproape încătuşat pe proprietatea mea, ştiind în tot acest timp că Douglas îşi umplea cuferele cu aurul meu şi fura pământ de la cei care îmi erau loiali pentru a-l oferi clanului său.

Ea înghiţi, stânjenită. Tatăl ei îi fusese loial lui Douglas până în ziua în care murise. Ştia că nu era cazul să-i reamintească asta regelui.

— Dar mama ta a fost mereu sinceră cu mine, aşa că la ea am apelat când m-am gândit la o metodă de evadare. Ai mai auzit povestea aceasta?

O privi scrutător. Fiona clătină din cap.

— Nu, niciodată.

El îi oferi un mic zâmbet.

— Ei bine, când am crescut, ajungând la vârsta bărbăţiei, unele dintre doamnele care mă vizitau erau, să spunem, mai puţin plăcute ca mama ta. Douglas s-a gândit să mă ţină ocupat cu femei uşuratice, crezând că distracţia mă va satisface, făcându-mă să uit de tron. Nu a funcţionat, desigur. La cincisprezece ani, tânjeam să preiau frâiele ţării pe care mă născusem să o conduc. Astfel că, într-o seară, nobila ta mamă, îmbrăcată ca o femeie simplă, a intrat în camera mea. Mi-a adus veşmintele unei târfe, o perucă, sulemeneală şi pudră pentru a mă deghiza. Râse înfundat. Eram o muiere arătoasă, trebuie să o spun.

Fiona nu-şi putea imagina ce înfăţişare avea, căci bărbatul din faţa ei nu era câtuşi de puţin feminin. Murmură ceva neconvingător, iar regele îşi continuă povestea:

— După ce m-am deghizat, mama ta m-a ajutat să mă strecor pe lângă paznici şi să urc într-o căruţă pe care Cedric o pusese să aştepte în curte. Am plecat de acolo direct la Stirling, unde aştepta armata Campbell, laolaltă cu mulţi dintre cei care doreau să mă vadă smulgându-mi tronul din ghearele lacome ale lui Douglas. Dacă nu ar fi fost Cedric şi mama ta, nu se ştie care ar fi fost cursul istoriei.

Fiona auzise zvonuri despre cum evadase regele cu mulţi ani în urmă, dar nimic de felul acesta. Nu avusese habar că mama ei jucase un rol atât de important. Cum de

fusese posibil? Îşi duse degetele la frunte.

— Alteţă, pot să fiu sinceră?

— Poţi, spuse el, încrucişându-şi braţele.

— Părinţii mei trebuie să fi fost căsătoriţi, nu?

Regele încuviinţă.

— Erau. Iar tu şi fraţii tău veniserăţi deja pe lume. Nu-ţi aminteşti de Tantallon?

Fiona îşi amintea foarte vag că se mutaseră la reşedinţa Sinclair, dar habar n-avea unde stătuseră înainte. Clătină din cap.

— Nu e de mirare. Trebuie să fi fost foarte mică. Ai locuit acolo cu mama ta, dar tatăl tău era plecat deseori, în slujba ticălosului de Douglas. Chipul îi fu traversat de un nor. Tatăl tău a trădat Coroana, Fiona, dar nu am nimic de împărţit cu tine sau cu clanul tău, atâta timp cât oamenii îmi arată că sunt loiali. Recunosc, când Cedric m-a rugat să pecetluiesc logodna dintre tine şi Myles, am şovăit. M-a asigurat că, după dispariţia lui Hugh, neamul Sinclair va sluji din nou cu credinţă Scoţia. Îmi poţi da cuvântul în privinţa aceasta?

Fiona înghiţi, şi rochia i se umezi din nou de transpiraţie. Asta voiseră fraţii ei. O dăduseră pe mâna duşmanului pentru a-şi dovedi devotamentul faţă de regele James. Îşi dădea seama acum că John avusese întotdeauna dreptate şi că sacrificiul ei garanta siguranţa viitoare a clanului ei.

O invadă un val de siguranţă şi certitudine. Încuviinţă.

— Da, Alteţă. Vă făgăduiesc credinţa şi loialitatea noastră. Suntem umilii slujitori ai Alteţei Tale.

Regele zâmbi şi o bătu uşor pe mână.

— Bun. Atunci, mă voi opri bucuros la reşedinţa Sinclair pe parcursul marelui meu tur de peste câteva săptămâni. Voi ridica ancora la finalul lunii. Îşi aşeză mâinile pe genunchi şi o măsură cu privirea. Nu cu desfrânare, ci mai degrabă ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară. Cred că mama ta îţi zâmbeşte din ceruri în clipa aceasta. Ar fi foarte încântată că suntem prieteni.

Fiona simţi lacrimi de bucurie umplându-i ochii.

— Cred că este, Alteţă. Sunt onorată că mă consideraţi astfel.

— Bun, atunci. Dat fiind că vom fi prieteni, nu îmi vei purta o pică prea mare dacă îţi spun că voi avea nevoie de soţul tău la Linlithgow pentru câteva săptămâni.

— De soţul meu?

Ce sentiment ciudat şi pustiitor îi provoca gândul absenţei lui.

— Da, vreau ca oştenii Campbell să călătorească împreună cu mine, dar îţi voi înapoia iubitul îndeajuns de curând. Chestiunile de stat trebuie să aibă întâietate în faţa celor amoroase.

— Să plece în călătorie? Astăzi?

Nu-şi putu ascunde surpriza, iar regele râse înfundat.

— Văd că te-am tulburat cu graba mea. Poate că aş mai putea sta o noapte, dar plecăm mâine în zori. Şi să nu spui nimănui că m-ai convins. Nu pot îngădui ca toate frumoasele să-şi închipuie că mă pot duce de nas.

Se ridică de pe bancă şi întinse un braţ. Fiona îl luă, gândindu-se că ar mai trebui să-l întrebe şi alte lucruri, că voia să ştie mai mult despre mama sa şi despre noaptea aceea când el evadase, dar deodată toate gândurile îi zburară la Myles şi la faptul că avea să plece a doua zi dimineaţa. Urma să plece la curte, în mijlocul intrigilor şi al unor frumuseţi răpitoare.

Sângele i se învârteji în vene, şi o cuprinse din nou greaţa. De data aceasta nu se putu abţine. Se desprinse de rege, aplecându-se peste bancă, şi vomită ce mâncase la micul dejun.

Simţi mâinile regelui pe talie, susţinând-o. Îi întinse o batistă.

Se şterse la gură, iar greaţa fu înlocuită de umilinţă. Dumnezeule, ai milă! Tocmai vomitase în faţa regelui. Exista ceva mai necuviincios?

El o bătu cu blândeţe pe spate.

— E mai bine acum?

Ea încuviinţă, dar nu îl putu privi în ochi.

— Iertaţi-mă, Alteţă!

— Nu e nimic de iertat. Soţul tău ştie?

Ea se încruntă şi privi spre el.

— Ce să ştie soţul meu?

Regele râse.

— Cum ce? Că eşti însărcinată, desigur.

Capitolul 36

Myles se plimba de colo-colo în sala cea mare. Soţia lui era cu regele James de mult prea mult timp. Şi în grădină, pe deasupra. Probabil că o lipea de un copac chiar în momentul acela, încercând să-i fure un sărut. James nu avea limite când era vorba despre soţiile altora. Le colecţiona aşa cum colecţionează un băiat pietre frumoase, admirându-le, apoi strecurându-le în buzunar şi uitând de ele. Myles se întoarse şi o apucă în cealaltă direcţie. Fiona nu merita să fie tratată astfel. Habar nu avea despre obiceiurile de la curte şi purtarea destrăbălată de acolo. Ar fi trebuit să refuze când ea îl rugase să o lase să vorbească cu James singură, dar ochii ei albaştri îl imploraseră şi era atât de nerăbdătoare să afle mai multe despre mama ei. Totuşi, fusese îndeajuns de tolerant. Răsucindu-se pe călcâie, ieşi pe uşă în lumina soarelui. Strălucirea îl orbi, dar nu încetini pasul. Bocancii lui lăsau urme adânci în pământ, până când îl opri în loc un val de parfum ademenitor din grădină. Şi îi găsi acolo pe soţia sa şi pe rege.

Fiona stătea cu spatele la el şi se întoarse când se apropie. Părea împietrită, i se citea vinovăţia pe chip şi îşi apăsa o batistă de dantelă pe buze. Se părea că Alteţa Sa îi dăduse un suvenir. Poate mai mult.

Ochii regelui licăreau amuzaţi. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să fie surprins şi să facă paradă de superioritatea sa. Ştia că niciun bărbat nu l-ar provoca la duel, că oricine ar face-o s-ar trezi într-o campanie militară într-o ţară îndepărtată. Myles nu ar risca aşa ceva. Nu pentru că era laş, ci pentru că nu voia să o lase pe Fiona să-

şi poarte singură de grijă.

— Myles, spuse regele, ai sosit exact la timp.

Fiona avea ochii mari şi rotunzi ca nişte farfurioare. Dumnezeule, ce-i făcuse James?

Regele puse mâna posesiv pe cotul ei şi o îndemnă să înainteze.

— S-ar putea să aibă nevoie să se odihnească un moment. Dar îţi sugerez să găseşti o altă bancă. Nu miroase prea bine lângă cea de aici. Vino să mă cauţi când soţia ta nu va mai avea nevoie de tine. Trebuie să vorbim. Regele înclină din cap spre Fiona. Aştept cu nerăbdare să te văd în această seară, draga mea, când te vei simţi mai bine. O după-amiază plăcută!

Spunând acestea, îi lăsă singuri.

Mintea lui Myles o lua razna. Respira cu greu, ca şi când ar fi fost împuns în stomac. Cât de firesc o îndepărtase regele, văzându-şi de drum…

Myles se uită la chipul ei şi descoperi emoţii pe care nu le putea numi. Nu tulburare, ci mai curând uluire. Poate că nu era aşa cum bănuia el. Poate că regele nu făcuse decât să-i împărtăşească ceva neaşteptat despre mama ei. Se luptă cu impulsul de a-i cere să-i spună ce se întâmplase, căci, orice s-ar fi petrecut, nu ea era de vină. O cuprinse de cot, în locul în care tocmai fusese mâna regelui.

— Vrei să stai jos?

Ea încuviinţă din cap şi se îndreptară spre altă bancă, nu departe de prima, dar ascunsă în umbra unui măr. Parfumul liliacului şi al caprifoiului îi înconjura din toate părţile. Fiona îşi tamponă fruntea cu batista.

— Pari tulburată. A spus regele ceva neplăcut?

Ea făcu o pauză, apoi clătină din cap.

— Mi-a spus cum l-au ajutat tatăl tău şi mama mea să evadeze.

Myles ştia de mult despre implicarea tatălui său în aventura aceea, dar habar n-avea că Aislinn Sinclair participase şi ea. Însă asta explica multe.

— Ce altceva ţi-a mai spus?

Fiona îi întâlni privirea, şi obrajii ei palizi se îmbujorară.

— Se pare că nu are nimic de împărţit cu familia mea, acum că tatăl meu nu mai este în fruntea clanului.

— Asta e bine. Atunci, armistiţiul şi-a îndeplinit scopul.

Ea încuviinţă din cap şi îşi duse mâna din poală spre abdomen.

— Da. Se pare că aşa este.

*

Regele trebuia să se înşele. Nu putea să fie însărcinată. Nu chiar atât de repede. Dar, în timp ce stătea pe bancă lângă Myles, numără zilele. Trecuse o lună de când fuseseră la Oban. Şi Dumnezeu ştia că nu stătuseră degeaba în tot acest timp. Aproape în fiecare zi împărţiseră aşternutul, şi nici măcar o dată în tot acest timp nu se gândise la perioada menstruală lunară. Într-adevăr, acum, că se gândea, nu mai avusese menstruaţie de dinainte de a pleca de la reşedinţa Sinclair. Maică Precistă! Se întâmplase în noaptea nunţii?

Era posibil, presupunea.

Dacă regele credea că purta un Campbell în pântec, nu avea să ţină secretul pentru sine.

Privi spre copacii încărcaţi de fructe şi simţi o afinitate cu ei. Fertili şi înfloritori. Înăuntrul ei, înflorea o nouă viaţă.

— Se pare că mai este ceva. Îşi privi din nou soţul în ochi şi simţi că îi dau lacrimile. Myles, cred că s-ar putea să fiu însărcinată.

El o privi ţintă un moment, ca şi când nu ar fi auzit, apoi pe chip i se aşternu un zâmbet strălucitor precum soarele.

Râse uşor, spunând:

— Eşti sigură?

Ea clătină din cap.

— Nu chiar. Dar este posibil.

Myles privi spre abdomenul ei şi îşi lipi mâna cu blândeţe de el, ca şi când ar fi putut afla ceva, dar ochii i se

întoarseră repede la chipul ei.

— Fiona, eu… Sunt nespus de bucuros.

O îmbrăţişă şi încearcă să o sărute pe gură, dar ea se întoarse ca să o sărute pe obraz în schimb. El înţepeni văzându-i reacţia şi îi dădu drumul.

— Eşti nefericită din pricina asta?

Ea râse încet şi îşi apăsă din nou batista pe gură.

— Nu, sunt la fel de bucuroasă. Doar că – o cuprinse greaţa din nou –, doar că ar fi trebuit să ştiu că un copil din neamul Campbell o să-mi provoace asemenea necazuri.

Apoi se aplecă într-o parte şi vomită stânjenită din nou.

*

— Voi patru veţi călări cu mine până la Linlithgow, spuse regele din scaunul lui de lângă şemineu. Stătea cu picioarele întinse, dar tonul aspru îi contrazicea postura indolentă. Vreau ca toate minţile strategice să se gândească la modul în care am putea reteza mai bine capul acestei fiare. Douglas devine prea îndrăzneţ. Vrea să lovească înainte să produc un moştenitor. Doresc să rezolvăm treaba aceasta înainte să navighez spre nord.

Myles stătea la masă cu Tavish şi cu Robert, în vreme ce contele se plimba dinaintea lor.

— Suntem la dispoziţia voastră, Alteţă. Mă întreb dacă aţi dori ca unul dintre noi să rămână în urmă şi să păzească Dempsey în caz că se vor tulbura apele, spuse contele.

Myles se întrebă dacă tatăl lui se referea la el. Căpitanul gărzilor era pe deplin capabil să menţină ordinea în absenţa lor, dar tatăl său părea a urmări să găsească o scuză pentru el, astfel încât să poată rămâne cu Fiona.

Regele privi în flăcări, fără a răspunde imediat.

— Cred că Dempsey este în siguranţă. Vă veţi întoarce într-o lună sau chiar mai repede.

Myles fu cuprins de dezamăgire, dar încercă să o ignore. Era o mare onoare să fie chemat la curte, şi fusese nerăbdător să se întoarcă. Până când o adusese pe Fiona

acasă. Acum părea că tot ce voia era să se hârjonească şi să stea tolănit cu soţia sa. Îmblânzise luptătorul din el. Poate că regele simţise asta şi se gândise să-i reamintească de datoria lui.

— Aţi luat o hotărâre în privinţa lui Janet Douglas? întrebă Cedric, umplând o cupă şi înmânându-i-o regelui.

Regele o apucă şi sorbi din ea, relaxat, ca şi când ar fi vorbit despre lucruri obişnuite, despre vreme sau despre meniul din seara aceea.

— Va arde pe rug în două săptămâni. Privi spre ei pentru a le vedea reacţia. A intenţionat să mă otrăvească. Propriii ei fii au depus mărturie împotriva ei. Nu văd altă soluţie.

Myles încearcă să păstreze o expresie neutră. Nu era cazul ca James să îi vadă nemulţumirea cu privire la această veste.

— Dar acoliţii ei? întrebă Tavish, mişcându-şi picioarele sub masă.

Regele ridică din umeri.

— În afară de Douglas, nu am dovezi clare despre aceştia. Fiii ei nu vor să spună nimic împotriva nimănui în afară de mama lor. Totuşi, vestea despre executarea ei se va răspândi repede şi îşi va îndeplini scopul.

Myles se întoarse spre fereastră. Nu ştia mare lucru despre Janet Douglas, şi, până să se căsătorească cu Fiona, nu i-ar fi păsat deloc de o femeie trădătoare. Poate că merita să moară, dar James putea foarte bine să o întemniţeze. În schimb, intenţionase să manipuleze nobilii folosindu-se de ferocitatea acestei pedepse.

Dacă era în stare să-şi execute propria mătuşă, ce duşman ar îndrăzni să îl provoace? Era o strategie strălucită, desigur, menită să avertizeze căpeteniile din Ţinuturile înalte, dar îl făcuse pe Myles să-i îngheţe sângele în vene. Era o veste pe care trebuia să nu i-o împărtăşească soţiei sale.

Privi spre Robert, iar fratele său ridică uşor din umeri, ca şi când nu ar fi fost decât un capriciu al regelui. Myles ştia că el şi Fiona erau împreună datorită norocului şi

bunăvoinţei regelui, dar acum James dovedea că putea la fel de uşor să-i despartă chemându-l pe Myles la curte. Regele se juca cu vieţile altora ca şi când ar fi fost piese de şah. Myles şi mireasa lui erau norocoşi. Janet Douglas, nu.

*

Şi cina din seara aceea fu un eveniment grandios, cu bucate alese şi cu voie bună, dar de îndată ce regele termină de mâncat, Myles se întoarse spre Fiona.

Nu putea sta acolo cât dura dansul pălăvrăgind despre nimicuri când Fiona lui era alături, apropiindu-se şi atingându-l fără să vrea cu sânul pe antebraţ. Nu când trebuia să o părăsească a doua zi dimineaţa.

— Iarăşi eşti palidă, draga mea, spuse el. Poate că ar trebui să te însoţesc în cameră.

Fiona îl privi la rândul ei, cu ochii limpezi şi strălucitori.

— Dimpotrivă, milord. Mă simt foarte plină de energie. Puiul de somn de după-amiază mi-a făcut nemaipomenit de bine.

Myles nu-şi desprinse privirea de la ea, dar sorbi din vin înainte de a vorbi din nou. Arăta bine, într-adevăr, cu obrajii îmbujoraţi şi cu o rochie care îi accentua nuanţa cremoasă a pielii. Voia să-i smulgă rochia aceea cu dinţii.

— În acest caz, aş putea sugera să te însoţesc în dormitorul nostru?

— Dar de ce? Sunt… oh.

Se îmbujoră şi-i zâmbi grăbită. El se apropie de ea.

— Plec dimineaţă, cu mare regret. Aş vrea să petrec fiecare moment până atunci revărsându-mi afecţiunea asupra ta.

Ea plecă sfioasă capul, apoi ridică privirea spre el, uitându-se printre genele dese.

— Acum, că ai pomenit despre asta, milord, mă simt puţin ameţită. Ar trebui să mă duci direct în pat.

Myles simţi că sângele îi explodează în vintre atât de repede, încât aproape că îl cuprinse ameţeala şi pe el. Privi

peste umăr, unde stătea mama lui.

— Fiona nu se simte bine. O duc sus.

Marietta se aplecă pentru a se uita la nora ei şi se încruntă.

— Mie mi se pare că arată cât se poate de bine.

— Mamă, spuse el mustrător.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îi făcu semn cu dosul palmei să plece.

— O, daţi-i drumul! Vă scuz eu în faţa regelui.

Myles râse înfundat şi o ajută pe Fiona să se ridice de pe scaun, strângând-o de umeri când se ridică. Ieşiră din sală cu paşi măsuraţi, dar, după ce scăpară de privirile celorlalţi, urcară iute treptele şi înaintară pe coridor, dând buzna în camera lor. Myles o cuprinse de mijloc şi o sprijini de uşă, sărutându-i buzele moi, care se desfăcură, chemându-l. Intenţiona să profite cât de mult putea de noaptea aceea, care începea în acea clipă.

Ea tremură în braţele lui şi îşi plecă uşor capul, oftând.

— Myles. Îi şopti numele ca pe o rugăciune şi îi cuprinse spatele. Cum voi îndura să stau fără tine? Cuvintele ei îi făcură inima să tresară, gata să îi iasă din piept. Înălţă capul pentru a se uita la chipul ei.

— Îţi va fi dor de mine? şopti el.

Avea ochii mari şi întunecaţi, ca şi când nu ar fi vrut să recunoască asta, dar încuviinţă din cap şi îi cuprinse faţa în palme. Îl sărută în colţul gurii, lăsându-l fără suflare.

— Da, şopti ea. Îl sărută şi în celălalt colţ. Da. Îşi simţea trupul uşor, plutind pe aripile brizei, ancorat doar de palmele ei catifelate pe obrajii lui. Îşi trecu un deget pe deasupra buzelor lui şi se uită ţintă la gura lui, făcându-l să creadă că avea să moară de cât de mult o dorea. Da, spuse ea încă o dată, apoi îl sărută.

Sufletul lui se topi pe buzele ei, pe limba şi braţele cu care îi cuprinse umerii. În locurile în care trupurile lor se întâlneau era viu, şi simţea nevoia de a veni cu tot trupul spre ea. O lipi de uşă, cu forţă, ca şi când ar fi vrut să devină unul, şi tot nu simţea că era îndeajuns de aproape. Îi

înlănţui mijlocul cu braţele şi o ridică, ducând-o spre pat. Căzură amândoi şi începură imediat să-şi scoată veşmintele. În câteva momente, respirau precipitat, bucuroşi şi goi, neîncătuşaţi de ţesături sau de sfială. O potopi cu sărutări, adorând-o cu mâinile şi cu gura.

Era călătoria şi destinaţia lui. În acea primă zi la reşedinţa Sinclair, crezuse că era un trandafir cu ghimpi, dar nu, era o orhidee, rară şi delicată, înflorind doar pentru el.

O lipi de aşternuturi, dar ea îl împinse, îndemnându-l să se întindă pe spate. Se rostogoli şi râse înfundat. Dumnezeule, ce ispită încântătoare! Părul îi atârna pe piept, gâdilându-l seducător, în timp ce mâinile ei îl mângâiau peste tot. Şi, când îl luă în gură, plăcerea fu copleşitoare. În tot regatul, nu putea să existe o nevastă ca a lui.

Şi, mai târziu, când stăteau întinşi istoviţi şi satisfăcuţi, Myles înălţă capul, privind uluit spre această femeie cu care fusese binecuvântat.

— Te iubesc, Fiona.

Ea îi atinse faţa şi-i zâmbi.

— Şi eu te iubesc, spuse ea, şi ştia că era adevărat.

Capitolul 37

— Milady, vino şi las-o pe Sofia să-ţi ghicească viitorul!

Ţiganca avea un accent puternic, la fel de aspru ca părul ei negru.

O trăgea insistent pe Fiona de mânecă. Fiona râse, îndepărtând-o.

— Nu, mulţumesc.

Se bucura de vizita făcută după-amiaza în sat, cu Vivi. Văzuseră căruţele colorate oprite pe coama dealului din apropiere şi caii lăţoşi ai ţiganilor păscând iarba. Nu departe de marginea oraşului, se vedea un pâlc de corturi,

iar materialul colorat scânteia în soare.

În săptămânile de când soţul ei şi ceilalţi plecaseră cu regele, Fiona se luptase neîncetat cu greaţa şi cu o oboseală copleşitoare. Părea că pruncul era hotărât să îşi facă simţită prezenţa. Dar, cu o zi în urmă, se trezise plină de energie, fără pic de greaţă. Mâncase tot ce îi puseseră dinainte, iar astăzi se simţea îndeajuns de bine încât să iasă la aer cu mătuşa lui Myles. Soarele verii târzii era încântător şi nici măcar ţiganca insistentă nu îi putea strica buna dispoziţie. Şi, deşi îi era nespus de dor de soţul ei, întoarcerea lui se apropia cu fiecare zi ce trecea.

— Frumoasă doamnă, spuse ţiganca din nou, îţi voi împărtăşi cuvinte minunate. Am daruri uimitoare şi multe să-ţi spun. Da, vino cu mine!

Avea ceva fascinant femeia aceasta, cu ochii ei întunecaţi şi exotici şi cozile groase legate cu un batic.

Vivienne râse.

— Îţi va fura monedele şi-ţi va spune minciuni.

Femeia făcu un pas înainte şi îi aruncă un zâmbet enigmatic lui Vivienne.

— Ai auzit multe minciuni în viaţa ta, milady, dar niciuna de la mine. Vino în cortul meu mai târziu, şi Sofia îţi va spune viitorul. Dar, mai întâi, ea este cea care mă cheamă.

Îi luă braţul Fionei şi o trase după ea. Fiona râse şi se lăsă dusă. Avea chef de o aventură. S-ar putea să fie întocmai ce trebuia.

— Te găsesc eu după ce termin, strigă ea peste umăr spre Vivi.

Ţiganca o călăuzi spre cel mai apropiat cort şi ridică foaia de la intrare. Fiona intră păşind pe un covor gros şi clipi în interiorul slab luminat. Mirosul dulce de iasomie şi cuişoare îi asaltă nările. Nervii îi zumzăiau de emoţie.

În mijlocul cortului se aflau două scaune şi o masă. Ţiganca o îndemnă spre unul din scaune, spunând:

— Stai aici! Aşteaptă!

Fiona se aşeză sfioasă, aşteptându-se ca ţiganca să se aşeze pe celălalt scaun, dar nu o făcu. În schimb, duse

un deget la buze, ca şi când ar fi avertizat-o pe Fiona să tacă. Apoi se duse spre celălalt capăt al cortului şi ieşi prin altă parte.

Trecură câteva momente, iar Fiona începu să se întrebe ce se întâmplase cu femeia. Era foarte ciudat. Neliniştea i se strecură printre gânduri ca briza adiind printre frunze. Apoi cortul se deschise, şi apăru o siluetă. Nu ţiganca, ci un bărbat. Era înalt, purta glugă şi o mantie maro ţesută în casă. Fiona se ridică brusc, iar inima îi stătu în loc.

Dar omul îşi lepădă gluga, şi ochii săi de safir familiari o pătrunseră, spulberând-o.

— John?

El zâmbi încordat şi nesigur.

— Fiona, mă bucur să te văd.

O duzină de întrebări i se învolburară în minte, atât de multe, că nu ştia de unde să înceapă. Apariţia lui o zgudui ca o furtună pe mare, şi se gândi imediat cum îşi luase rămas-bun cu răceală de la ea în ziua în care plecase de la reşedinţa Sinclair. Fusese furioasă pe fraţii ei pentru că o dăduseră pe mâna duşmanului, dar trădarea lui John o duruse cel mai tare.

Dar iată-l, sosind fără veste, ca un înger al apocalipsei, într-o mantie întunecată şi murdară. Surpriza fu înlocuită de nelinişte.

— Ce faci aici?

— Şşştt, încet. Pereţii de pânză nu sunt prea groşi.

Se apropie, făcându-i semn să şadă.

Nu voia. Voia să stea în picioare. Sau, mai mult de atât, voia să fugă, căci, oricare ar fi fost scopul pentru care se afla acolo, Fiona simţea că nu avea să iasă nimic bun din asta.

El îi puse o mână pe umăr, blând, dar insistent, iar ea se aşeză şovăind pe scaun. Se aşeză şi el în faţa ei, împingând scaunul, astfel încât să nu aibă masa între ei. Îl privi ţintă şi se întrebă dacă nu cumva era un vis. Era palid şi obosit, cu pete întunecate sub ochi. Pentru un moment, îi păru rău, dar alungă gândurile acelea bune.

— Dacă te preocupă zidurile de pânză, de ce mă acostezi într-un cort, pe furiş? vorbi încet, dar acuzaţia se făcu simţită în tonul ei precipitat.

Chipul lui John era grav.

— Avem multe de vorbit, Fiona. Îmi pare rău pentru calea folosită, dar nu ştiam cum aş fi primit de Campbelli.

Ea se încruntă.

— Ai fi primit respectul cuvenit dacă ai fi sosit cu inima deschisă. Dacă te prind aici, vor crede că pui ceva necurat la cale. Cum cred şi eu.

El se aplecă şi îşi puse coatele pe genunchi. Clătină din cap.

— Sper din tot sufletul că mă vei înţelege, surioară, dar ascultă tot ce am de spus şi judecă abia la final. Vrei să faci asta?

Precauţia îi spunea să sară de pe scaun şi să nu asculte un cuvânt, însă era fratele ei şi îi fusese aliat în trecut. Încuviinţă din cap înciudată. El se lăsă pe spate şi oftă.

— Atunci, spune-mi, cum o duci în mijlocul acestui clan. Cum te tratează?

Se gândi o clipă să-i spună că erau brutali, căci el fusese cel care le-o dăduse, fără a se gândi la bunăstarea ei.

— E prea târziu pentru o asemenea întrebare, nu crezi? Răul ar fi gata făcut.

El se îmbujoră.

— Ştiu. Port povara aceasta cu mine din ziua în care ai plecat. Deşi sunt sigur că nu mă crezi. Mi-am făcut griji pentru tine în fiecare moment. Aşa că, răspunde, sunt răi sau buni?

Părea serios, mai serios decât îl văzuse în ani întregi, şi mânia i se domoli.

— Sunt buni, John. Mai curtenitori decât ţi-ai putea imagina. M-au întâmpinat ca pe una de-a lor.

Pe chipul lui se citi uşurarea.

— Şi ce fel de om este contele?

Fiona ezită, întrebându-se cât de mult să-i

împărtăşească. Nu cu mult timp în urmă, îl dispreţuise pe Cedric pentru fapte crude pe care nu le comisese. Dar John nu ştia nimic despre nevinovăţia lui. Întinse mâna şi luă palma fratelui său.

— Nu este un monstru, cum credeam noi. De fapt, am motive întemeiate să cred că nu este responsabil pentru moartea mamei noastre.

John îşi trase mâna dintr-a ei, mijind ochii.

— Ce te face să spui asta?

Nu avea să o creadă. Toată viaţa crezuse, la fel ca ea, ce era mai rău despre Cedric Campbell.

Trebuia să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

— Se pare că el şi mama erau prieteni, chiar şi după ce James a urcat pe tron. Ei… corespondau.

— Contele ţi-a spus asta?

— Nu. Nu vrea să-mi vorbească despre ea. Dar am văzut scrisorile ei.

El făcu ochii mari auzind-o.

— Ce scrisori?

Fiona îşi împreună mâinile. Vestea avea să fie un şoc, dar cel mai bine era să-i spună.

— Deşi ar părea imposibil, cred că mama ţinea la el. Şi el la ea. Scrisorile vorbeau despre dragoste.

John rămase nemişcat pe scaun, iar pe faţa lui nu se citea nici surpriză, nici condamnare. Ca şi când ar fi ştiut. Fiona îl privi în ochi şi văzu uşurare.

— Mi-a spus ceva similar în ziua nunţii tale. La început, am crezut că născocea o poveste pentru un scop de el ştiut, dar, în ultimele săptămâni, am început să mă întreb dacă vorbele lui erau adevărate. Şi m-am gândit la lucrurile pe care mi le-a spus mama înainte să moară. Lucruri care nu aveau niciun sens pe atunci.

— Ce lucruri?

— Mi-a spus că nu eram ca voi, ceilalţi. Că eram diferit, menit pentru ceva măreţ.

Pe Fiona o cuprinse neliniştea.

— „Nu sunt sigură că e pregătit pentru ce urmează”, şopti ea.

— Ce? întrebă el.

— Mama scria asta în ultima ei scrisoare către Cedric. Ai idee ce voia să spună?

John îşi trecu mâna prin părul tuns scurt şi cugetă o clipă, ca şi când gândurile i-ar fi fost prea încurcate pentru a le formula. Apoi răsuflă cu putere.

— Voia să spună că Cedric Campbell e tatăl meu.

Cuvintele îi înţepară buzele, dar simţi o uşurare atât de mare că spusese în sfârşit adevărul. Era fiul lui Cedric Campbell. Când contele i-o spusese, în ziua nunţii ei, nu îi venise să creadă. Dar, cu cât cugeta mai mult, cu atât se limpezeau lucrurile. Frânturi de sfaturi pe care i le şoptise mama sa, înălţimea lui, care o depăşea cu mult pe a tuturor celor din neamul Sinclair. Chiar şi felul în care îl tratase Hugh Sinclair după ce Aislinn fusese ucisă. Se uită la chipul uluit al surorii sale. Căzu pe speteaza scaunului şi îşi apăsă pieptul cu ambele mâini.

— Cedric este tatăl tău? vorbi încet şi precis, ca şi când nu ar fi auzit bine.

El încuviinţă din cap.

— Mi-a spus-o chiar el şi, deşi am fost la fel de şocat ca tine să o aflu, nu văd de ce ar inventa contele o astfel de minciună. Nu îl ajută cu nimic. Se ridică şi începu să umble de colo-colo, nemaiputând sta jos nicio clipă. Timpul se scurgea şi avea atâtea de zis. Cred că ta… cred că Hugh e posibil să fi ştiut. Chiar şi despre mine.

Ea făcu ochii şi mai mari.

Ce te face să crezi asta?

— Îţi aminteşti, la câteva zile după moartea mamei, că Hugh m-a bătut atât de tare, încât mi-a curs sânge din ureche?

Fiona încuviinţă din cap în tăcere.

— M-a lovit pentru că îndrăznisem să sugerez că nu Cedric fusese cel care îi făcuse rău. Mama îmi povestise despre prietenia lor, vezi tu, deşi nu ştiam de când dura sau cât de profundă era. Se plimba de colo-colo în timp ce vorbea, încercând să scape de amintirile amare. Dar, când i-am zis-o lui Hugh, m-a făcut mincinos şi a zis că, dacă mai

spun asemenea minciuni, mă va îneca în lac. Înflăcărarea făcea ca vocea lui să fie răguşită. Tuşi şi se întoarse spre sora lui. Ştia că vinovatul nu era Cedric. Căuta doar un motiv pentru a-l ucide. Iar acum bănuiesc că mama se pregătea să-mi spună cine era tatăl meu. Cedric i-a dat broşa pentru a mi-o da mie.

— De ce?

Vocea surorii lui era slabă, obrajii îmbujoraţi.

— Mi-a spus că mă va recunoaşte drept copilul lui şi că broşa îmi va permite să trec în siguranţă pe orice pământ al clanului Campbell, dacă aleg să merg la el. Nu şi-a dat seama că nu am primit-o niciodată, nici că mama nu a avut nicicând şansa să-mi povestească toate acestea, până când l-ai înţepat tu cu broşa, în ziua nunţii tale. Credea că ştiam şi că am ales să port numele Sinclair. Oftă şi se aşeză pe scaun. Faptul că spusese ce avea pe suflet nu-l ajutase deloc. În schimb, îl epuizase complet. Şi nu făcuse ce avea de făcut decât pe jumătate. Nu am văzut stindardele înălţate la castel când am intrat în sat. Înseamnă că nu este acasă contele?

Fiona îl privi cu ochii înceţoşaţi.

— Cedric este cu soţul meu şi cu regele la Linlithgow.

Inima i se strânse în piept de dezamăgire. Trebuia să se întâlnească cu membrii clanului Campbell înainte de a-şi continua călătoria. Scrisoarea semnată de toate căpeteniile din nord era cusută la loc sigur în căptuşeala hainei, însă îl ardea ca un fier înroşit în foc. Era nerăbdător să scape de ea, deşi avea să-i pecetluiască soarta, laolaltă cu a lui Simon.

— Când se întorc?

— Nu mai devreme de o săptămână sau mai mult.

Sora lui se ridică de pe scaun şi îşi apăsă mâna pe burtă, mergând de colo-colo. Ar fi vrut să îşi permită luxul de a-i îngădui să se obişnuiască cu dezvăluirea. Dar timpul se scurgea.

— Fiona, mai am ceva de spus.

Ea deveni palidă şi se aşeză din nou pe scaun.

— Cum se poate să fie mai mult de atât? Te rog, John!

Te rog, nu-mi spune că Hugh Sinclair a făcut ceva îngrozitor!

Se luptase de multă vreme cu temerea aceea, dar clătină din cap.

— Sincer, nu ştiu, Fiona.

— Dar cu siguranţă ai o idee cu privire la cine este vinovatul, nu-i aşa?

John se încruntă. Cum putea să o facă să înţeleagă că era posibil să nu îi poată face niciodată dreptate mamei lor şi că, în acest moment, având în vedere ce avea să urmeze, nu mai conta?

— Fiona, ascultă-mă! Nu mai avem timp. Există un plan despre care trebuie să-i spun contelui imediat. Şi ceva ce trebuie să ştii şi tu. Mâinile ei căzură fără vlagă în poală.

— Ce mai este?

— Armistiţiul nu a fost menit să ţină niciodată. Căsătoria ta a fost un şiretlic.

*

— Un şiretlic? Culorile stridente ale cortului se înceţoşară. Văzu faţa lui John şi îi auzi cuvintele de parcă ar fi fost sub apă. O cuprinse de mâini, dar era prea cald şi o strângea prea tare. Parcă ar fi fost nişte cătuşe într-o forjă încinsă. Se scutură de ele. Cum adică un şiretlic?

— O cursă pusă la cale de Simon, menită să ne facă să câştigăm timp, astfel încât să ne putem alia cu celelalte clanuri din nord. Neamul Sinclair s-a unit cu clanurile Sutherland, Mackey, Gunn şi altele. Când James va naviga spre nord şi va ajunge la Gairloch, o armată de mii de voinici va fi acolo pentru a-l face bucăţi. Intenţionează să îl ucidă pe rege.

Cuvintele aspre pătrunseră prin ceaţa tulburării ei. Se ridică din nou. Să-l ucidă pe rege? Tulburarea îi acceleră pulsul.

— Mi-aţi vândut viitorul pentru nimic altceva decât o… diversiune? Mâinile îi căzură vlăguite pe lângă corp. Ştiai că acesta era planul lui Simon?

Pe chipul lui se citea ruşinea. Da, ştiuse şi îi părea rău, dar nu ajuta cu nimic remuşcarea lui. El şi Simon riscaseră, folosindu-i trupul drept trofeu. Era de neiertat.

Neamul Campbell ar fi putut fi unul de brute, şi totuşi fraţii ei ar fi trimis-o la pierzanie, să sufere de una singură.

El se ridică şi o prinse de umeri.

— Fii furioasă pe mine, dacă trebuie, dar sunt mai multe vieţi în joc în afară de ale noastre. Pot opri asta, Fiona. Dacă spui că le eşti devotată celor din clanul Campbell, voi veni de partea ta şi voi da în vileag complotul. Dacă va fi avertizat, regele poate respinge aproape sigur acest atac.

Ea se desprinse din strânsoarea lui.

— De ce ar avea încredere în tine acum? De ce aş avea eu încredere în tine?

— Pentru că sunt fratele tău. Ştiu că am dat greş până acum, dar încerc să te protejez de azi înainte. Se opri, ca şi când şi-ar fi cântărit cuvintele, şi răsuflă precipitat. Fiona, am un document semnat de toate căpeteniile din nord. Dovada trădării lor. I-l voi preda soţului tău, şi poate face ce vrea cu el.

Frica şi agitaţia îi pârjoleau pielea. Se îndepărtă de el.

— Cum a ajuns un asemenea document în mâinile tale?

— Eu sunt mesagerul, însărcinat să i-l duc lui Archibald Douglas. Clanurile cred că el le va ajuta să îl ucidă pe rege.

Simţi că are un bolovan în stomac.

— Numele lui Simon este acolo?

John încuviinţă din cap.

— Nesăbuiţilor! Regele vă va arde pe rug pentru asta.

Regretul îi schimonosea chipul.

— Nu pot lua înapoi ce ţi-am făcut, Fiona. Zarurile au fost aruncate, şi l-aş scăpa pe Simon dacă aş putea, dar planul căpeteniilor din nord este condamnat la eşec şi nu va provoca altceva decât suferinţă. Poate că, dacă voi fi eu cel care aduce această veste, regele ne va acorda clemenţă. Dacă nu, atunci este mai bine ca eu şi Simon să

fim sacrificaţi decât ca întreaga Scoţie să fie aruncată în război.

Fiona îşi apăsă degetele pe tâmple, dar nimic nu putea opri agitaţia din mintea ei. Era prea mult. Simon urmase calea tatălui lor, alegând răzbunarea, ca orice fiu loial. Acum se părea că John făcea acelaşi lucru, după ce aflase că era parte din neamul Campbell.

Fiona nu putu rezista să nu pună întrebarea.

— Dacă Cedric nu ţi-ar fi spus că este tatăl tău, i-ai fi dus scrisoarea lui Archibald Douglas, în loc să o aduci aici?

El îi susţinu privirea, şi ea văzu tristeţea din ochii lui.

— Nu întreba.

— Aş fi putut avea un sfârşit groaznic, ceea ce este încă posibil. Pentru amândoi.

Rămase fără suflare la gândul că Myles avea să o respingă. John veni iute lângă ea.

— Tu nu ai luat parte la asta. Voi jura pe viaţa mea.

Fiona se gândi la comportamentul ei copilăresc din timpul călătoriei de la reşedinţa Sinclair spre castelul Dempsey şi la răbdarea de care dăduse dovadă Myles. Se părea că trebuia să-l pună la încercare încă o dată, şi de data asta era un lucru atât de grav, încât era posibil ca dragostea lui să nu reziste. Cât de mândră fusese că era o Sinclair! Acum nu simţea decât ruşine.

— Spui că mai durează o săptămână sau mai mult până să se întoarcă? îi întrerupse John gândurile.

Ea încuviinţă din cap. El îşi frecă maxilarul cu mâna.

— Nu pot aştepta atâta. Trebuie să ajung la rege înainte de a porni pe mare.

— Crezi că vei putea să te duci pur şi simplu la porţile palatului, cerând o audienţă? Va refuza să te vadă.

— Nu am de ales.

— Îl pot ajuta eu să pătrundă în palat, spuse o voce feminină.

Atât Fiona, cât şi fratele ei săriră şi se întoarseră. Uşa cortului se deschise, şi înăuntru păşi Vivienne.

— Ai dreptate, spuse ea. Pereţii cortului nu îţi asigură prea multă intimitate.

Capitolul 38

— Fiona, nu pot să stau cu mâinile în sân până când se vor întoarce soţul tău şi contele. Trebuie să plec de îndată spre Linlithgow.

Fratele ei umbla de colo-colo în cămăruţa sa de la han. Ea şi Vivienne îl însoţiseră după ce plecaseră din cortul ţigăncii.

— Dar s-ar putea să-i ratăm pe drum. Sunt mai multe căi de aici la Linlithgow.

Vivienne stătea pe pat într-o rochie rubinie, nuanţa intensă fiind în contrast cu umbrele din încăpere.

— Să-i ratăm? John ridică din sprâncene. Poate să-i ratez, milady. Călătoresc singur.

Vivienne se ridică de pe pat cu eleganţă.

— Prostii! Nu poţi intra fără mine. Ai nevoie de ajutorul meu.

John strânse din dinţi.

— Oferta ta e foarte generoasă, dar nimic nu-mi prisoseşte mai mult în această călătorie decât o femeie. Nu vei face decât să mă încetineşti. Şi mi-aş face prea multe griji.

Vivienne zâmbi, iar Fiona ştiu că nu avea să dea înapoi.

— Pot călări la fel ca un bărbat, spuse ea. Vei pierde mai mult timp în faţa porţii palatului dacă regele va refuza să te vadă. Iar dacă faci gălăgie, paza te va pune în cătuşe şi te va arunca în temniţă, dar eu te pot ajuta să intri imediat.

John miji ochii.

— Temniţa va fi ultima mea problemă dacă ajung prea târziu pentru a-l împiedica pe rege să ridice ancora. Crede-mă, milady, îţi apreciez oferta, dar trebuie să purced în această misiune fără ajutorul tău.

Se contraziceau de aproape o oră, vorbind unul peste

altul şi gândindu-se cum ar putea să împiedice bătălia şi să-l salveze pe Simon de ştreang.

Neîncrederea lui John în Vivienne era palpabilă. Şi era firească, dat fiind că se condamnase singură, recunoscând că ascultase conversaţia din cort.

— Vivienne are dreptate, John, spuse Fiona. Nu are rost să te grăbeşti dacă nu poţi intra în palat, dar poate că ar trebui să vin eu cu tine şi să implor o audienţă. Regele a fost foarte curtenitor cu mine la ultima lui vizită.

Vivienne îşi dădu ochii peste cap.

— Fiona, iartă-mă, dar eşti naivă. Regele ar putea prea bine să creadă că ai luat parte la complot. Însă eu voi mărturisi că l-am auzit pe fratele tău dezvăluindu-ţi povestea. Colţul gurii i se arcui într-un zâmbet. Şi, cu siguranţă, mă voi pricepe mai bine decât oricare dintre voi să găsesc drumul spre camera regelui.

Vivienne nu avea ruşine, nici prea multe principii morale, trăsături avantajoase pentru cineva care pleca într-o asemenea călătorie. Fiona zâmbi, în ciuda stânjenelii, şi privi spre fratele ei.

— Are dreptate şi de data aceasta. Nu văd niciun motiv să mai prelungim discuţia, John. Trebuie să mergem cu tine.

— Nu-mi place, e crucea mea, nu a voastră, spuse el. Şi nu vreau ca regele şi contele să creadă că mă ascund după fustele femeilor.

Fiona zâmbi şi mai larg.

— Regele s-a ascuns el însuşi după fusta unei femei, doar că o purta chiar el. Am putea să-i amintim de asta dacă e necesar.

Împotriva tuturor protestelor lui John, porniră a doua zi dimineaţă cu zece ostaşi Campbell, fiecare dintre ei ales de către Vivienne pentru vitejia şi discreţia sa.

John îl măsură pe fiecare în parte cu atenţie.

— Pare extrem de imprevizibilă, îi şopti el Fionei, uitându-se ţintă la Vivienne, care era călare pe cai.

Fiona aranjă frâul iepei sure şi privi în direcţia în care se uita el.

— Nu o subestima. Este uimitor de iscusită. Suntem norocoşi să o avem de partea noastră.

— Dar *chiar este* de partea noastră? Eşti sigură?

— Este loială clanului Campbell, John, dar şi noi suntem acum, îţi aminteşti? Deci, da, sunt sigură. Dacă nu cumva ai vreun alt scop pe care nu ni l-ai mărturisit?

Ideea o făcu să se înfioare, dar expresia fratelui ei o linişti.

— Ştii totul. Nu mai am secrete. Nu pot îndura apăsarea lor. Nu doresc decât să găsesc o cale de a-l scăpa pe Simon din nenorocirea aceasta.

Fiona încuviinţă din cap şi îndepărtă o lacrimă. Fratele lor era lăudăros şi vulcanic, şi nu avuseseră niciodată linişte din partea lui. Însă nu avea să-l trădeze sau să-l sacrifice dacă o puteau scoate la capăt altfel.

Călăriră din greu timp de şase zile, dormind doar câteva ore pe noapte. Fiona se descurca destul de bine, forţându-se să facă faţă epuizării şi greţurilor ocazionale, nerăbdătoare să-şi vadă soţul. Copilul părea să tolereze şi el călătoria, şi era recunoscătoare pentru asta. Dar mintea îi era în permanenţă asaltată de grija că mesajul pe care îl purtau avea să-l facă pe Myles să se îndepărteze de ea. Dacă avea să creadă că ea ştiuse de asta tot timpul, care urma să fie reacţia lui? Totuşi, era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Viitorul ţării depindea de reuşita sau de nereuşita acestui demers.

În cele din urmă, ajunseră la Linlithgow. Palatul era aşezat într-o vale, la marginea unui lac, înconjurat de pomi fructiferi. Deşi soarele era încurajator, Fiona simţi că i se strânge pieptul de frică. Se rugă, aşa cum o făcuse în fiecare zi de când călătoreau, să fie primiţi de rege şi răsplătiţi pentru graba lor. Se rugă în mod deosebit ca noua loialitate a lui John să fie răsplătită cu milă atât pentru el, cât şi pentru Simon.

Înaintară pe străzile pietruite ale satului, pe lângă prăvălii de condimente şi negustori de vin, croitorese şi aurari, până când ajunseră la porţile palatului. După cum se aşteptau, fură opriţi de străjeri.

— Lăsaţi-mă pe mine, murmură Vivienne spre Fiona şi John, înainte de a-şi îndemna calul să înainteze. Bună ziua, sunt Lady Vivienne Ramsay. Aceasta este Lady Fiona Campbell şi fratele ei. Cerem o audienţă la rege imediat, într-o chestiune de cea mai mare importanţă.

Unul din străjeri făcu un pas înainte, vădit neimpresionat.

— Regele nu primeşte vizitatori, milady. Vă rog să vă întoarceţi altă dată.

Calul ei săltă în lături, ca şi când ar fi fost iritat de refuz.

— Regele va dori să ne vadă. Posedăm informaţii extrem de importante pentru viitoarele sale călătorii. Te rog să îi trimiţi un mesaj imediat şi să-i spui că suntem aici.

El nu se uită la ea.

— Fără vizitatori astăzi, milady, din porunca regelui.

Vivienne privi în jos.

— Spune-i că suntem aici. Asta din porunca mea.

Fiona se foi în şa. Cât de poruncitoare părea Vivienne! Totuşi, paznicul nici măcar nu clipi, iar Fiona începu să se teamă că vor da greş.

— Mă supun regelui, milady. Luaţi-o din loc!

— Cum te numeşti, băiete?

Străjerul ridică bărbia.

— Seamus Mackenzie, milady.

Ea se aplecă peste gâtul calului astfel încât chipul ei să fie foarte aproape de al lui.

— Ei bine, Seamus Mackenzie, sper că îţi doreşti arzător să fii acuzat de infamie, căci numele tău va fi totuna cu o boacănă de proporţii măreţe dacă nu ne laşi să trecem.

Fiona schimbă o privire îngrijorată cu fratele ei. Vivienne îl avertizase pe John să nu se amestece, dar el nu părea să mai reziste. Cu toate acestea, când John deschise gura să vorbească, Fiona clătină discret din cap.

Străjerul strânse din buze. Întoarse capul, uitându-se încruntat la ea preţ de un moment, după care gesticulă spre alt oştean.

— Condu-i în curte, apoi transmite mesajul lor şambelanului regelui. El poate decide ce să facă. Oamenii voştri trebuie să rămână în afara porţii.

Ultimele cuvinte îi fură adresate lui Vivienne, şi făcu semn cu bărbia lui bine conturată în direcţia oştenilor Campbell.

Vivienne se ridică, zâmbind afectat.

— Mulţumesc.

Descălecară şi trecură împreună pe sub poartă, pătrunzând într-o curte plină de oameni. Femei în rochii sofisticate de mătase şi satin şi bărbaţi îmbrăcaţi la fel de ales, ba în veşminte chiar mai impunătoare. Privirile se îndreptară asupra lor, unele discrete, altele scrutându-i fără disimulare. Vivienne păşi cu capul sus, iar Fiona încercă să-i imite încrederea, deşi tremura pe dinăuntru. Pe fruntea lui John se vedeau broboane de sudoare.

Străjerul îi instrui să aştepte lângă o fântână mare de piatră, pe care erau sculptaţi minuţios căpcăuni, dragoni, sirene şi unicorni. Aşteptară. Trecură treizeci de minute bune până să se întoarcă.

— Miladies, milord, regele porunceşte să veniţi imediat şi să mergeţi în apartamentele sale. Pe-aici!

Vivienne îi zâmbi triumfător Fionei, netezindu-şi rochia.

Străjerul îi conduse prin sala cea mare, pe lângă un şemineu enorm, cu trei secţiuni, printr-un labirint de coridoare, până când ajunseră în cele din urmă în faţa unor uşi late de lemn. Acolo văzură alţi câţiva străjeri, şi călăuza lor murmură ceva în urechea unuia dintre ei. Omul încuviinţă din cap şi bătu de două ori în podea cu bastonul, anunţându-i.

Uşile se deschiseseră, iar Fiona privi spre camera opulentă. Îl văzu pe rege stând în capul unei mese lungi, cu o duzină de bărbaţi împrejur. Îi zări pe Cedric, pe Tavish şi pe Robert. Apoi inima îi fu invadată de bucurie, căci îl zări pe Myles, iar nerăbdarea şi curiozitatea i se citeau pe chip.

El zâmbi larg când o văzu, dar privi spre rege. James încuviinţă din cap.

— Du-te şi salută-ţi nevasta, omule!

Fiona îşi reţinu strigătul de bucurie când Myles veni alături de ea şi o luă în braţe, strângând-o. Uşurarea i se răspândi în membrele obosite. Îl strânse tare, fără a spune nimic. Când avea să afle scopul misiunii lor, poate că avea să fie furios, dar pentru moment, cel puţin, era fericit să o vadă.

Regele şi ceilalţi se apropiară, iar Vivienne trecu pe lângă Fiona, pregătindu-se să îi farmece cu zâmbetul ei, salutându-i pe câţiva, spunându-le pe nume şi readucând grupul spre capătul mesei.

Fiona fu recunoscătoare pentru intervenţia lui Vivi şi îşi îmbrăţişă soţul încă un moment, până când el se aplecă şi îi cuprinse faţa în mâini. Ochii îi erau plini de întrebări.

— Ce faci aici?

Îi venea să plângă, copleşită până la lacrimi de importanţa a ceea ce trebuia să îi împărtăşească, dar alungă lacrimile şi îşi adună tot curajul. Privi spre John.

— Cred că-ţi aminteşti de fratele meu.

Myles privi spre el, iar expresia îi trădă îngrijorarea. Îi dădu drumul Fionei şi înclină uşor din cap.

— Desigur. Încântat. Deşi împrejurările sunt foarte ciudate.

John se înclină adânc.

— Într-adevăr, aşa este.

Cedric li se alătură, venind să stea lângă John, cu precauţie, dar cumva vulnerabil. Fiona nu se putu abţine să nu privească de la unul la celălalt, căutând asemănări. Le văzu, în linia maxilarului şi privind nasul coroiat. Subtile, dar neîndoielnice pentru oricine s-ar fi întrebat.

— Milord, spuse John ţeapăn, înclinându-se spre conte.

— John, sunt foarte încântat să te văd.

Umerii lui John se relaxară aproape insesizabil, şi Fiona îşi înghiţi încă o lacrimă. Cât de ciudat trebuia să fie acest moment pentru ei, însă timpul nu era de partea lor.

Fiona îşi strânse soţul de braţ.

— Myles, fratele meu aduce veşti pe care regele

trebuie să le audă imediat. Avem nevoie de o audienţă privată.

— Despre ce e vorba, Fiona?

— Nu pot spune până când nu pleacă ceilalţi. Te rog, Myles! Este absolut necesar ca regele să fie informat cât mai repede.

El îi cercetă chipul.

— Îl voi ruga.

Fiona privi, laolaltă cu John şi cu Cedric, spre Myles, care plecă de lângă ea, îndreptându-se spre rege pentru a vorbi în şoaptă cu el. John şi Cedric se uitară din nou cu îngrijorare unul la celălalt.

James părea mai interesat de fundul lui Vivienne decât de veştile pe care i le aducea Myles. Totuşi, flutură dintr-o mână şi atrase atenţia tuturor.

— Domnilor, lăsaţi-ne singuri!

În curând, Fiona şi Vivienne rămaseră cu regele, Cedric, Myles şi John. Greaţa Fionei părea hotărâtă să revină, deşi, fără îndoială, mai degrabă de la încordare şi oboseală decât din pricina copilului pe care îl purta în pântec. Însă pereţii camerei i se clătinau dinaintea ochilor, şi se prinse de marginea mesei.

Myles veni alături de ea şi îi strecură braţul pe sub al lui.

— Vino, stai aici!

O conduse spre un scaun nu prea îndepărtat de rege, dar ceilalţi rămaseră în picioare. Vivienne făcu un pas înainte.

— Alteţă, am onoarea de-a vi-l prezenta pe Sir John Sinclair, fratele lui Lady Fiona.

James se ridică de pe scaun şi rămase cu mâinile la spate, privindu-l scrutător, cu o atitudine de suveran absolut. Îl cercetă pe John, de la bocancii tociţi până la mantia maro ponosită.

John se mişcă de pe un picior pe altul, apoi făcu un pas înainte, îngenunchind în faţa regelui.

— Alteţă, sunt umilul vostru servitor. Vă rog să iertaţi această întrerupere şi să-mi ascultaţi mesajul!

Regele se întoarse şi se îndreptă spre scaunul său. Se aşeză brusc.

— Sper, pentru binele tău, că această veste merită timpul pe care ţi-l acord.

John rămase într-un genunchi, cu capul plecat.

— Cred că veţi găsi informaţia utilă, Alteţă. Tulburătoare, dar folositoare.

Regele se aplecă înainte.

— Tulburătoare, spui? Nu e prea înţelept să-mi aduci veşti tulburătoare, nu crezi? Însă se ştie că cei din neamul Sinclair nu prea dau dovadă de înţelepciune, nu-i aşa?

Fiona îşi dădu seama după tonul lui că îl lua peste picior, iar urechile lui John se înroşiră. Nu se putu abţine să nu intervină. Se ridică de pe scaun.

— Alteţă, va suntem nespus de recunoscători pentru prietenia pe care aţi oferit-o clanului nostru. Venim aici în spiritul prieteniei şi al loialităţii, pentru a vă avertiza de o primejdie iminentă.

Privirea regelui se îndreptă spre ochii Fionei, şi fata se linişti, făcându-i semn fratelui ei.

— Ridică-te, Sinclair! Spune-mi ce ai de spus!

Fiona se gândi să se îndrepte spre John şi să îl prindă de braţ, dar rămase nemişcată, ţintuită pe loc de emoţie. Se părea că era singur cu povestea sa despre trădare.

— Nu este niciun secret, Alteţă, că Hugh Sinclair urmărea să vă îndepărteze de tron. Vocea lui John era puternică, iar Fiona simţi un val de mândrie văzându-i curajul, deşi tresări totodată amintindu-şi de loialitatea greşit aleasă a familiei sale. Crescând lângă el, am fost învăţat să doresc acelaşi lucru. Totuşi, ca bărbat, doresc să ştiţi că loialitatea mea vă aparţine întru totul.

James înclină din cap, cu o expresie goală.

— Aşa şi trebuie. Eu sunt regele tău.

— Da, Alteţă, şi ştiu că sunteţi un suveran înţelept şi generos. Totuşi, cei din Ţinuturile înalte urmăresc chiar şi acum să vă îndepărteze de tron şi să îl readucă la putere pe Archibald Douglas.

James se ridică instantaneu, şi întreaga pretinsă

relaxare dispăru. Fratele ei tresări, dar rămase neclintit.

— Cine dintre cei de acolo se aliază cu Douglas? Dă-mi, te rog, numele lor!

John înghiţi în sec.

— Vă ofer mai mult de atât, Alteţă. Vă pot da semnăturile lor. Făcu un pas înapoi şi îşi scoase haina, în vreme ce toţi ceilalţi îl priviră curioşi. O aşeză pe masă, dar, când scoase pumnalul din teacă, ceilalţi bărbaţi se îndreptară spre rege, ca şi când ar fi vrut să-l protejeze, până când îşi dădură seama care erau intenţiile lui John. Fiona îşi simţea tâmplele zvâcnind şi se aşeză pe scaun. Regele era furios, nu încăpea îndoială, şi Fiona rosti în şoaptă o rugăciune, implorându-l pe Dumnezeu să îl păzească pe fratele ei.

John strecură vârful lamei în căptuşeala hainei şi trase. Sunetul ţesăturii sfâşiate umplu aerul cu un şuierat ameninţător.

Myles se uită spre Fiona, şi ea simţi o strângere de inimă când văzu stânjeneala din ochii soţului ei, căci îndoiala pe care o zări nu se limita doar la John, ci o includea şi pe ea.

În cele din urmă, John scoase hârtia din veşmânt şi, cu o mână tremurătoare, i-o dădu regelui. James îl privi îndelung, cu buzele strânse. Apoi, ca şi când i-ar fi ignorat pe toţi cei prezenţi, se aşeză pe scaun şi citi documentul. Chipul i se înroşi ca racul. Nările i se umflară, şi Fiona se întrebă dacă nu cumva urma să scoată flăcări pe ele.

— Cine a văzut asta? întrebă James, privind spre John.

— Doar cei ale căror nume sunt pe hârtie, Alteţă, spuse fratele Fionei. M-am oferit să i-o duc lui Douglas eu însumi ca să o pot aduce Alteţei Voastre în schimb.

Regele se ridică şi puse papirusul în mâinile lui Cedric.

— Pe coroana mea, jur, toate numele de pe lista aceea sunt ale unor oameni morţi.

*

Myles mai fusese martor la izbucnirile regelui, dar de

data aceasta era ceva mai mult. Dorinţa lui arzătoare de a-i înfrânge pe Archibald Douglas şi pe aliaţii săi i se citea în fiecare mişcare.

— Şi cum ai aflat despre acest complot? întrebă James.

Umerii lui John se prăbuşiră sub greutatea întrebării. Îşi plecă smerit capul.

— Nu voi avea o minciună pe conştiinţă, Alteţă, aşa că trebuie să mărturisesc. M-am numărat printre ei.

Orice mişcare încetă timp de o fracţiune de secundă la auzul acestei dezvăluiri uluitoare. Myles îl auzi pe tatăl său gemând, iar Fiona îşi apăsă mâinile pe piept. Myles simţi că i se încing plămânii şi se sufocă când privi spre ea, căci pe chipul ei se citea durerea, nu şi surpriza. Ştia despre acest complot. Dar de când?

Regele îl înconjură pe John, cu privirea fixă ca un şarpe.

— Ai făcut parte?

— Da, Alteţă, dar doar pentru scurt timp. Mi-am dat repede seama de greşeală, şi vă implor să ne arătaţi clemenţă mie şi fratelui meu. Căsătoria surorii mele a fost un vicleşug, şi armistiţiul cu clanul Campbell nu era menit să dureze, dar, pe viaţa mea, mă rog să rămână valabil. Nu văd să existe cineva care să vă învingă, căci sunteţi adevăratul rege de drept.

— Ce generos eşti că-mi susţii domnia! Tonul regelui săgetă atmosfera, iar Myles îşi auzi soţia trăgând adânc aer în piept.

Căsătoria lor fusese doar un vicleşug? De aceea opusese o asemenea rezistenţă?

Fiona îşi plecă fruntea peste mâinile împreunate, ca şi când se ruga. Şi, într-adevăr, trebuia să se roage, căci existau slabe şanse ca vreunul din fraţii ei să scape din nenorocirea aceasta. Ce aroganţă nesăbuită condusese la această nebunie? Regele avea să-i sfâşie în bucăţi pentru o asemenea trădare.

Lui Myles i se strânse stomacul de groază. Dacă soţia sa ştiuse de acest complot, nu dăduse niciun semn, şi totuşi

îl păcălise de mai multe ori. Din momentul în care coborâse treptele reşedinţei Sinclair, fusese orbit de ea. Era posibil ca ea să fi ştiut de acest complot din ziua nunţii lor?

Dumnezeule, era posibil să nu fi ştiut?

Myles privi spre Fiona, şi ea înălţă capul. Pe obrazul palid îi curgea o lacrimă, iar el simţi că avea plumb în piept, căci pe fiecare trăsătură a chipului ei se citeau vinovăţia şi regretul. Minţise. Îl folosise ca pe o jucărie, iar el o lăsase. Amintirile, prea vii şi deodată dulci-amare, îi zburau prin minte, izbindu-se una de cealaltă, în vreme ce numai se lupta cu mintea. Nu ar fi putut să îl trădeze în halul acesta. Şi totuşi, părea că o făcuse.

— Nu vă pot spune cât de mult regret, Alteţă, zise John, îngenunchind din nou.

Regele se uită spre el ca şi când ar fi fost un excrement pe pantoful regal.

— Voi, cei din neamul Sinclair, provocaţi mai mult bucluc decât meritaţi.

Tatăl lui Myles făcu un pas înainte.

— Nu este un Sinclair, Alteţă. Este un Campbell… fiul meu… deşi nu a ştiut-o vreme îndelungată.

Myles îşi simţi plămânii strânşi în menghină când privi spre tatăl său. Sigur nu auzise bine. Sau poate că era un truc menit să îl protejeze pe fratele Fionei? Dar contele puse mâna pe umărul lui John şi încuviinţă spre el încurajator. Regele părea la fel de uluit ca Myles. Făcu un pas înapoi şi se aşeză din nou pe scaun, privind dinspre conte spre John şi înapoi.

Podeaua se clătină sub picioarele lui Myles. Soţia lui nu părea nici de această dată surprinsă, pe chipul ei citindu-se doar vinovăţie. Ştia şi despre fratele ei, se părea. Ce fântână nesecată de informaţii fusese, numai de-ar fi ştiut să îi pună întrebările potrivite.

— Nu-mi plac secretele, Cedric, spuse regele după un moment.

— Iertaţi-mă, Alteţă. Am păstrat acest secret doar pentru a proteja demnitatea soţiei mele. Nu vreau să fie batjocorită pentru faptul că eu am călcat greşit.

Myles simţea că se sufoca din pricina nodului imens pe care îl avea în gât. Era îndeajuns de rău că soţia lui îl minţise şi comisese trădarea, dar se părea că şi tatăl său fusese duplicitar. Legătura cu Aislinn era o insultă faţă de soţia contelui. Dar niciodată nu existase un indiciu că Myles avea un frate vitreg bastard. Şi, pe deasupra, unul care, până de foarte curând, complotase să-l asasineze pe regele Scoţiei. Din clipă în clipă, Dumnezeu avea să-şi coboare fulgerele din ceruri asupra acestei blasfemii îngrozitoare.

Fiona privi cum expresia soţului ei se preschimbă din confuzie în şoc şi furie. Cât de mult îşi dorea să îl îmbrăţişeze, să îl liniştească şi să-i promită loialitatea ei, dar privirea pe care el i-o aruncă îi spulberă toate speranţele. Avea ochii întunecaţi, neîncrezători şi dispreţuitori. Nu conta că ea nu luase parte la toată tărăşenia. O învinovăţea prin asociere, aşa cum făcuse prima dată când o întâlnise.

Regele răsuflă din toţi rărunchii.

— Fiul tău sau nu, Cedric, a plănuit să mă ucidă.

Contele răspunse încrezător:

— Şi totuşi, îşi riscă viaţa aducându-vă acest avertisment. Pune la bătaie clanul Sinclair, singura familie pe care a cunoscut-o vreodată, şi pe propriul său frate, ca să vă poată proteja acum.

Expresia regelui se înăspri.

— Dacă Janet Douglas ar fi ales în ultimul moment să nu-mi toarne otravă în cupă, te-ai aştepta să o iert?

— Eu aş face-o dacă ar bea-o ea, Alteţă. Acest tânăr… Cedric se împotmoli. Fiul meu ar fi putut merge direct la Londra. Ar fi în siguranţă în casa regelui englez, dar, în schimb, a sacrificat multe pentru a veni aici. Vă implor, daţi-i o şansă să îşi dovedească nevinovăţia.

Regele respira precipitat, iar Fiona îşi simţi plămânii gata să explodeze de nelinişte. John rămase cu capul plecat şi simţea că se dădea bătut. Fiona nu putea să stea cu mâinile în sân, nefăcând nimic, în timp ce destinul lui era hotărât dinaintea ei.

— Alteţă, spuse ea, ridicându-se şi ducându-se de

partea cealaltă a lui John. Îi surprinse privirea lui Cedric şi expresia îngrijorată. Alteţă, spuse ea din nou, dregându-şi glasul, vă amintiţi de conversaţia noastră din grădină, la Dempsey?

Regele se încruntă.

— Nu am timp pentru ghicitori copilăreşti, Fiona. Spune ce ai de spus şi cât mai repede.

Ea simţi că roşeşte.

— După cum singur aţi recunoscut, cei care v-au ajutat să dobândiţi tronul au fost contele şi mama mea. Fratele meu este rezultatul uniunii lor, neavând nicio picătură de sânge Sinclair. Ştie asta acum, şi depun mărturie că nu veţi găsi un supus mai credincios.

În râsul înfundat şi crud al lui James nu se simţea nicio urmă de umor.

— Şi ce rol ai jucat tu în această măreaţă şaradă, domniţă? În afară de rolul de fecioară sfielnică, vreau să spun.

Înţepătura cuvintelor sale o săgetă direct în piept. Soarta ei era legată de a lui John şi-a lui Simon, dar mai mult o preocupa faptul că era posibil ca Myles să nutrească gânduri nedrepte în privinţa ei.

John înălţă capul.

— Nu a ştiut nimic, Alteţă. Am urmărit să o ţinem departe de toate planurile.

— Aruncând-o în patul unui Campbell? Dacă eşti la fel de loial ca supus pe cât eşti ca frate, atunci aş face bine să-mi păzesc spatele.

Mintea Fionei se învârtea disperată, gândindu-se ce ar putea spune pentru a câştiga siguranţa fratelui său, dovedindu-şi nevinovăţia în faţa soţului ei, dar, înainte să apuce să mai rostească un cuvânt, regele continuă:

— Străjer! strigă el şi imediat apăru unul. Condu doamnele într-o cameră unde pot aştepta în linişte.

Fiona privi spre Cedric şi văzu îngrijorarea pe chipul lui. Se gândi să vorbească din nou, dar el clătină uşor din cap. Trebuia să aibă încredere în el că avea să sară în apărarea lui John. Ce ciudat că legătura dintre regele James

şi Cedric Campbell avea să le decidă soarta – pe a ei şi pe a fraţilor ei. Deşi nu atât de ciudat, poate, căci, într-un fel, mereu fusese astfel.

Străjerul făcu semn spre uşă. Fiona se întoarse şi se uită spre soţul ei. Privirea rănită de pe chipul lui îi sfâşie sufletul. Era ca şi când s-ar fi îndoit de fiecare moment pe care îl petrecuseră împreună, dar ea nu putea spune nimic pentru a lămuri ce rol jucase şi pentru a-şi arăta căinţa.

Însă Vivienne părea hotărâtă să încerce. Ocolind străjerul, se îndreptă spre rege.

— Lady Fiona nu a avut niciun rol în toate acestea, Alteţă. Nu ştia nimic despre complotul menit să vă facă rău şi nici nu s-a înţeles cu fraţii ei în privinţa armistiţiului. L-am auzit pe John mărturisindu-i totul cu câteva zile în urmă.

Regele de-abia îi băgă de seamă cuvintele, însă Fiona spera că avea să se vadă o schimbare pe chipul lui Myles. Se relaxase puţin, deşi se ferea s-o arate, ca şi când se străduia să creadă ce era mai rău.

— Este adevărat? murmură Myles spre ea.

— Ştii că da. În ciuda tuturor greşelilor mele, nu te-am minţit niciodată.

Voia să implore şi să plângă pentru a-l convinge, dar alesese să vorbească în şoaptă.

Momentul dură cât o viaţă întreagă, şi, cu toate acestea, trecu într-o clipă. Privi ţintă în ochii lui, sperând din tot sufletul că el avea să-i vadă dragostea strălucind în ei şi avea să arate în vreun fel că o credea, dar el privi înspre John, şi sentimentul că fusese trădat era mai puternic decât acţiunile ei. Nu era vorba doar despre ei doi. Regele flutură din mână, alungându-i.

— Lăsaţi-ne, am spus.

Fiona îl strânse pe Myles de braţ, dar ochii lui rămaseră aţintiţi asupra lui John. Nu putea face nimic, se părea, aşa că se lăsă condusă de străjer.

În timp ce mergeau, Vivienne o cuprinse cu braţul pe după mijloc. Brusc, oboseala călătoriei şi grijile năvăliră asupra ei, şi o cuprinse ameţeala. O strânse pe Vivienne de mână în timp ce mergeau pe coridor. Străjerul le conduse

într-o încăpere aurită, plină de catifea şi de mobilier acoperit cu brocarturi, iar Fiona se prăbuşi pe o canapea.

— Adu-ne vin, porunci Vivienne unei servitoare care aştepta la uşă, şi nişte mâncare.

Din nou tonul ei imperios. Fiona încercă să zâmbească, în ciuda epuizării.

— Te-ai descurca bine într-un palat regal.

— Merit unul, răspunse Vivienne. Acum, odihneşte-te puţin. Nu se ştie de cât timp vor avea nevoie bărbaţii.

— Nu putem face nimic altceva?

Pentru prima dată, Vivienne părea îngrijorată.

— Ne putem ruga.

Capitolul 39

— Juri pe viaţa surorii tale şi pe tot ce îţi este drag că ceea ce ai spus este adevărat? îl întrebă regele pe John, care stătea încă îngenuncheat pe podea.

— Da, Alteţă. Fiecare cuvânt.

Myles privi cum umerii lui John se clătinară, căci interogatoriul dura de ceva vreme.

— Şi juri că mi-ai spus totul, fără să omiţi nimic?

John încuviinţă.

— Da, Alteţă.

Vocea nu îi tremură nicio clipă şi nu implora milă. Myles fu impresionat, dar poate că naivitatea era cea care îl îmboldea pe John şi pur şi simplu nu-şi dădea seama de cât de aproape era să-şi piardă capul.

Contele rămase neclintit, lângă John, iar Myles se simţi ciudat de abandonat privind de pe margine.

— Ridică-te, spuse regele în cele din urmă, iar John se supuse. James se apropie, atât de mult încât John se lăsă pe spate, dar nu se clinti. Ne vei ajuta să-i capturăm pe fiecare dintre cei aflaţi pe lista aceea, spuse regele. Vei depune mărturie împotriva fiecăruia, chiar şi împotriva propriului tău frate. După ce vei face asta şi doar atunci, îţi voi decide

soarta.

John încuviinţă, şi aproape că i se înmuiară genunchii, dar contele întinse mâna şi îl echilibră.

— Şi sora mea? întrebă John.

Myles simţi gheaţă în vene, înaintându-i spre inimă. Aceasta era întrebarea pe care tânjea şi el să o pună, dar se temea de răspuns. Regele făcu ochii mari şi răsuflă precipitat printre buze.

— Îndrăzneala ta nu are limite.

— Nu vreau să fiu lipsit de respect, Alteţă. Vreau doar să mă asigur că Fiona va fi bine. Nu a fost în niciun fel implicată în toate acestea şi nu vreau să sufere din pricina acţiunilor mele. Sau ale lui Simon.

Regele îl privi ţintă, ca şi când ar fi sperat să-i citească toate secretele din minte, apoi se întoarse spre Myles, privind încruntat.

— Soţia ta a pricinuit ceva bucluc, nu-i aşa?

Răceala din Myles se transformă în gheaţă.

— Doar la început, Alteţă. A devenit o soţie foarte loială.

— I-ai încredinţa viaţa ta? Şi a mea?

Cuvintele regelui i se răsuciră ca un pumnal în piept, iar inima lui Myles se frânse în două, căci, deşi o iubea pe Fiona cu toată fiinţa lui, nu putea garanta în acel moment că fusese sinceră. Ezitarea lui fu suficientă pentru a stârni îndoială.

— Exact cum credeam, spuse regele. Eşti înţelept, Myles, să nu ai încredere în femei. Mai ales în fiica lui Hugh Sinclair.

Îl cuprinse panica. Indiferent de jignirile ei, închipuite sau reale, Myles ştiu în clipa aceea că nu avea să renunţe niciodată la ea.

— Am încredere în ea, Alteţă.

Vocea lui fu stridentă şi îl arse pe gât. Regele James clătină din cap şi privi spre conte.

— Voi, cei din neamul Campbell, aveţi o slăbiciune ciudată pentru femeile Sinclair.

— Şi eu am încredere în ea, răspunse tatăl lui Myles.

Deşi nu ne-am înţeles prea bine la început, sunt convins că şi ea calcă pe urmele mamei ei când vine vorba despre loialitate.

— Atunci, va avea şansa să o dovedească. Acum, luaţi loc! Avem multe planuri de făcut.

*

Era târziu când Myles se întoarse în camera în care aşteptau soţia sa şi Vivi. Îl cuprinse uşurarea când o văzu întinsă pe canapea. Vivienne duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— De-abia a adormit, şopti ea. Las-o să se odihnească, căci este copleşită de griji.

Dar Fiona se ridică auzindu-i paşii.

— Myles?

El se duse spre canapea şi se aşeză într-un genunchi dinaintea ei.

— Ce veşti ai despre fratele meu?

— Este bine, pentru moment, dar regele a pus condiţii. Când vor fi îndeplinite, va fi hotărâtă soarta lui John.

— Aşadar, regele nu are încă încredere în el.

Myles clătină din cap.

— Îl condamni?

— Nu. Oftă încet. Aşa e drept, presupun. Nu vreau să-l văd pe John pedepsit, dar şi-au făcut-o cu mâna lui şi el, şi Simon.

Cuvintele ei uşurară puţin presiunea pe care o simţea Myles în piept, şi el se aşeză lângă ea pe canapea. Vivi se lăsă şi ea pe un scaun din apropiere.

— Există slabe şanse pentru Simon. Trebuie să te pregăteşti pentru asta.

Myles rosti cuvintele cu mare regret, căci ar fi cruţat-o de vestea aceasta dacă ar fi putut.

Buzele ei tremurară.

— Ştiu. Nu i-a fost uşor lui John să-l dea pe mâna regelui. Nici mie. Chiar dacă acţiunile sale sunt greşite, este

totuşi fratele meu. Nu a vrut decât să îl slujească pe tata, chiar şi după moartea acestuia.

— Să nu îi spui asta regelui, Fiona, şopti el, ca şi când pereţii ar fi avut urechi, ceea ce nu era exclus într-un palat regal ca acesta. Compasiunea pentru orice trădător este o crimă în ochii lui James. Iar soarta ta nu este hotărâtă încă.

Pe chipul ei se citiră spaima şi surpriza în egală măsură.

— Regele se îndoieşte şi de mine?

— Are încredere în puţini oameni, iar vestea aceasta l-a înciudat.

O strânse de mână, dar nu mai spuse nimic.

— Dar tu? Mă dispreţuieşti? şopti ea.

El se retrase abia sesizabil, căci, în adâncul sufletului, ştia că era nevinovată. Chiar dacă se împotrivise şi îl făcuse să alerge după ea când se întâlniseră prima dată, sinceritatea fusese scutul şi arma ei. Declarase că-l iubea, şi-o credea.

— Să te dispreţuiesc? Pe tine, femeia pe care o ador? Pe tine care îmi dai cel mai mare dar dintre toate? Şi întinse mâna, mângâind pântecul ce-l adăpostea pe copilul lor. Fiona, am mers pe un drum nesigur. Dar, oricare ar fi forţele care mi te-au adus, sunt sincer recunoscător. O trase şi mai aproape. Şi, dacă e să spunem adevărul, vreau să ştii că, dacă mi s-ar da şansa să schimb trecutul, te-aş lua în căsătorie din nou.

— Ai face-o?

— Da, dacă m-ai vrea.

Pe obrazul palid al soţiei lui alunecă o lacrimă, iar el i-o şterse.

— Te-aş vrea, şopti ea.

O sărută atunci, tandru şi dulce, şi ar fi cerut mai mult dacă Vivienne nu ar fi oftat dramatic de pe scaunul ei.

— Voi doi mă faceţi să plâng. Ar trebui să-mi găsesc un soţ.

Myles întoarse capul spre mătuşa lui.

— Ei bine, s-ar putea să ai ocazia. Călătorim spre nord mâine, dar poţi să rămâi aici până ne vom întoarce.

— Spre nord? întrebă soţia lui. Unde în nord?

— La reşedinţa Sinclair.

*

Fiona nu se gândise că avea să-şi mai vadă casa vreodată, şi inima îi tresăltă la gândul că urma să-şi reîntâlnească sora.

— Iar eu vă voi însoţi?

Soţul ei încuviinţă, dar nu zâmbi.

— Regele are nevoie de tine, iubito. Deşi am obiectat pe cât de mult am îndrăznit, nu vrea să se răzgândească. Se gândeşte să trimită câte o mică armată spre fiecare fortăreaţă din nord, pentru a pune mâna pe căpetenia care a semnat hârtia aceea.

Simon urma să fie unul dintre cei vizaţi.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

— John ne-a spus despre un pasaj de la reşedinţa Sinclair care duce de la capelă până la ţărm. Ştii de el?

Fiona încuviinţă din cap şi simţi că o cuprinde greaţa. Nu se încumetase să pătrundă decât o singură dată în locul acela întunecat. Când erau mici, ea şi fraţii ei intraseră acolo, provocându-se unii pe alţii să îl traverseze până la capăt. Era umed, mirosea urât şi era plin de făpturi cu multe picioare, aşa că nu înaintase mai mult de câţiva metri înainte de a face cale întoarsă.

— Ştiu de el, spuse ea.

— Planul regelui este ca tu să intri prima în reşedinţa Sinclair, purtându-te ca şi când ai fi venit să o vizitezi pe sora ta. Dar, după ce vei intra, trebuie să mergi la pasaj şi să deschizi porţile. Asta le va permite oamenilor noştri să pătrundă înainte ca fratele tău să prindă de veste.

Încăperea începu să se învârtă cu ea, şi se sprijini de braţul soţului ei. La naiba cu tunelurile întunecate şi cu miriapodele! Nu putea leşina la o asemenea cerere.

Capitolul 40

— Mama ta mi-a făcut un mare serviciu cândva, fetiţo. Mă aştept la acelaşi lucru din partea ta. Dacă vei duce la bun sfârşit sarcina aceasta, numele Sinclair îşi va recăpăta demnitatea. De vei da greş, voi şti că eşti trădătoare.

Regele înmână frâiele unui oştean şi se întoarse spre Fiona. John şi Myles stăteau alături de ea la marginea unei păduri dese, pe panta de vest a pământului clanului Sinclair. În pâlcul acela de pini, armata regală era bine ascunsă de oricine i-ar fi putut urmări din fosta ei casă. Călăriseră întins pentru a ajunge aici, iar acum succesul depindea de ea.

Simţea îngrijorarea strecurându-i-se ca un vierme în piept, dar nu putea să se trădeze.

— Nu voi da greş, Alteţă.

— Bine. Atunci, aştept să deschizi porţile de fier din pasaj cât mai curând. La amurg, John şi Myles vor fi la ieşirea exterioară a tunelului, pentru a-i conduce pe câţiva dintre oamenii mei prin el, astfel încât să ajungă în capelă. Apoi eu voi conduce restul soldaţilor prin poarta din faţă. S-a înţeles?

Fiona încuviinţă din cap, cu inima în gât. Lacrimi de emoţie îi întunecau privirea, şi clipi, alungându-le. John făcu un pas în faţă şi îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Aş vrea să te pot însoţi, Fiona, dar Simon crede că sunt în Londra.

Ea îi acoperi mâna cu palma ei.

— Voi fi bine, John. Am exersat ce să spun, şi Simon nu are motiv să se îndoiască de mine.

— Cu toate acestea, fii prudentă şi nu uita să o cauţi pe Genevieve a mea. Te va ajuta.

Regele îşi drese glasul.

— Luaţi-vă odată rămas-bun. Timpul trece.

Fiona îşi îmbrăţişă fratele, strângându-l cu putere. Nu avea rost să zăbovească, fiindcă nu ar face decât să îi stârnească temerile şi să-i înmoaie siguranţa. Era un plan îndrăzneţ să se strecoare în reşedinţa Sinclair ca şi când

totul ar fi fost bine pe lume, dar era cea mai rapidă modalitate de a pătrunde înăuntru.

John se dădu înapoi.

— Călătorie sprâncenată, Fiona!

— Pe curând!

Apoi Fiona se întoarse spre Myles, cu ochii plini de lacrimi.

El o apucă de mână şi o conduse într-un loc mai retras, departe de rege. Îi cuprinse faţa între palme şi o sărută pe buze cu grijă, însă furia îi întuneca ochii.

— L-am implorat pe rege să se răzgândească, dar e hotărât. Însă ascultă-mă! Nu te pune în primejdie. Dacă nu găseşti o cale să deschizi poarta, nu te teme, vom pătrunde prin altă parte şi vom învinge, orice ar fi.

— Iar regele mă va numi trădătoare, spuse Fiona.

Myles scutură din cap.

— Ameninţă din obişnuinţă, dar va avea de-a face cu mine dacă se gândeşte să te acuze.

Fiona zâmbi la sfidarea înflăcărată a soţului ei. Îşi îndreptă privirea spre regele James, care era prea departe pentru a le auzi cuvintele şoptite.

— Ai rostit cuvinte trădătoare acum, bărbate. Poate că sângele meu blestemat de Sinclair îşi pune amprenta asupra ta.

Încercă să glumească pentru a-l linişti, dar el se încruntă şi mai tare.

— Ai grijă cu Simon! Spui că nu are motiv să fie îngrijorat din pricina ta, dar are multe de ascuns, şi s-ar putea să devină suspicios. Evită-l dacă poţi!

— Simon mă crede o fată prostuţă, căreia nu-i pasă deloc de politică. Dacă îi voi spune că te dispreţuiesc, mă va crede. Ba chiar s-ar putea să se laude că face dreptate atacându-l pe rege.

Soţul ei oftă cu atâta putere, că îi răvăşi părul.

— Evită-l, Fiona! Ai grijă de tine şi de copilul meu! Mă auzi?

Ea se ridică pe vârfuri şi depuse un sărut pe buzele lui. Nu avea să-l părăsească lăsându-l atât de îngrijorat.

— Nu te necăji, iubitule! Ai uitat ce curajoasă am fost în noaptea în care am fugit de tine? Ştii că sunt foarte deşteaptă.

— Te-ai rătăcit în pădure şi te-am prins. Asta chiar înseamnă deşteptăciune?

Ea zâmbi, deşi nu părea un zâmbet sincer.

— M-am strecurat din patul tău fără niciun sunet, l-am păcălit pe Tavish cu o minciună şi, dacă nu ar fi fost ploaia, aş fi ajuns mult mai departe.

Soţul ei înclină capul şi se gândi un moment la asta.

— Eşti pusă pe şotii. Poate că ar trebui să fiu îngrijorat de faptul că te revezi cu fratele tău trădător, la urma urmelor.

Asta o făcu să zâmbească fără reţineri, căci ştia că glumea.

— Mă iubeşti? întrebă ea.

— Ştii că da.

— Atunci, trebuie să ai încredere în mine şi să-ţi ţii promisiunea.

El o trase mai aproape, strângând-o în braţe.

— Ce promisiune?

— Într-o zi, în dormitorul nostru de la Dempsey, mi-ai oferit o mie de sărutări. După ce se va încheia acest chin, vreau să mergem acasă şi să le primesc pe toate.

*

Fiona trecu de porţile dărăpănate ale reşedinţei Sinclair călare pe îndrăgita ei iapă sură, cu inima duduindu-i în urechi. Era exact aşa cum le lăsase, însă, cu toate acestea, totul părea schimbat, ca şi când fiecare povârniş era mai abrupt, iar soarele arunca umbre mai contorsionate.

Nu trecuse de curtea interioară, când un tânăr slab se apropie, îl cunoştea drept tânărul William.

— Lady Fiona? întrebă el surprins.

— Chiar eu. Ce mai faci, William?

Ochii lui priviră în jur înainte de a se opri asupra

calului ei.

— Sunt bine, milady. Mulţumesc pentru întrebare. Luă frâiele şi conduse calul spre un podium, astfel încât Fiona să poată descăleca. Iertaţi-mi îndrăzneala, milady, dar ce va duce la reşedinţa Sinclair, şi singură, pe deasupra?

— Aş întreba acelaşi lucru.

Vocea aceea veni din spate şi o făcu să tremure. Era Simon. Strânse din pumni, dar, cu ceva efort, îi desfăcu.

Zgomotul din urechi se înteţi. Se concentră asupra respiraţiei, sperând că el nu avea să-i observe agitaţia. Forţându-se să fie zâmbitoare, coborî de pe cal pe podium şi apoi cele două trepte. Abia după ce atinse pământul avu încredere să privească spre fratele ei.

— Am venit în vizită, în timp ce clanul Campbell se desfată la curte. Mi-e dor să-mi văd sora. E bine?

Simon se încruntă. Era mai masiv decât îşi amintea ea; muşchii de pe gâtul lui păreau şi mai pronunţaţi.

— E bine. Unde sunt oştenii tăi? Doar nu ai venit singură? Privi spre poartă şi puse mâna pe mânerul sabiei. Fiona trecu pe lângă el, îndreptându-se spre sala cea mare. I-am lăsat în sat, netrebnicii. Se gândesc să găsească nişte fete dornice, deşi le-am spus că nicio femeie Sinclair nu îi va primi. Îşi scoase o mănuşă de călărie în timp ce înainta, sperând să pară nonşalantă, deşi i se înmuiaseră picioarele.

Simon o urmă.

— Câţi ostaşi sunt cu tine?

Se ocupă de cealaltă mănuşă şi continuă să înainteze.

— Ce? O, nu ştiu. Şase, poate? Încerc să nu acord atenţie nici unuia dintre ei. Urcă repede treptele care duceau spre sală. Unde este Marg?

— Nu ştiu, mormăi Simon. Înaintă un pas şi o prinse de braţ, făcând-o să se oprească. Fiona, mi se pare ciudat că soseşti aici fără veste şi neînsoţită. Atât de neglijent este soţul tău?

Ea îşi lovi mănuşile de palmă.

— Soţul meu – rosti cuvântul cu dispreţ – este ocupat să se joace de-a politica în Edinburgh şi nu are habar că sunt aici. Dempsey este un loc groaznic. Plin de Campbelli,

ştii. Nu vă voi ierta pe tine şi pe John pentru că m-aţi forţat să trăiesc în mijlocul lor. Îşi trase braţul din strânsoarea lui, se rugă să aibă putere şi porni din nou. Unde este John, apropo? întrebă ea, încercând să-şi imagineze cum ar suna Vivi în asemenea împrejurări. Am câteva mustrări pentru el, trebuie s-o spun. Fiona se opri după câţiva paşi şi se întoarse spre Simon când acesta nu răspunse. Ei bine? Când el o privi încruntat, măsurând-o, Fiona simţi că o trec fiori pe şira spinării. Ce se întâmplă cu tine? întrebă ea.

— Nimic, spuse el în cele din urmă. Dar John nu este aici.

— Unde este? În sat?

El o privi încruntat încă un moment, apoi ridică din umerii aceia masivi.

— E plecat. Acum, dacă vrei să o vezi pe Margaret, atunci mergi, însă eu am lucruri importante de făcut. Nu am timp să fac pe gazda curtenitoare.

Ea se încruntă, asigurându-se că el o văzu.

— Nimeni nu se aşteaptă să fii curtenitor, Simon. Dar aceasta este casa mea încă, şi mă descurc singură.

Se întoarse, deşi abia se mai ţinea pe picioare. Avea să o lase în pace, aşa că putea să le caute pe sora ei şi pe Genevieve. Mai erau mai puţin de două ceasuri până la amurg. Nu avea mult timp.

Minutele se scurseră în vreme ce-şi căuta sora. Nu mai fusese la reşedinţa Sinclair de luni întregi, şi toţi cei pe lângă care trecea o opreau, vrând să o salute, însă nimeni nu părea să ştie unde era Marg. Fiona era cordială cu toată lumea, căci nu voia să pară nerăbdătoare, dar timpul se scurgea ca apa printre degetele ei. În cele din urmă, dădu de Margaret, aşezată pe o bancă sub o fereastră, în vechiul domnitor al Fionei. Stătea cu lucrul de mână în poală, fără să se fi atins de el.

Zâmbetul lui Margaret o încălzi ca o rază de soare. Fata sări de pe bancă, şi Fiona o cuprinse în braţe, strângând-o cu căldură. Fu copleşită de bucurie şi îşi sărută sora pe obraji.

— Marg, ce dor mi-a fost de tine! Nu poţi să-ţi

imaginezi.

— Şi mie de tine. Îngrozitor de tare. Este atât de diferit fără tine.

— Ştiu, scumpa mea. Ştiu. Îndepărtă părul blond de pe chipul surorii sale. M-am gândit la tine în fiecare zi. Dar trebuie să m-asculţi acum. Am multe de spus, şi unele lucruri sunt foarte serioase. Dar, înainte de toate, o cunoşti pe servitoarea Genevieve?

— Da, lucrează la bucătărie. Dar de ce?

Ochii lui Margaret licăreau de curiozitate.

— Trebuie să o găsim şi să ajungem în capelă. Îţi explic totul după ce vom fi acolo.

Margaret înclină capul.

— Este o rugăminte ciudată. Nu mai putem să stăm un minut aici? De-abia ai sosit.

Fiona se duse la uşă şi se uită pe hol. Nu era nimeni pe holul întunecat. Închise uşa, întorcându-se la Margaret.

— Ştiu că nu prea are sens şi îmi pare rău să te împovărez atât de repede cu asta, dar fraţii noştri pun la cale un complot. Ai auzit despre planurile lor? întrebă Fiona.

Zâmbetul lui Margaret păli.

— Complot? Nu, dar par să exerseze des. Şi John lipseşte de săptămâni întregi.

Fiona încuviinţă din cap. Neliniştea ei crescu când observă lumina aurie a soarelui care se pregătea să apună. O trase pe sora ei spre uşă.

— Vino cu mine să o găsim pe Genevieve! Vă voi spune amândurora o poveste uimitoare după ce vom fi toate laolaltă. Dar, Marg, Simon nu trebuie să audă. Pune la cale ceva îngrozitor, şi depinde de noi să îl oprim.

— Să-l oprim? Cum?

Marg alunecă pe podea. Fiona uitase de insistenţa surorii sale, dar, măcar de data asta, fata trebuia să aibă pur şi simplu răbdare. O trase spre uşă.

— Răbdare, Margaret. Te rog, ai încredere în mine şi fă cum îţi spun! Înţelegi?

Margaret încuviinţă din cap şi o urmă, însă chipul ei frumos era umbrit de şovăială. Fiona deschise uşa şi ieşi pe

coridor, bucuroasă că nu era nimeni acolo. Ajunseră în sală şi se îndreptară spre bucătărie, în jurul lor, membrii clanului Sinclair intrau şi ieşeau, văzându-şi de treburile zilnice. Era o zi obişnuită, la fel cum fusese ziua nunţii ei.

Surorile ajunseră în bucătărie în câteva momente.

— O vezi? şopti Fiona.

— Acolo, aceea este Genevieve, zise Margaret şi-i făcu semn discret.

Fiona o recunoscu pe văduva încântătoare al cărei soţ murise într-un atac în urmă cu un an. Venise la reşedinţa Sinclair cu doar câteva luni înainte de plecarea Fionei. Dar, când fata se întoarse, Fiona rămase fără suflare. Era minionă ca un elf, însă nu puteai să nu îi observi burta rotundă. Fiona îşi duse mâinile la pântec, solidară, căci era limpede că Genevieve era însărcinată, însă John nu-i spusese nimic. Numai bărbaţii erau în stare să omită asemenea detalii. În bucătărie nu erau prea mulţi oameni. Cu toate acestea, era nevoie de discreţie. Ea şi Margaret se apropiară, ca şi când nu ar fi avut un scop specific, dar, când Genevieve ridică privirea şi le văzu, se opri din treabă, aparent surprinsă.

— Lady Fiona.

Ce frumoasă era Genevieve! Nu era de mirare că ochii lui John sclipiseră de drag când vorbise despre ea. Fiona zâmbi, sperând că fata avea să vadă un semn de prietenie în gestul ei.

— Tu eşti Genevieve? întrebă ea, pentru a se asigura.

— Eu sunt, milady.

Făcu o reverenţă şi încercă să îşi şteargă făina de pe şorţ, fără succes.

— Am nevoie de tine. Trebuie să vii imediat.

Genevieve făcu ochii mari. Fiona se aplecă, aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nu o auzea nimeni altcineva.

— Am un mesaj de la John, şopti ea. Nu te teme!

Mergând repede, cele trei femei ajunseră la capelă, şi Fiona aproape că se prăbuşi de uşurare că nu îl întâlniseră pe Simon pe drum. Înăuntru, clădirea era întunecată şi

mirosea a covoare vechi de rogoz şi a lumânări de seu. Fu izbită de contrast, căci grija afectuoasă pe care servitorii Campbell o arătau lăcaşului lor de rugăciune se vedea. Locul trist în care se afla nu era binecuvântat cu un devotament similar. Poate că de aceea Dumnezeu nu venea niciodată aici.

Fiona privi în jur, cutremurându-se la gândul că l-ar putea întâlni pe părintele Bettney. Timpul petrecut departe nu îi îmblânzise sentimentele faţă de el. Avură noroc, căci nu se zărea nicăieri.

— Spune-mi, despre ce este vorba, Fiona? întrebă Marg, încrucişându-şi braţele.

Părea că avusese destulă răbdare.

— Vino şi îngenunchează cu mine! Dacă intră părintele Bettney, vreau să creadă că ne rugăm. Trebuie să vă explic lucrurile repede.

Se îndreptară spre altar, şi îngenunche pe o bancă de rugăciune între celelalte două fete. Privi spre fereastra înaltă, uitându-se la soarele care apunea, şi ştiu că trebuia să vorbească repede şi să fie convingătoare.

Cât de iute putu, le şopti detaliile planului lui Simon şi faptul că John se răzgândise. Nu omise nimic, căci, dacă le prezenta deschis situaţia, oricare din ele îi putea lua locul în cazul în care dădea cumva greş.

— John este în siguranţă şi în apropiere? şopti Genevieve, cu ochii licărind de lacrimi.

Fiona încuviinţă din cap.

— Arde de nerăbdare să te vadă.

Faţa încordată a servitoarei se relaxă puţin, deşi tensiunea continua să radieze din fiinţa ei şi din mâna pe care şi-o pusese pe pântec.

Fără să vrea, Fiona făcu la fel, ca şi când ar fi vrut să se asigure că şi pruncul ei era în siguranţă.

Genevieve văzu mişcarea şi zâmbi.

— Şi tu, milady?

Fiona încuviinţă din cap, dar Margaret nu le acorda atenţie, încă zguduită de celelalte ştiri.

— Nu înţeleg, spuse ea. John a fost un Campbell în tot

acest timp? Şi acum intenţionează să ne trădeze? Suntem încă familia lui.

Îi tremura vocea, şi Fiona o prinse de mână.

— Suntem familia lui John, Marg, şi Simon la fel. Şi aş face orice pentru a schimba asta dacă aş putea, dar fraţii noştri s-au aşezat în tabere opuse faţă de Coroană. Unul din ei va pierde. Nu mai putem evita acest fapt. Eu sunt de partea lui John, nu doar pentru că alegerea lui e mai sigură şi va aduce bunăstare clanului nostru, ci şi pentru că este de partea binelui. Simon nu urmăreşte decât să ucidă şi să se răzbune. John doreşte să facă pace cu regele nostru.

— Eşti sigură? Poate că neamul Campbell te face să crezi asta. Ei sunt duşmanii, ştii doar, spuse Margaret.

Fiona îşi cuprinse sora cu un braţ pe după umeri şi o strânse.

— Scumpo. Mândria bărbaţilor este duşmanul. Suntem victimele ei, nimic altceva. Deşi Margaret părea a se îndoi încă, Fiona nu mai avea timp să o convingă. Ascultă, trebuie să intru în pasaj şi să deschid porţile. Vrei să vii cu mine şi să ţii torţa? Genevieve poate sta de pază, în caz că intră cineva în capelă. Nu putem da greş.

*

Myles, cu John arătându-i drumul, îi conducea pe oştenii regelui pe ţărmul stâncos, până când ajunseră la intrarea exterioară a pasajului. Veniseră pe jos şi lăsaseră caii cu regele, aşa că înaintau cu greu. Dar în cele din urmă o găsiră, ascunsă printre pietre uriaşe şi acoperite de crengi groase, care păreau să fi crescut acolo dintotdeauna. John îşi scoase sabia şi lovi lemnul gros, iar metalul se izbi de stâncă.

— Încet, spuse Myles, altfel ne vor auzi.

Nu avea încredere deplină în John, chiar dacă era fratele Fionei – sau, de fapt, chiar al lui. Dar acum se părea că trebuia să lucreze împreună. Myles ridică ramura, şi John lovi cu sabia astfel încât să nu atingă stânca, ci doar lemnul. Creanga se rupse în două, şi ei trecură la

următoarea.

— Vezi să nu mă tai din greşeală, îl avertiză Myles.

John ridică dintr-o sprânceană, ca şi când ar fi vrut să spună că nu ar fi deloc accidental. Poate că nici fratele lui nu avea încredere în el prea mult.

Soarele apuse până când retezară ei crengile rămase. În cele din urmă, intrarea era liberă, iar Myles sări înainte trăgând de mâner. Uşa era încuiată. Spera că Fiona avea să reuşească. Neavând altceva de făcut în afară de a aştepta, Myles le spuse bărbaţilor să stea şi să se odihnească, aşa că se aşezară cu toţii pe stânci.

— Câte porţi sunt în pasaj? îl întrebă Myles pe John după un moment.

— Trei. Cea de-aici, una la intrarea de lângă sacristie şi una cam la jumătatea distanţei dintre acestea. Sunt cam două sute de paşi de aici până în celălalt capăt. Dacă m-aş fi gândit, aş fi descuiat porţile înainte să vin la Dempsey. A fost o neglijenţă nesăbuită. Fiona nu ar mai fi fost nevoită să se ocupe de asta.

— Pare să facă faţă, răspunse Myles, deşi răsuflă precipitat gândindu-se la ea şi la pruncul lor între zidurile acelea.

John îl privi.

— Poate face faţă oricărei provocări. Dar nu ar fi trebuit să îi îngădui lui Simon să o forţeze să se căsătorească. Am dezamăgit-o cu asta.

Myles tresări la sugestia că nu era un soţ bun, dar John continuă:

— Dar se pare că vă potriviţi. Cred că ţine la tine.

— Ne potrivim. Şi ţine la mine, într-adevăr.

John îl privi cu seriozitate.

— Şi tu ţii la ea?

— Da. Putea spune mai mult în privinţa aceasta, dar nu era momentul potrivit.

— Atunci, să-i fii credincios. Mai credincios decât a fost tatăl nostru soţiei sale.

Cuvintele fuseseră rostite cu blândeţe, dar Myles simţi înţepătura nemulţumirii lui John. Probabil nu e uşor să afli

că eşti bastard. Iar Myles se luptase el însuşi cu dezamăgirea pe care o simţise auzind mărturisirea contelui. Crezuse că tatăl său era mai presus de asemenea lucruri, că avea o judecată şi o purtare impecabile. Dar se părea că până şi căpetenia clanului Campbell avea slăbiciuni omeneşti.

— Ce opţiuni avem dacă nu reuşim să intrăm pe aici? întrebă Myles, concentrându-se asupra problemei cu care se confruntau.

— Opţiuni? repetă John.

— Da, dacă Fiona nu poate deschide porţile, cum altfel putem intra? În afară de poarta principală, desigur.

John privi spre reşedinţa Sinclair, deşi nu se putea vedea mare lucru din locul în care se aflau.

— Există un punct vulnerabil în zidul de nord. Este pe jumătate prăbuşit, şi poate că ar putea fi escaladat. Nu pot spune cu certitudine. Poate că a fost reparat cât am fost plecat. Dar Fiona nu va da greş. Atâta timp cât va trece de Simon, totul va fi bine.

Cuvintele lui erau destul de încrezătoare, dar tonul sugera că încerca să se convingă pe sine de acest lucru. Myles întinse mâna şi mai încercă o dată uşa.

— Poate că ar trebui să încercăm să spargem broasca din partea aceasta. Am câştiga timp dacă Fiona întârzie.

John încuviinţă, şi se apucară de treabă.

— Nu va da greş, spuse John din nou, dar ştiau amândoi că era posibil să se întâmple asta.

Capitolul 41

— Intrarea în pasaj este în spatele sacristiei, şopti Fiona, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. John a spus că cheile ar trebui să fie într-un borcan lângă uşă. Margaret, vom căuta în timp ce Genevieve stă de pază în capelă.

— Dacă văd pe cineva? întrebă Genevieve cu mâinile

încrucişate peste piept.

Fiona nu avea un răspuns folositor.

— Distrage-l cum poţi. Şi vorbeşte tare. Te voi anunţa când intrăm în pasaj. Se întoarse spre sacristie şi simţi un fior de groază pe coloană. Tunelul acela fusese un loc al fantomelor şi al fricii pe când era mică, şi, adevărul fie spus, simţea acelaşi lucru şi acum. Singurul lucru salvator era faptul că Myles o aştepta la celălalt capăt.

Trecu repede împreună cu Margaret pe lângă altarul înălţat şi intră în încăperea din spatele acesteia. Era întuneric, nu erau ferestre şi un iz de mosc satura aerul dinăuntru. Fiona găsi o mică torţă pe podea. Era prăfuită şi, după ce o aprinse, dădu o lumină chioară, dar nu se gândise să aducă alta, aşa că avea să se folosească de puţina lumină pe care i-o putea oferi aceasta.

O ridică în sacristie. Umbrele dansau pe pereţii cenuşii de piatră ai micii încăperi, dând la iveală dulapuri aşezate la rând şi veşmintele preotului atârnate într-un cârlig. Îi trecu prin minte gândul la scrisori secrete de dragoste, cele scrise de Cedric şi ascunse de mama ei, dar îl alungă pe cât de repede îi venise. Preotul Sinclair era un om posomorât, care nu ar fi luat parte la aşa ceva. Dacă mama ei ascunsese scrisorile, cu siguranţă se aflau în altă parte.

O cuprinse grija şi oftă. Auzind-o, Margaret îşi strecură mâna într-a ei.

— Ce facem acum? şopti sora ei.

Fiona se uită spre ea şi îi întâlni privirea, căci, în lunile în care fuseseră despărţite, Margaret crescuse şi era aproape la fel de înaltă ca Fiona. Bess avusese dreptate. Nu mai era un copil.

— Trebuie să găsim cheile. Intrarea este în spatele acelui covor.

Arătă spre zidul opus, spre o tapiţerie tocită şi mâncată de molii. Se îndreptă spre ea şi împinse ţesătura uşor într-o parte, dând la iveală o uşă mică, dar stinghia roasă de vreme de care era atârnată pârâi şi pocni, şi deodată tapiseria se prăbuşi la pământ. Fionei i se strânse stomacul, căci acum oricine ar fi pătruns în încăpere şi-ar fi

dat seama că intrase cineva acolo. Dar nu avea ce face. Misiunea începuse, şi trebuia să continue să înainteze.

Trase de mâner, şi uşa scârţâi când o împinse, dar nu opuse rezistenţă.

Poate că nu avea să fie atât de dificil, la urma urmelor. Dar dinaintea ei se întindea intrarea, întunecată şi ameninţătoare. Nasul îi fu asaltat de un miros de mucegai. O pânză de păianjen pluti spre ea. Tunelul nu mai fusese folosit de ceva vreme – cel puţin nu de cineva cu două picioare.

— Le-am găsit, şopti Margaret, exact unde a spus John că vor fi. Se dusese spre colţul unde se aflau câteva borcane şi coşul. Ridică mâna şi îi arătă cheile. Sunt grele.

Grele precum teama Fionei, fără îndoială. Le luă din mâna surorii sale.

— Te-ai mişcat repede, Margaret. Mulţumesc. Dar ar fi bine să ne grăbim. Îi voi spune lui Gen…

Comentariul Fionei fu întrerupt de vocea lui Genevieve.

— O, bună seara, părinte.

Dumnezeule mare, venise părintele Bettney. Fiona ascunse torţa în colţ, apoi se duse să arunce o privire în capelă. Era acolo, îndreptându-se spre servitoare, cu încruntătura omniprezentă pe chip.

— Ce faci aici, fato?

Genevieve îngenunche din nou pe bancă.

— Mă rog, părinte. Vrei să mi te alături, te rog?

Ochiul preotului tresări.

— Se face târziu. Du-te şi roagă-te în altă parte!

— Dar, părinte… Se opri şi răsuflă tremurător. Privirea i se îndreptă spre uşa sacristiei înainte să se întoarcă la el. Mama zace pe patul de moarte. Trebuie să mă rog pentru sufletul ei, şi nu este acesta cel mai sfânt loc?

Fiona făcu semnul crucii din spatele uşii sacristiei. Să minţi un preot, mai ales unul atât de aspru precum acesta, nu era de bine pentru misiunea lor.

— Dacă zace pe patul de moarte, ar trebui să fii alături de ea. Dă-i drumul acum! Du-te înapoi în sat!

Fiona văzu indecizia pe chipul lui Genevieve, şi gândurile i se zbăteau în minte. Ce să facă? Să fugă în tunel şi să spere că preotul nu avea să observe? Sau să iasă şi să-l distragă, sperând că avea să le lase în pace? Frica îi paraliză membrele, făcând-o să respire greu. Se uită spre Margaret. Fata era lipită de perete, cu ochii mari în semiîntuneric.

— Te rog, părinte, spuse Genevieve. Cu siguranţă, Dumnezeu va pleca urechea mai degrabă la rugăciunile tale decât la ale mele. Roagă-te cu mine pentru câteva momente. Apoi mă voi putea întoarce la mama, ştiind că am făcut tot ce-a ţinut de mine.

Timpul se scurgea. Noaptea avea să se lase dintr-o clipă în alta. Fiona trebuia să acţioneze. În câteva clipe, bărbaţii aveau să fie la poartă. Nu îi putea dezamăgi. Întinse mâna şi luă torţa, strângând cheile în palmă.

— Grăbeşte-te, îi şopti surorii ei. Nu îl mai poate reţine prea mult pe preot.

Înaintă repede, dar cu prudenţă, spre intrarea tunelului şi pătrunse înăuntru. Margaret ezită doar un moment, apoi trecu pragul, pe urmele Fionei. Întinse mâna şi închise uşa. Cu puţin noroc, era posibil ca preotul să creadă că tapiseria căzuse singură.

Torţa de-abia pâlpâia. Nu vedeau decât la câţiva centimetri înaintea lor. Fiona încerca din răsputeri să nu-şi închipuie nenumăratele creaturi fugind din calea luminii. Simţi o pânză de păianjen atingându-i faţa, ca mâna unei fantome.

— Vom fi bine, Margaret. Nu e nimic aici în afară de umbre şi de câţiva păianjeni. O minţise pe sora ei. Se ruga în tăcere să găsească mai mult curaj. Îi bătea inima ca unui iepure, atât de tare, încât abia putea respira. Totuşi, făcu pas după pas, şi înaintară. Dar nu trecu decât un moment până când uşa se deschise, şi părintele Bettney strigă în urma lor.

— Tu, de colo! izbucni vocea preotului, răsunând ca tunetul. Ieşi afară imediat! Nu ai ce căuta în acest pasaj.

Umbra lui părea ameninţătoare pe fundalul luminii

chioare din sacristie. Silueta lui subţire umplea cadrul uşii ca un copac lipsit de frunze. Frica şi frustrarea se izbeau în interiorul Fionei.

Ce se întâmplase cu Genevieve? Nu se vedea nici urmă de ea.

— Părinte Bettney, eu sunt, Fiona.

Ridică torţa în dreptul feţei.

— Fiona? Încruntătura lui se adânci. Înaintă câţiva paşi şi o apucă de încheietură. Am auzit că te-ai întors. Dar nu ai ce căuta în acest tunel.

Încercă să-şi desprindă mâna, dar strânsoarea lui era de fier. Iute, o trase în sacristie, şi Margaret o urmă. Ce puneţi la cale? întrebă el, aruncând priviri încruntate de la una la alta. Semnele de vărsat de pe obrajii lui erau în contrast cu îmbujorarea care îi cuprinsese faţa.

Mintea Fionei era goală, şi, în panica momentului, nu se putea gândi la nicio poveste, în afară de adevăr. Era singura ei speranţă de a intra înapoi în tunel la timp.

— Sunt într-o misiune vitală, părinte. Te rog, înţelege, este necesar să deschid porţile pasajului.

— De ce? întrebă el şuierător.

Dumnezeu să le salveze, nu avea timp de explicaţii! Dar sigur un slujitor al Domnului, chiar şi unul atât de rău ca acesta, ar fi de partea salvării vieţilor.

— Ştii despre planurile lui Simon? Să lupte cu regele?

El miji ochii.

— Şi de aş şti, ce te priveşte pe tine?

— Vom pierde războiul, părinte. Bunii şi curajoşii noştri oşteni vor pieri. Dar oamenii din clanul Campbell aşteaptă să intre în reşedinţa Sinclair. Dacă îi lăsăm să-l ia pe Simon, nu va fi vărsat deloc sânge de Sinclair.

Faţa preotului se înroşi deodată. Cuvintele îi ţâşniră de pe buze, împroşcând salivă.

— Fată proastă! Ce ai făcut? Vrei să laşi duşmanii să intre?

Izbucni furios, copleşind-o cu intensitatea furiei. Margaret se ascunse în spatele Fionei, care întinse mâinile pentru a-l domoli pe preotul mânios.

— Nu sunt duşmanii noştri, părinte. E un mare sacrificiu să-l predăm pe Simon. Mi se frânge inima din pricina asta. Dar, dacă o facem, armistiţiul va rămâne valabil, şi clanul Sinclair îşi va recăpăta locul de drept printre marile familii ale Scoţiei. Regele a promis.

— Minciuni! Nimic altceva decât minciuni, fată nesăbuită ce eşti! I-am avertizat pe fraţii tăi că Cedric Campbell te va face să devii una de-a lor. La fel cum a făcut cu mama ta. Scuipă pe podea, ca şi cum numele ei i-ar fi lăsat gust de fiere în gură.

Fionei îi îngheţă sângele în vene.

— Ce ştii despre Cedric Campbell şi mama?

Pe faţa lui apărură broboane de sudoare, care i se prelingeau ca un pârâiaş în cutele obrajilor.

— Ştiu că folosea pasajul acesta pentru a se întâlni cu el, târfa vicleană! Vocea lui săgetă aerul, atât de stridentă, că ar fi putut să spintece tot ce-i ieşea în cale. Întinse mâna şi îi luă cheile, aruncându-le într-un colţ.

Temerile Fionei sporiră când auzi acuzaţiile lui.

— Mama nu a fost o târfă.

Dispreţul deformă expresia preotului; ochii îi ardeau.

— Ştiu eu mai bine. Din când în când, traversa tunelul acesta pentru a se culca cu el. I-am văzut, împerechindu-se ca animalele în pădure. Margaret răsufla precipitat în urechea Fionei, iar preotul continua să vorbească. Furia lui creştea cu fiecare cuvânt. Mama ta a comis adulterul! O uşuratică necredincioasă! Îşi flutură degetul strâmb pe sub nasurile lor, vorbind iute şi furios. Nu avea pic de loialitate faţă de soţul şi faţă de clanul ei! Şi tu, se pare, eşti făcută din aceeaşi stambă murdară.

În timp ce el tuna şi fulgera, în mintea Fionei se contură treptat un gând, precum chiciura ce se întinde încet pe geam. Preotul fusese cel care o văzuse ultimul pe mama ei. El îi cărase trupul în sală în ziua în care murise.

— Tu ai fost?

Răsuflând greu, Fiona de-abia putea rosti cuvintele. Părintele Bettney rânji, un dement prins în nebunia sa, făcând mişcări bruşte. Făcu spume la colţurile gurii în timp

ce vorbi:

— Nu avea pic de ruşine! Nicio remuşcare. Flutură din pumn, iar cuvintele lui şuierară în aerul uscat.

Fiona simţi răsuflarea precipitată a lui Margaret în ceafă.

— O asemenea imoralitate cerea purificare. I-am dat toate şansele să se spovedească, dar nu voia să se căiască. Mi-a râs în faţă şi m-a făcut prost. Până când am dus-o la apă. Se răsuci spre ele, cu o expresie frenetică de triumf şi certitudine. Atunci, mi-a implorat iertarea.

— La apă?

Fiona simţi că i se face rău, dar alungă senzaţia. O prinse pe Margaret de mână. Sora ei se lipi de ea, şi o simţi tremurând.

— Aislinn Sinclair şi-a pângărit sufletul cu cel mai grav păcat, dar binecuvântarea mea i-a redat puritatea. Eu i-am ucis demonii poftei carnale. Rugăciunile şi intervenţia mea sunt cele care i-au îngăduit să moară fără păcat.

Fionei îi amorţise limba, şi de-abia îşi găsea cuvintele. Se forţă să le rostească, sigură de acum de răspunsul lui:

— Tu ai ucis-o.

Preotul pufni, un râset înecat, de om dement.

— Am salvat-o! Am botezat-o în pârâul acela, ca sufletul ei să poată fi liber în împărăţia raiului! Dacă nu aş fi fost eu, ar arde în focurile Gheenei!

Pe Fiona o ardea gâtul auzindu-i mărturisirea lăudăroasă.

— A fost o crimă, monstru nemernic! Nimic altceva! Pe tine te va pedepsi Dumnezeu.

Îl împinse, nepăsându-i de pericol. El se răsuci, izbind-o de perete. Capul ei se lovi de piatră. Impactul o lăsă fără respiraţie. Ameţită, dar hotărâtă, încercă să se ridice. Margaret dădu fuga lângă ea, dar preotul o doborî şi se urcă deasupra Fionei.

— Văd că te-au transformat într-o târfă Campbell şi pe tine.

Vocea lui era răguşită, înflăcărată şi aspră. Avea ochii sticloşi de furie, îmbătat de ideea lui deformată de

moralitate.

Pe Fiona o cuprinse groaza, apăsătoare şi neagră ca moartea însăşi. Margaret se ridică încet, privind dinspre Fiona spre uşă, în timp ce în curte se auzea larmă. Din toate direcţiile, pătrunseră strigăte în capelă.

Preotul se aplecă, iar respiraţia lui fetidă pluti deasupra feţei Fionei.

— Dacă ticăloşii de Campbelli vor pătrunde pe porţile noastre, sufletele tuturor morţilor Sinclair te vor blestema. Tu ne-ai adus aici!

Larma deveni mai puternică. Fiona nu-şi dădea seama cine striga, nici de unde veneau strigătele, dar se rugă ca oamenii regelui să fi intrat. Preotul o prinse de bărbie şi o strânse cu o mână osoasă.

— Eşti la fel de nemernică precum mama ta, căţea trădătoare!

Se întinse în spate şi luă torţa cu mâna cealaltă. Cu o mişcare rapidă, o aruncă pe tapiseria prăbuşită la pământ. Ţesătura veche se aprinse într-o secundă şi fu cuprinsă de flăcări. Margaret ţipă şi sări să o stingă, dar părintele Bettney se ridică şi o plesni cu putere, doborând-o din nou.

Fiona se trase de lângă foc, dar se gândi să se apropie de Margaret. Frica înlocui furia. Preotul intenţiona să le ucidă pe amândouă, şi nimeni nu avea să le salveze, căci Fiona dăduse greş în misiunea ei. Iar pruncul ei urma să piară laolaltă cu ele.

Strigătele de afară se auziră mai clar, mai aproape şi mai precipitate. Preotul aruncă o privire spre capelă. Se întoarse şi luă cheile de pe podea, iar privirea lui plină de ură se îndreptă spre Fiona. Aproape că îi stătu inima în loc. Nu putea respira sau cere ajutorul. Şi unde era Genevieve?

El luă veşmintele preoţeşti de pe perete şi le aruncă în foc.

— Se cuvine, cred, să muriţi în flăcări.

Ieşi din sacristie şi trânti uşa. Scârţâitul cheii în încuietoarea metalică zgârie aerul. Ceva greu izbi lemnul, iar Fiona se întrebă dacă răsturnase altarul peste uşă. Încăperea se umplu de fum când se aprinseră veşmintele.

Sări de la locul ei şi se împinse cu toată puterea în uşă. Nu se clinti. Erau prizoniere.

*

— Ar fi trebuit să fi ajuns la noi până acum, spuse John, ridicându-se să privească spre reşedinţa Sinclair.

Se chinuiau cu încuietoarea de o oră, dar degeaba. Uşa stătea neclintită, şi nu înaintaseră câtuşi de puţin spre capelă.

Agitaţia lui Myles crescu, devenind tot mai îngrijorat odată cu lăsarea serii.

— Nu mai putem aştepta. Regele va ataca poarta principală în curând. Du-ne în locul unde am putea să sărim peste zid.

Le făcu semn oştenilor. În câteva secunde, săriră toţi în picioare şi o luară la fugă spre reşedinţa Sinclair.

— Aici este, le arătă John în timp ce alergau. Vezi locul acela mai jos decât restul?

Myles de-abia distingea prin umbra amurgului, dar zări o gaură în zidul de piatră. Alergară până când ajunseră la cel mai apropiat colţ al fortăreţei, iar apoi înaintară în tăcere de-a lungul zidului. Nu se auzeau strigăte de alarmă, iar Myles îi mulţumi lui Dumnezeu că înaintaseră până acolo. Continuară până ajunseră exact sub partea prăbuşită a zidului de apărare.

— Ce se află exact de partea cealaltă? îl întrebă Myles pe John.

— Grânarul. Câţiva dintre noi putem urca pe acoperiş şi putem aştepta acolo până îi auzim pe ostaşii regelui la poartă, răspunse John.

Myles se uită la zid. Nu aveau cum să urce toţi şi să treacă dincolo, dar, stând pe umerii unuia dintre ei, câţiva ar putea să-l escaladeze. Ceilalţi vor trebui să se întoarcă la poartă şi să pătrundă odată cu regele. Nu era uşor cu armele lor şi cu dorinţa de a nu fi descoperiţi, dar, după câteva încercări, şase dintre ei li se alăturară lui John şi Myles pe acoperişul grânarului. Myles se uită prin curte. Nu

părea nimic suspect şi nu se vedeau bărbaţi gata de luptă. Poate că Fiona nu reuşise să deschidă poarta, dar era limpede că membrii clanului Sinclair nu aveau habar ce avea să urmeze.

Se auzi sunet de copite, atât de slab, că Myles nu era sigur că nu i se păruse. Dar curând se iscă larmă şi se auzi o izbitură în poarta de lemn.

— E timpul! strigă Myles. Sărise de pe grânar şi se îndrepta rapid spre sală, izbucni haosul, şi aerul se umplu de strigăte, în timp ce bărbaţii Sinclair alergau de colo-colo, neînarmaţi şi nepregătiţi, căci cine s-ar fi obosit să atace o dărăpănătură ca asta?

Curtea se umplu de străjeri ai regelui călare şi de încă o sută de oameni pedeştri. Aerul vibra de zăngănitul săbiilor şi de strigătele furioase ale bărbaţilor.

— Trebuie să-l găsim pe Simon! strigă Myles.

— Vezi în sală, răspunse John pe deasupra zăngănitului metalic. Pe aici!

John îl trase pe Myles înapoi, lipindu-se de zid. Se mişcară la unison, fără a fi atacaţi de nimeni, căci toţi bărbaţii Sinclair cu arme se îndreptară spre poartă să se lupte cu oamenii regelui, în timp ce John şi Myles înaintară în tăcere pe după zid.

— Aici, prin bucătărie. John îl împinse pe lângă o uşă, printre strigătele stridente ale servitoarelor. Alergând pe lângă mese şi sobă, John strigă la ele: Nu vă alarmaţi! Rămâneţi ascunse, şi totul va fi bine. Dacă vă vedeţi bărbaţii, spuneţi-le să se predea. Înaintară, trecând pe lângă alte servitoare speriate, care fugeau de colo-colo. John o opri pe una dintre ele. Bertrice! L-ai văzut pe fratele meu?

Ea făcu ochii mari, ca şi când ar fi văzut o fantomă.

— Alerga spre curte când s-au auzit primele strigăte. Credeam că sunteţi în Londra.

— M-am întors. Acum mergi în bucătărie şi aşteaptă acolo.

Myles îl urmă pe John îndeaproape, şi traversară sala cea mare în fugă, îndreptându-se spre uşă şi coborând

treptele. Acolo, John se opri un moment, privind scena. Dinaintea lor se desfăşura un măcel: bărbaţii se luptau în toate colţurile curţii, unii cu săbii, dar la fel de mulţi apărându-se cu torţe şi furci.

— Îl vezi? întrebă Myles.

John avea chipul încordat, iar Myles fu cuprins de compasiune. Nu erau rudele de sânge ale lui John, dar fuseseră singura familie pe care o cunoscuse vreodată. Dacă ar fi fost în locul lui John, poate că nu ar fi fost atât de curajos.

— John, strigă o voce firavă.

Se întoarseră amândoi.

Era Genevieve, făcând cu mâna de pe treptele din spate. Avea rochia sfâşiată şi îi curgea sânge din colţul gurii.

— Genevieve! John alergă pe trepte spre servitoare, iar Myles îl urmă.

— John, strigă ea, vino repede! Preotul este cu Fiona şi cu Margaret în capelă.

John o îmbrăţişă cu o mână şi îi şterse sângele cu cealaltă.

— E în regulă, Gen. Mergi şi stai cu ele! Vei fi în siguranţă acolo, şi, când se va termina lupta, voi veni să te găsesc.

Ea îl trase disperată de braţ.

— Nu! Nu, nu înţelegi. Preotul a ucis-o pe mama ta. L-am auzit spunând-o, iar acum vrea să incendieze capela, cu ele înăuntru!

Frica, mai arzătoare decât soarele, îl asaltă pe Myles. Fără vreo vorbă, el şi John porniră spre capelă. Myles îşi simţea picioarele de plumb. Se mişcau prea încet. Chiar în clipa aceea, Myles vedea fumul iţindu-se pe sub ferestre, şi se forţă să alerge mai repede. Regele îi poruncise să îl prindă pe Simon cu orice preţ, dar viaţa Fionei era mai importantă.

Ajunseră la uşă şi o deschiseră, cu Genevieve în urma lor. Izul de fum era puternic, dar doar un firicel se zărea în capelă. Myles rosti o scurtă rugăciune, recunoscător. Nu

ajunseseră prea târziu.

Dar strigătul lui Genevieve îi alungă uşurarea.

— Sunt în sacristie!

Îi urmări privirea, şi îi sări inima din piept din nou, căci pe sub uşa sacristiei ieşeau tentacule groase de fum negru. La baza uşii, altarul era înclinat într-o rână, blocând calea.

— Am încercat să mut altarul, dar era prea greu, suspină Genevieve.

Bărbaţii se repeziră într-acolo, opintindu-se când împinseră altarul. Myles învârti mânerul, dar uşa era încuiată. Bătu în uşă.

— Fiona! strigă el. Suntem aici!

— Myles? se auzi strigătul ei înăbuşit. Tuşea, laolaltă cu Margaret. Grăbeşte-te, te rog!

Nu pierise. Încă putea să o salveze. Avea să o scoată din încăperea aceea şi dacă trebuia să treacă prin zidurile de piatră cu propriul trup.

John scoase sabia şi, cu mânerul, sparse încuietoarea. Fu nevoie de zece lovituri, dar în cele din urmă cedă. Myles deschise uşa sacristiei. Fumul, des şi înţepător, năvăli asupra lor ca un monstru. Flăcările se întindeau într-o parte a cămăruţei, dar Myles intră, nepăsându-i de primejdie.

Imediat după uşă, le găsi pe Fiona şi pe sora ei, ghemuite pe podea. Tuşeau şi plângeau. Slavă Cerului! O ridică pe Fiona în braţe şi o scoase iute din încăpere. John veni în urma lui şi o luă pe Margaret. Le duseră pe culoar şi le aşezară pe strana cea mai apropiată de uşă, unde intra aer mai proaspăt. Deşi avea faţa pătată de funingine şi de lacrimi, soţia lui era teafără şi nevătămată. Flăcările nu ajunseseră la ea. El se simţi copleşit de bucurie.

— Unde este preotul? gâfâi Fiona. Trebuie să îl găseşti. El a ucis-o pe mama.

— Voia să ne omoare şi pe noi, suspină Margaret, iar lacrimile i se scurgeau din ochii roşii.

— Ar fi trebuit să ştiu. John îşi plecă uşor capul, ca şi când ar fi fost doar vina lui. Cum de nu ne-am dat seama?

— Nu v-aţi dat seama pentru că eraţi nesăbuiţi! Orbiţi de păcatele mamei voastre! strigă părintele Bettney din

uşa capelei.

Myles scoase sabia în timp ce preotul înainta spre ei cu un pumnal încovoiat. Iar lângă el erau Simon şi o duzină de bărbaţi Sinclair.

Plămânii Fionei se blocară din nou, deşi se goliseră în sfârşit de fum. Însă fumul fusese înlocuit de frică. Erau în minoritate, prizonieri, din nou, în capelă. Ochii lui Simon erau arzători, ţintuindu-l pe John ca fierul încins. Ura lui pulsa în aer. John rămase neclintit, dar, când duse mâna la sabie, nu găsi nimic. O lăsase jos când o ridicase pe Margaret, iar acum era neînarmat.

Simon scuipă pe podea, cu sabia scoasă şi pregătită.

— Nu văd nesăbuiţi! Doar trădători. Iar tu, John, eşti cel mai mare dintre ei. Vrei să zici că te consideri fiul lui Hugh Sinclair?

Fumul înţepător se răspândea din sacristia incendiată, în valuri înecăcioase. Lemnul de deasupra încăperii începu să şuiere şi să trosnească. Şi, într-o fracţiune de secundă, Fiona văzu că disperarea lui John se transformă în încredere tăcută.

— Nu, răspunse el calm. Mă consider fiul lui Cedric Campbell.

Ochii furioşi ai lui Simon se făcură mari, apoi din ei nu mai rămaseră decât două fante. Oştenii Sinclair din jurul lui murmurară surprinşi.

— Tu! Ştiam! Părintele Bettney gâfâia, arătând cu degetul strâmb spre John. Eşti plodul care a ieşit din legătura lor păcătoasă.

Simon mai făcu un pas şi ridică sabia ameninţător.

— Ce spui?

Soţul Fionei se apropie de John, cu arma ridicată, iar Fionei îi stătu inima în loc.

— Cum ai auzit, spuse John ridicând sfidător din bărbie. Cedric Campbell este tatăl meu, aşa că sunt de partea lui. Dar, înainte să fluturi sabia aceea spre mine, să ştii asta: regele deţine documentul cu semnăturile tuturor căpeteniilor din Ţinuturile înalte care au jurat să-l ucidă. Fiecare dintre ei va fi arestat, şi vom fi cu toţii pedepsiţi

după cum va considera de cuviinţă. Dacă ne cruţi, s-ar putea să te cruţe la rândul său. Îl voi implora să te lase în viaţă. Dar, dacă murim, vei muri şi tu.

Myles se apropie, continuând să-şi îndrepte sabia spre Simon. Doi fraţi Campbell împotriva unui Sinclair. Simon se frecă pe falcă, privind iute de la unul la altul. Fumul devenea din ce în ce mai înţepător. Tavanul de lemn începu să ardă mocnit.

— Ucide-l, strigă preotul. E un fiu de curvă şi un trădător. Te va lăsa fără reşedinţa Sinclair!

— Taci! strigă Simon. Lasă-mă să mă gândesc!

Preotul dement scoase un strigăt animalic. Îl împinse pe Simon în lături şi ţâşni înainte, ţintind pumnalul direct spre inima lui John.

Fiona ţipă. Soţul ei păşi în faţa lui John, dându-l deoparte, şi îşi înfipse sabia adânc în pântecul părintelui Bettney. Oţelul pătrunse în carne, iar agonia preotului care bolborosea surprins făcu stomacul Fionei să se întoarcă de repulsie. Myles răsuci sabia, ridicând-o spre coastele preotului; apoi, cu piciorul, îl împinse pe acesta care se zbătea, scoţând lama însângerată. Părintele Bettney îşi duse mâna la rană. Sângele ţâşni, împroşcând câteva picături pe obrazul lui Margaret, iar preotul se prăbuşi la pământ.

Simon sări, atacându-l pe soţul ei, care îi pară lovitura. Într-o clipă, se auziră strigăte la intrare. O duzină de bărbaţi sau mai mulţi, îmbrăcaţi în culorile regale, dădură năvală în capelă. Regele era în fruntea lor.

Fiona strigă din nou şi le trase pe sora ei şi pe Genevieve deoparte. Cele trei se lipiră de perete, iar bătălia începu fără zăbavă. Perdeaua de fum se îngroşa în timp ce bărbaţii îşi învârteau săbiile sau împărţeau pumni şi împlântau pumnale.

Fiona căută o ieşire, dar nu era uşor de ajuns la uşă din locul în care se aflau. Şi, adevărul fie spus, chiar dacă ar fi fost, Fiona nu era sigură că îşi putea desprinde privirea.

Oţelul zăngănea în mormăielile bărbaţilor, ale căror săbii se ridicau şi cădeau; în toată această larmă, Margaret

plângea încet, iar lemnul altarului trosnea în vreme ce era cuprins de flăcări. Fiona îşi strânse sora în braţe şi îi şterse sângele cu mâneca murdară de funingine. Genevieve se lipi de ele, fără a-şi lua privirea de la John.

Într-o parte, fraţii Fionei luptau şi ei, cu chipurile congestionate, încordaţi şi furioşi. Mânia îi transformase în cei mai aprigi duşmani. Fionei i se frânse inima văzându-i luptând unul împotriva celuilalt.

— Cedează, şi vei trăi şi mâine, spuse John, îndreptând o lovitură spre umărul lui Simon. Voi implora clemenţă în numele tău.

Simon fandă şi se feri.

— Încă o zi sub conducerea lui James? Mai bine mor, bastard jegos! Cum mi-ai putut face asta?

Lovi, dar rată.

— Ţie? strigă John. Nu te-ai sinchisit că o sacrifici pe Fiona. Nu e nicio diferenţă.

Se luptară în cerc, mişcându-se în jurul stranelor şi al băncilor de îngenuncheat şi apropiindu-se tot mai mult de femei. Fiona căută o armă în jur. Avea să se avânte în luptă şi să-i pună capăt. Luă un sfeşnic din cârligul de pe perete.

— Fiona nu e decât o fată, strigă el. Tu erai fratele meu.

Atacă, tăindu-l pe John pe braţ. John tresări şi îşi duse mâna la rană, cât pe ce să alunece şi să cadă. Simon zâmbi malefic, simţind că avea să iasă triumfător. Se repezi cu toată forţa spre pieptul lui John. Genevieve ţipă şi încercă să sară înainte, dar Fiona o ţinu şi văzu că lovitura nu-şi atinse ţinta. Pe chipul lui Simon se citea brusc uimirea. Arma sa căzu zăngănind pe podea, şi el îşi duse mâna la piept. Printre degete, se iţi vârful sabiei ieşindu-i dintre coaste.

Fusese lovit din spate.

Regele apăru, respirând precipitat, având un zâmbet victorios pe faţă.

— O fi fost fratele tău, trădător ticălos. Dar eu sunt regele tău.

*

Bătălia se încheiase. Simon şi preotul zăceau morţi pe duşumea, laolaltă cu mult prea mulţi oşteni buni şi loiali. Fiona îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi cercetă feţele celor rămaşi în picioare, deşi era greu să vezi prin fumul tot mai des.

În cele din urmă, îl văzu, stând în capătul îndepărtat al capelei, istovit, dar viu. Soţul ei!

Părea să o caute din ochi, prin fum. Apoi se întoarse şi îi surprinse privirea. Un zâmbet obosit îi arcui colţul gurii. Fiona se desprinse de Margaret, iar Myles traversă încăperea în grabă. Braţele sale, minunate şi sigure, o traseră la pieptul lui. Se terminase totul: lupta, intrigile şi teama. De-abia putea răsufla de uşurare. A doua zi avea să-i plângă pe Simon şi pe oştenii pe care îi pierduseră, dar, în acest moment, nu-şi dorea decât să stea lipită de Myles şi să-i mulţumească Domnului că îi ascultase în cele din urmă rugile. Regele se apropie, prinzându-l pe John de umăr.

— Nu a fost uşor ce ai făcut, tinere Campbell. Dar ţi-ai dovedit loialitatea. Tatăl tău va fi mândru.

John înclină din cap o dată, solemn.

— Mă rog să izbândească în a-l prinde pe mai-marele clanului Sutherland în seara aceasta.

— Nu am nicio îndoială că toţi trădătorii vor fi învinşi.

— Şi ce se va alege de clanul Sinclair? întrebă John.

Regele se uită prin capela înecată în fum şi la flăcările care se întindeau pe zid şi spre acoperiş.

— Mă voi gândi la asta. Dar, pentru moment, haideţi să plecăm de aici înainte să se prăbuşească totul în jurul nostru.

Fratele Fionei se întoarse şi o zări pe Genevieve. În sfârşit zâmbi şi întinse mâna. Servitoarea scoase un mic ţipăt şi porni spre el. Myles o trase pe Fiona spre uşă, în timp ce John le strângea pe Genevieve şi pe Margaret de umeri.

— Afară, haideţi cu toţii! strigă regele.

Ieşiră unii după alţii din capelă şi, la fel de iute cum

grinzile fuseseră cuprinse de flăcări, se răspândi vestea printre membrii clanului că Simon Sinclair nu mai era mai-marele lor.

Fiona stătea între Myles şi rege, privind cum lupta din curte lua sfârşit şi cum toţi ostaşii lăsau armele jos, punând mâna pe câte o găleată, pentru a ajuta la stingerea flăcărilor din capelă. Lucrară la unison, Sinclair cot la cot cu Campbell, uniţi de un scop comun. A doua zi, aveau să fie răni de îngrijit, inimi de alinat şi, din nefericire, morţi de îngropat, dar se încheiase cu vrajba. De data aceasta, armistiţiul avea să dureze.

Fiona îi zâmbi soţului ei şi simţi bucuria crescând în ea, precum pruncul din pântec. O uniune Campbell-Sinclair.

Da, de data aceasta, armistiţiul avea să dureze.

Epilog

Natura avea un umor ciudat, într-adevăr. Afară, vântul urla ca o ursitoare mânioasă în noapte, aspru şi rece, muşcând amarnic. Dar, între pereţii uscaţi ai castelului Dempsey, era bucurie şi voie bună. În sala cea mare se simţeau căldura şi fericirea.

Fiona Campbell stătea pe trepte şi cerceta mulţimea care aştepta. Undeva în mijlocul cunoştinţelor şi al rudelor ei, avea să-şi găsească soţul.

Îl văzu pe Tavish imediat, la fel de roşcovan ca întotdeauna, lângă Cedric şi Marietta. Iat-o şi pe Vivi, la braţ cu un potenţial soţ. Exact după asta umblase în timpul vizitei la Linlithgow, în vreme ce restul se ocupau cu înăbuşirea răzmeriţei. Sau aşa spusese. Şi iată-le pe Marg şi pe Alyssa, cu capetele apropiate, şoptindu-şi vreun secret aparte. În lunile de când Marg venise să locuiască aici, deveniseră la fel de apropiate ca perlele într-un şirag. Fiona îşi simţi sufletul tresăltând de bucurie. Aceasta era familia ei.

Trădătorii din nord fuseseră învinşi, iar regele îşi

consolidase poziţia asupra tronului. John, deşi era pe deplin un Campbell, conducea acum clanul Sinclair, iar oamenii se bucurau, căci erau sătui de vrajbă şi primeau cu braţele deschise pacea pe care le-o adusese. Fiona simţi absenţa lui ca pe o împunsătură, dar ştia că urma să îl vadă când avea să se încălzească vremea şi să vină în vizită cu Genevieve şi cu copilul lor.

Fiona privi înspre cealaltă parte a sălii. Ah, în sfârşit! Soţul ei. Ea şovăi pe treaptă când el îşi îndreptă zâmbetul spre ea şi se grăbi spre scări. Fiona rămase fără aer de emoţie, iar trupuşorul din braţele ei se întinse şi căscă.

Era Aislinn Elizabeth Campbell, care se pregătea să-şi facă intrarea la ospăţ. Avea patru luni şi semăna cu toţi pruncii Campbell din încăpere, cu părul negru des şi cu gropiţe în amândoi obrajii. Lui Robert îi plăcea să atragă atenţia asupra lor spunând că semănau cu ale lui.

Dar, când Fiona privea spre chipul pruncului, îl vedea pe Myles – şi spera să mai aibă o duzină. Ce turnură ciudată luase viaţa ei! Însă, cu toate piedicile, ajunsese să aibă parte de o mare fericire. Mama ei ar fi fost foarte încântată.

Fiona ajunse la ultima treaptă, iar Myles o întâmpină cu un sărut indecent. Mai avea până la o mie, dar erau aproape. Şi nespus de fericiţi din acest motiv.

El se aplecă şi îşi lipi buzele de obrazul moale şi dolofan al fiicei lor. Ea gânguri şi zâmbi, iar Fiona se întrebă dacă mai fermecase vreun prunc un bărbat aşa cum o făcuse fiica lor. Avea să frângă ceva inimi.

Myles ridică privirea şi zâmbi spre Fiona, cu ochii verzi scânteietori în lumina sălii.

— Încă mă faci să aştept. De ce a durat atât? întrebă el.

Ea clătină din cap, prefăcându-se serioasă.

— Nu a fost vina mea. Fata suge întruna şi e tare îndărătnică.

Soţul ei râse şi întinse mâna, răvăşind ciuful întunecat şi mătăsos al fiicei sale.

— Nici nu mă aştept la altceva de la o fetiţă din neamul Sinclair. Poate că are nevoie de un frate sau doi?

Fiona simţi ceva trepidaţii în pântec şi se întrebă dacă nu cumva avea deja unul acolo. Era prea devreme să-şi dea seama, dar avea suspiciunile ei. Însă râse şi răspunse:

— Fraţii mei nu au reuşit să mă îmblânzească. Poate că are nevoie de un soţ chipeş şi puternic.

Myles îi luă o buclă şi o răsuci pe după degete, un gest pe care-l repeta atât de frecvent, încât Fiona nu era sigură dacă el îl făcea conştient sau nu.

— Nu va exista niciodată un soţ demn de fiica noastră, spuse el zâmbind.

— Ah, aroganţa neţărmurită a Campbeliilor, îl tachină Fiona.

El clătină din cap.

— Nu, m-ai înţeles greşit, nevastă. Combinaţia dintre noi doi este cea care nu poate fi depăşită.

Ea izbucni în râs, şoptindu-i:

— Ce cuvinte dulci, milord! Plănuieşti să mă ademeneşti să vin în pat?

El zâmbi deschis şi sincer, iar inima ei tresăltă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când Myles o privea în felul acela. Dacă nu îi purta copilul în pântece în clipa aceea, urma să se întâmple curând.

— Niciodată nu am plănuit să te păcălesc, draga mea, spuse el. Sau să te forţez să te predai. Am vrut doar să te fac să te îndrăgosteşti de mine.

— Şi aşa s-a întâmplat. Definitiv.

— Da?

Soţul ei părea încântat. Fiona râse.

— Nu ţi-o spun aproape în fiecare zi?

El se apropie, iar buzele lui ajunseră chinuitor de aproape de ale ei.

— Mai spune-mi-o o dată!

Sfârşit